

TÁC GIẢ CỦA TIỂU THUYẾT BÁN CHẠY NHẤT THEO BÌNH CHỌN CỦA *NEW YORK TIMES*

alyson Noël

vùng đất vắng
linh hồn

shadowland

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Vùng Đất Vắng Linh Hồn

Alyson Noel

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Khám phá cõi Bất tử - loạt truyện bán chạy nhất theo bình chọn của New York Times với những mỹ từ được xưng tụng: hấp dẫn, đầy mê hoặc, tuyệt mỹ và khác thường.

Ever và Damen đã cùng nhau phiêu bạt qua vô số kiếp luân hồi - và chống lại những kẻ thù tối tăm nhất trên thế giới để họ có thể mãi mãi bên nhau. Nhưng ngay khi một kết cục ngọt ngào tưởng như đã trong tầm tay thì một lời nguyền quyền năng trù lên Damen... một lời nguyền có thể khiến mọi thứ sụp đổ. Giờ đây, chỉ cần một cái phốt tay hay một lần chạm môi hờ hững cũng đồng nghĩa với sự hủy hoại. Damen sẽ bị nhấn chìm trong *Vùng đất tăm tối*. Trong lúc tuyệt vọng tìm cách phá hủy lời nguyền và giải cứu Damen, Ever sa vào một phép thuật cổ xưa, và nhận được sự giúp đỡ từ một người không mong đợi - một chàng trai đi xuyên thời gian tên Jude.

Dù mới gặp nhau, Jude lập tức cảm thấy thân thuộc với Ever. Và mặc cho lòng chung thủy sắc son cô dành cho Damen, Ever vẫn bị cuốn vào Jude, một chàng trai bí ẩn có đôi mắt xanh cùng những tài năng phép thuật. Ever luôn tin Damen là một nửa của mình, nhưng khi Damen quyết định ra đi để cứu lấy họ, mối liên kết giữa Ever và Jude càng mạnh hơn. Những thử thách tình yêu mà họ đã cùng nhau vượt qua dường như không hề tồn tại trước đó...

Cô vẫn hằng tin tưởng anh là định mệnh của cô, nhưng nếu số phận đã bày ra một bước ngoặt khác ?

Tôi lao đến bên anh, van anh hãy cố cầm cự trong khi tôi giúp anh thoát khỏi đây. Nhưng anh thậm chí chẳng thể nghe thấy tôi. Không nhìn thấy tôi. Chỉ tiếp tục vùng vẫy cho đến khi kiệt sức, hoàn toàn bất lực, anh nhắm mắt lại và tan biến vào cõi hư ảo.

Vùng đất tối tăm.

Ngôi nhà của những linh hồn lạc lối.

Tưởng nhớ đến Blake Snyder 1957-2009

Một nhà giáo nhiệt huyết; người luôn hết lòng giúp đỡ mọi người với sự độ lượng, lòng tận tâm và niềm đam mê chân thành.

Cầu cho linh hồn ông được sống mãi trong những cuốn sách và bài học của mình.

Lời cảm ơn

Xin gửi những lời cảm ơn lớn lao, chân thành và sâu sắc nhất đến:

Bill Contardi - một sự kết hợp hoàn hảo giữa trí tuệ, con tim, và óc hài hước ngầm - nhà đại diện cừ khôi nhất mà một tác giả từng mơ đến !

Matthew Shear và Rose Hilliard - nhà phát hành và biên tập viên kiệt xuất tôi, sẽ không thể nào hoàn thành nếu thiếu họ !

Anne Marie Taliberg và Brittany Kleinfelter - những bộ óc xuất sắc đằng sau trang web immortalseries.com - cảm ơn những ý tưởng sáng tạo và các hỗ trợ kĩ thuật vô cùng cần thiết của hai người !

Katy Hershberger, người không chỉ có gu âm nhạc tuyệt vời mà còn là nhà báo đáng nể !

Và những con người tài năng đáng ngạc nhiên trong nhóm mỹ thuật, Angela Goddard và Jeanette Levy.

Thêm những cái ôm và vô vàn tình yêu cho Sandy vì đã trở thành một kho vô tận những cảm hứng, tiếng cười và sự vui vẻ - Damen Auguste của riêng em !

Sẽ thật ra là một thiếu sót lớn nếu không nhắc đến các bạn, độc giả - tin nhắn, thư điện tử, thư tay, và tranh vẽ của các bạn không bao giờ làm tôi thấy mệt. Cảm ơn vì đã là những độc giả tuyệt vời !

Định mệnh không là gì ngoài những hành động đã gây ra ở kiếp trước.

RALPH WALDO EMERSON

Một

"MỌI THỨ ĐỀU LÀ NĂNG LƯỢNG"

Đôi mắt đen sâu thẳm của Damen nhìn chăm chăm vào tôi, buộc tôi phải lắng nghe. "Mọi thứ xung quanh chúng ta...", tay anh đưa ra phía trước, chỉ vào đường chân trời mờ mờ đang chuyển dần sang màu tối sẫm, "Mọi thứ trong vũ trụ có vẻ như vững chắc này của chúng ta không hoàn toàn bền vững - nó là năng lượng - năng lượng dao động tinh khiết. Bằng nhận thức của mình, chúng ta cố thuyết phục bản thân rằng mọi thứ đều ở thể rắn, thể lỏng hoặc thể khí - nhưng ở cấp độ lượng tử, thật ra nó chỉ là các hạt trong vô số các hạt. Trên tất cả, mọi thứ chỉ là năng lượng mà thôi !"

Tôi mím môi gật đầu. Giọng anh bị lấn át bởi một giọng nói khác đang kêu gào trong đầu tôi: Nói với anh ấy đi ! Nói với anh ấy ngay bây giờ ! Đừng trì hoãn nữa, lên tiếng đi ! Nhanh lên, trước khi anh ấy bắt đầu nói tiếp !

Nhưng tôi không thể. Tôi không thể thốt ra lời nào.

Tôi chỉ chờ đợi anh tiếp tục để tôi có thể trì hoãn việc đó lâu hơn.

"Đưa tay em ra." Anh gật đầu, đưa lòng bàn tay ra hướng về phía tôi. Nâng cánh tay tôi từ từ, thận trọng quyết tâm tránh bất cứ sự tiếp xúc cơ thể nào, anh nói: "Giờ hãy cho anh biết, em nhìn thấy gì ?"

Tôi nheo mắt, không chắc đó có phải là những gì anh trông chờ không, nhún vai: "Ừm, em thấy làn da nhợt nhạt, những ngón tay dài, với những nốt tàn nhang, những móng tay cần được cắt tỉa gấp."

"Chính xác !" Anh mỉm cười, như thể tôi đã vượt qua bài kiểm tra dễ nhất thế giới.

"Nhưng nếu em nhìn thấy nó như nó vốn thể thì em chưa nhìn thấy trọn vẹn. Thay vào đó, em cần nhìn thấy một tổ hợp các phân tử có chứa proton, electron và vi lượng. Rồi trong những hạt vi lượng cực nhỏ, nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, em sẽ không nhìn thấy gì cả ngoài năng lượng dao động tinh khiết di chuyển với tốc độ rất chậm, đủ chậm để thấy nó xuất hiện rắn chắc, dày đặc, và đủ chậm để có thể quan sát được nó là cái gì."

Tôi nhú mắt lại, không chắc mình tin vào điều đó. Mặc kệ sự thật là anh đã nghiên cứu "chất liệu" này trong hàng trăm năm.

"Nghiêm túc nào, Ever. Không có gì là tách riêng ra cả !" Anh nghiêng về phía tôi, quay lại chủ đề của mình. "Mọi thứ đều là một. Các vật xuất hiện dày đặc, giống anh và em, giống bãi cát mà chúng ta đang ngồi thực sự chỉ là một khối năng lượng dao động rất chậm đủ để có vẻ như rắn chắc. Trong khi những thứ giống như các bóng ma và linh hồn lại dao động quá nhanh đến

nổi con người không thể nhìn thấy chúng."

"Em nhìn thấy Riley mà !", tôi nói, muốn nhắc anh về khoảng thời gian tôi đã trải qua cùng với bóng ma của đứa em gái nhỏ. "Hoặc ít nhất em đã từng thấy, anh biết đấy, trước khi con bé băng qua chiếc cầu phân cách ranh giới và biến mất."

"Đó chính xác là lý do tại sao em không thể nhìn thấy cô bé nữa !", anh gật đầu. "Chuyển động của cô bé quá nhanh. Mặc dù có những người có thể nhìn thấy tất cả những điều đó..."

Tôi ngẩng nhìn đại dương trước mặt, từng đợt sóng tấp vào bờ, hết đợt này đến đợt khác. Vô tận, không ngừng nghỉ, bất tử - giống như chúng tôi.

"Giờ, giờ tay lên lần nữa và đặt nó gần bên anh, chúng ta gần như chạm nhau..."

Tôi do dự, nắm đầy cát trong lòng bàn tay, không sẵn sàng để thực hiện điều đó. Không giống anh, tôi đã biết hậu quả nghiêm trọng mà sự tiếp xúc của hai làn da mang lại. Đó là lý do tại sao tôi đã tránh chạm đến anh kể từ thứ Sáu tuần trước. Nhưng khi tôi nhìn anh lần nữa, lòng bàn tay anh chìa ra, chờ đợi, tôi hít một hơi thật sâu và chìa bàn tay mình ra - tôi thở hổn hển khi anh dần rút ngắn khoảng cách cho đến khi nó mỏng như lưỡi dao cạo.

"Em có cảm thấy điều đó không ?", anh mỉm cười, "Ngứa ran và nóng ? Đó là năng lượng kết nối của chúng ta !" Anh di chuyển bàn tay tới lui, thao tác như động tác đẩy và kéo các trường lực năng lượng giữa chúng tôi.

"Nhưng nếu chúng ta kết nối theo cách như anh nói, tại sao tất cả cảm giác không phải lúc nào cũng giống nhau ?" Tôi thì thầm, bị thu hút bởi những dòng từ trường không thể phủ nhận đang liên kết chúng tôi, tác nhân gây ra cảm giác ấm áp chạy dọc cơ thể.

"Tất cả chúng ta đều có thể kết nối với nhau, chúng ta được cấu tạo từ cùng một nguồn chuyển động. Nhưng trong khi có năng lượng tạo cho em cảm giác lạnh và năng lượng tạo cho em cảm giác ấm áp, thì cái nào được tạo ra để dành cho em ? Nó cảm giác giống như thế này đây..."

Tôi nhắm mắt lại và quay đi, để cho những giọt nước mắt chảy xuống hai bên gò má, không thể kiềm chế được nữa. Anh đâu biết rằng tôi bị ngăn khỏi cảm giác đụng chạm với làn da anh, đôi môi anh, cơ thể rắn chắc của anh. Đây là phạm vi năng lượng điện rung lên gần nhất giữa hai người mà tôi có được, sau quyết định tệ hại ở tuần trước.

"Khoa học hiện nay chỉ mới bắt kịp với những gì mà các nhà siêu hình học và các nhà lãnh đạo tinh thần vĩ đại đã biết trong nhiều thế kỷ. Mọi thứ đều là năng lượng. Mọi thứ đều là một !"

Tôi có thể cảm nhận nụ cười trong giọng anh khi anh tới gần hơn, tay anh hồi hả ôm tôi. Nhưng tôi lùi ra thật nhanh, vừa đủ để bắt gặp ánh mắt tổn thương thoáng qua trên gương mặt anh - giống ánh mắt khi tôi bắt anh uống thuốc giải độc để mang anh trở lại cuộc sống. Tôi tự hỏi tại sao mình lại tỏ ra quá điềm tĩnh, quá xa cách, quá lạnh nhạt như vậy - từ chối chạm vào anh khi chỉ một vài tuần trước đây tôi vẫn còn khao khát được làm điều đó. Tôi giả vờ có một khoảng cách đã tồn tại bởi những cư xử gây tổn thương của anh - cách anh tán tỉnh Stacia, cách anh đối xử tàn nhẫn với tôi - trong khi thực tế chẳng phải thế. Anh bị Roman thao túng, cả trường đều vậy. Đó không phải lỗi của anh.

Điều anh không biết là để có được thuốc giải độc, mang lại cuộc sống cho anh, tôi đã phải

nhỏ thêm máu của mình vào hỗn hợp đó. Khoảnh khắc tôi thêm máu của mình vào cũng chính là lúc chúng tôi không bao giờ có thể gần gũi nhau được nữa.

Không bao giờ.

Chưa bao giờ.

Mãi mãi là như vậy.

"Ever ?", anh thì thầm với giọng tha thiết, chân thành. Nhưng tôi không thể nhìn anh. Không thể chạm vào anh. Và tôi dĩ nhiên không thể nói những lời anh xứng đáng được nghe: Em đã sai lầm. Em xin lỗi. Roman lừa em và lúc đó em đã quá tuyệt vọng, quá ngu xuẩn để rơi vào cái bẫy của hắn ta. Bây giờ, không còn hi vọng nào cho chúng ta vì nếu anh hôn em, nếu chúng ta trao đổi ADN - Anh sẽ chết - Em không thể làm như vậy. Em là kẻ hèn nhát tồi tệ. Em thật thảm hại và yếu ớt. Và không có cách nào để tìm lại được lòng can đảm bên trong con người mình.

"Ever, thôi nào, chuyện gì vậy ?", Damen hỏi, lo lắng bởi những giọt nước mắt của tôi. "Em đã như thế này mấy ngày rồi. Có phải do lỗi của anh không ? Có phải anh đã làm điều gì đó không đúng ? Em biết đó, anh không nhớ nhiều lắm những chuyện đã xảy ra suốt thời gian bị Roman chế ngự. Ký ức chỉ thoáng qua, ừm... Em phải biết đó thật sự không phải là anh. Anh không bao giờ làm tổn thương em. Anh không bao giờ làm hại em bằng bất cứ cách nào !"

Tôi co rúm người lại, rứt hai vai và cúi đầu. Ước gì tôi có thể làm cho mình trở nên nhỏ bé, nhỏ đến nỗi anh không thể nhìn thấy tôi nữa. Tôi biết những lời anh nói là thật, rằng anh không có khả năng làm tổn thương tôi, duy chỉ có tôi là có thể làm điều gì đó thật đau đớn, thật liều lĩnh, bốc đồng. Tôi quá hăm hở khi chứng minh mình là tình yêu thực sự của Damen - quá muốn trở thành người duy nhất có thể cứu anh ấy - và giờ, hãy nhìn cái đồng rỗng beng, lộn xộn, những hậu quả mà tôi đã gây ra.

Anh bước đến trước mặt tôi, cánh tay anh vòng qua người tôi, ôm eo và kéo tôi lại gần. Nhưng tôi không thể mạo hiểm đến quá gần. Nước mắt tôi giờ đây cũng có thể giết chết anh nên nó phải được giữ cách xa làn da anh. Tôi vội vàng quay đi và chạy về phía biển, bấm ngón chân vào cát và để cho đám bọt trắng lạnh lẽo bắn lên chân.

Tôi ước gì mình có thể lặn xuống mặt biển bao la và được thủy triều mang đi. Làm bất cứ điều gì để tránh phải nói ra - bất cứ điều gì để tránh kể ra với tình yêu duy nhất của tôi, người đồng hành bất tử của tôi, người bạn tâm giao của tôi trong suốt bốn trăm năm qua rằng trong khi anh mang lại cho tôi sự bất tử thì tôi chỉ mang đến dấu chấm hết cho chúng tôi.

Tôi vẫn tiếp tục như thế, im lặng và bất động, chờ đợi mặt trời lặn dần cho đến khi cuối cùng cũng phải quay lại đối mặt với anh. Đối diện với bóng anh trong đêm đen, gần như không thể phân biệt đâu là màn đêm, đâu là dáng người, tôi nói với cảm giác như có gai đâm vào cổ họng, lí nhí: "Damen, anh yêu, em cần phải nói với anh điều này..."

Hai

TÔI QUỲ XUỐNG BÊN CẠNH ANH, BÀN TAY ĐẶT LÊN đùi, ngón chân chôn trong cát, ước rằng anh nhìn tôi, ước ao anh nói gì đó với tôi. Ngay cả những điều tôi đã biết - rằng tôi đã phạm một sai lầm nghiêm trọng và tôi thực sự rất ngu ngốc - một sai lầm không bao giờ có thể xóa bỏ. Tôi sẽ vui lòng chấp nhận nó, tôi xứng đáng bị như thế. Những gì tôi không thể chịu đựng được là sự im lặng tuyệt đối của anh và cái nhìn xa vắng đến vô cùng. Và khi tôi đang định nói gì đó, bất cứ điều gì để phá vỡ sự yên tĩnh khó chịu này, thì anh nhìn tôi với đôi mắt mệt mỏi đến nỗi chúng là hiện thân hoàn hảo cho sáu trăm tuổi của anh. "Roman...", anh thở dài, lắc đầu, "Anh không nhận ra hấn ta, anh không biết phải nói gì..." Giọng anh lướt theo ánh nhìn của mình.

"Anh không thể nào biết được", tôi nói, mong muốn xóa đi bất kỳ cảm giác tội lỗi nào mà anh cảm thấy. "Anh bị Roman thao túng từ những ngày đầu tiên. Tin em đi, hấn ta đã lên tất cả kế hoạch, chính hấn đã xóa sạch hoàn toàn mọi ký ức..."

Ánh mắt anh dừng lại ở khuôn mặt tôi trước khi đứng lên và quay đi. Nhìn ra biển, bàn tay cuộn thành nắm đấm, anh nói: "Hấn có làm tổn thương em không ? Có phải hấn ta đi theo em và tìm cách hại em không ?" Tôi lắc đầu. "Hấn ta không cần phải làm thế. Làm tổn thương em thông qua anh là quá đủ rồi !" Anh quay lại, đôi mắt trở nên sẫm màu hơn khi mặt anh đan lại, anh hít một hơi thật sâu và nói: "Đó là lỗi của anh !"

Tôi há hốc miệng, tự hỏi làm thế nào anh có thể nghĩ như vậy sau vụ việc tôi đã gây ra. Nhắc chân lên, đứng bên cạnh anh, tôi hét lên: "Đừng lối bịch như thế ! Dĩ nhiên đó không phải là lỗi của anh ! Anh có nghe em nói không ? Roman bỏ độc vào thuốc và thôi miên anh. Anh không thể làm gì cả, anh chỉ làm theo mệnh lệnh của hấn ta - nó nằm ngoài tầm kiểm soát của anh !"

Nhưng Damen buộc tôi phải dừng lại khi gạt phăng mọi lời tôi nói bằng một cái phất tay. "Ever, em không thấy sao ? Đó không phải là do Roman, hay do em, đó là nghiệp báo. Đó là sự báo ứng cho sáu thế kỷ sống ích kỷ của anh." Anh lắc đầu và cười to. Đó không phải là kiểu cười để có thể hòa theo. Đó là kiểu cười làm người khác lạnh tới tận xương tủy.

"Sau tất cả những năm tháng yêu em và mất em, hết lần này đến lần khác, anh chắc chắn rằng đó là hình phạt cho cách anh sống, kể cả việc anh còn không biết em chết trong tay Drina. Anh nhận ra sự thật anh đã bỏ lỡ tất cả mọi chuyện. Anh nghĩ rằng mình có thể thoát khỏi nghiệp chướng bằng cách làm cho em bất tử và giữ em bên cạnh anh mãi mãi, khi đó nghiệp sẽ kết thúc và chúng ta sẽ bất tử bên nhau nhưng hãy nhìn xem, chúng ta không bao giờ được chạm vào nhau nữa."

Tôi nhích đến bên anh, muốn giữ anh, thuyết phục anh, an ủi anh rằng đó không phải là tất cả sự thật. Nhưng rồi tôi phải quay đi một cách nhanh chóng. Tôi nhớ ra chúng tôi không được chạm vào nhau.

"Điều đó không đúng !", tôi nói, nhìn anh chằm chằm. "Tại sao anh lại bị trừng phạt khi em mới là người gây ra sai lầm ? Anh có thấy thế không ?" Tôi lắc đầu, thất vọng bởi cách suy nghĩ

kỳ dị của anh. "Roman đã lên kế hoạch tất cả. Hẳn yêu Drina - em đoán là anh chưa biết điều đó, đúng không ? Hẳn là một trong những đứa trẻ mồ côi mà anh đã cứu trong trận dịch hạch thời kỳ Phục Hưng ở Horence, và hẳn đã yêu cô ta hàng thế kỷ, hẳn sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho cô ta. Nhưng Drina không quan tâm tới hẳn, cô ta chỉ yêu mình anh - và anh chỉ yêu mình em - và sau đó, ừm, sau khi em giết cô ta, Roman quyết định theo dõi em - chỉ có điều hẳn ta làm điều đó thông qua anh. Hẳn ta muốn em cảm thấy nỗi đau không bao giờ được chạm vào anh lần nữa - giống như hẳn cảm thấy với Drina ! Và tất cả xảy ra quá nhanh, em chỉ...Tôi ngừng lại, biết rằng những điều mình nói là vô dụng, chỉ phí lời. Anh đã không lắng nghe từ khi tôi bắt đầu, anh đang tự thuyết phục rằng đó là lỗi của anh.

Nhưng tôi không chấp nhận điều đó. Tôi không muốn để anh nghĩ vậy. "Damen, làm ơn đi mà ! Anh không thể bỏ cuộc. Đó không phải là nghiệp chướng - đó là do em. Em đã phạm sai lầm, một sai lầm nghiêm trọng và đáng sợ. Nhưng không có nghĩa là chúng ta không thể sửa chữa nó. Phải có một cách nào đó !"

Bám vào những ảo tưởng, tôi buộc mình vào một sự hào hứng mà tôi không thật sự cảm thấy. Damen đứng trước tôi, một cái bóng to lớn trong đêm, sự ấm áp lóe lên trong ánh mắt mệt mỏi, buồn bã của anh như bao trùm chúng tôi. "Lẽ ra, không bao giờ anh nên bắt đầu lại...", anh nói, "Không bao giờ nên tạo ra thuốc bất tử. Nên để mọi thứ đi theo con đường tự nhiên của nó. Nghiêm túc đấy, Ever, hãy nhìn kết quả xem, nó chẳng mang lại gì cả ngoài nỗi đau !"

Anh lắc đầu, ánh mắt buồn rầu, ân hận khiến tim tôi như thắt lại. "Vẫn còn thời gian cho em. Em còn cả cuộc đời ở phía trước - một cõi bất tử nơi em có thể trở thành bất cứ người nào em muốn, làm bất cứ điều gì em muốn. Nhưng anh..." anh nhún vai, "Anh đang bị nhiễm độc. Anh nghĩ chúng ta có thể nhìn thấy kết quả của sáu trăm năm sống trên đời của anh !"

"Không !"

Giọng tôi run run khi khóe môi giãn giãn. "Anh không thể bỏ đi như thế, anh không thể bỏ rơi em lần nữa. Em đã trải qua những ngày tháng cuối cùng đi xuyên qua địa ngục để cứu anh và giờ anh đã đủ khỏe để không thể bỏ cuộc. Chúng ta sinh ra để dành cho nhau, anh phải nói điều đó với bản thân mình. Chúng ta đang gặp phải một thất bại tạm thời, chỉ có thể thôi. Nhưng nếu chúng ta có thể ngẩng cao đầu cùng nhau, em biết chúng ta sẽ có cách để..." Tôi ngừng lại, giọng lạc đi, nhìn thấy anh di chuyển, rút lui vào thế giới âm đạm của anh - nơi duy nhất chỉ có mình anh để đổ lỗi. Và tôi biết đó là lúc để kể nốt phần còn lại của câu chuyện, phần đáng tiếc nhất mà tôi đã bỏ lỡ. Có thể sau đó anh sẽ nhìn sự việc khác đi, có lẽ sau đó...

"Còn nữa", tôi nói, đổ về phía trước mặc dù tôi không biết phải nói gì tiếp theo. "Trước khi anh cho rằng nghiệp đã vận lên người anh hoặc bất cái gì đi nữa, anh cần biết những điều khác, điều mà em không tự hào, nhưng vẫn..." Sau đó tôi hít một hơi thật sâu và kể cho anh nghe về chuyến đi của tôi đến Khu Vườn Mùa Hè - đó là một buổi chiều ma thuật giữa các buổi chiều khi tôi học cách đi ngược thời gian - và đây cũng chính là nơi tôi buộc phải lựa chọn giữa gia đình và anh. Tôi đã lựa chọn gia đình, tự thuyết phục mình rằng tôi có thể bằng cách nào đó phục hồi tương lai mà tôi chắc chắn mình đã bị đánh cắp. Rồi trên tất cả, những chuyện đó đã giúp tôi rút ra một bài học mà tôi đã biết: Đôi khi số phận nằm ngoài tầm với của chúng ta !

Tôi nuốt khan, nhìn chăm chăm vào bãi cát, miễn cưỡng xem phản ứng của Damen khi anh nhìn vào mắt người đã phản bội mình. Nhưng thay vì giận dữ hoặc thất vọng như tôi nghĩ, anh

bao bọc quanh tôi bằng một thứ ánh sáng trắng đẹp dễ nhất - một thứ ánh sáng rất dễ chịu, rất tinh khiết, rất vị tha - nó giống như cánh cổng để vào Khu Vườn Mùa Hè - thậm chí còn kỳ diệu hơn. Vì thế tôi nhắm mắt lại và cũng bao bọc anh bằng ánh sáng như thế. Khi tôi mở mắt ra lần nữa, chúng tôi đang nấu mình trong ánh sáng mờ ảo ấm áp nhất. "Em không có sự lựa chọn nào khác mà..." anh nói với giọng êm ái, cái nhìn nhẹ nhàng, anh đang cố làm mọi điều có thể để dịu bớt nỗi xấu hổ của tôi. "Dĩ nhiên là em chọn gia đình mình rồi. Đó là điều đúng đắn phải làm. Anh cũng sẽ làm như thế nếu anh có cơ hội!"

Tôi gật đầu, chiếu sáng hơn ánh sáng trên người anh và thực hiện một cái ôm thần giao cách cảm. Tôi biết rằng nó không thoải mái như một cái ôm thật nhưng trong hoàn cảnh hiện tại tôi chỉ có thể làm thế. "Em biết tất cả về gia đình anh, em biết tất cả mọi thứ, em nhìn thấy tất cả..."

Anh nhìn tôi với đôi mắt tối sầm và dữ dội đến nỗi tôi buộc mình phải tiếp tục. "Anh luôn luôn giữ bí mật về quá khứ của mình, anh đến từ đâu, anh sống như thế nào. Và rồi một ngày, khi em ở trong Khu Vườn Mùa Hè, em yêu cầu được biết về anh và - ừm - cả câu chuyện cuộc đời anh đã được tiết lộ."

Tôi mím chặt môi nhìn anh, người đang đứng trước mặt tôi im lặng, bất động. Rồi thở dài khi anh nhìn vào mắt tôi và cảm nhận từ xa theo dấu ngón tay anh dọc theo đường cong bên má tôi - tạo thành một hình ảnh quá chân thực, như thật vậy.

"Anh xin lỗi", anh nói, ngón tay cái nâng niu cằm tôi. "Anh xin lỗi vì anh đã giấu kín và không sẵn sàng chia sẻ để khiến em phải làm thế. Nhưng ngay cả khi nó đã xảy ra cách đây rất lâu rồi, vẫn có điều gì đó anh không muốn đề cập đến..." Tôi gật đầu, không có ý định ép buộc về chuyện ấy. Chứng kiến vụ cha mẹ bị giết chết không phải là chủ đề để nói ra và cũng không phải là chủ đề tôi muốn theo đuổi.

"Nhưng vẫn còn nữa..." tôi nói, mong có thể lấy lại một chút hi vọng bằng sự chia sẻ điều gì đó khác mà tôi biết được. "Khi dõi theo cuộc đời anh, em biết cuối cùng, Roman đã giết anh. Nhưng ngay cả khi đó dường như là định mệnh, em vẫn quyết định cứu anh."

Tôi nhìn Damen, cảm giác thật khó thuyết phục anh và biết cần phải quyết liệt hơn trước khi tôi mất anh hoàn toàn. "Ý em là..., ừm, có lẽ định mệnh của chúng ta thỉnh thoảng được định sẵn và không thay đổi được, nhưng cũng có lúc nó được định hình bởi những hành động của chúng ta. Em không thể cứu gia đình mình bằng cách đi ngược thời gian, bởi vì số phận thì không thể thay đổi được. Riley nói trước khi tai nạn thứ hai mang gia đình em đi lần nữa: 'Chị không thể thay đổi quá khứ, nó đã như thế rồi!'. Rồi khi em nhận ra mình đã trở lại Laguna, và em có thể cứu anh, em đã nghĩ điều đó chứng minh rằng tương lai không phải luôn luôn như thế, không phải tất cả mọi thứ đều được định đoạt bằng số phận..."

"Có lẽ thế." Anh thở dài, nhìn chằm chằm vào tôi. "Nhưng em không thể thoát khỏi nghiệp chướng được, Ever. Chính là nó. Không có chuyện công bằng hay không công bằng, tốt hay xấu như mọi người nghĩ. Nó là kết quả của những hành động, phủ định và khẳng định, một sự cân bằng liên tục các sự kiện, nguyên nhân và kết quả, ăn miếng trả miếng, gieo trồng và thu hoạch, những thứ đi rồi lại đến..." Anh nhún vai. "Diễn đạt bằng cách nào đi nữa thì mọi thứ cũng giống nhau thôi. Đó chính xác là những gì đang xảy ra ở đây. Một lực ấn xuống sẽ có một lực tương ứng đẩy lên. Hành động này sẽ dẫn đến phản ứng tương thích. Và đây là kết quả hành

động của anh đã mang lại cho em..." Anh lắc đầu. "Thời gian gần đây, anh nói với bản thân rằng mình cố gắng níu kéo em là vì tình yêu - nhưng giờ anh nhìn thấy nó chỉ là sự ích kỷ bởi vì anh không thể nào có em được. Đó là lý do chuyện này xảy ra."

"Vậy, đó là tất cả sao ?" Tôi lắc đầu, không thể tin rằng anh quyết tâm bỏ cuộc dễ dàng như thế. "Đó là cách mọi chuyện kết thúc sao ? Anh chỉ vội vã kết luận rằng anh bị nhấn chìm bởi nghiệp báo mà thậm chí không thèm thử chiến đấu chống lại sao ? Anh lựa chọn theo cách này để chúng ta có thể bên nhau và giờ đây, khi chúng ta đối mặt với một chương ngại, anh thậm chí không định thử leo qua bức tường gạch chắn trên con đường của chúng ta ?"

"Ever." Cái nhìn của anh ấm áp, đầy yêu thương, bao hàm tất cả nhưng nó không thể che giấu sự thất bại trong giọng nói. "Anh xin lỗi, nhưng đó là những điều anh vừa mới biết."

"Ừm, được..." Tôi lắc đầu và nhìn xuống đất, vùi những ngón chân vào sâu trong cát. "Chúng ta đã có vài thế kỷ với nhau nên không thể chỉ nói vài câu tạm biệt. Bởi vì nếu chúng ta thật sự bước đi cùng nhau, nếu cuộc sống của chúng ta, giống như định mệnh của chúng ta, thật sự gắn liền với nhau, thì anh sẽ nhận ra rằng nó không chỉ xảy ra đối với riêng mình anh, mà em cũng là một phần trong đó. Và anh không được chối bỏ điều ấy, anh không được chối bỏ em. Chúng ta sẽ đồng hành cùng với nhau. Sẽ có cách nào đó..." Tôi ngừng lại, lắc đầu, cổ họng khô khốc đến nỗi tôi không thốt ra được lời nào. Tất cả những gì tôi có thể làm là đứng đó trước mặt anh, im lặng yêu cầu anh tham gia cùng tôi một cuộc chiến mà không chắc chúng tôi có thể chiến thắng.

"Anh không có ý định rời khỏi em..." anh nói, cái nhìn đăm đũa như thể nó kéo dài đến bốn trăm năm. "Anh không thể rời khỏi em, Ever. Hãy tin anh, anh đang cố gắng. Cuối cùng, anh cũng sẽ tìm đường trở lại bên em. Em là tất cả những gì anh muốn - tất cả những gì anh yêu, nhưng Ever..."

"Không nhưng gì cả." Tôi lắc đầu, ước rằng tôi có thể giữ anh, chạm vào anh, tì lên cơ thể rắn chắc của anh lần nữa. "Phải có một cách gì đó, một vài cách nữa là khác. Và chúng ta sẽ cùng nhau tìm ra nó. Em chỉ biết rằng chúng ta sẽ làm được. Chúng ta đã đi quá xa để Roman có thể chia rẽ. Nhưng em không thể làm điều đó một mình mà không có sự giúp đỡ của anh. Vì thế hãy hứa với em - hứa với em, anh sẽ cố gắng."

Anh nhìn tôi bằng một cái nhìn đầy hấp lực. Tôi nhắm mắt, tưởng tượng ra cảnh anh lấp đầy bãi biển với vô số hoa tulip, toàn bộ vịnh ngập tràn những cánh hoa đỏ trên những cái thân cong màu xanh lá cây - biểu tượng cuối cùng cho tình yêu bất diệt của chúng tôi - phủ lên mỗi vuông cát. Sau đó anh vòng cánh tay qua người tôi và dẫn tôi trở lại xe. Da chúng tôi chỉ ngăn cách bởi chiếc áo khoác bằng da màu đen của anh và chiếc áo thun cotton của tôi. Đủ để dự phòng bất cứ hậu quả nào của việc trao đổi ADN, nhưng không làm dịu đi sự kích thích và nóng bỏng của cả hai.

Ba

"ĐOÁN XEM CÁI GÌ ĐÂY ?"

Miles nhìn tôi khi anh chàng trèo vào trong xe, đôi mắt nâu mở to hơn bình thường, gương mặt trẻ con dễ thương nở một nụ cười.

"Bạn biết gì nào ? Đừng đoán mò. Mình sẽ kể với cậu, bởi vì cậu không bao giờ có thể tin nổi. Cậu không bao giờ đoán ra được đâu !"

Tôi mỉm cười, chẳng khó khăn gì đọc được ý nghĩ của cậu bạn thân trước khi nghe anh chàng lên tiếng. Phải dần lại, tôi mới khỏi thốt ra cái điều cần "đoán": "Cậu sẽ cắm trại ở Ý chứ gì !" chỉ một khoảnh khắc trước khi cậu bạn thốt lên: "Mình sẽ cắm trại ở Ý ! Không, nói lại, đó là ở Florence, Ý đấy ! Quê hương của Leonardo da Vinci, Michelangelo, Raphael..."

Và anh bạn tốt của cậu: Damen Auguste, người thật sự biết rõ hết về những nghệ sĩ đó !

"Mình mới biết về cơ hội này trong vài tuần nay nhưng nó đã chính thức trở thành hiện thực tối qua. Mình vẫn không thể tin được. Tám tuần ở Plorence, không làm gì cả ngoài việc có thể đi thăm thú, ăn uống và rình rập những chàng trai Ý nóng bỏng..."

Tôi liếc Miles trước khi thoát khỏi ý nghĩ của anh bạn đồng tính. "Và Holt vẫn vui vẻ với điều đó chứ ?"

Miles nhìn tôi: "Nào, cậu biết rồi đấy. Những gì xảy ra ở Ý vẫn chỉ ở Ý thôi..." Trừ khi nó không đúng như thế. Ý nghĩ của tôi trôi giạt sang Drina và Roman, tự hỏi có bao nhiêu gã ma cà bông bất tử vẫn còn sờ sờ ra đó, chỉ chờ đợi để xuất hiện ở bãi biển Laguna và khủng bố tôi.

"Dù sao mình cũng sẽ đi sớm, sau khi khóa học kết thúc. Mình có rất nhiều thứ để chuẩn bị từ giờ cho đến lúc đó ! ồ, mình quên mất phần tuyệt nhất - ừm - một trong những phần tuyệt nhất. Mọi việc càng trở nên hoàn hảo hơn nữa khi mình biết vở nhạc kịch Hairspray sẽ kết thúc tuần trước khi mình rời đi, vì thế mình sẽ tiếp tục đóng vai diễn cuối cùng, Tracy Tumblad... Ý mình là, nghiêm túc đấy, làm thế nào có thể hoàn hảo như thế chứ !"

"Hoàn hảo cực kỳ," tôi mỉm cười, "Thật đấy. Chúc mừng cậu ! Rất tốt, rất xứng đáng ! Mình chỉ ước gì có thể đi cùng với cậu !"

Và trong khoảnh khắc tôi nói ra điều đó, tôi nhận ra nó là sự thật. Tôi sẽ khá hơn khi thoát khỏi những rắc rối của mình, leo lên một chiếc máy bay và bay khỏi tất cả những chuyện này. Thêm vào đó, tôi cũng đã bỏ lỡ những dịp ở bên cạnh Miles. Vài tuần trước, khi cậu ta, Haven (và những người còn lại trong trường) bị Roman điều khiển là những ngày cô đơn nhất trong cuộc đời tôi. Không có Damen bên cạnh đã vượt quá sức chịu đựng, nhưng không có sự hỗ trợ của hai người bạn thân thì gần như đã đẩy tôi đến tình trạng lao đao.

Nhưng Miles và Haven không nhớ gì chuyện cũ, không ai trong số họ nhớ gì. Chỉ có Damen có thể nhớ chút chút và những gì nhớ lại khiến anh cảm giác tội lỗi kinh khủng.

"Mình cũng ước gì cậu cũng có thể đến đó !" Miles nói, lục tung dàn âm thanh trên xe tôi, cố gắng tìm đúng bản nhạc phù hợp với tâm trạng vui vẻ của mình. "Có lẽ sau khi tốt nghiệp, tất cả chúng ta có thể đến châu Âu. Chúng ta có thể đi xe lửa xuyên châu Âu, ở trong ký túc xá, vác ba lô đi khắp nơi - nó sẽ tuyệt vời đến thế nào nhỉ ? Chỉ với sáu người chúng ta, cậu biết đấy, cậu và Damen, Haven, Josh, mình và bất cứ người nào đó..."

"Cậu và bất cứ người nào ?", tôi thắc mắc. "Cậu đang lảm nhảm cái gì nữa vậy ?"

'Mình là người có đầu óc thực tế !', Miles nhún vai.

"Làm ơn đi..." tôi đảo mắt, "Kể từ khi nào vậy ?"

"Kể từ đêm qua, khi mình biết rằng mình sẽ đi Ý !" Anh bạn cười lớn, đưa bàn tay mái tóc nâu của mình. "Nghe này, Holt rất tuyệt nhưng đừng bảo mình sai, mình không phải là kẻ ngốc.

Mình không giả vờ rằng có gì đó sâu sắc hơn giữa chúng mình. Nó giống như là chúng mình đang kết thúc hẹn hò vậy, cậu hiểu chứ ? Ba quá trình đầy đủ với một khởi đầu xác định, đoạn giữa và kết thúc. Không giống như cậu và Damen. Anh chàng của cậu thật khác biệt. Cậu là người bị tù chung thân rồi !"

Người bị tù chung thân." Tôi nhìn cậu ta, lắc đầu khi dừng lại trước tín hiệu đèn giao thông. "Nghe như là hạn tù hơn là một người hạnh phúc mãi mãi vậy !"

"Cậu biết mình có ý gì mà." Miles sẫm soi móng tay mình, xoay cái móng tay màu hồng nóng bỏng kiểu Tracy Triniblad từ bên này sang bên kia. "Chỉ là các cậu quá hòa nhịp, quá gắn kết với nhau. Và ý mình là cậu nên hiểu theo nghĩa đen của từ này, cậu biết quá rõ chuyện gì đang xảy ra mà !"

Không còn như vậy nữa. Tôi nuốt khan, nhấn vọt ga khi đèn chuyển sang màu xanh, băng qua ngã tư với tiếng nghiêng bánh xe ken két lên đường và để lại dấu cao su mỏng ở phía sau. Cứ thế, không có ý định đi chậm lại cho đến khi tôi đến bãi đậu xe và quét qua tìm kiếm Damen, người luôn đậu xe ở khoảng trống kế tiếp bên cạnh xe tôi. Nhưng ngay cả sau khi tôi đạp phanh, cũng chẳng thấy anh đâu. Chỉ ngay lúc trèo ra khỏi xe, tự hỏi anh có thể ở đâu, thì anh mới xuất hiện ngay bên cạnh tôi, bàn tay đeo găng đặt lên cửa xe.

"Xe anh đâu ?", Miles hỏi, liếc nhìn khi đóng sầm cửa và quàng ba lô lên vai. "Còn nữa, tay anh bị gì thế kia ?"

‘Anh đã thoát khỏi nó rồi.../’ Damen nói, nhìn chăm chăm vào tôi. Sau đó liếc qua Miles và nhìn thấy biểu ^Lặng. của anh chàng, anh nói thêm: “Chiếc xe chứ không

"Anh đã bán nó rồi ?", tôi hỏi, nhưng chỉ hỏi vì biết Miles đang lắng nghe. Damen không cần phải mua, bán, trao đổi giống như những người bình thường hay làm. Anh chỉ cần "hóa phép" ra bất cứ thứ gì anh muốn.

Anh lắc đầu, đi cùng tôi đến cánh cổng, mỉm cười: "Không, anh bỏ nó lại bên đường, chìa vẫn còn trong ổ, động cơ đang khởi động !"

"Cái gì cơ ?", Miles thét lên, "Anh đang nói rằng anh bỏ lại chiếc BMW M6 Coupe màu đen bóng của mình ở lại bên đường đó hả ?"

Damen gật đầu.

"Nhưng đó là chiếc xe giá một trăm nghìn đô la cơ đấy !", Miles thở hổn hển, mặt chuyển sang màu đỏ.

"Một trăm mười nghìn !", Damen cười lớn, "Đừng quên, nó hoàn toàn đặc chế và được gắn thêm các ứng dụng."

Miles nhìn chăm chăm vào anh, mắt như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt, không thể hiểu làm thế nào ai đó có thể làm như vậy - tại sao làm vậy. "Ừm, được rồi, để mình diễn giải điều này nhé - anh chỉ thức dậy và quyết định: Nào, cái thứ chết tiệt gì thế này. Mình nghĩ mình sẽ đậu chiếc xe hơi đắt tiền của mình bên đường - NƠI BẤT CỨ AI CŨNG CÓ THỂ LẤY NÓ ?"

Damen nhún vai. "Khá đúng rồi đấy."

"Bởi vì trong trường hợp anh không để ý..." Miles thốt lên một cách đau đớn. "Một vài người trong chúng ta có những chiếc xe nhỏ không ai thèm cướp đoạt. Một vài người được sinh ra với bố mẹ quá độc ác và bất thường, họ buộc phải dựa vào lòng tốt của những người bạn để

sống nốt phần đời còn lại của mình."

"Rất lấy làm tiếc !", Damen nhún vai, "Đoán xem, tôi không nghĩ về điều đó. Mặc dù nếu nó làm cho cậu cảm thấy tốt hơn thì nó cũng là một lý do hay đấy !" Và khi anh nhìn tôi, mắt anh gặp mắt tôi như thường lệ, cùng với làn sóng ấm áp tôi còn có cảm giác khủng khiếp rằng việc ném đi chiếc xe mới chỉ là khởi đầu kế hoạch của anh.

"Anh đến trường bằng cách nào ?", tôi hỏi khi chúng tôi đến trước cửa, nơi Haven đang đợi.

"Anh đi xe buýt"

Haven liếc qua, phần tóc mái mới nhuộm xanh gần đây rủ xuống mặt.

"Mình không đùa đâu. Thật không thể tin được chuyện này, nhưng chính mắt mình nhìn thấy. Anh ấy leo lên một chiếc xe buýt to màu vàng với những học sinh mới, những kẻ lập dị, những đứa ngốc và những thằng bị chối bỏ, không giống như Damen, không có lựa chọn nào khác ngoài bắt xe buýt !" Cô lắc đầu. "Và mình càng sốc hơn nữa bởi cảnh tượng trước mắt. Mình chớp mắt vài lần để chắc rằng đó chính là anh ấy. Sau đó, khi vẫn còn bán tín bán nghi, mình chụp nhanh một tấm ảnh bằng điện thoại và gửi nó cho Josh. Cậu ta cũng xác nhận điều đó !"

Cô giơ bức ảnh trong điện thoại ra trước mặt cho chúng tôi thấy.

Tôi liếc qua Damen, tự hỏi anh có thể làm những gì nữa và lúc đó tôi để ý rằng anh đã bỏ đi chiếc áo len thường mặc, và thay vào đó là chiếc áo thun bằng cotton đơn giản. Chiếc quần jean hàng hiệu được thiết kế riêng cũng được thay thế bằng cái quần có túi đơn giản không tên tuổi. Thậm chí đôi giày ống đi xe máy màu đen đã làm nên "thương hiệu" của anh cũng được thay thế bằng một đôi giày cao su màu nâu.

Mặc dù gần đây anh không chưng diện và phô trương để gây ấn tượng như những ngày đầu chúng tôi gặp nhau - thì vẻ ngoài mới mẻ này của anh vẫn chẳng giống anh gì cả. Hoặc ít nhất đó không phải là Damen mà tôi biết.

Ý tôi là, trong khi không thể phủ nhận Damen thông minh, tốt bụng, đáng yêu và hào phóng - thì anh cũng có một chút khoa trương và phù phiếm, luôn luôn bị ám ảnh với quần áo, xe cộ, với vẻ ngoài của mình. Và anh ít khi chú ý ngày sinh nhật, bởi với một người bất tử thì có những phức tạp nhất định để nói về độ tuổi của mình. Nhưng ngay cả khi tôi không quan tâm lắm về quần áo anh đang mặc hoặc anh đến trường bằng phương tiện gì, khi nhìn anh lần nữa, tôi vẫn cảm thấy cơn đau thắt lên ở ruột - nhói lên dai dẳng, khiến tôi phải chú ý.

Một lời cảnh báo rõ ràng đó chỉ mới là sự khởi đầu.

Sự thay đổi đột ngột theo cách này nghiêm trọng hơn cả chương trình nghị sự của chính phủ về cắt giảm giá, thay đổi nhận thức về môi trường. Không, đã có chuyện gì đó xảy ra tối qua. Chuyện gì đó về việc bị ám ảnh bởi nghiệp báo. Giống như anh tự thuyết phục mình rằng từ bỏ những tài sản đáng giá sẽ bằng cách nào đó cân đối lại được tất cả.

"Chúng ta đi chứ ?", anh mỉm cười, nắm lấy tay tôi lúc chuông reo, dẫn tôi ra xa khỏi Miles và Haven, những người sẽ dành khoảng thời gian tiếp theo để nhắn tin qua lại, cố gắng lý giải chuyện gì đã xảy ra với Damen.

Tôi nhìn anh, bàn tay đeo găng của anh trong tay tôi khi chúng tôi đi xuống hành lang. Tôi thì thầm: "Chuyện gì vậy ? Thật ra điều gì đã xảy ra với chiếc xe của anh ?"

"Anh đã nói với em rồi..." anh nhún vai, "Anh không cần nó. Đó là một niềm đam mê không cần thiết mà anh đã không còn quan tâm, theo đuổi nữa !" Anh cười lớn, nhìn tôi. Nhưng khi tôi không hưởng ứng, anh lắc đầu: "Đừng có nghiêm trọng như thế. Không có vấn đề gì lớn cả đâu. Khi anh nhận ra đó không phải là thứ anh cần, anh lái nó đến một chỗ vắng vẻ và bỏ nó lại bên đường nơi ai đó có thể tìm thấy !"

Tôi mím môi, nhìn chằm chằm về phía trước, ước gì tôi có thể đọc được tâm trí anh và nhìn thấy những suy nghĩ anh giữ cho riêng mình, lôi nó ra để xem đó thật sự là gì. Bởi vì mặc cho cách anh nhìn tôi, mặc cho cái nhún vai thô bạo của anh, không điều gì anh nói có chút ý nghĩa.

"Ừm, đó là tất cả, ý em là nếu đó là tất cả những gì anh cần làm, thì tuyệt lắm, thoải mái đi..." Tôi nhún vai, hoàn toàn bị thuyết phục rằng nó không tuyệt chút nào, mặc dù biết rằng tốt hơn là nên nói to nó ra. "Nhưng anh đã lên kế hoạch đi vòng quanh mà, làm thế nào thực hiện được khi anh đã ném chiếc xe đi ? Ý em là, trong trường hợp anh không chú ý, đây là California, anh không thể đến bất cứ đâu mà không có xe."

Anh nhìn tôi, rõ ràng thích thú bởi sự bộc phát của tôi đó chính xác là phản ứng mà tôi không dự định.

"Có gì sai khi đi xe buýt nào ? Nó miễn phí mà."

Tôi mở to mắt, lắc đầu, không tin vào tai mình. Kể từ khi nào anh lo lắng về giá cả thế, anh vốn là người coi triệu đô là món tiền nhỏ bé và có thể hóa phép ra bất kỳ thứ gì nếu muốn mà ? Ngay sau đó tôi nhận ra rằng mình đã quen với những suy nghĩ như vậy.

"Đó là cách em nghĩ về anh sao ?" Anh dừng lại trước cửa lớp, rõ ràng bị tổn thương bởi những đánh giá bất cần của tôi. "Một người nông cạn, nặng về vật chất, quá chú ý đến vẻ ngoài của mình, một người tiêu xài lỗ bịch ?"

"Không," tôi hét lên, lắc đầu và nắm chặt bàn tay anh, hi vọng thuyết phục anh ngay cả khi tôi thật sự đã có ý nghĩ đó.

Chỉ không theo cách xấu như anh nghĩ. Phần lớn, mọi thứ trong tính cách của bạn trai tôi đều tốt, nhưng cũng có một chút giống với phiên bản đàn ông của cô nàng Stacia kiêu kỳ, phù phiếm.

"Em chỉ..." tôi nheo mắt, ước gì mình có thể có một nửa tài hùng biện của anh, nhưng vẫn tiếp tục tiến lên phía trước khi nói: "Em không nghĩ thế đâu !"

Tôi nhún vai. "Và chuyện gì với đôi găng tay này ?", tôi kéo bàn tay đeo găng của anh đến chỗ có thể nhìn thấy.

"Em không thấy rõ sao ?", anh lắc đầu và kéo tôi về phía cửa. Nhưng tôi đứng lại, từ chối di chuyển. Không có gì là rõ ràng cả. Không có gì tạo cảm giác rõ ràng. Anh dừng lại, đặt tay lên nắm cửa, có một chút tổn thương khi nói:

"Anh nghĩ nó là giải pháp tốt nhất lúc này. Nhưng có lẽ em muốn anh đừng chạm vào em phải không ?"

Không ! Em không có ý như vậy. Tôi chuyển sang trò chuyện bằng thần giao cách cảm với anh, lúc các bạn học tiến đến, nhắc nhở anh thật khó khăn như thế nào khi tránh bất cứ sự đụng chạm da thịt nào trong ba ngày qua; giả vờ rằng tôi bị cảm khi cả hai chúng tôi đều biết rằng chúng tôi không bị ốm, và những kỹ thuật tránh né nực cười khác nữa làm cho tôi cảm thấy xấu

hồ kinh khủng.

Nó giống như tra tấn. Có được một anh bạn trai quá đẹp trai, quyến rũ, tuyệt vời một cách đáng ngạc nhiên mà không được chạm vào anh ấy - là sự thống khổ đau đớn nhất.

"Ý em là, em biết chúng ta không thể mạo hiểm tình cờ làm dính vào nhau bất cứ giọt mồ hôi tay nào hoặc những thứ gì đại loại như thế. Nhưng... anh không nghĩ là trông chúng có vẻ khá kỳ cục sao?", tôi thì thầm, lần thứ hai chúng tôi chỉ còn lại một mình.

"Anh không quan tâm đến chuyện đó.." Cái nhìn của anh cởi mở, chân thành và hướng về tôi. "Anh không quan tâm người khác nghĩ gì. Anh chỉ quan tâm đến suy nghĩ của em!"

Anh siết chặt tay tôi và mở cửa bằng tâm trí, dẫn tôi vượt qua Stacia Miller, tiến đến chỗ ngồi của mình. Mặc dù không nhìn thấy Stacia kể từ hôm thứ Sáu, khi cô thoát khỏi sự điều khiển của Roman, nhưng tôi chắc chắn rằng sự hận thù của cô nàng đối với tôi cũng không giảm đi chút nào.

Trong khi tôi chuẩn bị tinh thần sẵn sàng cho thủ đoạn thông thường của cô ta là làm rớt túi trên đường đi và có thể khiến tôi hụt chân - thì hôm nay Stacia bị thu hút bởi vẻ ngoài mới của Damen đến nỗi quên cả frô chơi cũ. Cái nhìn thông thả của Stacia lướt khắp người anh từ đỉnh đầu cho đến ngón chân trước khi bắt đầu lại lần nữa. Nhưng cô ta bỏ qua cho tôi không có nghĩa là tôi có thể thả lỏng hoặc tin rằng mọi chuyện đã kết thúc. Bởi vì sự thật là nó không bao giờ ngừng lại đối với Stacia. Cô ta thực hiện những điều rất dễ hiểu. Việc mà cô ta luôn giỏi nhất - đó là cố gắng giữ bình tĩnh trước khi kéo cả cơn bão đổ ập lên đầu tôi.

"Mặc kệ cô ta." Damen thì thầm, bước vào chỗ của mình. Và ngay cả khi tôi gật đầu như thể mình đồng ý, thì sự thật cũng không phải thế. Có nhiều khi tôi muốn giả vờ rằng cô ta vô hình - nhưng tôi không làm được. Giờ cô ta đang ở trước mặt tôi và tôi hoàn toàn bị ám ảnh. Tôi cố đọc suy nghĩ của Stacia, xem thử liệu có bất cứ điều gì xảy ra giữa Damen và cô ta không. Bởi vì ngay cả khi tôi biết Roman phải chịu trách nhiệm cho tất cả những lời tán tỉnh, những cái hôn và sự vuốt ve, biết rằng chuyện "tình cảm" giữa họ trước đó chẳng qua là do ma thuật của Roman, rằng tôi không có sự lựa chọn nào khác nhưng tôi vẫn muốn xem. Ngay cả khi tôi biết Damen hoàn toàn bị tước đoạt tự do - cũng không thay đổi sự thật là điều đó đã xảy ra - rằng đôi môi của Damen đã chạm vào môi Stacia trong khi tay anh vuốt ve làn da cô ta.

Và ngay cả khi biết chắc rằng không có gì đi xa hơn thế nữa tôi vẫn cảm thấy xuống địa ngục còn tốt hơn, nếu tôi không thể lấy lại một vài bằng chứng để hỗ trợ cho giả thuyết của mình. Và mặc dù cách đó điên cuồng, gây tổn thương và hoàn toàn khổ tâm - tôi không muốn dừng lại cho đến khi ký ức cô ta trở lại và mỗi chi tiết tồi tệ, đau khổ cuối cùng lộ ra. Tôi cố dùng năng lực siêu nhiên đào sâu hơn, lướt đến tận cùng bộ não cô ta, nhưng Damen siết chặt tay tôi và nói: "Ever, làm ơn đi. Đừng tra tấn mình nữa. Anh đã bảo em rồi, ở đó không có gì để nhìn đâu!"

Tôi nuốt khan, nhìn chằm chằm mặt Stacia, nhìn cô ta tán gẫu với Honor và Craig, chỉ nghe loáng thoáng anh nói.

"Không có gì xảy ra cả. Không giống như những gì em nghĩ đâu!"

"Anh nghĩ em không nhớ gì ư?" Tôi quay sang anh, vượt qua nỗi xấu hổ và ngay lập tức thấy nỗi đau trong mắt anh khi anh nhìn tôi lắc đầu.

"Hãy tin anh." Anh thở dài. "Hoặc ít nhất cũng cố gắng thử nhé. Được không ?"

Tôi thở sâu, nhìn chăm chăm vào anh, ước gì tôi có thể, biết rằng tôi phải làm như thế.

"Nghiêm túc đấy, Ever. Trước tiên, em không thể quên được cuộc tình sáu trăm năm đã qua của anh và giờ em bị ám ảnh với những gì xảy ra tuần trước ?". Anh nhăn trán, nghiêng đến gần hơn, giọng tha thiết, dỗ dành khi anh nói thêm, "Anh biết rằng em đang bị tổn thương. Thật đấy, anh biết mà. Nhưng những gì xảy ra đều đã kết thúc. Anh không thể quay trở lại, anh không thể thay đổi nó.

Những gì Roman làm đều có mục đích - em không thể để cho hắn ta thắng !"

Tôi nuốt khan, biết rằng anh đã đúng. Tôi đang hành thật động thật lỗ bịch, vô lý, điều này khiến bản thân mình đi chệch hướng.

Bên cạnh đó, Damen nghĩ (giờ chúng tôi chuyển sang giao tiếp bằng thần giao cách cảm bởi thầy Robins đã vào lớp), Em biết điều đó là vô nghĩa mà. Người duy nhất anh yêu là em. Như thế chưa đủ sao ?

Anh đưa ngón tay cái đeo găng frở lên thái dương tôi, nhìn vào mắt tôi trong khi anh dùng năng lực siêu nhiên của mình để chuyển cho tôi xem câu chuyện của chúng tôi, rất nhiều hiện thân của tôi ở những kiếp trước, khi là một cô hầu gái trẻ ở Pháp, con gái của Thanh giáo ở New England, một phụ nữ người Anh giao thiệp rộng thích tán tỉnh, và một nghệ sĩ ngâm thơ với mái tóc đỏ tuyệt đẹp.

Tôi mở to mắt, ngạc nhiên, chưa bao giờ được nhìn thấy những cuộc đời cụ thể trước đó.

Nhưng khi anh đang mỉm cười, ánh mắt ngày càng ấm áp chỉ cho tôi những cột mốc thời gian đó, thì chúng tôi cùng bắt gặp một đoạn ký ức của anh - tại một phòng tranh mở ra ở Amsterdam - nơi nụ hôn đầu tiên của chúng tôi diễn ra bên ngoài phòng tranh vào đêm ấy. Nó chỉ diễn lại những khoảnh khắc lãng mạn nhất và lướt qua phần cái chết của tôi, điều luôn luôn và chắc chắn xảy đến trước khi chúng tôi có thể tiến tới với nhau.

Chiêm ngưỡng tất cả những khoảnh khắc tuyệt đẹp đó, thấu rõ bằng chứng tình yêu của anh, tôi nhìn vào mắt anh trả lời câu hỏi của anh bằng ý nghĩ: Dĩ nhiên chỉ cần thế là đủ. Anh luôn luôn là đủ đối với em.

Sau đó lại kết thúc ý nghĩ đang truyền đi ấy trong xấu hổ khi tôi nói thêm: Nhưng mình em đã là đủ với anh chưa ? Cuối cùng thừa nhận sự thật - nỗi nợ hãi của tôi - rằng anh sẽ sớm mệt mỏi với việc phải đeo găng tay, phải giao tiếp nhau qua thần giao cách cảm và rồi sẽ tìm kiếm những điều thực ở một cô gái bình thường với sự an toàn về ADN, không giống như tôi.

Anh gật đầu, những ngón tay đeo găng vuốt cằm tôi khi anh kéo tôi vào một cái ôm bằng thần giao cách cảm đầy ấm áp, an toàn và thoải mái, khiến tất cả nỗi sợ của tôi biến mất. Đáp lại lời xin lỗi trong cái nhìn của tôi khi anh nghiêng về phía trước, môi anh ghé sát gần tai tôi và nói: "Tốt ! Giờ là lúc để giải quyết Roman !"

Bốn

KHI MỘT MÌNH ĐẾN LỚP HỌC LỊCH SỬ, tôi tự hỏi liệu điều gì sẽ tệ hơn - gặp Roman hay gặp thầy Munoz ? Bởi vì trong lúc tôi không nhìn thấy hoặc nói chuyện được với ai trong hai người kể từ thứ Sáu - trước khi toàn bộ thế giới của tôi sụp đổ - không nghi ngờ gì tôi đã để lại cho họ những lưu ý kỳ lạ.

Lần gặp gỡ cuối cùng với thầy Munoz còn bao gồm tất cả những cảm tình của tôi, không chỉ tiết lộ sức mạnh tâm linh của tôi - điều tôi không bao giờ làm - mà còn khuyến khích ông hẹn hò với cô Sabine của tôi - điều mà tôi đang thật sự hối tiếc. Và cũng khủng khiếp như vậy, là những khoảnh khắc cuối cùng với Roman khi tôi giáng nắm tay vào luân xa tử huyệt, quyết tâm không chỉ giết chết mà còn kết thúc sự bất tử của hắn mãi mãi.

Và tôi cũng phải chấp nhận sự thật rằng tôi hoàn toàn nghẹt thở nên đã để hắn trốn thoát. Thậm chí khi nhìn lại mọi việc, tôi vẫn cảm thấy tức giận với hắn, kẻ đã nói rằng tôi sẽ không dám giết hắn lần nữa.

Nhưng sự thật, tôi biết mình sẽ không cố giết hắn lần nữa. Không chỉ bởi vì Damen đã dành toàn bộ thời gian ở lớp học tiếng Anh dùng thần giao cách cảm giảng giải cho tôi rằng trả thù không bao giờ là cách để giải quyết vấn đề, rằng nghiệp báo là "hệ thống tư pháp" thật sự và duy nhất hiện hữu trên cõi nhân gian này, và rất nhiều thứ đại loại thế - mà còn bởi vì chính tôi hiểu rằng làm vậy là không ổn.

Sự thật là dù Roman đã lừa tôi theo cách tồi tệ nhất, không cho tôi lý do nào để tôi có thể tin tưởng hắn ta lần nữa - thì tôi vẫn không có quyền giết hắn ta. Điều không giải quyết được rắc rối của tôi. Không thay đổi được mọi thứ. Ngay cả khi hắn tồi tệ, quỷ quyết, xấu xa đến thế nào, tôi cũng không có quyền giết hắn.

"Ồ, cô bé bướng bỉnh của tôi..." Roman tiến đến bên cạnh tôi, mái tóc vàng rối bù, đôi mắt màu xanh nước biển và hàm răng trắng bóng, nhàn nhã phô diễn sự khỏe mạnh của mình, cánh tay rám nắng kéo cánh cửa lớp học, ngăn không cho tôi vào bên trong.

Mọi việc diễn ra chớp nhoáng. Giọng nói chói tai rít lên đầy tính toán với kiểu nhấn trọng âm của người Anh và cái nhìn đều cáng làm tôi nổi da gà, như thể dự dõ tôi giết hắn một lần nữa. Nhưng tôi không thể. Tôi đã hứa với Damen tôi sẽ giữ an toàn cho bản thân và ra khỏi lớp học mà không động đến hắn ta.

"Nào hãy kể cho tôi nghe, Ever, cuối tuần của cô như thế nào ? Cô và Damen tận hưởng một cuộc sum vầy hạnh phúc, tốt đẹp chứ ? Anh ta giữ cô sống sót bằng cách cho cô một cơ hội chẳng ?"

Tôi nắm chặt tay và cố gắng gạt sang bên, tưởng tượng kẻ đối diện trông không hơn gì một đồng quần áo và một mớ rác rưởi, bụi, cố gắng giữ lời hứa không bạo lực mà tôi đã đưa ra.

"Bởi vì nếu không, nếu cô không nghe theo lời khuyên của tôi và mạo hiểm, thì tôi phải đưa ra lời chia buồn sâu sắc nhất để thay vào đó..." Hắn ta gật đầu, nhìn chăm chăm vào tôi, hạ thấp giọng khi nói thêm: "Không có gì phải lo lắng, cô sẽ không cô đơn lâu đâu. Khi quãng thời gian

đau buồn kết thúc, tôi sẽ rất hạnh phúc nếu được thay thế và lấp đầy những khoảng trống tuyệt vọng mà anh ta bỏ lại..."

Tôi lấy lại hơi thở, giữ nó thật chậm và ổn định trong khi tôi kéo cánh tay khỏe mạnh, rầm rầm, sẵn sàng đang chặn ngang đường của mình, biết rằng cần một đòn karate nhanh như chớp mới đẩy được nó đi một nửa.

"Chết tiệt, ngay cả nếu cô quyết định đưa anh ta trở lại và giữ cho anh ta còn sống, tất cả những gì cô phải làm là nói sự thật với anh ta, và tôi sẽ luôn ở bên cạnh cô !" Roman cười toe toét, ánh mắt nhìn tôi theo cách thân mật nhất.

"Không cần phải trả lời quá nhanh hoặc ép buộc bản thân mình đâu. Cần bao nhiêu thời gian cũng được. Bởi vì Ever..., tôi đảm bảo với cô, không giống như Damen, tôi là một người đàn ông biết kiên nhẫn chờ đợi. Ngoài ra, đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi cô sẽ lao đến tìm tôi bằng bất cứ giá nào..."

"Chỉ có một thứ tôi muốn từ anh..." Tôi nheo mắt cho đến khi mọi thứ xung quanh chúng tôi mờ dần. "...Đó là anh để cho tôi yên !" Hai má tôi nóng rực lên khi hấn ta liếc mắt đều cáng.

"Đừng nóng, em yêu !" Hấn cười lớn, nhìn tôi và lắc đầu. "Tin tôi đi, tôi muốn nhiều hơn thế ấy chứ. Nhưng đừng lo, như tôi đã nói, tôi sẽ chờ cho đến khi nó diễn ra. Damen mới chính là người tôi đang lo lắng. Và em cũng phải lo lắng đấy. Từ những gì tôi nhìn thấy trong sáu trăm năm qua, tôi biết anh ta là một người thiếu kiên nhẫn. Một người theo chủ nghĩa khoái lạc, chưa từng biết chờ đợi cái gì quá lâu. Tôi chỉ có thể nói thế thôi !"

Tôi nuốt khan, cố gắng giữ bình tĩnh, nhắc nhở mình không được trở thành con mồi của hấn. Roman có sở trường định vị điểm yếu của tôi, nắm lấy điểm yếu tâm lý để bắt thóp tôi và khá lời đòi để khai thác nó.

"Đừng nghĩ là tôi sai lầm, anh ta luôn luôn là người thích giữ thể diện - đeo găng tay màu đen, xuất hiện lại khuấy động liên tục - nhưng tin tôi đi Ever, rêu không có thời gian bám vào giày anh ta đâu. Damen sẽ tìm cách lấp đi nỗi đau đớn trong lòng anh ta bằng bất cứ thứ gì hoặc bất cứ ai anh ta có thể. Và ngay cả khi em không tin vào điều đó, hãy hỏi người nào đã từng ở bên cạnh anh ta trong suốt thời gian qua, sẽ biết thôi. Damen không chờ đợi ai cả. Và anh ta dĩ nhiên cũng chưa bao giờ chờ đợi em !"

Tôi hít một hơi thật sâu, lấp đầy tâm trí bằng những từ ngữ, âm nhạc, phương trình toán học dài dằng dặc vượt quá khả năng của tôi, bất cứ thứ gì để lấp đi những

lời giống như mũi tên mài dũa cẩn thận nhắm thẳng trái tim mình.

"Vậy đó. Hãy nhìn mọi việc như tôi nói bằng chính đôi mắt của em !" Hấn ta mỉm cười khi đổi sang cái giọng địa phương Ai-len và trở lại như bình thường lần nữa. "Drina cũng đã nhìn thấy. Nó làm tan vỡ trái tim tội nghiệp của cô ấy. Mặc dù, không giống như tôi - và tôi e rằng, cũng không giống em - tình yêu của Drina là vô điều kiện, sẵn sàng để anh ta trở lại bất cứ nơi nào anh ta muốn, không thắc mắc gì cả. Vậy thì, chúng ta hãy đổi mặt với chuyện này nào, đó là điều mà em chưa bao giờ làm !"

"Điều đó không đúng." Tôi hét lên, giọng khàn đi, khô khốc, mặc dù đó là lần đầu tiên tôi sử dụng nó cả ngày hôm nay. "Tôi đã có Damen kể từ khoảnh khắc chúng tôi gặp nhau - tôi..."

Tôi ngừng lại, biết rằng mình không nên bắt đầu. Thật là vô ích khi tham gia vào cuộc chiến

này.

"Xin lỗi, em yêu, nhưng em sai rồi. Em chưa bao giờ có Damen cả. Một nụ hôn trong trắng ở đây, một chút mồ hôi tay được giữ ở đó..." Hấn nhún vai, nhìn tôi chế giễu. "Ngghiêm túc đi, Ever, em nghĩ nỗ lực thảm hại của em có thể đáp ứng một gã tham lam, yêu bản thân mình và đam mê lạc thú như hấn ta hay sao ? Bốn trăm năm qua rồi vẫn không đủ hay sao ?"

Tôi nuốt khan, cố gắng giữ bình tĩnh, tôi không còn là chính mình khi nói: "Anh hấn phải có nhiều hơn thế với Drina chứ ?"

"Không phải nhờ cô đâu !", hấn nhổ nước bọt, đưa ánh mắt khắc nghiệt về phía tôi. "Nhưng như tôi đã nói, tôi là người đàn ông biết chờ đợi. Damen thì không !" Hấn ta lắc đầu. "Thật xấu hổ vì cô quyết tâm hết mình để có được anh ta. Cô và tôi có nhiều điểm chung hơn cô nghĩ đấy. Cả hai chúng ta đều mong muốn có được người mà chúng ta chưa bao giờ thật sự có !"

"Tôi có thể giết anh ngay lúc này." Tôi thì thầm, giọng nói run rẩy, cánh tay nâng lên, mặc dù tôi đã hứa với Damen sẽ không làm như thế.

"Tôi có thể..." Tôi hóp lấy một ngụm không khí, không muốn hấn ta biết những gì chỉ có mình tôi và Damen biết, rằng nhắm mục tiêu luân xa tử huyết yếu nhất của một người bất tử, một trong bảy năng lượng trung tâm của cơ thể là cách nhanh nhất để tiêu diệt họ.

"Cô có thể làm gì nào ?" Hấn ta mỉm cười, khuôn mặt lơ mơ của hấn quá gần đến nỗi hơi thổi làm cho má tôi ớn lạnh. "Đánh tôi vào giữa xương cùng ư ?" Tôi mở to mắt, tự hỏi tại sao hấn có thể biết được điều đó.

Nhưng hấn chỉ cười lớn, lắc đầu: "Đừng quên, em yêu, Damen dưới sự điều khiển của tôi, đã nói cho tôi mọi thứ, trả lời mọi câu hỏi tôi yêu cầu - bao gồm cả một chút những điều hay ho về em..."

Tôi đứng đó, không phản ứng, quyết tâm giữ bình tĩnh - nhưng đã quá muộn. Hấn đã bắt được tôi. Ngay lúc này. Và tôi không nghĩ hấn ta không biết điều đó. "Đừng lo, em yêu. Tôi không định đi theo em đâu. Mặc dù sự thiếu sót rõ ràng trong nhận định và lạm dụng hiểu biết một cách bi thảm của em đã nói với tôi rằng một cái đâm nhanh xuyên qua luân xa tử huyết nơi cổ họng là cách tốt nhất để tiêu diệt em."

Hấn mỉm cười, lưỡi liếm vòng quanh môi. "Tôi đang rất vui khi thấy em lúng túng để có được thứ gì đó như thế này. Hơn nữa, chẳng mấy chốc em cũng sẽ vặn vẹo dưới mình tôi. Hay thậm chí là ở trên, gì cũng được."

Hấn cười lớn, đôi mắt xanh lướt trên người tôi, nhìn tôi như thể biết tất, thân mật, thâm hiểm, làm bụng tôi sôi lên.

"Chi tiết như thế nào tôi sẽ để em tự tìm hiểu. Nhưng dù em có rất muốn đi chẳng nữa thì em cũng không thể đi theo tôi được. Chủ yếu bởi vì tôi có những gì em muốn. Thuốc giải độc cho thuốc giải độc. Tôi chắc chắn với em điều đó. Em phải tự tìm ra cách để kiếm được nó. Em phải trả một cái giá hợp lý !"

Tôi mở to mắt, miệng há hốc vì ngạc nhiên, nhớ rằng thứ Sáu trước, hấn ta cũng tuyên bố những điều tương tự. Bị phân tâm bởi sự thức tỉnh của Damen nên tôi đã quên tất cả mọi chuyện cho đến giờ. Tôi mím môi lại khi bắt gặp cái nhìn của hấn ta, một tia hi vọng dấy lên lần đầu tiên trong ngày, tôi biết rằng đó chỉ là vấn đề thời gian cho đến khi thuốc giải độc là của

tôi. Tôi chỉ cần tìm ra cách để lấy nó từ hắn ta.

"Ồ nhìn kia." Hắn cười điệu. "Dường như em đã quên hết lời hẹn hò của chúng ta với số phận..."

Hắn giơ tay lên, tôi bắt đầu cảm thấy nặng nhọc, sau đó hắn nhanh chóng hạ tay xuống, cười lớn khi khóa được tôi ở một chỗ.

"Hít thở sâu nào', hắn thủ thủ, môi lướt qua vành tai tôi, ngón tay trượt qua vai tôi để lại đàng sau cơn giá lạnh trên đường chúng đi qua. "Không cần phải hoảng sợ. Không cần phải lo lắng đâu. Tôi chắc rằng giữa chúng ta có thể có những thỏa thuận đôi bên, tìm ra cách để giải quyết mọi việc !"

Tôi nheo mắt, ghé tởm bởi điều kiện mà hắn ta đặt ra, tôi nói một cách thận trọng và chậm chạp: "Anh không thể nói hoặc làm gì để thuyết phục tôi ngủ với anh được đâu !", vừa lúc thầy Munoz mở cánh cửa, khiến cả lớp có thể nghe được điều tôi và Roman đang nói.

"Woaaaaa...", Roman mỉm cười, tay giơ lên đầu hàng khi hắn ta trở lại trong phòng. "Ai vừa nói điều gì về mấy chuyện à ời tình tứ vậy các bạn ?" Hắn ta quay đầu lại cười lớn, để lộ hình xăm con rắn cắn đuôi đáng sợ.

"Ý tôi là... không muốn làm em thất vọng đâu, em yêu, nhưng một trinh nữ là điều cuối cùng mà tôi mong đợi đấy !"

Tôi chạy như bay về chỗ của mình, hai má nóng bừng, nhìn chăm chăm xuống sàn, trải qua bốn mươi phút tiếp theo trong sợ sệt khi đám bạn học của tôi trở nên cuồng loạn mỗi lần Roman gửi những âm thanh ướm át ghé tởm về phía tôi, mặc dù thầy Munoz mất rất nhiều nỗ lực để khiến họ yên lặng. Lúc chuông reo, tôi chạy ào ra cửa, tuyệt vọng muốn tìm được Damen trước khi Roman tìm ra anh, sợ rằng Roman sẽ đẩy câu chuyện quá xa và Damen sẽ phản ứng lại - một hành động không nên thực hiện lúc này vì Roman là người đang nắm thế chủ động.

Nhưng khi vừa xoay nắm cửa, tôi nghe thấy tiếng gọi "Ever, em rảnh vài phút chứ ?"

Tôi dừng lại. Đám bạn cùng lớp chen chúc phía sau, hăm hở tiến đến hành lang theo sau sự dẫn đầu của Roman để chế nhạo tôi nhiều hơn nữa. Tiếng cười chế giễu của hắn đuổi theo sau lưng khi tôi hướng về phía thầy Munoz để xem ông muốn gì.

"Thầy đã làm điều đó..." ông mỉm cười, cả người như bất động, giọng hơi hồi hộp nhưng rất hào hứng.

Tôi cảm thấy không thoải mái, di chuyển chiếc túi từ vai này sang vai kia, ước gì tôi đã dành thời gian học siêu năng nhìn từ xa để có thể nhìn thấy bàn ăn trưa và đảm bảo Damen vẫn thực hiện theo kế hoạch của chúng tôi.

"Thầy đã tiếp cận cô ấy. Giống như những gì em bảo thầy làm !", ông nói.

Tôi nheo mắt, cố gắng chuyển sự tập trung lại phía ông và bắt đầu hiểu.

"Người phụ nữ ở tiệm cà phê Starbucks. Tên Sabine. Thầy gặp cô ấy sáng nay. Bọn thầy nói chuyện một lúc, và..." Ông nhún vai, cái nhìn xa xăm, như thể sự kiện đó mới xảy ra.

Tôi đứng trước ông, run thở, biết rằng phải dừng chuyện này lại, cho dù chuyện gì đã diễn ra, trước khi nó vượt khỏi tầm kiểm soát.

"...Và em đã đúng. Cô ấy thật sự dễ thương. Thật ra, thầy không nên kể với em nhưng thầy

và cô ấy sẽ có hẹn ăn tối vào thứ Sáu này."

Tôi gật đầu, tê liệt, cảm giác bị sốc, những lời nói của thầy cứ lướt qua tôi trong khi tôi tập trung vào dòng năng lượng của người đối diện và nhìn thấy những thứ trong đầu ông: Cô Sabirte đứng xếp hàng, chú ý đến lượt mình, thầy Munoz đến gần, cô quay lại và gửi cho thầy một nụ cười. Đó, cảnh tán tỉnh đáng hổ thẹn. Ngoại trừ việc ở đây không có sự hổ thẹn nào cả. Không phải sự hổ thẹn ở cô Sabine hay thầy Munoz, mà chính là tôi. Cả hai người họ không thể hạnh phúc hơn. Điều này không thể xảy ra. Quá nhiều lý do để bữa tối này không bao giờ nên xảy ra.

Một trong số đó là cô Sabine không chỉ là cô ruột của tôi mà còn là người giám hộ, người chăm sóc, người thân duy nhất của tôi còn sống trên thế giới này. Và lý do khác, khẩn cấp hơn, đó là sự thật rằng vì giây phút yếu đuối quá thảm hại, quá ủy mị, quá đa cảm của tôi tối thứ Sáu tuần trước mà thầy Munoz đã biết tôi có khả năng tâm linh trong khi cô Sabine thì không.

Tôi đã giữ bí mật này với cô, và không đời nào tôi để bị bại lộ bởi thầy giáo lịch sử đang chịu tình yêu sét đánh này. Nhưng khi tôi vừa định nói với ông rằng cho dù thế nào thì ông cũng không thể đưa cô tôi đi ăn tối hoặc tiết lộ bất cứ thông tin mà tôi đã vô tình để lộ trong một giây phút yếu đuối - chỉ vì lúc đó tôi chắc chắn rằng sẽ không bao giờ gặp lại ông nữa, thì ông lại hắng giọng và nói: "Dù

sao, em cũng phải đi ăn trưa đi trước khi quá muộn. Thầy không định giữ em quá lâu như vậy đâu, thầy chỉ nghĩ..."

"Ồ, không, không sao mà", tôi nói, "Em chỉ..."

Nhưng ông không để tôi nói nốt. Ông đẩy tôi khỏi cửa vẫy tay với tôi và nói: "Đi đi. Đi tìm các bạn của em đi. Thầy chỉ muốn nói thầy cảm ơn em, thế thôi!"

Năm

KHI ĐẾN CHỖ ĂN TRƯA, TÔI NGỒI XUỐNG BÊN CẠNH Damen, cố thả lỏng để mọi thứ vẫn bình thường như mọi ngày. Bàn tay đeo găng của Damen đặt lên đầu gối tôi trong khi tôi nhanh chóng nhìn lướt xung quanh kiểm tra Roman. Anh thì thầm với tôi trong tâm trí: Hết đi rồi.

Đi rồi sao ? Tôi mở to mắt, hi vọng anh nói đi rồi tức là không còn ở quanh đây nữa, như thể một đám bụi đã tan biến vậy. Nhưng Damen chỉ cười, những âm thanh với giai điệu mượt mà vang từ đầu anh sang đầu tôi. Hết ta chưa bị tiêu diệt đâu. Anh đảm bảo với em đó. Chỉ - vắng mặt - thể thôi. Hết đã bỏ đi vài phút trước với mấy gã anh chưa nhìn thấy bao giờ.

Anh đã nói chuyện với hết ta ? Hết có kích động anh không ?

Damen lắc đầu, nhìn thẳng vào tôi khi tôi chuyển một ý nghĩ cho anh: Tốt. Bởi chúng ta không thể theo dõi hết - cho dù thế nào đi nữa ! Hết có thuốc giải độc ! Chính hết đã thừa nhận điều đó ! Điều này đồng nghĩa với việc tất cả những gì chúng ta phải làm bây giờ là tìm ra một cách để...

Ever. Anh cau mày. Em không thể tin lời hết ! Những gì Roman làm là nói dối và thao túng tất cả mọi người xung quanh hết. Em phải tránh xa hết ta - hết chỉ lợi dụng em thôi - hết không đáng tin chút nào cả !

Tôi lắc đầu. Lần này thì khác. Tôi có thể cảm nhận điều đó. Và tôi cần Damen cũng cảm nhận được nó. Hết không nói dối. Nghiêm túc đấy ! Hết ta nói rằng...

Tôi chưa kịp hoàn thành nốt ý nghĩ thì Haven cúi xuống, đôi mắt chiếu thẳng vào chúng tôi: "Được rồi, thế đó ! Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy ? Nghiêm túc đấy, đủ rồi đó !"

Tôi quay lại, nhận thấy vầng hào quang màu vàng thân thiện đột nhiên tương phản hoàn toàn với bộ quần áo phù phiếm của cô. Tôi biết Haven chắc chắn không nhận ra điều gì mặc dù cô cảm thấy bị chúng tôi "quấy rầy" gì đó.

"Nghiêm túc đấy. Giống như là... Cách các cậu giao tiếp có gì đó đáng sợ và khác thường. Giống như hai người sinh đôi đang nói với nhau hay đại loại thế. Trong khi bề ngoài các cậu hoàn toàn im lặng. Và như thế thật đáng sợ !"

Tôi nhún vai, mở túi đựng bữa trưa, lấy ra chiếc bánh sandwich mà tôi không định ăn, nhất quyết giấu đi cảm giác báo động mà câu hỏi cô mang lại cho mình. Đầu gối tôi chạm vào đầu gối Damen, thần giao cách cảm thúc giục anh tham gia xử lý chuyện này vì tôi không biết phải nói gì.

"Đừng giả vờ là không có chuyện gì xảy ra." Mắt cô nheo lại đầy nghi ngờ. "Mình đã quan sát các cậu một lúc, và nó thực sự bắt đầu khiến mình khiếp sợ !"

"Cái gì làm cho cậu khiếp sợ ?" Miles ngược lên khỏi điện thoại, nhưng chỉ giây sau đã quay trở lại với việc nhắn tin.

"Hai người này chứ ai !" Cô chỉ chúng tôi bằng ngón tay có chiếc móng ngắn, sơn màu đen với một đoạn phủ màu hồng ở phía trên. "Mình thề đấy, họ càng ngày càng trở nên xa lạ đến

khó hiểu..."

Miles gật đầu, đặt điện thoại xuống khi nhìn chúng tôi. "Đúng thế, mình cũng đang định nói điều đó. Các cậu thật kì quặc !" Cậu cười lớn. "Ồ, trông giống Michael

Jackson đấy chứ, việc đeo một chiếc găng tay ấy ?" Cậu lắc đầu và mím môi. "Nó trông chẳng hợp với anh gì cả.

Nó quá nổi bật ngay cả khi anh không muốn điều đó !"

Haven cau mày, khó chịu bởi câu nói đùa của Miles khi nhận ra cô đang cố gắng tỏ ra nghiêm túc. Cứ cười đi nếu cậu muốn," cô nói một cách nghiêm nghị, "Nhưng chắc chắn có điều gì đó giữa hai người này. Mình không biết là điều gì, nhưng mình sẽ tìm ra. Mình sẽ làm sáng tỏ điều đó. Rồi các cậu sẽ thấy !"

Và khi tôi định lên tiếng thì Damen lắc đầu và lắc thứ nước uống màu đỏ của anh, sau đó quay về phía Haven:

"Đừng lãng phí thời gian. Không có chuyện gì xấu xa như cô nghĩ đâu..."

Anh mỉm cười, nhìn cô chằm chằm: "Chúng tôi chỉ đang thực hành thần giao cách cảm, thế thôi, cố gắng đọc tâm trí nhau trong một nơi ồn ào không ngớt như trong lớp để tránh rắc rối !"

Anh cười lớn, khiến tôi phải ép miếng bánh sandwich chặt đến mức sốt mayonnaise bắn cả ra ngoài. Cứ thế tôi há hốc miệng nhìn anh, người bạn trai của tôi, người vừa tự ý phá vỡ quy tắc số một của chúng tôi - không kể với bất cứ ai chúng tôi là ai và chúng tôi có thể làm gì.

Haven hơi mất bình tĩnh khi trợn mắt: "Làm ơn đi. Mình không phải con ngốc !"

"Tôi không có ý ám chỉ như thế," Damen mỉm cười, "Đó là sự thật. Tôi đảm bảo đấy. Cô có muốn thử không ?"

Tôi cứng người, bất động, như thể chúng kiến một thảm họa bên đường - mà thảm họa cụ thể này chính là tôi. "Nhắm mắt lại và nghĩ đến một con số từ khoảng một đến mười."

Anh gật đầu, nhìn cô một cách nghiêm túc.

"Tập trung vào con số đó với tất cả khả năng của cô. Để nó trong tâm trí rõ nhất mà cô có thể, và âm thầm lặp lại con số đó nhiều lần. Được chứ ?"

Haven nhún vai, lông mày nhíu lại khi cố gắng tập trung. Mặc dù chỉ cần nhìn lướt qua hào quang xung quanh cô, vào màu xanh lá cây sẫm giả tạo, và cái nhìn lướt qua suy nghĩ cô để thấy cô đang giả vờ. Cô chọn tập trung vào màu xanh dương thay vì một con số bất kỳ như Damen nói.

Tôi nhìn hai người, biết rằng cô đang giăng bẫy anh, chắc chắn rằng cơ hội tìm đúng con số trong khoảng từ một đến mười là quá khả năng của anh. Anh vượt cảm và lắc đầu, rồi nói: "Dường như tôi không nhận được bất cứ điều gì. Cô có chắc cô đang nghĩ về một con số trong khoảng một đến mười không ?"

Cô gật đầu, dồn sự tập trung lên một cái bóng tuyệt đẹp của màu xanh đang dao động. "Chắc chúng ta có hai dòng điện trái ngược," anh nhún vai, "Tôi không tìm thấy con số nào cả !"

"Cho mình thử với." Miles bỏ chiếc điện thoại xuống và nghiêng người về phía Damen. Mắt dường như nhắm tịt, ý nghĩ hết sức tập trung trước khi Damen thở hỗn hển.

"Cậu sắp đi Florence ?"

Miles lắc đầu. "Số ba. Đó là thông tin cậu muốn biết đấy, con số đó là số ba." Cậu ta đảo mắt cười mỉm. "Và nhân tiện, mọi người đều biết tôi chuẩn bị đi Florence. Vì thế, cách giả vờ thử ấy chả có gì hay nhỉ !"

"Mọi người đều biết ngoại trừ tôi." Damen nói, hàm nghiêng lại, khuôn mặt trở nên nhợt nhạt.

"Ừm, tôi chắc là Ever đã nói với anh. Anh biết đấy, thần giao cách cảm..." Cậu cười lớn, quay trở lại với chiếc điện thoại.

Tôi nhìn Damen, thắc mắc tại sao anh lại quá thất vọng về chuyến đi của Miles. Ý tôi là, có lẽ, vì anh đã từng sống ở đó, nhưng đã hàng trăm năm trước cơ mà. Tôi siết chặt bàn tay anh, thúc giục anh nhìn tôi, nhưng anh chỉ nhìn chằm chằm Miles với cùng cái nhìn căng thẳng trên mặt cậu ta.

"Một cách thử tuyệt vời dưới góc độ thần giao cách cảm," Haven nói, miết mạnh ngón tay lên bề mặt chiếc bánh nướng cho đến khi nó phủ đầy kem dâu tây. "Nhưng tôi e rằng anh phải thử nhiều hơn thế. Tất cả những gì anh vừa cố gắng chứng tỏ là hai người kỳ quặc hơn tôi nghĩ. Nhưng đừng lo, tôi sẽ đi đến cùng việc này. Tôi sẽ lôi bí mật bản thủ của hai người ra không lâu nữa đâu !"

Tôi cố kiềm nụ cười lo lắng, hi vọng Haven sẽ chỉ bằng nhắng một thời gian thôi nhưng khi nhìn vào tâm trí cô tôi nhận ra rằng cô đang rất nghiêm túc.

"Khi nào thì cậu đi ?", Damen hỏi, chỉ định hỏi cho có chuyện thì Miles đã trả lời: "Sớm thôi, nhưng cũng không đến nỗi quá sớm !"

Mắt Miles sáng lên: "Chúng ta hãy bắt đầu đếm ngược."

Damen gật đầu, cái nhìn thật dịu dàng khi anh nói: "Cậu sẽ thích nơi đó. Mọi người đều thích nó. Firenze là một nơi tuyệt đẹp và quyến rũ."

"Cậu đã đến đó ư ?", Miles và Haven hỏi cùng một lúc.

Damen gật đầu, nhìn xa vắng. "Tôi đã từng sống ở đó - cách đây rất lâu rồi."

Haven liếc nhìn chúng tôi, mắt nheo lại lần nữa: "Drina và Roman cũng đã sống ở đó."

Damen nhún vai, không biểu hiện cảm xúc, như thể sự liên hệ này không có ý nghĩa gì với anh.

"Ừm, cậu không nghĩ rằng việc này có vẻ kỳ lạ sao ? Tất cả các cậu đều sống ở Ý, ở cùng một nơi, sau đó tất cả lại tụ họp ở đây - chỉ trong vài tháng ?" Cô nghiêng qua anh, bỏ rơi chiếc bánh nướng để tìm câu trả lời. Nhưng Damen rất cứng rắn, từ chối dẫn dắt hoặc làm bất cứ điều gì có thể giải thích điều đó. Anh chỉ uống từng ngụm thứ nước uống màu đỏ của mình và lại vươn vai, như thể nó không đáng để nói tới.

"Có gì hay để tò khám phá khi đến đó không ?", Miles hỏi, muốn phá vỡ sự căng thẳng hơn bất cứ điều gì khác, "Có thứ gì mà tôi không nên bỏ lỡ không ?"

Damen nheo mắt, giả vờ suy nghĩ, mặc dù câu trả lời đến rất nhanh. "Tất cả mọi thứ ở Florence đều đáng để xem. Nhưng chắc chắn cậu nên đến thăm Ponte Vecchio, đó là cây cầu đầu tiên bằng qua sông Arno và là cây cầu duy nhất còn đứng vững sau chiến tranh.Ồ và cậu phải thăm triển lãm Galleria deirAccademia với ngôi nhà của David Michelangelo giữa những

tác phẩm đáng giá khác và có lẽ..."

"Chắc hẳn phải thăm ngôi nhà của David rồi!", Miles nói, "Cũng như các cây cầu, nhà thờ Duomo nổi tiếng và tất cả những thứ khác nằm trong top mười của quyển sách hướng dẫn du lịch, nhưng tôi cảm thấy hứng thú với những nơi nhỏ hơn, ít được khám phá hơn. Anh biết đấy, nơi những người Florence sành điệu thường hay lui tới. Roman nói say sưa về một nơi, tôi quên mất rồi, nhưng nó liên quan đến một số đồ tạo tác thời phục hưng, những bức tranh và những thứ ít người biết đến. Anh đã đến nơi nào như thế chưa? Hoặc là những câu lạc bộ, cửa hàng, những thứ như thế chẳng hạn?"

Damen nhìn cậu ta, cái nhìn mãnh liệt làm tôi lạnh sống lưng. "Không có gì ở đó mà tôi không biết cả!" Anh nói, cố gắng làm dịu đi cái nhìn nhưng giọng nói thì ngược lại. "Mặc dù có những nơi tự cho là những bảo tàng nghệ

thuật tuyệt vời nhưng một khi không có trong sách hướng dẫn du lịch thì đều có thể là lừa đảo. Chợ cổ vật đầy rẫy những thứ giả mạo. Cậu không nên lãng phí thời gian vào thứ ấy khi ở đó có quá nhiều thứ khác thú vị hơn nhiều để xem!"

Miles nhún vai, chán nản với cuộc đàm thoại và quay trở lại với việc nhắn tin.

"Sao cũng được," anh chàng lăm bắm, ngón tay lướt trên bàn phím một cách nhanh chóng, "Đừng lo. Roman nói cậu ta sẽ làm cho tôi một danh sách các nơi nên đến!"

Sáu

"ANH NGẠC NHIÊN BỞI SỰ TIẾN BỘ CỦA EM ĐẤY !", Damen mỉm cười. "Em tự học tất cả những thứ này sao ?"

Tôi gật đầu, nhìn quanh căn phòng rộng, trống trải, lần đầu tiên trong nhiều tuần cảm thấy hài lòng với chính bản thân mình. Khoảnh khắc Damen đề cập anh muốn giữ bỏ mọi thứ đồ đạc liên quan đến thời kỳ thống trị của Roman, tôi đã làm được điều đó. Nắm lấy cơ hội để bỏ đi hàng ghế tựa màu đen và TV màn hình phẳng, chiếc bàn màu đỏ với thanh chắn được phủ chrome - tất cả chúng đều là biểu tượng, biểu hiện vật chất của giai đoạn ảm đạm trong mối quan hệ chúng tôi từ trước tới nay. Quảng mọi thứ đi với sự nhiệt tình không tính toán như vậy - ừm - tôi cũng không chắc là đã quảng chúng đi đâu. Tất cả những gì tôi biết là chúng không còn được ở đây nữa.

"Có vẻ như là em sẽ không cần những bài học của anh nữa rồi." Anh lắc đầu.

"Không chắc đâu." Tôi quay lại, mỉm cười vén mái tóc đen gọn sóng ra khỏi mặt anh với chiếc găng tay mới của mình, hi vọng chúng tôi sẽ sớm lấy được thuốc chữa bệnh từ Roman, hoặc ít nhất tìm ra một giải pháp thay thế. "Thậm chí em không có ý kiến gì về chuyện phải bỏ đồng đồ này đi đâu - chưa nói đến việc làm cách nào em có thể lấp đầy không gian này trong khi anh chẳng gợi ý gì cho em về nơi anh cất giấu tất cả những thứ anh từng có."

Với tay định chạm tay anh nhưng không kịp, tôi khẽ cau mày nhìn anh đi đến bên cửa sổ. "Đồ đạc ấy à...", anh nhìn ra ngoài bãi cỏ đã được cắt tỉa của mình, giọng chùng xuống, "Chúng nên quay lại nơi xuất phát. Trở lại trạng thái ban đầu của năng lượng dao động tinh khiết với tiềm năng trở thành bất cứ thứ gì. Và các thứ còn lại cũng vậy..."

Anh khẽ nhún vai, trước khi cân bằng trở lại. "ừm, vậy là không còn vấn đề gì nữa, đúng không em ? Giờ anh không cần chúng nữa !"

Tôi nhìn lưng anh, bắt gặp bóng dáng gầy gầy tự nhiên của anh. Tự hỏi làm thế nào anh có thể tỏ thái độ không quan tâm đến việc thu hồi những món đồ tạo tác nghệ thuật quý báu trong quá khứ của mình - bức họa do chính tay Picasso vẽ anh trong bộ com-lê xanh giản dị, bức do danh họa Velázquez vẽ anh cười trên một con ngựa trắng, cũng không quan tâm đến các tác phẩm tuyệt vời có niên đại hàng thế kỷ khác.

"Nhưng những thứ này đều vô giá ! Anh phải lấy chúng về. Không gì có thể thay thế chúng được !"

"Ever, bình tĩnh nào. Chúng chỉ là các đồ vật thôi mà !" Giọng anh kiên định, cam chịu khi anh quay về phía tôi. "Chúng không có ý nghĩa thật sự nào cả. Thứ duy nhất có nghĩa với anh chính là em !"

Mặc dù không thể phủ nhận rằng những câu nói của anh nghe thật ngọt ngào và cảm động, nhưng lúc này, nó không ảnh hưởng được đến tôi theo cách mà lẽ ra phải vậy. Điều duy nhất dường như anh quan tâm trong những ngày này là chuyện chuộc tội cho nghiệp báo của mình và tôi. Và trong khi tôi đang hoàn toàn cảm thấy hài lòng với vị trí số một và hai của mình trên

danh sách ưu tiên của anh thì vấn đề đáng nói là... phần còn lại của danh sách này không có gì nữa cả !

"Nhưng đó chính là chỗ anh đang sai lầm đấy. Đó không chỉ là đồ vật !" Tôi đến bên anh, giọng kiên quyết, vỗ về, hi vọng tác động được và khiến anh nghe tôi lần này. "Những quyển sách có chữ ký của Shakespeare và chị em nhà Bronte, những chiếc đèn treo nhiều ngọn của Marie Antoinette và Louis XVI - đó không phải là những thứ anh có thể gọi là vớ vẩn. Đó là lịch sử. Vì Chúa. Anh không thể rũ bỏ nó như thể nó không có giá trị gì hơn một cái hộp đựng đồ cũ làm từ thiện đâu !"

Anh nhìn tôi, cái nhìn dịu dàng khi anh lướt đầu ngón tay đeo găng từ thái dương xuống cằm tôi. "Anh nghĩ em ghét căn phòng cứ bụi bặm của anh như em đã từng gọi thế cơ mà !"

"Con người ta có thể thay đổi !" Tôi nhún vai. Ước gì không phải lần đầu tiên tôi ước điều này, rằng anh trở lại là Damen mà tôi biết. "Và nhân tiện nói về sự thay đổi tại sao anh lại phản ứng mạnh với chuyến đi Florence của Miles vậy ?" Để ý đến cái cách mặt anh đánh lại khi nghe đến những từ cuối, tôi thêm vào: "Có phải đó là vì Drina và Roman ? Những mối liên quan mà anh không muốn cậu ấy biết ?"

Anh nhìn tôi một lúc, môi hé ra, định nói gì đó nhưng sau đấy lại quay đi và lẩm bẩm: "Anh không hiểu cái em gọi bằng phản ứng mạnh ấy là gì ?"

"Anh biết gì không ? Anh hoàn toàn đúng. Đối với một người bình thường, nó không được xem là phản ứng mạnh. Nhưng với một người luôn lạnh lùng, bình tĩnh như anh thì chỉ cần một cái nheo mắt hay cái nghiêng quai hàm nhẹ cũng cho thấy là anh đang lo lắng..."

Anh thở dài, tìm kiếm mắt tôi khi anh quay lại phía tôi. "Em đã thấy những gì xảy ra ở Florence rồi đấy..." Anh nheo mắt. "Mặc dù nó tuyệt đẹp và đầy quyến rũ, nhưng đó cũng là nơi chất chứa những ký ức khó chịu, anh không muốn nhắc đến lần nữa !"

Tôi nuốt khan, nhớ lại những hình ảnh tôi được xem ở Khu Vườn Mùa Hè. Damen ẩn mình trong một cái tủ nhỏ tối om, tận mắt chứng kiến cảnh bố mẹ anh bị giết bởi những kẻ sát nhân định cướp nước bất tử - và sau đó, bị lạm dụng dưới sự bảo trợ của nhà thờ đến khi căn bệnh dịch hạch tràn qua Florence và anh đã khuyến khích Drina, khuyến khích những đứa trẻ mồ côi còn lại uống nước bất tử, hi vọng duy nhất là chữa lành bệnh tật chứ không hề có ý nghĩ gì về việc nó sẽ mang lại cuộc sống vĩnh cửu. Tôi cảm thấy mình là người bạn gái tệ nhất trên thế giới vì đã gọi lên ký ức đó.

"Anh thích tập trung vào hiện tại hơn..." Anh nói, khoát tay quanh căn phòng trống rỗng. "Và giờ anh thật sự cần sự giúp đỡ của em để trang trí không gian này. Theo tư vấn từ chỗ môi giới bất động sản của anh thì người mua thích một căn nhà với vẻ ngoài đáng yêu, sạch sẽ, hiện đại... Thế nên mặc dù anh có tính đến việc để căn phòng trống hoàn toàn để thấy được sự rộng lớn của nó, thì anh vẫn nghĩ hay chúng ta nên thử trang trí một chút xem..."

"Công ty môi giới bất động sản ?" Tôi thở hổn hển, dần từng chữ một khi giọng tôi vang lên và kết thúc ở quãng tám. "Anh cần một công ty môi giới bất động sản để làm gì cơ chứ ?"

"Anh định bán ngôi nhà !" Anh nhún vai. "Anh nghĩ em hiểu chứ ?"

Tôi nhìn xung quanh, mơ tưởng tới cái ghế trường kỷ bọc nhung cổ với miếng đệm sần sùi, nghĩ ngay lúc này, nó sẽ cung cấp một chỗ nằm tuyệt hảo cho cơ thể tôi đổ xuống và đầu tôi

lặng lẽ nổ tung. Nhưng thay vào đó tôi vẫn đứng vững, quyết tâm giữ mọi thứ ổn định. Tôi nhìn chăm chăm vào người yêu hào hoa, đẹp trai đã biết bốn trăm năm qua như thể đó là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

"Đừng tỏ vẻ thất vọng thế. Không có gì thay đổi cả. Nó chỉ là một ngôi nhà. Một ngôi nhà quá to lớn nặng nề. Thêm vào đó, anh nghĩ mình chưa bao giờ sử dụng tất cả không gian trong ngôi nhà này. Anh chưa bao giờ sử dụng hết các phòng!"

"Vậy chính xác sau này anh định thay thế nó bằng cái gì? Một căn lều ư?"

"Anh chỉ nghĩ anh muốn ngôi nhà nhỏ hơn, thế thôi!"

Cái nhìn của anh như van lơn, cầu xin tôi hiểu anh.

"Không có gì xấu cả, Ever. Anh không có ý định làm tổn thương em đâu!"

"Và chỗ môi giới bất động sản cũng đang giúp anh phải không? Với ngôi nhà nhỏ hơn ấy?" Tôi quan sát anh thật kỹ, tự hỏi điều gì đang xảy ra với anh và khi nào thì nó sẽ kết thúc.

"Ý em là, Damen, nếu anh thực sự tìm kiếm một căn nhỏ hơn, tại sao anh không dùng phép thuật để hình dung ra thứ gì đó nhỏ hơn? Tại sao anh chọn cách thông thường này?"

Tôi lướt ánh nhìn về phía anh, chuyển dần từ mái đầu tuyết vời vời mái tóc đen dài hơi rối đến đôi giày cao su hoàn hảo, nhớ ra rằng cách đây không lâu, tôi ao ước được bình thường trở lại giống như mọi người đến thế nào.

Nhưng giờ tôi đang quen dần với sức mạnh của mình, tôi không thấy có gì phiền nhiễu cả.

"Thật sự chuyện này là gì thế?" Tôi nheo mắt, cảm thấy như bị phản bội. "Anh là người đưa em đến đây. Anh là người hướng em đi theo cách này. Và cuối cùng khi em đã thích ứng được, anh lại là người từ bỏ ư? Nghiêm túc đấy. Tại sao anh lại làm thế?"

Thay vì trả lời, Damen nhắm mắt lại. Những ý nghĩ thần giao cách cảm của anh đang chiếu rọi cho tôi xem hình ảnh hai chúng tôi đang cười hạnh phúc, đùa giỡn trên một bãi biển tuyết đẹp với cát hồng. Nhưng tôi chỉ lắc đầu và khoanh tay chặt hơn, từ chối tham gia cho đến khi câu hỏi của tôi được trả lời.

Anh thở dài, nhìn ra cửa sổ, sau đó quay sang tôi: "Anh đã nói với em rồi, em là chỗ dựa duy nhất của anh, cách duy nhất để anh có thể thoát khỏi địa ngục mà anh tạo ra, để chuộc lại những tội lỗi cho nghiệp báo của mình. Cách duy nhất để làm điều đó là từ bỏ những phép thuật có thể hóa phép ra mọi thứ, từ bỏ cuộc sống vương giả, những khoản chi tiêu khổng lồ, và tất cả những sự phung phí khác. Anh đã quá yêu bản thân mình trong sáu trăm năm qua, vì vậy giờ đây anh muốn sống cuộc sống của một người bình thường. Chân thật, làm việc chăm chỉ, khiêm tốn, ngày qua ngày phải cố gắng giống như bất kỳ ai khác..."

Tôi nhìn anh, lặp lại những lời anh nói trong đầu, gần như không tin nổi những gì vừa nghe. "Chính xác anh định làm như thế nào?" Tôi thở dài. "Nghiêm túc đó. Trong sáu thế kỷ sống trên đời, đã bao giờ anh có được một công việc thật sự chưa?"

Nhưng mặc dù tôi rất nghiêm túc và không đùa giỡn tí nào, anh vẫn quay ngoắt trở lại, cười giống như tôi đang đùa. Cuối cùng anh cũng bình tĩnh để nói: "Em thật lòng nghĩ là không có ai thuê anh làm việc sao?" Anh lắc đầu cười gượng gạo. "Ever, làm ơn đi! Em không nghĩ anh đã sống đủ lâu để có thể mài dũa một vài kỹ năng trong cuộc sống này sao?"

Tôi bắt đầu phản ứng lại, muốn giải thích với anh rằng thật sự anh rất đáng được chú ý khi một tay vẽ đẹp hơn Picasso còn tay kia vẽ đẹp như Van Gogh, nhưng tôi lại không nghĩ điều đó sẽ giúp anh tìm được một vị trí kiểu như thợ pha cà phê ở tiệm Starbucks nơi góc phố.

Song trước khi tôi có thể nói ra, anh lập tức đứng dậy bên cạnh tôi, di chuyển nhanh nhẹn, duyên dáng như một nhân viên phục vụ thứ thiệt. Và tất cả những gì tôi có thể thốt lên là: "ừm, một người quay lưng lại với khả năng của mình như anh quả thật vẫn di chuyển rất nhanh đấy !"

Cảm nhận được cảm giác ấm áp tuyệt vời trên da khi anh vòng tay quanh eo tôi và kéo tôi về phía ngực anh, chúng tôi cùng cẩn thận tránh tiếp xúc da thịt. "Vậy về thần giao cách cảm thì sao ?", tôi thì thầm, "Anh có định quảng nó đi luôn không ?"

Cảm giác gần gũi với anh khiến tôi chỉ có thể ậm ừ ra vài từ.

"Anh không có ý định quảng đi bất cứ thứ gì khiến anh gần em hơn..." Damen nói, nhìn tôi trêu mếu. "Đối với phần còn lại...", anh nhún vai, liếc qua căn phòng trống rỗng lớn trước khi nhìn lại tôi. "Hãy nói cho anh nghe, điều gì quan trọng hơn, Ever ? Kịch cỡ ngôi nhà hay kịch cỡ trái tim anh ?"

Tôi cắn môi, tránh cái nhìn của anh, sự chân thật trong lời nói của anh khiến tôi cảm thấy mình thật nhỏ mọn và đáng xấu hổ.

"Liệu có vấn đề gì không nếu anh chọn xe buýt thay vì một chiếc BMW, và một bộ quần áo thông thường thay vì quần áo hiệu Gucci. Bởi vì chiếc xe, các tủ quần áo, sổ tài khoản - chúng chỉ là những danh từ, những thứ mua vui cho con người nhưng cuối cùng, chúng không thể hiện con người thật của anh. Chúng không phải là thứ có thể chứng minh anh thật sự là ai !"

Tôi nuốt khan, cố tập trung vào bất cứ thứ gì khác ngoài anh. Không phải là tôi quan tâm đến chiếc BMW hay một biệt thự thênh thang theo kiểu lâu đài giả Pháp, ý tôi là, nếu tôi muốn những thứ đó, tôi chỉ việc tự mình hình dung ra chúng. Nhưng cho dù chúng không quan trọng, nói một cách thành thật thì tôi phải thừa nhận rằng chúng là một phần của sự thu hút ban đầu - bổ sung vào hình ảnh một người bóng bẩy, quyến rũ, bí ẩn đã hấp dẫn tôi ngay lập tức là anh.

Song cuối cùng, khi tôi nhìn anh lần nữa, ngắm anh đứng trước tôi, không có những hào quang và phụ kiện như thông thường, chỉ còn lại những thứ chứng tỏ con người thật của anh, tôi nhận ra anh vẫn là anh chàng ấm áp, tuyệt vời như anh đã từng. Những điều này đã chứng minh suy nghĩ của anh. Không gì là quan trọng cả. Không gì có thể thay đổi tâm hồn anh cả. Tôi mỉm cười, đột nhiên nhớ đến một nơi chúng tôi có thể ở cùng nhau - an toàn và vô hại. Với lấy bàn tay đeo găng của anh và nắm nó trong tay mình, tôi bảo: "Đến đây nào. Em muốn cho anh xem cái này !" và kéo anh đi.

Bảy

LÚC ĐẦU TÔI HƠI LO DAMEN SẼ TỪ CHỐI ĐẾN NƠI không chỉ đòi hỏi phải có phép thuật mới vào được mà còn phải sử dụng phép thuật một khi đã ở đó. Nhưng sau khi đáp xuống cánh đồng mênh mông thơm ngát, anh phúi quần jean, xòe tay ra, liếc nhìn xung quanh và nói: "Ôi, không tin được anh có thể tạo ra một cánh cổng nhanh như vậy !"

"Thôi mà, chính anh là người đã dạy em cơ mà !" Tôi mỉm cười, ngắm đồng cỏ với những

bông hoa đung đưa và những cái cây đang run rẩy, chú ý đến vẻ đẹp và năng lượng dường như tinh khiết nhất của mọi vật ở đây.

Tôi nghiêng đầu, nhắm mắt trước ánh sáng mờ ấm và sương mù lung linh. Nhớ đến lần cuối cùng chúng tôi ở đây, nhớ điệu nhảy với hành ảnh hiện thân của Damen cũng trên cánh đồng này, trì hoãn từng khoảnh khắc trước khi chúng đi qua.

"Vậy anh đồng ý ở đây chứ?", tôi hỏi, không chắc phép thuật còn hiệu lực đến lúc nào.

"Em không đùa chứ?", anh lắc đầu và nắm tay tôi, "Anh không bao giờ chán Khu Vườn Mùa Hè. Đó là hiện thân thuần khiết nhất của vẻ đẹp và sự hứa hẹn!"

Chúng tôi đi xuyên qua đồng cỏ, phấn chấn hơn với cảm giác cỏ êm ái dưới chân trong khi tay lướt qua những bông hoa dại vàng rực đang uốn cong và đong đưa ở hai bên, biết rằng bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra ở thế giới tuyệt vời này, bất cứ điều gì, bao gồm... cả chúng tôi nữa.

"Anh đã rất nhớ nơi này!" Anh mỉm cười, liếc nhìn xung quanh. "Chỉ mới vài tuần không ở đây thôi, nhưng anh cảm thấy như lâu lắm rồi kể từ lần cuối chúng ta đến..."

"Cảm giác ở đây vẫn rất lạ lẫm nếu không có anh!" Tôi dẫn anh đến một ngôi nhà nhỏ tuyệt đẹp xây theo kiểu Bali bên cạnh dòng sông có màu sắc cầu vồng. "Mặc dù em đã khám phá toàn bộ những thứ này và không thể đợi hơn nữa để chỉ cho anh xem được, nhưng để sau nhé! Giờ chưa phải lúc!"

Tôi vén tấm vải mỏng như sương sang một bên và ngồi xuống một chiếc đệm trắng mềm mại, mỉm cười khi Damen ngồi xuống bên phải tôi. Cả hai chúng tôi nằm cạnh nhau, nhìn lên cột bằng dừa được khắc công phu. Tựa đầu vào anh, lòng bàn chân chúng tôi chỉ chênh nhau vài cen-ti-mét, kết quả đáng xấu hổ từ sự tăng trưởng quá khổ của thuốc trường sinh.

"Cái gì đây?" Anh quay sang khi tôi kéo màn cửa đóng lại bằng tâm trí, háo hức đóng tất cả mọi thứ xung quanh để chúng tôi có thể tận hưởng khoảng không gian của riêng mình.

"Em thấy trên trang bìa một tạp chí du lịch mô tả nét đặc biệt của vài khu nghỉ mát kỳ lạ và em cực kỳ thích chúng. Em nghĩ em đã tạo được một trong số đó. Anh biết đấy, để chúng ta có thể hô biến và mọi thứ hiện ra.."

Tôi tránh cái nhìn của anh, tim đập thành thịch, mặt đỏ bừng, biết rằng tôi có thể là kẻ dụ dỗ thảm hại nhất mà anh đã gặp trong sáu trăm năm cuộc đời anh. Nhưng anh chỉ cười, kéo tôi lại gần đến nỗi chúng tôi gần như chạm vào nhau. Chỉ cách nhau bởi bức màn mỏng nhất của năng lượng lung linh, một tấm chắn rung động lớn vờn giữa chúng tôi cho phép chúng tôi ở gần nhau mà không làm hại người kia.

Tôi nhắm mắt lại, đầu hàng làn sóng ấm áp và náo nức khi cơ thể ở gần bên anh. Hai trái tim cùng chung nhịp đập, tới và lui, phồng ra và co vào, tiến độ hoàn toàn đồng bộ như thể chúng đang đập chung một nhịp. Cảm giác hài hòa, tự nhiên làm tôi rúc vào gần hơn. Nép mặt mình vào chỗ hõm giữa cổ và vai anh, khao khát tận hưởng làn da ngọt ngào của anh và hít lấy hít để mùi hương ấm áp ấy.

Một tiếng rên nhỏ phát ra từ sâu trong cổ họng anh khi tôi nhắm mắt và ấn môi mình lên môi anh, lưỡi tôi chạm nhẹ lên da anh, chỉ biết anh thoát khỏi tầm tay tôi rất nhanh đến nỗi tôi thấy mình đang ngậm tấm màn mỏng.

Tôi nhanh chóng quay lại và thấy bóng anh di chuyển rất nhanh. Anh chỉ dừng lại khi giữ khoảng cách an toàn ở phía bên kia tấm màn, ánh mắt anh sáng rực, cơ thể run rẩy khi tôi cầu xin anh kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra.

Tôi đi về phía anh, muốn giúp anh. Nhưng khi tôi đến gần, anh lại lẩn trốn lần nữa, hai tay giơ ra đằng trước, muốn tôi tránh xa ra.

"Đừng chạm vào anh," anh nói, "Làm ơn, ở nguyên đó. Đừng đến gần nữa !"

"Nhưng... tại sao ?", giọng tôi khàn đi, đứt quãng, bàn tay run rẩy buông thõng hai bên.

"Có phải em đã làm gì sai không ? Em chỉ nghĩ - ừm - bởi vì chúng ta ở đây - và bởi vì không gì xấu có thể xảy ra ở Khu Vườn Mùa Hè - em chỉ nghĩ - có lẽ cũng sẽ ổn nếu chúng ta thử..."

"Ever, không phải chuyện đó, đó là..."

Anh lắc đầu, mắt anh đen hơn bao giờ hết. Đồng tử quá đen so với bình thường. "Và ai nói không có điều gì xấu có thể xảy ra ở đây chứ ?" Giọng anh rắn đanh, nghiêm lại chứng tỏ anh đang ở trạng thái bình tĩnh .

Tôi nuốt khan, nhìn chằm chằm xuống đất, cảm thấy mình thật ngu ngốc, nực cười - khi nghĩ rằng bởi mình quá muốn ở cùng với bạn trai mà tôi đã mạo hiểm chính mạng sống của anh.

"Em đoán thế, em chỉ giả định thế..." Giọng tôi tắt dần, biết rất rõ những gì sẽ xảy ra khi một thứ được "giả định" chứ không phải thực tế. Ở đây không chỉ là sự lỗ bịch, mà còn là sự nguy hiểm khi nó có thể dẫn đến cái chết.

"Em xin lỗi." Tôi lắc đầu, dẫu biết rằng câu nói ấy hoàn toàn không thích hợp trong hoàn cảnh lừng lờ một sống hai chết chúng tôi đang mắc phải. "Em... em nghĩ rằng mình đã không suy nghĩ thấu đáo. Em không biết phải nói gì !"

Tôi rút vai lại, vòng cánh tay quanh hông, cố gắng thu nhỏ bản thân, để có thể biến mất khỏi tầm mắt của anh. Thế nhưng, tôi vẫn không ngừng tự hỏi liệu điều gì xấu có thể xảy ra ở một nơi phép màu được thực hiện dễ dàng và vết thương được chữa lành ngay lập tức như ở đây. Ý tôi là, nếu ở đây mà chúng tôi vẫn không an toàn, thì ở đâu mới an toàn chứ ?

Damen nhìn tôi, trả lời những ý nghĩ trong đầu tôi khi anh nói: "Khu Vườn Mùa Hè chứa đựng mọi khả năng. Cho đến nay, chúng ta chỉ mới nhìn thấy những điều tốt, nhưng ai dám chắc rằng ở đây không có gì xấu. Có lẽ nó không hoàn toàn như những gì chúng ta nghĩ đâu !"

Tôi nhìn anh, nhớ lại khi lần đầu tôi gặp hai chị em song sinh Romy và Rayne, họ cũng nói điều tương tự vậy. Damen dùng phép thuật tạo ra một băng ghế gỗ chạm khắc tuyệt đẹp rồi đẩy tôi ngồi xuống.

"Lại đây nào..." Anh gật nhẹ, thúc giục tôi tiến về phía anh khi tôi ngồi cách một quãng khá xa, không muốn đến quá gần và đẩy anh vào tình huống mạo hiểm một lần nữa.

"Có điều em cần phải biết - cần phải hiểu. Vì thế em hãy nhắm mắt lại và cố hết sức xóa đi bất cứ suy nghĩ ngẫu nhiên và lộn xộn nào trong tâm trí em. Giữ mình cởi mở và tiếp thu bất cứ ảo ảnh nào anh gửi cho em. Em có thể làm được chứ ?"

Tôi gật đầu, nhắm tịt mắt, cố hết sức để xua ra khỏi tâm trí những ý nghĩ đại loại như là: Chuyện gì đang diễn ra ? Có phải anh giận mình không ? Dĩ nhiên anh ấy giận mình rồi ! Làm

sao mình có thể trở nên ngu ngốc như thế ? Nhưng anh ấy đã giận như thế nào ? Có thể làm anh ấy thay đổi và bắt đầu lại từ đầu không ? Một loạt câu hỏi hoang tưởng lặp đi lặp lại trong đầu.

Nhưng ngay cả sau khi đã xóa chúng đi và chờ đợi những gì mình sắp cảm thấy trong một khoảng thời gian hợp lý, thì tất cả những gì tôi nhận được chỉ là một khoảng trống lớn tối đen.

"Em không cảm nhận được gì cả.." Tôi nói, mở mắt nhìn anh. Nhưng anh chỉ lắc đầu, mắt nhắm lại, lông mày nhíu lại tập trung, anh cố gắng tập trung hết sức mình.

"Hãy lắng nghe...", anh nói, "Và nhìn sâu vào bên trong. Chỉ nhắm mắt lại và cảm nhận..."

Tôi hít một hơi thật sâu và thử lại, nhưng vẫn thế, tất cả những gì tôi có được là sự im lặng và cảm giác tối đen trống rỗng.

"Ừm, em thực sự xin lỗi !" Tôi thì thầm, không muốn làm anh thất vọng nhưng chắc chắn rằng tôi đã mất điểm. "Em không thấy gì ngoài sự yên lặng và bóng tối !"

"Chính xác !", anh thì thầm, không bối rối bởi lời nói của tôi, "Giờ hãy nắm lấy tay anh và tiến tới gần hơn, hãy sử dụng tất cả các giác quan của em để cảm nhận sâu hơn, sau đó hãy nói cho anh biết em nhìn thấy gì.."

Tôi hít một hơi thật sâu và làm như anh nói, với lấy tay anh và tiến sâu hơn vào bức tường màu đen rắn chắc nhưng những thứ tôi có được vẫn như cũ. Cho đến khi - cho đến khi - tôi bị hút vào một cái hố đen, chân tay bị trói chặt, không thể dừng lại hay chậm lại. Rơi tự do vào trong bóng tối, tiếng hét khủng khiếp của tôi là âm thanh duy nhất. Và khi tôi chắc chắn rằng cú ngã này sẽ không có điểm kết thúc thì nó dừng lại. Tiếng hét. Và cả cú ngã. Tất cả mọi thứ. Khiến tôi bị "treo" ở đó. Không bị trói buộc. Treo lơ lửng. Hoàn toàn đơn độc tại nơi vắng vẻ này, không có điểm bắt đầu và kết thúc.

Lạc trong vực thẳm đen tối và ảm đạm không có dấu hiệu của ánh sáng. Bị bỏ rơi trong khoảng trống vô hạn, thế giới lạc lõng và đơn độc của nửa đêm vĩnh viễn. Hiện thực kinh khủng từ từ hiện ra trong tôi - đây là nơi tôi đang sống. Một địa ngục không có lối thoát. Tôi cố chạy, kêu gào, khóc thét lên nhưng không ích gì. Tôi bị đông cứng lại, tê liệt, không thể thốt nên lời nào - hoàn toàn đơn độc trong sự vĩnh hằng. Với mục đích cố tách rời từng phần những thứ tôi biết và yêu quý - loại chúng khỏi những thứ vẫn tồn tại, tôi biết rằng tôi không có sự lựa chọn nào khác ngoài đầu hàng khi tâm trí trở nên trống rỗng và cơ thể mất dần mọi sức lực. Không ích gì phải chiến đấu khi không ai có thể cứu tôi. Tôi vẫn như thế, đơn độc, vĩnh cửu, một nhận thức mờ mờ hiện lên trong tôi, xuất phát từ nơi ngoài tầm với của tôi.

Cho đến khi...

Cho đến khi...

Tôi giật mạnh ra khỏi địa ngục đó và lao vào cánh tay của Damen, cảm giác dịu bớt khi nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai, đầy lo lắng phía trên đầu tôi.

Anh rất xin lỗi - anh nghĩ anh đã mất em - anh nghĩ em sẽ không bao giờ trở lại !" Anh hét lên, ôm chặt lấy tôi, giọng anh nức nở bên tai tôi. Tôi bám lấy anh, cơ thể run rẩy, tim đập liên hồi, quần áo ướt đầm mồ hôi. Tôi chưa bao giờ cảm thấy cô độc như thế trước đây - mất hẳn sự kết nối với mọi thứ. Khỏi mọi thứ sống động. Ôm anh chặt hơn, không muốn để anh đi, tâm trí tôi kết nối với tâm trí anh, hỏi tại sao anh lại chọn việc để tôi xuyên qua đó.

Anh quay lại, vuốt ve mặt tôi trong khi mắt anh tìm kiếm ánh mắt tôi.

"Anh xin lỗi. Anh không định trừng phạt em hay làm hại em theo bất cứ cách nào. Anh chỉ muốn cho em thấy một thứ, một thứ em cần trải nghiệm trực tiếp để hiểu được."

Tôi gật đầu, không tin vào giọng mình, vẫn còn run từ trải nghiệm quá kinh khủng đó, nó giống như linh hồn tôi đã chết vậy.

"Chúa ơi !" Mắt anh mở to. "Chính là nó. Đó chính xác là những gì đang diễn ra. Linh hồn không còn tồn tại !"

"Em không hiểu." Tôi nói, giọng khàn khàn run rẩy.

"Nơi khủng khiếp đó là gì vậy ?"

Anh nhìn xa xăm, những ngón tay tì lên người tôi khi anh nói. "Là tương lai. Vùng Đất Không Có Linh Hồn. Vực thẳm vĩnh cửu mà anh từng nghĩ chỉ dành riêng cho anh..."

Anh nhắm mắt lại và lắc đầu. "Nhưng giờ anh biết rõ hơn rồi. Giờ anh biết rằng nếu em không cẩn thận, thật sự không cẩn thận thì em cũng sẽ đến đó !

Tôi nhìn anh, định nói nhưng anh cắt ngang trước khi tôi có thể thốt ra từ nào.

"Những ngày qua, anh đã nghĩ đến những ý niệm lờ mờ đó, những khoảnh khắc khác nhau từ quá khứ của anh cả xa và gần..." Anh nhìn tôi, xem xét kỹ càng khuôn mặt tôi. "Nhưng lúc chúng ta đến đây..." Anh ra hiệu xung quanh. "Nó bắt đầu nhỏ giọt trở lại, từ từ cho đến khi nó định hình, hao gồm cả khoảnh khắc anh bị điều khiển bởi Roman. Anh cũng làm sống lại cái chết của mình. Những khoảnh khắc ngăn ngui sau khi em xuyên qua vòng tròn, trước khi em đưa anh thuốc giải độc, như em biết đấy, lúc đấy anh đang chết. Anh tự mình dõi theo ánh sáng lóe lên trong toàn bộ cuộc đời mình, sáu trăm năm kiêu căng, quá yêu bản thân, ích kỷ và tham lam. Giống như guồng quay bất tận những hành động của anh, mỗi hành động xấu xa anh đã làm đi kèm với những hậu quả anh để lại những ảnh hưởng về tinh thần và vật chất do sự đối xử sai trái của anh với người khác. Và mặc dù đôi khi cũng có một vài hành động tử tế nhưng phần lớn là, rốt cuộc cả mấy thế kỷ anh chẳng tập trung vào thứ gì khác ngoài sự tư lợi cho bản thân anh, không mấy may quan tâm đến điều gì hay ai khác. Việc chỉ tập trung hoàn toàn vào thế giới vật chất khiến linh hồn anh tổn thương. Không nghi ngờ gì nữa anh đã nhận định đúng, cái nghiệp mà anh đang phải chịu là sự trừng phạt mà chúng ta đang trải qua bây giờ..."

Anh lắc đầu, bắt gặp cái nhìn của tôi. Với sự chân thành và kiên định tôi muốn chạy đến ôm lấy anh, bảo anh rằng tất cả rồi sẽ ổn thôi. Nhưng thay vào đó tôi lại đứng im, cam nhận và dường như thấy tệ hơn.

"Sau đó, tại thời điểm anh chết, thay vì đến đây, đến Khu Vườn Mùa Hè này...", giọng anh đứt quãng nhưng anh buộc mình phải tiếp tục. "Anh... anh lại đến một nơi chính xác là đối ngược với nơi này. Một nơi rất tối và lạnh lẽo giống như Vực thẳm tăm tối. Giống như nơi em vừa trải qua ấy. Đơn độc, bị treo lơ lửng, cô đơn - một cách vĩnh cửu !"

Anh nhìn tôi, sẵn sàng giải thích cho tôi hiểu. "Đó chính xác giống như những gì em cảm thấy. Như thể là anh bị cô lập, không có linh hồn - không có sự kết nối với bất cứ thứ gì hay bất cứ ai cả !"

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh, một điềm báo lạnh lẽo phủ lên da tôi, tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh mệt mỏi, rã rời và tiếc nuối như thế này trước đây.

"Và giờ anh hiểu được những thứ mà anh đã để mất trong những năm đó." Tôi thu hai đầu

gối vào ngực, như thế làm vậy sẽ che chắn tôi khỏi những điều xảy ra tiếp theo.

"Chỉ có thể xác của chúng ta là bất tử. Linh hồn thì không như vậy !"

Tôi tránh không nhìn anh, nhưng cũng không thể nào thở nổi.

"Đây là tương lai em đang phải đối mặt. Thứ mà anh đã ban cho em, nếu Chúa không cho phép, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra, vậy đó..."

Ngón tay tôi theo bản năng đặt lên cổ họng, nhớ lại những gì Roman nói về luân xa tử huyết của tôi, tự hỏi với sự thiếu sót nhận thức hay sự nông nổi bùng nổ của tôi, liệu có cách nào để bảo vệ nó.

"Nhưng làm cách nào anh có thể chắc chắn như vậy ?" Tôi nhìn Damen như thể đang chìm trong một cơn ác mộng khủng khiếp không có cách nào thoát ra. "Ý em là biết đâu anh sai vì việc này xảy ra quá nhanh cơ mà. Có thể đó chỉ là tình trạng tạm thời. Anh biết đấy, giống như việc em cứu anh sống lại quá nhanh, đến nỗi anh không có thời gian để đến đây !"

Anh lắc đầu, liếc nhìn tôi: "Kể cho anh nghe nào, Ever, em nhìn thấy gì khi chết đi ? Em trải qua khoảnh khắc khi linh hồn rời bỏ cơ thể em và anh đưa em trở lại cuộc sống như thế nào ?"

Tôi nuốt khan, quay đi, liếc nhìn cây cối, hoa cỏ, dòng sông đầy màu sắc lung linh chảy gần đó - nhớ lại ngày tôi tìm thấy bản thân mình ở một cánh đồng cũng giống như thế này. Bị quyến rũ bởi mùi hương nồng nàn của nó, làn sương lung linh, tất cả cảm giác của tình yêu vô điều kiện, tôi muốn kéo dài mãi mãi, không muốn rời đi.

"Lý do em không thấy vực thẳm là bởi vì em đã chết rồi. Em chết theo kiểu một người chết. Nhưng khoảnh khắc anh đưa em thuốc trường sinh, trao cho em cuộc sống vĩnh cửu, mọi thứ đã thay đổi. Thay vì trải qua cõi đời vĩnh viễn ở Khu Vườn Mùa Hè hoặc một nơi nào đó bên kia cây cầu, thì vực thẳm tăm tối lại trở thành số phận của em !"

Anh quay đi, chìm đắm trong thế giới hối tiếc của chính mình. Điều này khiến tôi sợ mình sẽ không bao giờ chạm đến anh lần nữa.

Nhưng rất nhanh mắt anh lại tìm ánh mắt tôi: "Chúng ta có thể sống đời đời cùng nhau trên trái đất này. Nhưng nếu có điều gì đó xảy ra, nếu một trong hai chúng ta phải chết..."

Anh lắc đầu.

"Vực thẳm là nơi chúng ta sẽ đến, và chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa..."

Tôi định nói, cố gắng bác bỏ điều đó một cách tuyệt vọng, tôi muốn nói với anh rằng anh sai rồi nhưng tôi không thể. Không ích gì nữa. Tất cả những gì tôi phải làm là nhìn vào mắt anh để thấy sự thật.

"Và như anh tin vào sức mạnh hàn gắn ma thuật của nơi này - hãy nhìn cách nó hàn gắn ký ức của anh..." Damen nhún vai. "Anh không đủ khả năng để vào đó, và anh lại luôn muốn em được an toàn. Nó quá mạo hiểm. Chúng ta không có chứng cứ gì về việc liệu ở đây có khác gì ở trái đất không. Nó là một trận cá cược mà anh không đủ khả năng để chiến thắng. Không phải lúc này, khi anh cần làm mọi thứ có thể để giữ an toàn cho em !"

"Giữ cho em an toàn...", tôi há hốc miệng, "Anh mới là người cần được bảo vệ. Lỗi của em khi để tất cả điều này xảy ra trước tiên ! Nếu em không..."

"Ever, thôi nào !", anh nói, giọng nghiêm khắc, bắt tôi phải lắng nghe. "Em không thể đổ lỗi

cho mình. Khi anh nghĩ về cách anh từng sống, mọi thứ anh đã từng làm..."

Damen thở dài.

"Anh xứng đáng bị như vậy. Và nếu có bất kỳ thắc mắc nào về nghiệp báo của anh, ừm, anh nghĩ nó nên kết thúc ở đây. Anh đã dành phần tốt trong sáu thế kỷ qua để bồi bổ cho thể xác mà bỏ mặc linh hồn và đây là kết quả - tiếng chuông cảnh tỉnh ! Không may anh đã kéo em theo cùng. Vì thế đừng cảm thấy có lỗi. Mọi quan tâm của anh giờ đều dành cho em và chỉ dành cho mình em. Em là ưu tiên duy nhất của anh. Cuộc sống của anh chỉ quan trọng khi anh ở đây đủ lâu để bảo vệ em khỏi Roman và những người khác mà hắn có thể làm tổn thương. Điều đó cũng có nghĩa là chúng ta có thể không bao giờ được ở cùng nhau. Không bao giờ. Đó là nguy cơ mà chúng ta không thể quyết định được !"

Tôi quay sang nhìn dòng suối, hàng ngàn ý nghĩ cuộn lên trong đầu. Mặc dù tôi nghe thấy mọi thứ anh vừa nói, mặc dù chính bản thân tôi vừa trải qua địa ngục, tôi vẫn không thể thay đổi bản chất của mình.

"Những đứa trẻ mồ côi khác thì sao ?" Tôi thì thầm, nhớ là tôi đã đếm được sáu người, bao gồm cả Roman.

"Chuyện gì đã xảy ra với chúng ? Anh có biết liệu chúng có trở nên độc ác giống Roman và Drina không ?"

Damen nhún vai, đứng dậy khỏi ghế và bước lên phía trước mặt tôi. "Anh luôn cho rằng giờ họ đã quá già yếu để trở thành một mối đe dọa thật sự. Đó là những gì xảy ra sau một trăm năm mươi năm đầu tiên - bằng với tuổi của em. Và chỉ có một cách để đảo ngược quá trình là uống thuốc trường sinh lần nữa. Anh đoán Drina đã chiếm được nó khi chúng ta cưới nhau và đưa nó cho Roman, người cuối cùng cũng học được làm như thế nào để tạo ra thuốc trường sinh của riêng mình và sau đó đưa nó cho những người khác." Anh lắc đầu.

"Vì thế, đó chính là nơi Drina đang ở..."

Tôi thì thầm, vượt qua sự hồi hận khi nhận ra sự thật.

Cho dù cô ấy có độc ác như thế nào, cô ấy cũng không đáng bị như thế. Không ai đáng bị như vậy. "Em đã gửi cô ấy đến Vực thẳm, và giờ cô ấy..."

Tôi không thể nói nốt.

"Không phải em đã làm điều đó mà chính là anh !"

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi quá gần đến nỗi chỉ có một mảnh năng lượng dao động giữa hai chúng tôi. "Khoảnh khắc anh biến cô ấy thành một người bất tử, anh đã định đoạt số phận của cô ấy. Giống như anh đã làm với em."

Tôi nuốt khan, cảm thấy được an ủi bởi sự ầm áp của anh cùng với mong muốn đảm bảo với tôi rằng tôi thật sự không phải chịu trách nhiệm trong việc đẩy kẻ thù số một qua mấy kiếp của mình thẳng xuống địa ngục.

"Anh rất xin lỗi." Anh thì thầm, nhìn tôi đầy hối tiếc. "Anh xin lỗi đã lôi em vào chuyện này. Anh nên để em lại một mình - anh nên bỏ đi từ cách đây lâu lắm rồi."

Cuộc sống của em đã trở nên tốt hơn nhiều nếu không gặp anh..."

Tôi lắc đầu, thậm chí không muốn nghĩ đến điều đó, đã quá muộn để nhìn lại hay đưa ra lựa

chọn thứ hai. "Nhưng nếu chúng ta được số phận định đoạt là phải ở bên nhau thì đó là định mệnh của chúng ta." Tôi biết anh vẫn còn cảm thấy hoài nghi khi đọc cảm xúc của anh.

"Hoặc có thể anh đã gượng ép điều gì đó..." Anh cau mày. "Em đã bao giờ nghĩ về điều đó chưa ?"

Tôi quay đi, ngắm nhìn vẻ đẹp xung quanh, biết rằng chỉ với lời nói thì không bao giờ thay đổi được điều gì. Chỉ có hành động mới có tác dụng. Và may mắn cho chúng tôi, tôi đã biết nơi bắt đầu. Tôi đứng dậy, kéo anh đứng lên: "Lại đây anh yêu. Chúng ta không cần Roman, không cần ai cả - bởi em đã biết nơi đó rồi !"

Tám

CHÚNG TÔI TIẾN VỀ SẢNH ĐƯỜNG VĨ ĐẠI VÀ CHỈ dừng lại khi bước lên được mặt đá cẩm thạch.

Tôi nhìn Damen, tự hỏi (hi vọng thôi) anh có thể nhìn thấy những gì tôi thấy không - việc thay đổi bề ngoài là điều bắt buộc để vào cửa.

"Em đã tìm thấy nó !", anh nói, giọng tỏ vẻ kính nể khi chúng tôi quan sát bộ sưu tập đang xoay vòng những nơi linh thiêng và đẹp nhất trên trái đất. Đền Taj Mahal lướt qua rồi đến đền Parthenon, sau đó lại chuyển tiếp sang đền Lotus, rồi tuần tự là Kim tự tháp Giza, cứ thế liên tục. Để cùng cảm nhận vẻ đẹp của các kỳ quan, chúng tôi bước vào sảnh đường lát đá cẩm thạch với các cây cột được chạm khắc công phu từ thời Hy Lạp cổ đại.

Damen liếc nhìn xung quanh, khuôn mặt anh trắng bệch dần như nhìn kỹ mọi thứ. "Anh đã không quay lại đây kể từ khi..."

Tôi nhìn anh, nín thở, chờ đợi để biết thêm chi tiết về lần cuối cùng anh ở đây. "Kể từ khi anh đến tìm em."

Tôi thở dài, không chắc điều đó có ý nghĩa gì.

"Đôi khi..." Anh nhìn tôi. "Anh cảm thấy mình rất may mắn khi tình cờ gặp em nhưng lại rất đúng nơi đúng lúc. Mặc dù không thường xuyên bằng cái lúc anh đã chờ đợi để đến đúng thời điểm gặp em trước đó vài năm..."

"Ý anh là anh đang theo dõi em ?" Tôi nhú mày, hi vọng câu hỏi đó không gây sồn gai ốc như âm thanh nó phát ra.

"Từ khi em còn là một đứa trẻ ?" Anh thu mình lại, né tránh ánh nhìn thẳng. "Không, không phải anh theo dõi em. Ever, xin em ! Em nghĩ anh đã làm gì ?" Anh cười và lắc đầu. "Nó giống như là giữ cho mọi thứ ở nguyên vị trí. Kiên nhẫn chờ đợi đến đúng thời điểm. Nhưng cũng có một vài lần anh tưởng mình không thể tìm thấy em cho dù có cố gắng thế nào và tin anh đi, anh đã cố, anh sống như một du mục, lang thang từ nơi này sang nơi khác, nghĩ rằng đã mất em mãi mãi - và anh quyết định đến đây. Vài người bạn chỉ đường cho anh..."

"Romy và Rayne." Tôi gật đầu, không nghe cũng không đọc được câu trả lời trong đầu anh, nhưng tôi cảm nhận đó là sự thật. Vượt qua cảm giác tội lỗi thoáng qua vì trước đây tôi chưa bao giờ nghĩ tới họ, thậm chí một giây trước đây cũng không tự hỏi mình là giờ họ như thế nào rồi, họ có thể ở đâu được. "Em biết họ ư ?" Anh liếc mắt, rõ ràng là rất ngạc nhiên.

Tôi mím môi, biết rằng sẽ phải kể cho anh phần còn lại của câu chuyện, phần tôi đã hi vọng có thể bỏ qua.

"Chính họ cũng đã dẫn em tới đây." Tôi ngừng lại, hít một hơi thật sâu và quay đi, thà bước vào căn phòng còn hơn là phải đối diện với cái nhìn kỳ quặc của anh.

"Họ là người ở lại với cô Ava - hay ít nhất là chắc chắn Rayne đã ở đó. Romy thì không !"

Tôi lắc đầu và bắt đầu lại.

"Cô bé ở ngoài cố gắng giúp anh khi anh..." Tôi nhắm mắt và thở dài, quyết định chỉ cho anh thấy. Mọi thứ. Tất cả mọi chuyện. Bao gồm cả phần tôi quá xấu hổ để nói ra thành lời. Chiều hiện toàn bộ sự kiện của ngày hôm đó cho đến khi không còn bí mật nào giữa chúng tôi. Để anh biết họ đã phải chiến đấu gian khổ như thế nào để cứu anh, trong khi tôi quá buồn bực, từ chối lắng nghe. Nhưng thay vì trở nên thất vọng như tôi vẫn sợ, anh đặt tay lên vai tôi, nhìn tôi với sự tha thứ khi anh gửi cho tôi một suy nghĩ: Những gì đã qua thì cứ để cho nó qua đi. Chúng ta phải tiến lên phía trước, không nên nhìn lại.

Tôi nuốt khan, bắt gặp cái nhìn của anh, biết rằng anh đã đúng. Đã đến lúc bắt đầu lại, nhưng bắt đầu từ đâu ?

"Sẽ tốt hơn nếu chúng ta tách ra." Anh gật đầu, những lời của anh khiến tôi rất ngạc nhiên, tôi vừa định đáp lại thì anh nói thêm, "Ever, hãy suy nghĩ điều đó đi. Em đang cố gắng tìm kiếm thứ gì đó để đảo ngược hiệu quả thứ thuốc anh uống, trong khi anh lại đang cố gắng cứu em khỏi Vực thẳm, hai điều này hoàn toàn không giống nhau !"

Tôi thở dài, thất vọng nhưng phải đồng ý với những gì anh nói. "Em nghĩ chúng ta sẽ gặp lại nhau ở nhà của em, như vậy được không ?"

Tôi đặt tay lên người anh và siết chặt, miễn cưỡng nhìn lại căn phòng trống trải, ảm đạm, không chắc nơi anh chịu đựng nghiệp báo đáng nguyên rửa của mình có còn không khi ký ức của anh đã trở lại. Rất nhanh sau đó anh gật đầu, nhắm mắt lại và biến mất. Tôi cũng hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, nghĩ rằng: Tôi cần sự giúp đỡ. Tôi đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, khủng khiếp và giờ tôi không biết phải làm gì. Tôi cần tìm thuốc giải độc cho thuốc giải độc - thứ thuốc sẽ đảo ngược tác dụng loại thuốc Roman đã tạo ra - hay là tìm cách để tiếp cận hắn, thuyết phục hắn hợp tác với tôi nhưng phải theo cách mà không đòi hỏi tôi phải... thỏa hiệp bản thân một cách quỳ lụy - việc này khiến tôi không thoải mái tí nào... nếu bạn hiểu ý tôi.

Tập trung ý nghĩ của mình, tôi lặp đi lặp lại những lời cần nói. Hi vọng nó sẽ giúp tôi truy cập vào Hồ sơ Akashic, hồ sơ vĩnh cửu chứa mọi thứ đã, đang và sẽ diễn ra. Cầu mong tôi sẽ không bị đá ra ngoài lần nữa giống như lần vừa rồi tôi ở đây. Nhưng lần này, khi tôi nghe tiếng vo vo quen thuộc thì thay vì hành lang dài như thông thường dẫn tôi đến căn phòng huyền bí, tôi lại thấy mình đang ở giữa một cụm rạp chiếu phim, hành lang trống rỗng, quầy bán snack bị bỏ hoang, không có dấu hiệu nào cho tôi biết phải làm gì tiếp theo cho đến khi một bộ đôi cánh cửa mở ra trước mắt tôi. Tôi bước vào bên trong rạp hát tối đen với sàn gỗ dính dính, những chiếc ghế mòn vẹt, và mùi bắp rang bơ thoang thoảng trong không khí. Bước xuống lối đi, chọn một chỗ ngồi tốt nhất khoảng giữa phòng, tôi gác chân lên chiếc ghế phía trước khi ánh đèn mờ dần và một bạch bắp rang bơ xuất hiện trên chân. Cánh màn màu đỏ bị kéo vào để lộ ra màn hình tinh thể lớn bắt đầu nhấp nháy, hàng loạt hình ảnh loang loáng lướt qua rất nhanh.

Nhưng thay vì tìm được một giải pháp nào đó tôi đã hi vọng, tất cả những gì tôi nhận được là chuỗi clip từ những bộ phim mà tôi đã xem. Đó là sự lắp ghép những khoảnh khắc vui vẻ nhất của gia đình tôi, cuộc sống trước đây của tôi ở Oregon và sau đó là hình ảnh một bản nhạc chỉ có thể do Riley tạo nên.

Trong dip của Riley và tôi, cả hai chúng tôi đang biểu diễn trên một sân khấu tự tạo, khiêu vũ, nhảy múa và hát nhép trước hàng khán giả là bố mẹ và con chó. Sau đó là hình ảnh con

Buttercup, con chó lông vàng yêu quý của chúng tôi. Lưỡi nó ráng sức đưa lên mũi, liếm như điên, cố gắng lấy được miếng bơ đậu phộng mà Riley đã phết lên.

Mặc dù đó không phải là tất cả những gì tôi hi vọng được thấy, nhưng tôi biết những điều này cũng quan trọng không kém đối với tôi. Riley đã hứa sẽ tìm cách liên lạc với tôi, nó còn đảm bảo với tôi rằng việc tôi không còn gặp nó không có nghĩa là nó không còn ở gần tôi. Vì thế, tôi tạm thời gạt nhiệm vụ của mình sang bên, thu mình trong chiếc ghế. Biết rằng có em gái mình đang ngồi cạnh, im lặng và không được nhìn thấy. Cùng chia sẻ khoảnh khắc này với nhau, hai chị em tôi cùng xem phiên bản phim về gia đình mà chúng tôi đã từng có.

Chín

KHI TÔI QUAY TRỞ LẠI PHÒNG MÌNH THÌ DAMEN đang đợi, anh ngồi trên giường, mân mê mảnh vải satin nhỏ trong lòng bàn tay đang đeo găng.

"Em đã đi bao lâu rồi ?" Tôi hỏi, gieo người xuống bên cạnh anh trong khi nheo mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên đầu giường và chú ý vào các con số.

"Không có thời gian ở trong Khu Vườn Mùa Hè !", anh nhắc nhở tôi, "Nhưng trên trái đất thì anh có thể nói rằng em đã đi một lúc. Em có tìm được thứ gì không ?"

Tôi nghĩ về bộ phim gia đình tôi vừa xem, phiên bản "Những video gia đình bùng nổ vui vẻ nhất" của Riley, sau đó lắc đầu và nhún vai, "Chẳng có gì hữu ích cả. Còn anh ?"

Anh mỉm cười, đưa cho tôi một chiếc túi lụa: "Em hãy mở ra xem đi !"

Tôi kéo sợi dây rút, thò tay vào trong, lấy ra một sợi dây lụa màu đen buộc chặt cụm tinh thể nhiều màu sắc được nối với nhau bởi nẹp vàng mỏng. Nhìn nó hấp thụ và phản chiếu ánh sáng khi tôi đứng đưa trước mặt, tôi nghĩ rằng nó sẽ rất đẹp nếu không có một chút kỳ quặc.

"Nó là một cái bùa hộ mệnh !", anh nói, nhìn tôi một cách chăm chú, khi tôi tách riêng những tinh thể, mỗi viên có hình dáng, kích cỡ và màu sắc khác nhau. "Chúng đã được đeo trong một thời gian dài và người ta tin rằng chúng giữ được ma thuật để hàn gắn, bảo vệ, mang lại thịnh vượng, cân bằng. Thật ra thì vật đặc biệt này được tạo ra chỉ dành cho em, chủ yếu vì mục đích bảo vệ bởi đó là tất cả những gì em cần !"

Tôi nhìn anh, tự hỏi vật này làm sao giúp được. Những sau đó, tôi chợt nhớ đến những tinh thể tôi sử dụng để làm thuốc giải độc cứu anh, và cách nó thực sự có thể mang lại hiệu quả - nếu Roman không lừa tôi trộn thêm máu của tôi vào hỗn hợp.

"Nó là vật duy nhất được chế tác. Không thể tìm đâu ra cái thứ hai giống nó, ở bất kỳ đâu. Anh biết nó không giải quyết được vấn đề của chúng ta, nhưng ít nhất nó sẽ giúp được gì đó."

Tôi nheo mắt nhìn những viên tinh thể óng ánh, không biết phải nói gì. Tôi đang định đưa nó qua đầu để đeo vào thì anh mỉm cười: "Để anh đeo cho em !" Tôi túm lại mái tóc dài của mình, kéo sang bên vai khi anh bước ra phía sau cài lại móc khóa bằng vàng, sau đó giấu nó dưới lớp áo thun của tôi để không ai nhìn thấy.

"Có phải giữ bí mật nó không ?" Tôi hỏi, chờ đợi cảm giác cứng và lạnh do những viên đá cọ vào da nhưng thật ngạc nhiên, thay vào đó tôi lại thấy rất ấm áp và thoải mái.

Anh phủ lại mái tóc qua vai tôi. "Không, nó không phải là một bí mật. Tuy vậy, em cũng không cần phải phô trương nó. Anh không biết Roman đã tiến bộ đến mức nào, vì thế tốt nhất không nên thu hút sự chú ý của hắn vào cái này."

"Hắn biết về các luân xa tà huyết." Tôi nói, nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt anh và chọn cách bỏ qua sự thật anh là người phải chịu trách nhiệm về chuyện đó: vô tình tiết lộ tất cả bí mật khi bị Roman điều khiển. Anh đã cảm thấy đủ tồi tệ rồi, nên không có lý do gì tôi lại làm cho nó tệ hơn nữa. Tôi bấm ngón tay lên tấm bùa dưới lớp áo thun, ngạc nhiên bởi sự mềm

mại của nó trên làn da tôi so với cảm giác cứng ngắt lúc này.

"Nhưng còn anh thì sao ? Anh cũng cần có sự bảo vệ chứ ?" Anh lôi ra một chiếc bùa tương tự dưới lớp áo thun dài tay, mỉm cười đưa nó trước mặt tôi.

"Sao cái của anh trông có vẻ khác vậy ?", tôi hỏi, nheo mắt trên cụm đá lấp lánh.

"Anh đã bảo em rồi, không có cái thứ hai cơ mà. Cũng giống như không thể nào có hai người giống nhau y chang vậy. Có những chuyện anh cần phải vượt qua !"

"Anh có chuyện ?" Tôi cười lớn, mặc dù trong lòng tự hỏi đó là chuyện gì vậy. Anh luôn làm tốt mọi việc mà. Vì tôi là mọi chuyện riêng lẻ. Anh lắc đầu, cười sáng khoái, một âm thanh tuyệt vời mà lâu rồi tôi chưa được nghe"

"Tin anh đi, anh đã có phần của mình rồi !" Anh nói tiếp và lại cười lớn.

"Và anh chắc những cái này sẽ giúp chúng ta an toàn chứ ?" Tôi ấn chiếc bùa vào lồng ngực, cảm thấy nó đang trở thành một phần cơ thể tôi lúc này.

"Đó là điều anh mong !" Anh nhún vai, đứng dậy khỏi giường, tiến tới phía cửa khi nói thêm, "Nhưng Ever, xin em hãy cho cả hai chúng ta một đặc ân và đừng thử nghiệm nó, được chứ ?"

"Thế còn Roman ?" Tôi nhìn theo dáng anh tựa vào khung cửa. "Anh không cho rằng chúng ta nên nghĩ thêm một vài kế hoạch khác sao ? Tìm cách bắt hãn đưa chúng ta những gì chúng ta cần và kết thúc tất cả chuyện này ?"

Damen nhìn tôi chằm chằm. "Không có kế hoạch nào cả, Ever. Chạm trán và thỏa hiệp chính xác là những gì Roman muốn. Tốt hơn chúng ta nên tự tìm ra giải pháp cho chính mình, không cần dựa vào hãn !"

"Nhưng bằng cách nào ? Mọi thứ chúng ta đã thử đều không mang lại kết quả." Tôi lắc đầu. "Và tại sao chúng ta phải rối tung lên, tìm kiếm câu trả lời, khi Roman đã thừa nhận có thuốc giải độc ? Hãn nói rằng tất cả những gì em phải làm là trả một cái giá hợp lý và hãn sẽ đưa nó cho chúng ta - điều đó thì có gì khó khăn nào ?"

"Em sẵn sàng trả cái giá hãn muốn sao ?" Damen hỏi, giọng kiên định và sâu sắc khi đôi mắt đen của anh lướt qua tôi. Tôi tránh cái nhìn của anh, má như nóng lên hàng nghìn độ c.

"Dĩ nhiên là không rồi ! Hoặc ít nhất không phải cái giá như anh nghĩ đâu !"

Tôi gập đầu gối vào ngực và vòng tay ôm chúng. "Chỉ là..." Tôi lắc đầu, cảm thấy thất bại trong việc bào chữa cho mình. "Nó chỉ là..." !

"Ever, đó chính xác là những gì Roman muốn !" Hàm anh siết chặt, khuôn mặt đanh lại, trước khi bắt gặp ánh mắt tôi và trở nên dịu lại. "Hãn muốn chia rẽ chúng ta, khiến chúng ta nghi ngờ lẫn nhau, tách chúng ta ra. Hãn cũng muốn chúng ta đuổi theo hãn, gây chiến với hãn. Không có lý do gì để em tin hãn cả, hãn sẽ nói dối, lôi kéo và không phạm một sai lầm nào cả, đó là trò chơi rất nguy hiểm, hãn tạo ra. Trong khi anh hứa sẽ làm mọi thứ bằng khả năng của mình để bảo vệ em, thì em cũng phải giúp anh. Em phải hứa sẽ tránh xa hãn ta, tảng lờ tất cả lời chế nhạo của hãn, cố gắng không trở thành con mồi của hãn. Anh sẽ tìm cách để giải quyết mọi chuyện. Chỉ xin em, hãy tìm anh để có câu trả lời, chứ đừng tìm Roman, được không ?"

Tôi mím môi quay đi, tự hỏi tại sao phải hứa bất kỳ điều gì trong khi thuốc chữa ngay ở đó, có thể lấy được. Thêm vào đó, tôi là người đã gây ra tình huống này. Tôi chính là người đẩy

chúng tôi rơi vào đồng lõa xộn này. Vì thế chính tôi phải là người giải quyết chuyện này chứ.

Tôi quay lại nhìn anh, một ý nghĩ bắt đầu thành hình trong đầu tôi - một ý nghĩ có thể mang lại hiệu quả. "Như vậy là chúng ta đã rõ ràng về Roman rồi nhé ?" Anh nghiêng đầu và nhún mày, không có ý định đi cho đến khi tôi phải hứa.

Tôi gật đầu, chỉ gật nhẹ nhưng vẫn vừa đủ để thuyết phục anh đi xuống cầu thang nhanh đến nỗi tôi không kịp nhìn thấy bóng anh. Thứ duy nhất chứng tỏ anh vừa ở đây chính là những viên đá óng ánh nằm trên ngực tôi và bông hoa tulip đỏ rực anh để lại trên giường.

Mười

"EVER ?"

Tôi đóng cửa sổ trên màn hình máy tính và mở bài tiểu luận tôi viết cho môn tiếng Anh. Cô Sabine hẳn sẽ cảm thấy kỳ quặc lắm nếu như chứng kiến cảnh tôi lướt trên mục tìm kiếm của Google những công thức thuật giả kim cổ, thay vì cảnh tôi đang làm bài tập về nhà mà cô trông đợi được nhìn thấy. Bởi vì thật là tuyệt khi được nằm bên cạnh Damen, nhịp tim hai chúng tôi như hòa làm một, nhưng về lâu dài như thế vẫn chưa đủ. Chừng đó sẽ không bao giờ đủ được. Tôi muốn có một mối quan hệ bình thường với chàng trai bất tử của mình. Mối quan hệ không có bất cứ rào cản nào. Mối quan hệ mà tôi có thể tận hưởng cảm giác làn da mình chạm vào làn da anh theo cái cách tôi vẫn nhớ trong đầu. Và tôi sẽ không dừng lại cho đến khi đạt được điều đó.

"Cháu đã ăn gì chưa ?" Cô đặt tay lên vai tôi khi nhìn vào màn hình máy tính. Chỉ một cử chỉ va chạm đó, vì tôi chưa chuẩn bị nên không tự bảo vệ bản thân được trước sự va chạm của cô, điều đó khiến ngay lập tức tôi nhìn thấy hình ảnh cuộc gặp gỡ của cô ở quán Starbucks nổi tiếng. Cuộc gặp gỡ, không may là không khác mấy so với hình ảnh tôi có được từ thầy Munoz - cả hai người đều cảm thấy hạnh phúc và lâng lâng, mỉm cười với nhau dạt dào hi vọng.

Mặc dù cô thật sự hạnh phúc và không nghi ngờ gì nữa, cô xứng đáng được hạnh phúc đặc biệt sau tất cả những chuyện tôi đã gây ra cho cô, tôi vẫn cảm thấy tự hài lòng với hình ảnh tôi có một vài tháng trước đó - hình ảnh cô cắt đứt hoàn toàn với những người đàn ông làm việc cùng tòa nhà với cô. Tự hỏi liệu tôi có nên nói gì hay làm gì đó để dịu bớt đi sự phẫn khích của cô không, bởi nó không giống sự phẫn khích cô có từ những cuộc tình lãng nhãng chẳng đi đến đâu trước kia. Nhưng tôi biết rằng mình đã quá mạo hiểm khi để lộ bản thân trước mặt thầy Munoz, nên không nói gì thêm. Tôi không đủ khả năng cảnh báo cho cô nữa. Tôi xoay chiếc ghế, cố thoát khỏi sự đụng chạm của cô nhằm tránh việc chứng kiến nhiều hơn những thứ đã thấy và chờ đợi dòng năng lượng của cô mờ dần.

"Damen làm bữa tối cho cháu rồi." Tôi nói, giọng chắc nịch, trầm xuống mặc dù đó chính xác không phải sự thật. Trừ khi đếm cả số nước bất tử mà tôi đã uống.

Cô nhìn tôi, cái nhìn đột nhiên trở nên lo lắng khi tập trung vào tôi. "Damen ư ?", cô lùi lại, "Đó là cái tên cô đã không nghe thấy trong một thời gian dài !"

Tôi thu mình, ước gì tôi đã không nói ra cái tên đó. Tôi phải nói với cô từ từ, làm cho cô quen dần với ý nghĩ sẽ gặp lại anh. "Điều này có nghĩa là các cháu đã quay trở lại với nhau ?" Tôi nhún vai, để phần tóc mái lòa xòa phủ xuống che bớt gương mặt. Tôi nắm lấy một lọn tóc và xoắn xoắn, giả vờ kiểm tra đoạn tóc bị chẻ ngọn mặc dù không thấy gì.

"Vâng, ừm, chúng cháu vẫn còn... rất thân thiện !" Tôi nhún vai. "Ý cháu là, thật ra, chúng cháu hơn tình cảm bạn bè một tí, chúng cháu giống như..." Hẹn hò nhưng lại bị định mệnh ngăn cản, buộc phải trải qua địa ngục - rất yêu nhau nhưng không thể chạm vào nhau, "ừm, ý cháu là, cô có thể nói chúng cháu đã quay lại với nhau cũng được !"

Việc cố nặn ra ra một nụ cười làm môi tôi xệ xuống nhưng tôi vẫn cố gắng giữ nó bằng bất cứ giá nào, hi vọng nó sẽ khiến cô tin tôi.

"Cháu có hạnh phúc với điều đó không ?" Cô vuốt bàn tay lên mái tóc vàng óng của mình - chúng tôi có mái tóc vàng giống nhau cho đến khi tôi bắt đầu uống nước bất tử, nó làm cho mái tóc của tôi thậm chí còn sáng hơn nữa. Sau đó, cô ngồi xuống mép giường, bắt chéo chân, thả chiếc vali xuống sàn nhà - bốn dấu hiệu cho thấy cô đang chuẩn bị cho một cuộc nói chuyện dài và khó xử.

Cô nhìn khắp người tôi từ chiếc quần jean nhạt tới chiếc áo thun xanh, tìm kiếm các triệu chứng, đầu mối, gợi ý... một vài dấu hiệu của sự rối loạn tuổi dậy thì. Chỉ có điều khác biệt gần đây đó là chứng biếng ăn hay chứng cuồng ăn vô độ của tôi đã biến mất dưới tác dụng của thứ nước tiên đồng thời nó cũng khiến tôi cao thêm khoảng 10cm và có một cơ thể rắn chắc mặc dù tôi không bao giờ tập thể dục.

Tuy nhiên, lần này thì không phải ngoại hình của tôi làm cô lo lắng, mà chính là mối quan hệ hết chia tay rồi lại hàn gắn của tôi với Damen. Gần đây cô đã nghiên cứu một cuốn sách nuôi dạy con cái và theo đó thì mối quan hệ hỗn loạn là một thứ đáng lo ngại. Mặc dù điều đó có thể đúng song tất nhiên chẳng thể nào tóm gọn về Damen hay mối quan hệ của tôi lại thành một chương trong sách được.

"Đừng hiểu sai ý cô, Ever. Cô thích Damen, thật sự đấy. Cậu ta dễ thương, lịch lãm, rất điềm tĩnh - nhưng ở cậu ta có thứ gì đó, sự chín chắn, lạnh lùng có vẻ hơi già so với tuổi. Có vẻ như cậu ta hơi chững chạc quá so với cháu, hay là..." Cô nhún vai, không thể tìm ra cách diễn đạt.

Tôi hất những lọn tóc ra khỏi mặt để nhìn cô rõ hơn. Cô là người thứ hai trong ngày hôm nay quan tâm đến anh và chuyện của chúng tôi. Trước tiên là Haven với những thứ liên quan đến thần giao cách cảm, giờ là vấn đề của cô Sabine với sự trưởng thành và chững chạc của anh. Đương nhiên giải thích thì rất dễ nhưng việc họ nhận thấy những điều đó ở giai đoạn này khiến tôi lo lắng.

"Khi cô biết các cháu chỉ mới quen nhau một vài tháng, thì cậu ta..., theo cách nào đó, cậu ta tỏ ra rất từng trải, có nhiều kinh nghiệm..." Cô lại nhún vai. "Cô bực thay cho cháu vì áp lực phải làm những việc mà cháu chưa sẵn sàng !"

Tôi mím môi, cố gắng không bật cười, nghĩ rằng làm thế nào mà cô có thể hiểu mọi việc theo hướng đó. Cô cứ hình dung tôi là một cô bé mới lớn vô tội đang bị con sói to lớn xấu xa đuổi theo, chứ không bao giờ tưởng tượng đứa cháu gái của mình trong vai trò là "động vật ăn thịt" kiên quyết theo đuổi con mồi cho đến khi bắt được nó.

"Bởi vậy, cho dù cậu ta có nói gì, cháu phải có chính kiến của bản thân mình, Ever à. Cháu

chính là người quyết định đó là ai, khi nào và ở đâu. Dù cháu cảm thấy thế nào về cậu ta, hay bất cứ chàng trai nào khác, thì hãy nhớ là họ không có quyền áp đặt cháu..."

"Không phải như thế đâu !" Tôi cắt ngang cô trước khi câu chuyện dẫn đến điều gì đó lúng túng, khó nói hơn nữa. "Damen không phải như vậy. Anh ấy là một con người lịch sự hoàn hảo, một bạn trai lý tưởng. Cháu nói nghiêm túc đấy, cô Sabine à, cô đang lạc hướng đấy. Cô hãy tin cháu lần này, được không ?"

Cô nhìn tôi một lúc, mặt thoáng vẻ lưỡng lự, muốn tin tôi nhưng lại tự hỏi liệu có nên tin không. Sau đó cô nhặt túi của mình và tiến ra cửa, dừng lại một cách dè dặt: "Cô sẽ suy nghĩ."

Tôi nhìn cô, cố gắng đọc suy nghĩ của cô, mặc cho lời thề không bao giờ cố ý xâm phạm sự riêng tư của cô nữa - tất nhiên trừ trường hợp khẩn cấp, mà chắc chắn không phải trường hợp này.

"Còn nữa... Vì khóa học ở trường sẽ kết thúc sớm, và vì cô không nghe cháu đề cập gì đến kế hoạch hè, cô nghỉ tốt hơn cháu nên tìm một công việc làm thêm, trải qua vài giờ mỗi ngày làm việc gì đó cho vui. Cháu nghĩ sao ?"

Tôi nghĩ sao ư ? Mắt tôi tròn tròn, miệng khô khốc, hoàn toàn không thể thốt ra từ nào. Vâng, cháu nghĩ rằng trước hết cháu phải đọc được mọi thứ trong đầu cô đã bởi rõ ràng cuộc nói chuyện này đã đủ tiêu chuẩn để gọi là cuộc nói chuyện về những rối loạn tuổi mới lớn được rồi.

"Không cần phải làm toàn thời gian hay đại loại thế đâu. Cháu vẫn sẽ có nhiều thời gian để đi biển và chơi với bạn bè của cháu. Cô chỉ nghĩ sẽ tốt cho cháu khi..."

"Có phải vì chuyện tiền bạc không ?" Đầu óc tôi quay cuồng, tuyệt vọng để tìm một lối thoát. Nếu đó chỉ đơn giản là vấn đề liên quan đến tiền, chi tiêu, chuyện ăn uống thì tôi sẽ rất vui mừng thỏa mãn những gì cô cần.

Chết tiệt, thậm chí cô có thể lấy tất cả những gì mà chính sách bảo hiểm nhân thọ bố mẹ để lại cho tôi. Nhưng cô không thể lấy mùa hè của tôi. Không đời nào. Thậm chí một ngày cũng không được.

"Ever, dĩ nhiên không phải về chuyện tiền bạc !" Cô quay đi khi hai má chuyển sang màu đỏ ửng. "Cô chỉ nghĩ rằng nó có thể tốt cho cháu, cháu biết đấy, nếu cháu gặp một vài người bạn mới, học hỏi điều gì đó mới mẻ. Chỉ cần thoát khỏi môi trường thường nhật của cháu khoảng vài giờ mỗi ngày thôi và quan trọng nhất là tránh xa khỏi Damen !"

Không cần phải đọc suy nghĩ của cô, tôi cũng biết thật sự cô đang muốn nói gì. Giờ đây khi biết chúng tôi đã quay trở lại với nhau thì cô càng quyết tâm chia rẽ chúng tôi hơn. Tôi hiểu cô quan tâm lo lắng cho mối quan hệ của chúng tôi, bởi đã chứng kiến trạng thái buồn rầu thất vọng của tôi khi chia tay Damen, song lần này cô đã lầm rồi. Không giống như những gì cô nghĩ. Tuy nhiên tôi không biết phải giải thích điều đó với cô như thế nào để giữ bí mật của mình nguyên vẹn.

"Như mọi năm, một mùa thực tập hè vừa mới bắt đầu ở công ty cô. Cô chắc là không có vấn đề gì nếu nói chuyện với các sếp cao cấp của cô. Rồi cháu sẽ có công việc làm thêm ở đó !"

Cô mỉm cười, khuôn mặt rạng rỡ, mắt sáng lên, hi vọng tôi cũng hào hứng như cô vậy.

"Không phải cô đã nói vị trí này thường dành cho những sinh viên luật sao ?" Tôi hỏi, chắc

chấn mình dưới chuẩn để có thể thích hợp với những vị trí như vậy.

Nhưng cô chỉ lắc đầu. "Không phải là kiểu thực tập đó, vẫn còn nhiều vị trí trực và trả lời điện thoại. Những việc này không có lương, tuy vậy cháu sẽ được khen thưởng ở trường và có một khoản hoa hồng nhỏ vào cuối mùa hè. Cô nghĩ nó sẽ giúp ích cho cháu. Chưa nói đến chuyện nó sẽ thật sự hữu dụng cho đơn xin vào đại học của cháu sau này nữa."

Đại học. Lại một điều vốn luôn ám ảnh tôi nhưng giờ thì không còn nữa. Ý tôi là, việc tôi tham gia các lớp học đó và gặp gỡ các giáo sư có nghĩa lý gì đâu khi tất cả những gì tôi phải làm là đặt tay lên một quyển sách và đọc suy nghĩ thầy cô để biết tất cả câu trả lời ?

"Cô ghét phải nhìn thấy ai khác có được vị trí đó trong khi cô biết cháu hoàn toàn phù hợp !"

Tôi nhìn cô chằm chằm, không biết phải nói gì.

"Đó là trải nghiệm tốt cho một người ở tuổi cháu...", cô nói thêm, giọng cô có vẻ bất bình vì sự im lặng của tôi. "Các cuốn sách đều khuyên như vậy. Họ nói chúng sẽ giúp chúng ta hình thành nhân cách, sự cam kết và kỷ luật dựa trên thời gian và mức độ hoàn thành công việc !"

Tuyệt. Hẳn tôi phải cảm ơn tiến sĩ Phil vì đã phá hỏng mùa hè của tôi thông qua những cuốn sách như thế. Tôi hoàn toàn khó chịu với cô Sabine cho đến khi nhớ ra cô như thế nào khi tôi lần đầu tiên đến đây - bình tĩnh, dễ chịu và hoàn toàn thoải mái, cho phép tôi có được tất cả không gian và sự tự do mà tôi cần. Cô đã thay đổi do lỗi của tôi. Sự trì trệ của tôi, việc từ chối cho vào bụng bất cứ gì khác ngoài thứ thuốc màu đỏ kia, và tất cả sự phấn khích với Damen là những gì đã đẩy cô vào tình trạng này. Và đây là kết quả của quá trình đó - khóa thực tập mùa hè đáng sợ mà cô nhất quyết tìm cho tôi. Nhưng làm sao tôi có thể trải qua mùa hè của mình với hàng núi hồ sơ và luôn miệng trả lời điện thoại trong khi tôi cần tất cả thời gian rảnh để tìm thuốc giải độc cho Damen. Thêm nữa, việc làm ở văn phòng cô Sabine đồng nghĩa với việc bị cô và các đồng nghiệp luôn dõi theo - tôi không thể nào đồng ý được.

Mặc dù tôi không thể nói huých toẹt suy nghĩ của mình nhưng có vẻ cô Sabine đã nhận ra điều gì đó. Tôi phải quyết định thật tế nhị, phải để cô biết rằng tôi không phản đối việc xây dựng nhân cách và tính kỷ luật, nhưng tôi muốn giải quyết mọi chuyện theo cách của mình.

"Cháu hoàn toàn đồng ý với công việc..." Tôi nói cố gắng không mím môi lại, không tỏ thái độ nôn nóng hay nhấp nháy mắt, ba dấu hiệu chứng tỏ sự không trung thực. "Nhưng bởi cô làm quá nhiều thứ cho cháu, cháu cảm thấy tốt hơn nhiều nếu cháu có thể tự tìm việc cho mình. Ý cháu là, cháu không chắc rằng mình sẽ phù hợp với công việc văn phòng, vì thế có lẽ cháu sẽ tự tìm kiếm xung quanh trước đã. Hãy xem xét những lựa chọn mà cháu có thể có. Thậm chí cháu có thể lo được cả tiền thể chấp và việc ăn uống nữa. Ít nhất đó là những gì cháu có thể làm !"

"Thức ăn gì ?" Cô cười lớn, lắc đầu. "Cháu có mấy khi ăn đâu ! Thêm vào đó, cô không cần tiền của cháu, Ever. Mặc dù nếu cháu muốn, cô sẽ giúp cháu thiết lập một hạn mức tín dụng trong ngân hàng..."

"Chắc chắn rồi !" Tôi nhún vai, buộc mình phải hào hứng trong khi không thực sự cảm thấy như thế kể từ khi nhận ra tôi hoàn toàn không cần những thứ như vậy. "Sẽ rất tuyệt đấy ạ !" Tôi nói thêm, biết rằng giữ tâm trí cô thoát khỏi công việc thực tập của tôi càng lâu càng tốt.

"Được rồi !" Cô tì tay lên nắm đấm cửa khi quyết định hoàn tất kế hoạch của mình. "Cháu có

một tuần để tìm công việc nào đó phù hợp với cháu."

Tôi nuốt khan, cố gắng giữ cho ánh mắt ít khó chịu đến mức tối thiểu. Một tuần ư ? Khởi đầu kiểu gì khi thậm chí tôi không biết bắt đầu từ đâu ? Trước đây tôi chưa bao giờ có một công việc nào cả. Làm thế nào để hiện thực hóa nó đây ?

"Cô biết như vậy là không nhiều thời gian lắm...", cô nói khi đọc được suy nghĩ trên khuôn mặt tôi. "Nhưng cô ghét để người khác giành được vị trí đó khi cô biết cháu hoàn toàn phù hợp với nó !"

Cô bước ra khỏi phòng và đóng cánh cửa ngăn giữa chúng tôi, để lại tôi chết lặng, nhìn chăm chăm vào vầng hào quang màu cam nhấp nháy còn sót lại của cô, năng lượng đầy lời cuốn của cô, lơ lửng trong không gian nơi cô đứng. Thật mỉa mai khi tôi vừa nói với Damen rằng làm sao anh có thể kiếm được việc trong khi không có tí kinh nghiệm nào, thì giờ đây chính tôi lại đang phải đối mặt với số phận tương tự.

Mười một

TÔI TRẦN TRỌC QUA LẠI CẢ ĐÊM. TRÊN GIƯỜNG LÀ một mớ chăn gối hỗn độn thấm ướt mồ hôi, cơ thể và tâm trí mệt mỏi bởi những giấc mơ. Thức giấc trong một thời gian ngắn, thở hổn hển, rồi lại bị kéo vào giấc mơ, quay trở lại cùng một nơi tôi vừa chiến đấu để thoát ra. Và lý do duy nhất tôi muốn nó dừng lại là bởi vì Riley ở đó. Con bé cười hạnh phúc khi nắm lấy tay tôi, dẫn tôi tham quan một nơi rất kỳ lạ. Mặc dù tôi ở ngay bên cạnh nó, giả vờ thích thú với chuyển đạo chơi, nhưng khoảnh khắc nó quay lưng lại, tôi trườn trên mặt đất, mong muốn đẩy mình thoát ra khỏi cảnh này. Vì sự thật là, đó không thật sự là Riley. Riley đã đi rồi. Băng qua cây cầu phân chia hai ranh giới trước sự thúc giục của tôi, đến một nơi tôi không biết. Mặc dù nó cố kéo tôi trở lại, la hét để thu hút sự chú ý của tôi, chỉ để tôi tin nó và ngừng bỏ chạy - nhưng tôi từ chối nghe theo.

Chắc chắn rằng giấc mơ này là một kiểu trừng phạt vì đã làm hại Damen, đẩy Drina vào Vực thẳm, và đặt mọi thứ tôi quan tâm vào rủi ro - để cho tiềm thức của mình tạo ra những hình ảnh mang đến cảm giác tội lỗi, sau đó bao bọc nó bằng suy nghĩ tốt đẹp hơn, không có cách nào khiến chúng là thật cả. Nhưng lần cuối cùng này, khi tôi vẫn tiếp tục chạy đi, Riley xuất hiện ngay trước mặt tôi, chặn lối thoát của tôi, hét lên bảo tôi đứng yên đó. Tôi thấy mình đứng trước một sân khấu lớn, kéo từ từ những tấm màn che, để lộ ra một hình khối chữ nhật cao, hẹp - giống một nhà tù bằng kính - chứa bên trong một Damen đang tuyệt vọng vẫy vùng. Trong khi Riley đứng nhìn, tôi vội vàng đến bên anh cầu xin anh ở yên đó đó khi tôi giúp anh thoát ra.

Nhưng thậm chí anh không thể nghe thấy tôi. Không thể nhìn thấy tôi. Chỉ tiếp tục chiến đấu cho đến khi kiệt sức vì mệt mỏi, hoàn toàn vô vọng, anh nhắm mắt lại và mờ dần, rơi thẳng vào vực thẳm. Vùng đất tối tăm. Ngôi nhà của những kẻ đánh mất linh hồn.

Tôi lao ra khỏi giường, cả người run lên, sồn gai ốc, ướt đẫm mồ hôi, đứng giữa phòng với một cái gối giữ chặt trước ngực. Kiệt sức không chỉ bởi cảm giác thất bại hoàn toàn, mà còn bởi thông điệp khủng khiếp từ những hình ảnh em gái tôi gửi tới - nói với tôi rằng cho dù tôi có cố gắng thế nào, tôi cũng không thể cứu người bạn trai yêu thương bằng chính sức mình. Tôi chạy tới tủ quần áo, thay đồ trước khi túm lấy đôi giày và phóng ra gara. Giờ này quá sớm để đến trường, quá sớm để đi bất cứ đâu. Nhưng tôi quyết không bỏ cuộc. Từ chối tin vào cơn ác mộng, tôi phải bắt đầu từ đâu đó, phải sử dụng những gì tôi có.

Nhưng khi leo lên xe, suy nghĩ của tôi trở nên thông suốt hơn. Tôi nhận ra rằng nếu thực hiện toàn bộ quá trình mở cửa gara và khởi động xe thì sẽ có nguy cơ đánh thức cô Sabine. Dù có thể dễ dàng bước ra ngoài và dùng phép thuật làm hiện ra một chiếc xe khác, một chiếc xe đạp, một chiếc Vespa hay bất cứ thứ gì tôi muốn, song thay vào đó tôi quyết định thử chạy bộ.

Tôi chưa bao giờ chạy nhiều. Ở trường, tôi thường kéo lê chân qua mỗi vòng chạy bắt buộc hơn là phấn đấu trở thành người giỏi nhất. Nhưng đó là trước khi tôi trở thành người bất tử. Trước khi tôi được ban cho một tốc độ đáng kinh ngạc. Một tốc độ tôi thậm chí chưa kiểm tra giới hạn của nó. Lần cuối cùng tôi chạy cũng là lần đầu tiên tôi mím nhận ra mình thậm chí đã

có những năng lực tiềm ẩn bên trong. Giờ tôi đối mặt với cơ hội hoàn hảo để thấy mình có thể chạy xa và nhanh như thế nào trước khi dừng lại, bỏ cuộc hoặc đổ vật xuống đất với một cơn chuột rút.

Không thể chờ đợi được nữa. Tôi lướt ra ngoài cánh cửa và hướng ra đường. Trước tiên tôi nghĩ mình phải làm ấm, bắt đầu chạy bộ chậm chậm trước khi nện những bước chân vào đường nhựa để tăng tốc hết ga. Nhưng không bao lâu, giống như xảy ra sự tăng đột biến hormone hưng phấn, cơ thể tôi như cái tên lửa cao cấp nạp đầy nhiên liệu. Và điều tiếp theo tôi biết, đó là phóng hết tốc lực về phía trước. Nhanh đến nỗi những ngôi nhà bên cạnh chỉ còn lại là những hình ảnh mờ dần của đá và vữa.

Tôi nhảy lên, làm rơi những thùng rác và chạy lắt léo qua những bãi đậu xe nghèo nàn, đua tốc độ từ đường này sang đường khác với vẻ duyên dáng và nhanh nhẹn của một con mèo rừng. Hầu như không nhận thức về sự chuyển động của bàn chân hay chân, tôi chỉ tin rằng chúng sẽ không làm tôi ngã, rằng chúng sẽ đưa tôi đến đích của mình trong thời gian kỳ diệu.

Và không quá vài giây trôi qua, tôi đã đứng trước nó, nơi tôi đã thề không bao giờ trở lại, chuẩn bị tiến hành một điều tôi đã hứa với Damen sẽ không làm: cánh cửa ngôi nhà của Roman, hi vọng thỏa thuận được điều gì đó. Nhưng thậm chí trước khi tôi có thể giơ tay gõ cửa, Roman đã ở đó, mặc một bộ pijama lụa màu xanh bên trong, khoác áo choàng màu tím bên ngoài, kết hợp cùng đôi dép nhung đi trong nhà thêu hình con cáo vàng nhìn trộm từ hẻm núi.

Hắn nheo mắt nhìn tôi không một chút ngạc nhiên: "Ever."

Hắn ngẩng đầu sang một bên, để lộ hình xăm nhấp nháy con rắn cắn đuôi mình, "Điều gì mang cô đến nhà hàng xóm vậy?"

Ngón tay tôi lần đến cái bùa bên dưới áo sômi, nơi trái tim đập thành thạch bên dưới nó, hi vọng rằng Damen đúng, rằng nó sẽ mang lại sự bảo vệ cần thiết - nó phải mang lại điều đó.

"Chúng ta cần nói chuyện." Tôi nói, cố không co rúm lại khi ánh mắt Roman lướt lên người tôi, dò xét. Hắn liếc vào bóng đêm sau đó liếc trở lại trên người tôi.

"Chúng ta ư?" Hắn nhướn mày.

Tôi bắt đầu trợn mắt lên, nhưng nhớ đến mục đích mình đến đây, tôi lập tức mím môi lại. "Nhận ra cánh cửa không?" Hắn gõ những đốt ngón tay lên mặt gỗ trong khi tôi không hiểu hắn có ý gì. "Dĩ nhiên cô không nhận ra rồi", hắn trề môi, "Bởi vì nó là đồ mới. Tôi đã buộc phải thay thế cái cũ sau lần thăm viếng cuối cùng của cô. Cô nhớ chứ? Khi cô phá cửa xông vào trong, đổ nước bắt tử của tôi xuống cống?"

Hắn cười lớn và lắc đầu. "Khá nghịch ngợm đấy, Ever! Và tôi phải nói khá lộn xộn. Tôi hi vọng cô sẽ có cách xử sự tốt hơn hôm nay!"

Hắn dựa vào cánh cửa vẩy tôi vào, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ gần gũi, thân mật. Tất cả những gì tôi có thể làm là không tỏ ra lúng túng. Tôi đi dọc hành lang vào phòng giải trí, để ý cánh cửa không phải là thứ duy nhất được thay đổi kể từ khi tôi ở đây lần cuối. Kiểu trang trí theo những bức tranh của Botticelli và sự thừa thãi của vải hoa sắc sỡ, tất cả đã được thay thế bởi cẩm thạch và đá, những màu vải tối nặng nề, những bức tường trát vữa thô, những thứ bằng sắt màu đen uốn thành cuộn.

"Tuscan ?" Tôi quay lại, giật mình khi thấy hắn đứng quá gần đến nỗi tôi có thể nhìn thấy những đốm màu tím đen trong mắt hắn. Hắn nhún vai, từ chối lùi lại để cho tôi một khoảng không gian. "Thỉnh thoảng tôi có một chút nhớ nhung, khát khao về xứ sở cũ..."

Hắn mỉm cười, hai má từ từ mở rộng ra, để lộ những chiếc răng trắng bóng. "Như cô biết đấy, Ever, không có nơi nào giống như ở nhà cả..."

Tôi nuốt khan và quay đi, cố đi đến quyết định trốn thoát một cách nhanh nhất lúc tôi biết mình không được gây ra thêm sai lầm nào, dù là nhỏ nhất.

"Nào, nói cho tôi biết, phải làm gì để tôi có được vinh dự này ?" Hắn ngoái nhìn khi tiến về phía quầy bar. Lấy một chai thuốc trường sinh từ tủ lạnh chứa rượu vang và đổ nó vào một cốc thủy tinh, trước khi đưa nó cho tôi. Nhưng tôi chỉ lắc đầu và phẩy tay, nhìn hắn cầm chiếc cốc đi đến ghế gập mình xuống, giang rộng hai chân và để cái cốc trên đùi. "Tôi cho rằng hắn cô không xuyên qua bóng đêm tối tăm đến đây chỉ để ngưỡng mộ kế hoạch trang trí nội thất mới nhất của tôi. Nào nói cho tôi biết, mục đích cô đến đây là gì ?"

Tôi đằng hắng giọng, buộc bản thân phải nhìn vào mắt hắn mà không hề nao núng, dao động, bồn chồn hay thể hiện bất cứ dấu hiệu nào của sự mềm yếu; nhận thức được toàn bộ tình huống này đã thay đổi trong chốc lát - làm thế nào tôi có thể dễ dàng chuyển từ một người có chút tò mò thành con mồi không thể cưỡng lại được.

"Tôi ở đây để kêu gọi một cuộc ngưng chiến..." Tôi nói, đề phòng một vài phản ứng nhưng chỉ nhận được cái nhìn ra vẻ hiểu biết của hắn. "Anh biết đấy, một lệnh ngừng bắn, một công bố hòa bình, một..."

"Làm ơn đi !" Hắn vẫy tay. "Cho anh một định nghĩa, em yêu ạ. Anh có thể nói nó bằng hai mươi ngôn ngữ và bốn mươi tiếng địa phương. Còn em ?"

Tôi nhún vai, biết rằng mình may mắn khi nói ra bằng một ngôn ngữ, lặng im quan sát Roman lắc đồ uống của mình. Dòng chất lỏng màu đỏ lóng lánh lóe lên khi nó sánh sang một bên ly và bắn trở lại.

"Và cô sắp xếp những gì sau thỏa thuận này ? Cô phải biết nó sẽ như thế nào chứ. Tôi không có ý định đưa cho cô bất cứ thứ gì, trừ khi cô sẵn sàng từ bỏ thứ gì đó của chính cô !" Hắn vỗ vào khoảng không hẹp bên cạnh hắn, mỉm cười như thể tôi thật sự muốn đến ngồi chỗ đó.

"Tại sao anh làm vậy ?" Tôi hỏi, không thể kiềm chế sự thất vọng của mình. "Ý tôi là, anh ít nhiều trông cũng ưa nhìn, anh bắt tử, anh có tất cả những món quà mà cùng với nó, anh có thể có bất cứ ai anh muốn, vậy tại sao anh cứ nhất định làm phiền tôi ?"

Hắn ngẩng đầu lên cười lớn, một tiếng gầm khổng lồ lấp đầy căn phòng. Cuối cùng đủ để làm dịu xuống cái nhìn chăm chăm của mình, Roman liếc nhìn tôi: bề ngoài ưa nhìn ?"

Hắn lắc đầu và cười lần nữa, đặt kính lên bàn và lấy ra một cái bấm móng tay từ hộp khám đá quý.

"Về ngoài ưa nhìn..." Hắn lăm bấm, lắc đầu, mất một lúc để kiểm tra những chiếc móng tay, trước khi quay trở lại tập trung vào tôi. "Như em thấy đấy, em yêu, đúng vậy. Anh có thể có bất cứ thứ gì anh muốn. Bất cứ thứ gì hay bất cứ ai. Tất cả đều rất dễ dàng. Quá dễ dàng !"

Hắn thở dài, trở lại công việc với những chiếc móng tay, bị cuốn hút vào công việc tỉ mỉ ấy đến nỗi tôi tự hỏi liệu hắn sẽ nói gì tiếp theo. Không để tôi chờ lâu,

Roman tiếp: "Chỉ là có chút trễ nhạt sau một trăm năm đầu tiên - ồ một trăm năm hay nhiều hơn. Và trong khi cô còn quá non nớt để có thể hiểu được những điều này, một ngày nào đó cô sẽ nhận ra tầm to lớn của đặc ân mà tôi đã ban cho cô !"

Tôi liếc nhìn, không biết những lời hằn nói có nghĩa gì. Một đặc ân ? Điều hằn nói có nghiêm trọng quá không ?

"Cô chắc cô không cần ngồi xuống chứ ?" Hằn ve vẩy chiếc bấm móng tay hướng về cái ghế dài ở bên phải tôi, thúc giục tôi đến đó. "Cô đang biến tôi thành một chủ nhà xấu tính đấy, khi kiên quyết đứng như vậy. Bên cạnh đó, cô có bất cứ ý tưởng nào làm cho mình trông quyến rũ hơn không ? Kiểu như - nằm trên giường - chắc chắn rồi, nhưng theo cách sexy nhất !"

Hằn nheo mắt như một con mèo đang rình mồi, môi hé vừa đủ để lưỡi của hằn lượn ra. Nhưng tôi chỉ đứng đó giả vờ không để ý. Mọi thứ đối với Roman là một trò chơi, và nhận lấy một chỗ ngồi là thừa nhận thất bại. Mặc dù vậy, nhìn hằn liếm môi, đảo mắt liên tục vào những chỗ nhạy cảm trên người tôi, cảm giác không giống như giành chiến thắng lắm.

"Anh thậm chí còn ảo tưởng hơn tôi tưởng nếu anh nghĩ đang ban cho tôi một đặc ân !" Tôi nói giọng khàn khàn, lộn xộn. "Anh điên rồi !" Tôi nói thêm, hối hận ngay lập tức vì để những từ này bật ra.

Nhưng Roman chỉ nhún vai, không bối rối bởi sự bộc phát của tôi khi hằn quay trở lại với những cái móng tay.

"Tin anh đi, còn hơn cả một đặc ân đấy, em yêu. Anh đã cho em một mục đích. Một lý do như họ nói..." Hằn nhìn vào tôi, mày nhướng lên. "Nói cho tôi biết, Ever ! Rằng cô không hoàn toàn quyết tâm tìm ra một cách để - quan hệ - với Damen ? Rằng cô không quá tuyệt vọng với việc tìm một giải pháp, đến nỗi cô thật sự thuyết phục bản thân rằng đến đây là ý tưởng hay ?"

Tôi nuốt khan, nhìn chằm chằm vào hằn ta. Lẽ ra tôi phải biết nhiều hơn, phải lưu ý lời khuyên của Damen.

"Cô quá thiếu kiên nhẫn !" Hằn gật đầu, vẫn tiếp tục chuốt móng tay. "Vội vàng gì khi cô có vô số thứ đặt trước mặt ? Nghĩ về nó, Ever ! Chính xác làm thế nào cô trải qua cuộc sống vĩnh cửu của mình nếu nó không dành cho tôi ? Cho nhau những bó lớn hoa tulip đỏ thắm ? Ở bên nhau thường xuyên đến nỗi không thể không phát sinh nhàm chán ?"

"Chuyện này thật nực cười !" Tôi nhìn trừng trừng. "Vậy thực tế là anh nhìn thấy nó như thế này - giống như anh đã làm một hành động nghĩa hiệp vậy !" Tôi lắc đầu, biết rằng không cần phải tiếp tục. Hằn ảo tưởng, ích kỷ và muốn nhìn mọi thứ theo cách ích kỷ của hằn.

"Sáu trăm năm tôi khát khao cô ấy...", hằn quẳng đồ bấm móng tay sang một bên, nhìn chằm chằm lên người tôi. "Và tại sao ? Cô hỏi tôi ư ? Tại sao tôi lại bận tâm đến một người phụ nữ quá lâu khi tôi có thể có bất cứ ai ?"

Hằn nhìn tôi như thể chờ đợi câu trả lời, nhưng cả hai đều biết tôi không có ý định trả lời. "Không chỉ là vẻ đẹp của cô ấy như cô nghĩ - mặc dù tôi sẽ thừa nhận, nó là điều thu hút ngay từ ban đầu." Hằn mỉm cười, ánh mắt gọn u hoài. "Không, chỉ có sự thật đơn giản rằng tôi không thể có cô ấy. Cho dù tôi cố gắng như thế nào, cho dù tôi mòn mỏi chờ đợi trong bao lâu, tôi không bao giờ được phép..."

Hằn nhìn tôi, cái nhìn nặng nề, dữ dội "... được phép chấp thuận, như cô rồi cũng sẽ thế !"

Tôi trợn mắt. Thực tế là chuyện hấn ta đã lãng phí hàng thế kỷ mong mỗi cái ả kinh khủng đó hoàn toàn không phải sự quan tâm của tôi. Nhưng hấn vẫn tiếp tục, mặc kệ nét mặt đau khổ của tôi khi nói. "Đừng mắc sai lầm, Ever ! Tôi đang chia sẻ điều gì đó rất quan trọng, điều gì đó cô thật sự phải giữ trong tâm trí !"

Hấn nghiêng về phía trước, đặt tay lên đùi, giọng trầm đục, bị lấp đầy bởi sự khẩn trương. "Chúng ta luôn muốn những gì chúng ta không thể có được." Hấn ta nghiêng trở lại, gật đầu như thể hấn vừa mới chia sẻ chìa khóa để sáng tỏ mọi việc. "Đó là bản chất của con người. Chúng ta sinh ra đã như vậy. Và dù cô không muốn tin vào nó, thì nó vẫn là lý do duy nhất khiến Damen trải qua bốn trăm năm khao khát cô..."

Tôi nhìn Roman, khuôn mặt điềm tĩnh, cơ thể vẫn còn nhận thức rằng hấn ta đang cố làm tổn thương tôi, kích động vào những điểm thông thường, biết rằng đó là một trong những nỗi sợ của tôi từ khoảnh khắc lần đầu tiên tôi biết về quá khứ của chúng tôi.

"Đối mặt với nó, ngay cả vẻ xinh đẹp kỳ lạ của Drina cũng không đủ để thu hút sự chú ý của anh ta. Tôi chắc chắn cô đang nhận thức chuyện anh ta sẽ mệt mỏi với cô nhanh như thế nào chứ ?"

Tôi nuốt khan, bụng tôi như một viên đá cẩm thạch cứng và lạnh ngắt. Kể từ khi nào hai trăm năm được xem là nhanh chứ ? Nhưng tôi đoán khi bạn bắt tử thì mọi thứ chỉ là tương đối.

"Đây không phải một cuộc thi sắc đẹp..." Tôi nói, co rúm lại khi nghe những lời đó phát ra lớn tiếng. Ý tôi là, nghiêm túc đấy, đó có phải điều tốt nhất tôi có thể làm ?

"Dĩ nhiên đó không phải rồi, em yêu ạ !" Roman lắc đầu, có sự thương hại trong mắt hấn. "Nếu nó là như thế thì Drina sẽ thắng !" Hấn bình tĩnh trở lại, cánh tay mở rộng trên tấm đệm, cốc nước nằm ở phía trên, thách thức tôi phản ứng lại.

"Để tôi đoán nhé, cô tự thuyết phục bản thân mình đó là hai tâm hồn nhập làm một, định mệnh dành cho nhau, và tất cả những thứ đó - giống như thứ tình yêu ngây thơ ?"

Hấn cười lớn, gật đầu khi nói thêm: "Đó là những gì cô đang nghĩ, đúng không ?"

"Anh không muốn biết tôi đang nghĩ gì đâu !" Tôi nheo mắt, biểu lộ cho hấn thấy tôi đã hết kiên nhẫn. "Tôi không đến đây để bị làm cho chán nản bởi mớ lý thuyết đầy triết học của anh, tôi đến đây vì..."

"Vì cô muốn thứ gì đó từ tôi !" Hấn gật đầu, đặt cái ly xuống, nó chạm xuống gỗ tạo nên một tiếng "cách" khô khốc. "Trong trường hợp này, tôi đang ở chỗ của người lái xe, cũng có nghĩa là cô không có tư cách để cài đặt tốc độ !"

"Tại sao anh lại làm thế ?" Tôi lắc đầu, bắt đầu chán nản với trò chơi này. "Tại sao anh bận tâm khi anh biết tôi không quan tâm ? Chắc chắn anh hiểu rằng bất chấp những gì anh làm với Damen và tôi, nó sẽ không bao giờ mang Drina trở lại. Cái gì qua thì đã qua. Không bao giờ có thể thay đổi được. Và, cuối cùng, tất cả trò chơi đang chơi này, tất cả những chuyện vô lý mà anh tham gia vào - tất cả thật sự đang ngăn anh sống cuộc sống của mình - ngăn anh tiến lên !"

Tôi tiếp tục nhìn chằm chằm, kiên định và thuyết phục. Tưởng tượng hình ảnh hấn đưa thuốc giải độc cho tôi và hợp tác với tôi. "Vì thế, tôi yêu cầu anh, theo một cách hợp lý mà tôi có thể thực hiện - làm ơn giúp tôi loại bỏ những gì anh đã làm với Damen, để chúng tôi có thể chung sống !"

Hắn lắc đầu, mi mắt nhắm chặt. "Xin lỗi em yêu ! Cái giá đã được đặt ra. Giờ vẫn đề chỉ còn là em có sẵn sàng trả giá hay không !"

Tôi tựa vào tường, mệt mỏi, thất bại nhưng không để nó tiếp tục. Tôi biết thứ mà hắn muốn là thứ mà tôi sẽ không bao giờ đưa cho hắn. Cũng một trò chơi cũ mà Damen đã cảnh báo cho tôi. "Anh sẽ không bao giờ có được tôi, Roman. Không bao giờ, chưa bao giờ..."

"Bình tĩnh nào !", hắn thì thầm, khuôn mặt lơ mơ quá gần đến nỗi tôi có thể phát hiện ra từng lỗ chân lông trên da hắn. "Trò chơi phải vui vẻ như nó vốn có, ít nhất nó cũng mang đến một trò tiêu khiển, tôi e rằng nó không chỉ có như vậy đâu. Tôi đòi hỏi thứ gì đó nhiều riêng tư hơn là trình tiết của cô. Mặc dù, nếu cô muốn một thỏa thuận như vậy, không ràng buộc, thì anh đảm bảo với em chừng à, anh chắc chắn hoàn thành nhiệm vụ !"

Hắn mỉm cười, đôi mắt xanh nhàm chán nhìn tôi, để lộ những hình ảnh diễn ra trong đầu, trong đó diễn viên chính là hắn và tôi trên một chiếc giường cỡ lớn. Tôi quay đi, hơi thở trở nên dồn dập, quá nhanh, kêu gọi mỗi gram trên người mình sẽ không thúc đầu gối vào hạ bộ của hắn khi mũi hắn thoáng qua tai tôi, má tôi, cổ tôi, hít mùi hương trên người tôi.

"Tôi biết những gì cô đang trải qua, Ever !", hắn thì thầm, môi lướt qua vành tai tôi. "Khao khát một điều gì quá gần mà chưa được - cô có thể chưa bao giờ nếm thử. Đó là một loại đau đớn hầu hết mọi người chưa bao giờ trải qua. Nhưng chúng ta biết, có phải không ? Cô và tôi đều đang trải nghiệm theo cách này !"

Tôi nói lỏng nắm tay mình và đấu tranh để bình tĩnh trở lại. Biết rằng tôi không thể mạo hiểm làm bất cứ thứ gì liều lĩnh, không thể phản ứng thái quá.

"Không phải lo lắng đâu..." Hắn mỉm cười, trượt ra ngoài tầm với của tôi. "Cô là một cô gái thông minh. Tôi chắc rằng cô sẽ tìm ra cách thôi. Và nếu không..." Hắn nhún vai. "Thì không có gì thay đổi cả, đúng không. Mọi thứ vẫn như cũ. Cô và tôi, với số phận gắn bó với nhau - cho đến vô tận !"

Hắn lướt xuống hành lang, di chuyển nhanh đến nỗi phải mất một lúc tôi mới có thể nhìn ra hình bóng hắn.

Nghiêng đầu giục tôi đi ra cửa, đẩy tôi ra ngoài hiên, hắn nói: "Xin lỗi vì cuộc trò chuyện quá ngắn. Mặc dù tôi chỉ làm hỏng danh tiếng của cô mà thôi. Nếu Damen phát hiện ra cô ở đây - ừm - đó có thể là một bi kịch đối với cô, đúng không ?"

Hắn mỉm cười, tất cả hàm răng trắng, mái tóc vàng, làn da rám nắng, và đôi mắt màu xanh đều hệt như áp phích chàng trai California cuối cùng đang vẫy gọi: hãy đến sống cuộc sống tươi đẹp ở bãi biển Laguna ! Và tôi giận dữ với chính mình - giận dữ vì trở nên quá ngu ngốc - vì không nghe lời Damen - vì tiếp tục đặt chúng tôi vào sự nguy hiểm.

"Xin lỗi vì em đã không nhận được những gì em muốn, em yêu !", hắn kêu lên một cách thích thú, sự chú ý của hắn tập trung vào một chiếc Jaguar đời cũ màu đen đang khởi động, có hai mái tóc đen tuyệt đẹp ngồi ngay bên trong. Đóng cửa lại đằng sau họ, hắn nói thêm: "Cho dù cô làm gì, tránh xa xe của Marco ra nhé ! Hắn ta sẽ vụt roi vào cô nếu cô làm bẩn nó..."

Mười hai

TÔI ĐI BỘ VỀ NHÀ. HOẶC ÍT NHẤT, ĐÓ LÀ HƯỚNG TÔI nhắm tới. Nhưng ở một quãng đầu đó trên đường đi, tôi rẽ. Rồi sau đó rẽ một lần nữa. Chân tôi bước thật chậm để chúng thật sự kéo lê, biết rằng chẳng có gì phải gấp gáp, chẳng có gì để chứng minh. Với sức mạnh và tốc độ của mình, tôi không phải là đối thủ của Roman. Hẳn ta là bậc thầy của trò chơi này và tôi chỉ là con tốt của hắn. Tôi tiếp tục, dẫn sâu vào trung tâm của Laguna, hay Ngôi Làng, như cách nó được gọi tên. Quá tỉnh táo để về nhà, quá xấu hổ để gặp Damen, tôi đi theo cách của mình qua những con đường vắng vẻ, tối như mực cho đến khi dừng trước một ngôi nhà tranh nhỏ, với những cây hoa hai bên cánh cửa và một tấm thảm dệt đặt ở đó, khiến mọi thứ trông ấm áp, thân thiện và bình yên.

Chỉ là nó không như thế nữa !

Bây giờ nó giống như một hiện trường vụ án. Không giống lần cuối cùng ở đây, lần này tôi không bận tâm gõ cửa. Lý do chính là cô Ava đã đi rồi. Sau khi đánh cắp nước bất tử và bỏ lại Damen tự lo cho chính mình, cô không có ý định quay về. Tôi dùng năng lực siêu nhiên, mở cửa bằng tâm trí mình và bước vào, lướt nhanh xung quanh trước khi qua phòng khách vào nhà bếp.

Ngạc nhiên khi thấy căn phòng thường ngăn nắp giờ chỉ còn là một đồng hỗn độn - bồn rửa chất cao những đồng ly và đĩa bẩn trong khi thùng rác tràn xuống sàn nhà, mặc dù chắc rằng không phải do cô Ava làm, nhưng rõ ràng ai đó đã ở đây. Tôi đi xuống sảnh, nhìn vào một loạt các căn phòng trông cho đến khi đến trước cánh cửa màu chàm ở cuối cùng - cánh cửa dẫn đến nơi mà cô Ava gọi là không gian linh thiêng, nơi cô thường sử dụng để ngồi thiền và cố gắng đạt đến trạng thái nhập định.

Mở cánh cửa chỉ cần bằng một cú gõ nhẹ và nheo mắt vào bóng tối, tôi nhận ra hai hình dáng nằm dài trên sàn nhà. Lướt tay dọc theo tường tuyết vọng tìm công tắc đèn, trước khi nhớ ra mình có khả năng chiếu sáng căn phòng, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy hai cái bóng quen thuộc.

"Rayne ?" Tôi quỳ gối bên cạnh cô bé, giữ hơi thở khi cô nhấp nháy và mở một mắt. "Ồ, xin chào, Ever !" Cô bé dụi mắt, cố gắng ngồi dậy. "Chỉ là em không phải Rayne, em là Romy. Rayne ở đằng kia !"

Tôi nhìn thấy người chị sinh đôi của cô bé ở đầu kia căn phòng, nhận ra nét cau có trên khuôn mặt cô bé khi cô nhận ra tôi.

"Em đang làm gì ở đây vậy ?" Tôi hỏi, tập trung vào Romy lần nữa vì cô bé luôn là đứa tử tế hơn trong hai chị em.

"Chúng em sống ở đây !" Cô bé nhún vai, gấp chiếc áo sơ mi trắng nhăn nhúm nhét vào trong chiếc váy kẻ sọc màu xanh khi đứng lên khỏi sàn nhà. Tôi liếc chúng, lướt qua làn da nhợt nhạt, đôi mắt to đen láy, mái tóc thẳng đen dài ngang vai với phần mái cắt nham nhở, để ý cách chúng vẫn tiếp tục mặc đồng phục học sinh trường tư thục như ngày đầu tiên tôi gặp. Nhưng

không giống như trong Khu Vườn Mùa Hè nơi chúng luôn xuất hiện sạch sẽ và tinh khiết, giờ đây mọi thứ hoàn toàn trái ngược - nhả nhúm, buồn bã và hoàn toàn không quan tâm đến điều đó.

"Nhưng em không thể sống ở đây. Đây là nhà của cô Ava !" Tôi lắc đầu. Ý nghĩ chúng ngồi xổm ở đây làm cho tôi cực kỳ mất bình tĩnh. "Có lẽ các em nên suy nghĩ đến việc về nhà. Em biết đấy, trở lại Khu Vườn Mùa Hè ?"

"Bọn tôi không thể !" Rayne kéo tất chân lên, để chắc chắn rằng hai bên hoàn toàn cao bằng nhau, vô tình cung cấp cho tôi đầu mối duy nhất giúp tôi phân biệt được hai đứa trẻ sinh đôi giống nhau như tạc.

"Nhờ có chị, chúng tôi bị kẹt ở đây mãi mãi !" Cô bé lăm bằm, mất một lúc để nhìn chằm chằm lên tôi. Tôi liếc qua Romy, hi vọng cô bé sẽ giải thích. Nhưng cô chị lắc đầu với chị gái mình, trước khi nhìn tôi.

"Cô Ava đi rồi !" Cô bé nhún vai. "Nhưng đừng để chị Rayne gây cho chị những ấn tượng sai lầm. Chúng em đang rất hạnh phúc khi nhìn thấy chị. Chúng em đã cá cược bao lâu chị sẽ xuất hiện..."

Cái nhìn của tôi dừng giữa chúng. Tôi cười một cách lo lắng: "ồ, thật sao ? Thế ai chiến thắng ?" Rayne đảo mắt và chỉ vào đứa em mình: "Con bé. Tôi chắc rằng chị sẽ bỏ rơi chúng tôi !"

Tôi ngừng lại, có gì đó trong cách cô bé vừa nói.

"Chờ đã, ý em là các em đã ở đây trong toàn bộ thời gian qua ?"

"Chúng em không thể trở lại." Romy nhún vai. "Chúng em đã mất phép thuật."

"Ừm, chị chắc là chị có thể giúp các em quay trở về. Ý chị là các em muốn quay trở lại chứ - đúng không nào ?"

Tôi nhìn chúng, thấy Rayne cười điệu trong khi Romy chỉ gật đầu, biết rằng làm việc đó không khó như chúng nghĩ khi tất cả những gì tôi phải làm là tạo ra cánh cổng, đưa chúng vào đó, nói lời chào tạm biệt và thực hiện chuyển đi quay trở lại Laguna một mình.

"Chúng em thích quá đi chứ !", Romy nói.

"Và chúng tôi muốn rời khỏi ngay bây giờ." Rayne nói thêm, mắt nheo lại. "Sau tất cả mọi chuyện, ít nhất đây là điều chị có thể làm !"

Tôi nuốt khan. Tôi xứng đáng với cách cư xử đó, nhưng tôi vẫn tự hỏi ai đang tuyệt vọng hơn khi chúng rời đi, chúng hay là tôi ? Tôi di chuyển về phía Rayne, hướng về tấm đệm, tự hỏi tại sao không ai trong hai đứa nghĩ đến chuyện ngủ trên đó thay vì trên sàn.

"Đến đây nào !" Tôi nói, nhìn lướt qua vai. "Em ngồi ở đây bên phải chị, còn Romy, em ngồi đây !" Tôi vỗ tấm đệm sần sùi. "Giờ nắm lấy tay chị và nhắm mắt lại, sau đó tập trung nhìn thấy cánh cổng bằng hết khả năng của mình. Hình dung ánh sáng lung linh màu vàng như thể nó ở trước mặt các em. Và khi hình ảnh trở nên rõ ràng, chị muốn các em nhìn thấy bản thân mình bước xuyên qua ngay, chị ở ngay đó bên cạnh các em, giữ an toàn cho các em. Được chứ ?"

Tôi nhìn chúng, thấy chúng gật đầu trước khi chúng đi xuyên qua chuyển động, tái tạo lại tất cả các bước cần phải làm. Nhưng khi tôi bước xuyên qua ánh sáng đi vào cánh đồng thơm

ngát mệnh mông, tôi mở mắt ra và nhận thấy chỉ có một mình mình.

"Tôi đã nói với chị rồi..." Rayne nói, ngay khi tôi quay trở lại. Đứng trước mặt tôi, ánh mắt giận dữ, cáo buộc, bàn tay nhỏ, nhột nhạt túm chặt vạt áo choàng quanh hông. "Tôi đã bảo chị là phép thuật của chúng tôi đã biến mất. Giờ chúng tôi kẹt ở đây mà không có cách nào trở lại. Và tất cả là vì chúng tôi cố gắng giúp chị !"

"Rayne ?", Romy lắc đầu với chị gái, sau đó liếc qua tôi với một cái nhìn hối lỗi trên mặt cô bé.

"Đó là sự thật." Rayne quắc mắt. "Chị đã bảo em rằng chúng ta không nên mạo hiểm. Chị bảo em rằng chị ta sẽ không nghe đâu. Chị nhìn thấy mọi chuyện rõ như ban ngày. với khả năng áp đảo của mình, chị ta đã lựa chọn sai lầm - mà chúng ta cũng bị vạ lây, chị ta đã làm thế đấy !"

Cô bé lắc đầu, cau mày. "Nó đã diễn ra đúng như dự đoán. Và giờ chúng ta là những người duy nhất phải trả giá !"

Ồ, em không phải là người duy nhất đâu, tôi nghĩ, hi vọng họ mất khả năng đọc suy nghĩ của mình. Nhưng ngay lập tức tôi cảm thấy xấu hổ với ý nghĩ đó. Cho dù cô bé trách móc tôi nhiều như thế nào, tôi biết cô bé đã đúng.

"Nghe này !", tôi nuốt khan khi liếc nhìn giữa chúng, muốn phân tán chuyện này. "Chị biết mọi thứ tệ như thế nào khi các em muốn quay trở lại mà không được. Tin chị đi. Chị đang làm mọi thứ có thể để giúp các em..."

Tôi gật đầu, nhìn thấy chúng liếc lẫn nhau, hai khuôn mặt giống hệt nhau hoàn toàn nghi hoặc. "Ý chị là, chị không chắc chắn làm cách nào chị có thể làm được điều đó, chỉ cần tin rằng chị sẽ làm. Chị sẽ làm mọi thứ có thể để đưa các em trở lại. Và trong khi chờ đợi, chị sẽ cố gắng hết sức để giữ cho các em cảm thấy thoải mái, an toàn. Hứa trên danh dự của hướng đạo sinh, được chứ ?"

Rayne nhìn tôi, đảo mắt và phát ra một tiếng thở dài.

"Chỉ cần đưa chúng tôi trở lại Khu Vườn Mùa Hè !", cô bé nói, cánh tay vòng qua ngực. "Đó là tất cả những gì chúng tôi muốn."

Tôi gật đầu, từ chối để cô bé áp đảo mình khi tôi nói: "Hiểu rồi. Nhưng để giúp được các em, chị cần các em trả lời vài câu hỏi !"

Hai đứa nhìn nhau, cái nhìn của Rayne thể hiện tín hiệu im lặng: Không đời nào, trong khi Romy quay sang, gật đầu với tôi khi cô bé nói: "Được thôi !"

Và mặc dù tôi không chắc làm thế nào để diễn đạt nó, nhưng nó là thứ mà tôi đã thắc mắc trong một thời gian cho tới bây giờ, vì thế tôi phải nói ra: "Chị xin lỗi nếu chuyện này làm các em thất vọng, nhưng chị cần phải biết... có phải các em đều đã chết rồi không ?"

Tôi nín thở, chờ đợi chúng trở nên giận dữ, hoặc ít nhất cũng cảm thấy bị xúc phạm - bất kỳ phản ứng nào cũng được - nhưng tiếng cười rộ lên là thứ duy nhất tôi nhận được. Quan sát khi chúng té nhào vào nhau, Rayne nằm chổng lên, vỗ đầu gối của mình trong khi Romy lăn lộn trên tấm đệm.

"Ừm, các em không thể trách chị vì đã hỏi..." Tôi cau mày, cảm thấy bị xúc phạm. "Ý chị là, chúng ta gặp nhau trong Khu Vườn Mùa Hè, nơi rất nhiều người chết lang thang ở đó. Chưa kể đến chuyện cả hai em đều nhột nhạt bất thường..."

Rayne dựa vào tường, đã thôi không quay cuồng nữa mà cười điệu với tôi. "Vì chúng tôi nhọt nhọt ! vấn đề lớn đây..."

Cô liếc qua em gái mình sau đó cái nhìn trở lại trên người tôi. "Nó không giống như chị đang nhìn thấy những fan nhạc rock đâu. Và còn nữa, chị không nhìn thấy chúng tôi coi chị là một thành viên của những người quá cố thân yêu rồi sao ?"

Tôi co rúm lại, biết rằng đó là sự thật nhưng vẫn còn thắc mắc. "Ừm, các em có một lợi thế không công bằng. Nhờ có Riley, các em biết tất cả về chị rất lâu trước khi chúng ta gặp nhau. Em biết chính xác chị là ai và chị làm gì. Vì thế, nếu chị có bất cứ hi vọng nào để giúp các em, thì chị cũng phải biết một vài điều. Chúng ta có thể đi bất cứ nơi đâu nếu các em kể cho chị câu chuyện của các em..."

"Không bao giờ." Rayne nhìn chằm chằm vào em gái, cảnh báo em mình không được nổi loạn. Nhưng Romy tảng lờ cô chị và quay sang tôi: "Chúng em chưa chết. Cũng không phải gần như thế. Chúng em giống như - những người tị nạn. Những người tị nạn từ quá khứ !"

Tôi liếc qua giữa hai đứa trẻ, nghĩ rằng tất cả những gì tôi phải làm là giảm đi sự tự vệ của mình, tập trung lượng tử từ xa và chạm vào chúng để toàn bộ câu chuyện cuộc đời chúng được lộ ra ngoài, nhưng ít nhất tôi phải cố nghe chúng kể ra trước.

"Một thời gian dài trước đây...", cô bé bắt đầu, liếc qua vẻ mặt thất vọng của cô chị song sinh trước khi hít một hơi thật sâu và tiếp tục; "Một thời gian cách đây rất rất lâu rồi, thực tế, chúng em đang đối mặt với một..." Cô nhíu mày, cố gắng tìm một từ thích hợp, rồi gật đầu với tôi. "ừm, chúng ta hãy chỉ nói rằng bọn em được sinh ra để trở thành nạn nhân của một sự kiện đen tối khủng khiếp, một trong những thời điểm đáng xấu hổ nhất trong cuộc đời bọn em, nhưng bọn em đã trốn thoát bằng cách chạy trốn đến Khu Vườn Mùa Hè. Và sau đó, em đoán là bọn em mất dấu vết theo thời gian và bọn em ở đó cho đến bây giờ. Hoặc ít nhất cho đến tuần trước khi bọn em tới giúp chị !"

Rayne rên rỉ, ngồi xuống sàn và vùi mặt giữa hai tay, nhưng Romy chỉ tảng lờ cô, tiếp tục nhìn tôi: "Nhưng giờ nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của bọn em đã trở thành sự thật. Tất cả phép thuật của bọn em đã biến mất, bọn em không có nơi nào để đi và không biết làm thế nào để sống sót ở nơi này !"

"Chuyện gì làm các em phải chạy trốn ?" Tôi hỏi, quan sát cô bé kỹ càng, tìm kiếm manh mối. "Và rất lâu trước đây là bao lâu ? Chúng ta đang đối phó với cái gì ở đây ?"

Tôi tự hỏi liệu là cuộc đời của hai đứa trẻ có kéo dài lâu như cuộc đời của Damen không, hay là chúng thuộc về một quá khứ gần đây. Chúng liếc nhìn lẫn nhau, truyền đạt một thỏa thuận không lời là đá tôi ra ngoài ngay. Vì thế tôi di chuyển về phía Romy, nhanh chóng nắm lấy tay cô bé đến nỗi cô bé không có thời gian phản ứng. Ngay lập tức, tôi bị kéo vào trong tâm trí cô - thế giới của cô bé - nhìn thấy câu chuyện được mở ra như thể tôi ở ngay đó.

Tôi đứng bên lề, như một người quan sát không được chú ý, hoàn toàn đắm chìm trong sự hỗn loạn và sợ hãi của ngày hôm đó, chứng kiến những hình ảnh quá khủng khiếp đến nỗi tôi cố gắng quay đi. Tôi quan sát thấy một đám đông giận dữ tràn lên nhà họ, cao giọng - giờ cao ngộn đước - cô của chúng cố hết sức chặn cánh cửa, tạo ra cánh cổng và thúc giục chúng đi qua nơi an toàn là Khu Vườn Mùa Hè. Rồi người cô định bước qua cánh cổng và đi cùng với chúng thì cánh cửa và hai đứa trẻ biến mất. Chúng bị tách khỏi mọi thứ chúng đã từng biết, không

biết những gì đã xảy ra với cô của mình cho đến khi tới được Sảnh Đường Vĩ Đại. Nơi đó đã chỉ cho chúng thấy cuộc xét xử, tra tấn, của những cáo buộc sai lầm mà cô của chúng đã buộc phải chịu đựng. Từ chối thú nhận bất kỳ loại phép thuật nào, nghe theo lời khuyên Wiccan Rede: "Hãy làm những điều bạn phải làm, miễn là nó không có hại!", biết rằng mình không làm gì sai cả, người cô cự tuyệt kẻ áp bức mình và ngẩng cao đầu trên con đường dẫn tới giá treo cổ, nơi cô ta bị treo lên một cách tàn bạo.

Tôi lão đảo quay trở lại, ngón tay tìm kiếm cái bùa dưới lớp áo. Có thứ gì đó trong cái nhìn của người cô quen thuộc một cách kỳ lạ, làm tôi run rẩy, đứng không vững. Tôi nhắc nhở mình rằng tôi an toàn, chúng an toàn - rằng những việc như thế không xảy ra trong thời buổi bây giờ.

"Giờ chị đã biết..." Romy nhún vai trong khi Rayne lắc đầu. "...Toàn bộ câu chuyện của bọn em. Mọi thứ về bọn em. Chị có trách bọn em vì đã chọn cách trốn tránh không?"

Tôi liếc qua giữa chúng, không chắc phải nói gì.

"Chị..." Tôi hắng giọng và bắt đầu lại. "Chị rất tiếc. Chị không biết!"

Tôi nhìn sang Rayne, thấy cách cô bé từ chối nhìn tôi, sau đó nhìn sang Romy - người cúi đầu sâu thẳm. "Chị không biết các em trốn thoát từ phiên xét xử phù thủy Salem."

"Không hẳn như vậy", Rayne nói, trước khi Romy xen vào: "Ý của chị ấy là bọn em đã không bao giờ cố gắng tỏ ra như vậy. Cô của bọn em đã bị buộc tội. Mới hôm trước, cô được ngưỡng mộ như là bà đỡ được săn đón nhiều nhất, và ngày tiếp theo, cô bị vây bắt, bị kéo đi..."

Cô bé lấy lại hơi thở, đôi mắt nhướn lên như thể mọi chuyện mới chỉ diễn ra hôm qua.

"Chúng tôi đã đi với cô ấy, chúng tôi không việc gì phải trốn!" Rayne nói, ngẩng cằm lên, nheo mắt lại. "Dĩ nhiên đó không phải là lỗi của cô Clara khi đưa trẻ tội nghiệp đó chết. Chính người cha đã làm điều đó. Hắn không muốn đưa bé và cả mẹ nó nữa. Vì thế hắn đã giết cả hai bọn họ và đổ tội cho cô Clara. Hắn khóc rống lên để cả thị trấn nghe thấy. Cô Clara tạo ra cánh cổng, đẩy chúng tôi trốn vào đó, cô định đi cùng chúng tôi nhưng... ừm, chị đã biết phần còn lại!"

"Nhưng chuyện đó đã diễn ra hơn ba trăm năm trước đây!" Tôi gào lên, vẫn chưa quen với ý tưởng về một sự tồn tại dài lâu mặc cho sự bất tử của mình.

Cặp song sinh nhún vai. "Vậy các em đã không trở lại kể từ khi...", tôi lắc đầu, rắc rối to lớn của vấn đề này chỉ mới bắt đầu được mở ra. "Ý chị là, em có bất cứ ý tưởng nào về việc có bao nhiêu thứ đã thay đổi kể từ khi các em ở đây lần cuối cùng không? Nghiêm túc đấy. Nó giống như một thế hoàn toàn khác với thế giới mà các em đã bỏ lại!"

"Bọn tôi không phải là những kẻ ngốc...", Rayne bảo, "Mọi thứ đều tiến triển trong Khu Vườn Mùa Hè, chị biết đấy. Những người mới đến từ tất cả các khoảng thời gian, thể hiện những thứ họ mang theo, tất cả chuyện vớ vẩn họ không chịu để cho nó trôi qua!"

Nhưng đó không phải là những gì tôi muốn tìm hiểu, thực tế, nó cũng không gần với điều đó. Tôi không đề cập đến chuyện xe hơi so với xe ngựa kéo và cửa hàng hợp thời trang so với đồ may tay - mà còn muốn biết nhiều hơn khả năng của họ có đi cùng đến thế giới đó không - trợn lặn, thích ứng, không khiên cưỡng một cách rõ ràng như chúng đã làm! Tóc mái cắt nham nhở, đôi mắt to đen và làn da nhợt nhạt. Hai đứa trẻ chỉ thay đổi để phù hợp với thế kỷ hai mươi một qua bộ đồng phục chứ không phải là sự thích ứng toàn diện.

"Bên cạnh đó, Riley chuẩn bị cho bọn em..." Romy nói, gọi lên một tiếng gừ lớn phản ứng từ Rayne. Câu nói đó thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi. "Chị ấy hóa phép ra một trường tư và thuyết phục bọn em ghi danh vào. Đó là nơi những bộ đồng phục này xuất phát. Chị ấy là giáo viên của bọn em, huấn luyện bọn em về tất cả mọi thứ trong cuộc sống hiện đại, bao gồm cả lời nói của bọn em. Chị ấy muốn bọn em quay trở lại và quyết tâm chuẩn bị cho bọn em về chuyến đi này. Một phần bởi vì chị ấy muốn bọn em chăm sóc chị, và phần khác bởi vì chị ấy nghĩ chúng em thật điên rồ khi bỏ lỡ thời niên thiếu của mình..."

Tôi sững người lại, đột nhiên nắm bắt một sự hiểu biết mới về sự quan tâm của Riley với bọn họ - nhiều hơn sự quan tâm của nó dành cho tôi và dành cho bản thân mình.

"Các em bao nhiêu tuổi rồi?" Tôi thì thào, nhìn Romy để tìm câu trả lời. "Hoặc là chị phải hỏi thế này, các em bao nhiêu tuổi khi lần đầu tiên tới Khu Vườn Mùa Hè?"

Tôi biết, chúng không thêm tuổi nào kể từ ngày đó.

"Mười ba", Romy nhả toán, "Tại sao chị lại hỏi vậy?"

Tôi nhắm mắt và lắc đầu, cười ngượng nghịu khi nghĩ: Tôi biết điều đó. Riley luôn luôn mơ về ngày nó lên mười ba tuổi! Đối với nó, cột mốc mười ba tuổi cực kỳ quan trọng. Nhưng sau khi chết ở tuổi mười hai, nó chọn việc quanh quẩn trên trái đất, sống thời niên thiếu của mình gián tiếp thông qua tôi. Vì thế, để làm điều ý nghĩa đó, nó cố thuyết phục Romy và Rayne quay trở lại, không muốn bất cứ ai khác bỏ lỡ thời niên thiếu giống mình. Và nếu cô Clara có thể tìm thấy sức mạnh, nếu Riley vẫn đầy hi vọng trong tình huống cực kỳ ảm đạm và nguy hiểm như vậy thì chắc chắn tôi có thể thắng được Roman.

Tôi liếc nhìn cặp sinh đôi, biết rằng chúng không thể ở lại đây một mình hay là trở về nhà sống cùng cô Sabine và tôi.

"Thu gom mấy thứ đồ đạc của hai đứa đi!" Tôi nói, hướng về phía cửa. "Chị sẽ đưa bọn em đến ngôi nhà mới..."

Mười ba

LÚC BƯỚC RA KHỎI NHÀ, TÔI NHẬN RA CHÚNG TÔI cần một chiếc xe. Và kể từ khi tôi quan tâm đến tốc độ hơn sự thoải mái, đặc biệt sau khi nhìn thấy cách cặp song sinh bám dính lấy nhau, nhìn xung quanh đầy thận trọng, tôi liền hình dung ra thứ gì đó sẽ đưa chúng tôi đi thật nhanh và nhanh chóng nhét cả hai đứa trẻ vào trong đó. Chỉ dẫn cho Rprty ngồi lên đui của Rayne xong, tôi ổn định chỗ ngồi của mình và nhấn ga, điều chỉnh hướng đi qua các con đường với kỹ năng đáng ngạc nhiên, trong khi cặp sinh đôi thò đầu ra ngoài cửa, nhìn tất cả mọi thứ chúng tôi đã vượt qua.

"Các em đã bao giờ ở đây chưa ?" Tôi nhìn chúng, chưa từng thấy bất cứ ai phản ứng trước vẻ đẹp của bãi biển Laguna theo cùng một cách giống nhau như vậy. Chúng gật đầu, không hề quay lại. Hai đứa trẻ loay hoay trong chỗ ngồi của mình khi tôi đến cổng kiểm soát, để cho những người bảo vệ mặc đồng phục nhìn xuyên qua cửa xe và ngắm soi hai đứa, trước khi để chúng tôi vào.

"Chị đang đưa bọn tôi tới nơi nào vậy ?", Rayne nhìn tôi nghi ngờ. "Những người bảo vệ và cánh cổng lớn kia là gì vậy ? Có phải đó là một kiểu nhà tù không ?"

Tôi hướng lên đồi, nhìn vào cô bé: "Không phải em đã bị nhốt ở Khu Vườn Mùa Hè chứ ?" Hai đứa trẻ lắc đầu mắt mở to, rõ ràng lo lắng.

"Không phải căng thẳng thế đâu !" Tôi quay xe vào con đường nội bộ hướng đến nhà Damen và vào bãi đỗ xe của anh. "Nó không phải là nhà tù, cũng không phải là lý do để cần cánh cổng to như vậy. Nó có tác dụng nhiều hơn trong việc để cho mọi người tránh xa hơn là xâm nhập vào."

"Nhưng tại sao chị muốn giữ mọi người ở bên ngoài ?" Chúng hỏi, hai âm điệu trẻ con hòa thành một.

Tôi nheo mắt, không biết trả lời thế nào vì tôi không lớn lên ở nơi giống như thế này, tất cả cộng đồng trong cuộc sống cũ của tôi đều rất cởi mở. "Chị đoán nó có nghĩa là giữ cho mọi người..." Tôi định nói là an toàn, nhưng nó cũng không thực sự như thế. Tôi lắc đầu. "Nếu các em định sống ở đây thì tốt hơn nên quen với nó. Ở đây có khá nhiều đó !"

"Nhưng chúng tôi không định sống ở đây", Rayne nói, "Chị nói rằng đó chỉ là một biện pháp tạm thời cho đến khi chị tìm ra cách để đưa chúng tôi trở lại, nhớ chứ ?"

Tôi hít một hơi thật sâu và phanh xe khó khăn hơn, nhắc nhở bản thân mình rằng cô bé sợ hãi như thế nào. "Tất nhiên chỉ tạm thời thôi." Tôi gật đầu, ép mình mỉm cười. Hoặc ít nhất nó nên là như vậy bởi vì nếu không, ai đó sẽ trở nên cực kỳ khó chịu.

Tôi leo ra khỏi xe và bước tới để hai đứa trẻ đi theo, nói tiếp: "sẵn sàng để nhìn ngắm chỗ nghỉ tạm thời mới của các em chưa nào ?"

Tôi tiến đến cửa, cả hai bám theo bèn gót khi tôi đứng ngay trước nó, tự hỏi liệu có nên gõ cửa và chờ Damen mở hay cứ bước ngay vào trong vì có thể anh còn đang ngủ. Và tôi biết nên làm gì sau đó khi Damen đu đưa cánh cửa mở ra, nhìn tôi hỏi: "Em ổn chứ ?"

Tôi mỉm cười, đánh lạc hướng bằng một tin nhắn thần giao cách cảm: Trước khi anh nói bất cứ điều gì - bất cứ điều gì - chỉ cần cố bình tĩnh và cho em một cơ hội để giải thích. Mắt anh ánh lên sự tò mò, thắc mắc khi tôi cất tiếng: "Bọn em có thể vào không ?"

Anh nhích sang một bên, mắt mở to sững sốt khi Romy và Rayne bước ra khỏi sau lưng tôi, đối diện với anh. Những cánh tay gầy còm quấn quanh eo anh, nhìn lên anh tròng trành khi chúng hét toáng: "Damen ! Chính là anh ! Thật sự là anh rồi !"

Và cũng dễ thương như cuộc đoàn tụ nhỏ này, tôi không thể không để ý cách phản ứng của chúng đối với anh, với tất cả tình yêu và sự thích thú, đối ngược hoàn toàn với phản ứng của chúng dành cho tôi.

"Chào các em !" Anh mỉm cười, làm rối xù mái tóc của chúng và cúi xuống để đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu hai đứa.

"Đã bao lâu rồi nhỉ ?" Anh quay trở lại và nheo mắt.

"Tuần trước", Rayne nói, vẻ tôn thờ hoàn toàn hiển hiện trên mặt. "Trước khi Ever thêm máu của mình vào thuốc giải độc và phá hỏng mọi thứ..."

"Rayne !", Romy liếc nhìn giữa chị gái và tôi, lắc đầu. Nhưng tôi bỏ qua ngay. Đó là một cuộc chiến mà tôi sẽ không bao giờ thắng.

"Ý anh là trước đó cơ !" Damen liếc nhìn xa xăm, cố gắng nhớ ra ngày đó. Hai đứa trẻ nhìn anh, một tia tinh nghịch trong mắt khi chúng nói: "Đó là sáu năm về trước, khi Ever mới chỉ lên mười..."

Tôi há hốc miệng, đôi mắt tròng trành lên như thể muốn nhảy ra khỏi gương mặt khi Damen cười lớn. "À, đúng rồi. Và anh phải cảm ơn hai em vì đã giúp anh tìm chị ấy. Kể từ khi các em biết chị ấy có ý nghĩa với anh thế nào, anh đánh giá cao lòng tốt của hai em đối với chị ấy. Đó không phải là đòi hỏi quá nhiều chứ - đúng không ?"

Anh day cầm Rayne làm cô bé bật cười trong khi hai má đỏ hồng lên.

"Vậy anh có thể làm gì để đáp lại vinh dự không thể tin này được đây ?" Anh dẫn chúng tôi vào một phòng khách trống. "Được đoàn tụ với những người bạn đã bị thất lạc đã lâu, những người không hề thêm tuổi nào kể từ cái ngày chúng ta gặp nhau !"

Chúng tôi nhìn nhau và cười khúc khích, rõ ràng bị cuốn hút bởi bất cứ điều gì anh nói. Và trước khi tôi có thể nghĩ đến một câu đáp lại, tìm đúng được từ để từ từ đưa anh vào tròng, làm cho anh quen với ý tưởng chúng sẽ sống với anh, thì hai đứa trẻ đã nhìn nhau hét lớn: "Ever nói rằng chúng em có thể sống với anh !"

Damen liếc nhìn tôi, nụ cười vẫn còn giữ nguyên trên mặt trong khi một chút hoảng sợ len vào trong mắt anh.

"Tạm thời thôi." Tôi nói thêm, đáp lại cái nhìn của anh, gửi đi một hàng rào hoa tulip đỏ thần giao cách cảm ngay trước lối đi của anh. "Chỉ đến khi em tìm ra một cách để đưa chúng trở lại Khu Vườn Mùa Hè, hoặc là phép thuật của chúng trở lại, tùy xem điều nào đến trước !"

Kể đó, tôi thay đổi cách thuyết phục bằng cách gửi đi một tin nhắn bí mật: Anh có nhớ anh nói rằng muốn cải thiện nghiệp báo, để bổ sung cho quá khứ của mình ? Vậy cách thức nào có thể tốt hơn là giúp đỡ ai đó có nhu cầu ? Thêm nữa, anh có thể giữ ngôi nhà, vì anh sẽ cần thêm không gian rộng lớn. Đó là giải pháp hoàn hảo. Mọi người đều vui vẻ.

Liên tục gật đầu và mỉm cười một cách nhiệt tình giống như con búp bê lật đật, Damen trước tiên liếc nhìn tôi, sau đó là cặp song sinh, cười lớn: "Dĩ nhiên các em có thể ở lại. Bao lâu tùy thích. Các em nghĩ sao nếu tất cả chúng ta cùng lên lầu để các em có thể chọn phòng cho mình?"

Tôi thở dài, bạn trai hoàn hảo của tôi chứng tỏ bản thân ngày càng hoàn hảo hơn. Theo sau là cặp song sinh đang phóng như bay lên cầu thang - hạnh phúc, cười khúc khích, biến đổi hoàn toàn trong sự chăm sóc của Damen.

"Chúng em có thể có căn phòng này chứ?" Chúng hỏi, đôi mắt sáng lên khi đứng ở trước lối vào căn phòng đặc biệt trống rỗng của Damen.

"Không." Tôi trả lời quá nhanh, co rúm người khi chúng quay lại, neho mắt chăm chăm nhìn tôi. Dù cảm thấy tệ vì bắt đầu phản đối, tôi vẫn quyết tâm biến căn phòng này trở lại tình trạng bình thường của nó, và không cách gì tôi có thể làm được nếu hai đứa trẻ này cắm trại trong đó.

"Nó đã có người ở rồi!" Tôi nói thêm, biết rằng lời giải thích không làm dịu được tình hình tồi tệ. "Nhưng ở đây còn rất nhiều phòng, căn nhà rất lớn mà, các em sẽ thấy. Thậm chí ở đây còn có một bể bơi!"

Romy và Rayne liếc nhìn nhau trước khi đi xuống sảnh, những cái đầu nhấp nhô cùng nhau, thì thầm to nhỏ, không buồn che giấu sự khó chịu của chúng đối với tôi.

Em chỉ cần đồng ý với chúng, Damen âm thầm gửi một đề nghị cho tôi. Tôi lắc đầu, im lặng đi bên cạnh anh, hồi đáp cũng bằng ý nghĩ: Em muốn nhìn thấy nó được lấp đầy với mọi đồ đạc của anh. Mặc dù nó không mấy ý nghĩa với anh, nhưng nó lại có ý nghĩa rất lớn với em. Anh không thể quăng đi mọi thứ của quá khứ - không thể quay lưng lại những thứ đã làm nên con người anh.

Anh dừng lại, quay sang tôi: "Ever, chúng ta không hề được xác định dựa trên những đồ vật quanh chúng ta. Không phải là quần áo chúng ta mặc, không phải chiếc xe chúng ta đi, không phải những tác phẩm nghệ thuật chúng ta có được, cũng không phải căn nhà nơi chúng ta sống - cách chúng ta sống mới tạo nên con người chúng ta!"

Cái nhìn của anh khoan vào tôi, khi anh gửi cho tôi một cái ôm thần giao cách cảm, hiệu quả của nó dường như quá thật, nó làm tôi nghẹn thở.

"Chỉ có hành động của chúng ra là được nhớ đến dài lâu sau khi chúng ta ra đi..."

Anh nói, vuốt tóc tôi khi môi anh chạm vào môi tôi trong ý nghĩ.

Đúng vậy. Tôi mỉm cười, làm nổi bật hình ảnh anh tạo ra với những bông hoa tulip, hoàng hôn, cầu vồng, thần tình yêu và tất cả những hình nền lãng mạn quá sáo mòn đó làm cả hai chúng tôi bật cười. Ngoài trừ việc chúng ta bất tử. Tôi nói thêm, quyết tâm đẩy anh về cùng phe với mình. Điều này cũng có nghĩa là không phải điều gì anh nói đều được áp dụng. Vì vậy với ý nghĩa đó, có lẽ chúng ta chỉ có thể...

Nhưng tôi chưa kịp hoàn thành thì cặp song sinh đã hét toáng lên: "Căn phòng này! Em muốn nó!"

Biết cặp sinh đôi thường ở bên nhau, tôi chắc rằng chúng muốn cùng chia sẻ một nơi và thậm chí là cả chiếc giường nhỏ cũng như những thứ khác. Nhưng khi kiểm tra kích cỡ của

những căn phòng kế bên, và những căn phòng sau đó, chúng lại thay đổi ý định, không chịu nhìn lại những căn phòng kia. Mất vài giờ tiếp theo để chỉ đạo Damen và tôi trang trí đến từng chi tiết chúng muốn, hai đứa trẻ yêu cầu chúng tôi hóa phép ra giường, tủ quần áo, giá sách và nếu như mọi thứ không theo ý chúng, chúng liền bắt làm trống căn phòng và bắt đầu mọi thứ lại từ đầu.

Nhưng miễn là Damen có thể sử dụng phép thuật của mình, tôi không hề phản nản. Tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm khi nhìn thấy anh hóa phép lần nữa, thậm chí cả khi anh vẫn tiếp tục từ chối biến bất cứ thứ gì cho mình. Lúc chúng tôi hoàn thành cũng là lúc mặt trời lên, và tôi biết tốt hơn nên trở về nhà trước khi cô Sabine thức dậy và nhận thấy tôi đã đi đâu mất.

"Đừng ngạc nhiên nếu anh không đến trường ngày hôm nay !" Anh tiễn tôi ra cửa trước. Tôi thở dài, ghét ý nghĩ đi đâu đó mà không có anh.

"Anh không thể để chúng ở đây một mình. Cho đến khi chúng tự ổn định được !" Anh nhún vai, đưa ngón trỏ qua vai và chỉ lên lầu nơi cặp sinh đôi cuối cùng cũng chịu nằm yên ngủ trên giường. Tôi gật đầu, biết rằng anh đúng, và hứa đưa chúng trở lại Khu Vườn Mùa Hè sớm, trước khi chúng cảm thấy quá thoải mái ở đây.

"Anh không chắc đó là giải pháp...", anh nói, cảm nhận được ý nghĩ của tôi. Tôi nheo mắt không chắc anh định làm gì nhưng cảm thấy ruột gan sôi lên. "Anh đang nghĩ...", anh nghiêng đầu sang một bên, ngón tay lần theo những sợi râu dưới cằm. "...Chúng đã trải qua rất nhiều chuyện, mất nhà cửa, mất gia đình, mất hết mọi thứ chúng biết và yêu quý - cuộc sống của chúng bị đảo lộn rất đột ngột, thậm chí chúng không có cơ hội để sống với sự thay đổi đó !"

Anh lắc đầu. "Chúng xứng đáng có một tuổi thơ thật sự, em biết mà ! Một sự bắt đầu mới trong thế giới..."

Tôi há hốc miệng, muốn nói nhưng không thốt được từ nào. Bởi vì tôi cũng muốn chúng được hạnh phúc, an toàn, có tất cả những thứ khác nữa, nhưng phần còn lại, chúng tôi không cùng quan điểm. Tôi định cho chúng ở đây chỉ vài ngày, hoặc tệ hơn là một vài tuần. Không bao giờ tôi ảo tưởng trở thành cha mẹ nuôi, đặc biệt đối với cặp sinh đôi này, những người chỉ nhỏ hơn tôi vài tuổi.

"Đó chỉ là một suy nghĩ mà thôi !", anh nhún vai, "Cuối cùng, quyết định vẫn là của chúng. Đó là cuộc đời của chúng mà !"

Tôi nuốt khan tránh cái nhìn của anh, tự nói với bản thân rằng không có vấn đề gì nếu chúng định cư ở đây, hướng về cái xe tôi hóa phép ra khi Damen nói: "Ever, em nghiêm túc chứ ? Một chiếc Lamborghini ư ?"

Tôi khép nép, đỏ bừng mặt dưới cái nhìn của anh. "Em cần thứ gì đó chạy nhanh..." Tôi nhún vai, biết rằng anh sẽ không mua nó ngay khi tôi nhìn thấy mặt anh. "Chúng quá sợ hãi khi ở bên ngoài, vì thế em cần đưa chúng đến đây thật nhanh."

"Chúng cần thứ quá sáng và đỏ chói như thế không ?" Anh cười lớn, liếc nhìn giữa chiếc xe và tôi, lắc đầu. Tôi mím môi lại quay đi, từ chối nói thêm điều gì nữa. Ý tôi là không phải tôi định giữ nó. Tôi sẽ quảng nó đi ngay khi tôi về tới nhà và trở lại con đường của mình. Tôi mở cửa xe leo vào, đột nhiên nhớ đến điều tôi định hỏi anh trước đó. Anh đã lấy lại được vẻ thanh lịch của mình khi tôi nói: "Damen, sao anh mở cửa nhanh vậy ? Sao anh biết bọn em ở đây ?"

Anh nhìn tôi, mắt anh tập trung lên tôi khi nụ cười từ từ biến mất trên mặt.

"Ý em là, mới bốn giờ sáng. Em còn chưa kịp gõ cửa thì anh đã ở đó. Anh không ngủ à ?"

Và thậm chí dù có một khối kim loại màu đỏ sặc sỡ là chiếc xe chới lọi kia chắn giữa chúng tôi, thì anh vẫn làm tôi sởn gai ốc khi nói: "Ever, anh luôn cảm nhận được khi em đến gần."

Mười bốn

SAU MỘT NGÀY DÀI Ở TRƯỜNG KHÔNG CÓ DAMEN, ngay lúc tiếng chuông cuối cùng rung lên, tôi nhảy ngay vào trong xe nhắm nhà anh thẳng tiến. Nhưng thay vì phải rẽ trái ở chỗ đèn tín hiệu giao thông, tôi ngoặt một vòng chữ U không được phép, tự nhủ rằng tôi phải cho anh một ít không gian, cho anh cơ hội để làm quen với cặp sinh đôi - trong khi sự thật là, giữa sự tôn sùng Damen như một người hùng của chúng và cái nhìn chăm chăm oán hận của Rayne đối với tôi..., ừm, tôi vẫn chưa sẵn sàng để đối mặt với chúng lần nữa.

Tôi đi về hướng trung tâm thành phố Laguna, hình dung tôi sẽ ghé qua tiệm Mystics và Moonbeams, cửa hàng sách siêu hình nơi cô Ava đã từng làm việc, nghĩ rằng có thể bà Linda, chủ cửa hàng có thể giúp tôi tìm ra một giải pháp cho vấn đề nhiều bí ẩn của tôi mà không để lộ cho bà biết những gì tôi đang theo đuổi.

Sau khi hóa phép ra không gian đỗ xe tốt nhất tôi có thể có giữa cái khu đông đúc này, tôi len vào đậu sát sao và đi đến cửa hàng sách, nơi chỉ thấy một tấm biển lớn màu đỏ viết: Trở lại sau mười phút nữa ! Tôi đứng trước nó, môi mím lại, liếc nhìn xung quanh để chắc chắn rằng không có ai quan sát khi tôi dùng sức mạnh siêu nhiên của mình, bằng tâm trí bùng nổ tấm biển biến đi trong khi luồn vào nhanh như chớp. Tắt chuông cửa, tôi lách vào bên trong và tiến đến các giá sách, tận hưởng cơ hội để xem lướt qua chúng mà không bị Lina giám sát.

Đầu ngón tay của tôi lướt qua những hàng dài sách là sách, chờ đợi một số tín hiệu. Đột nhiên tôi có cảm giác tay mình ấm lên, ngứa ran ở đầu ngón tay, như thể có thứ gì đó cảnh báo tôi là đứng chỗ rồi. Nhưng nó chẳng đưa đến bất cứ thứ gì. Tôi nắm một trang gần cuối và nhắm mắt lại, ấn lòng bàn tay lên bìa trước và sau, hăm hở nhìn thấy những gì bên trong.

"Làm thế nào cô có thể vào trong này?"

Tôi nhảy dựng lên, chạm vào các kệ ở phía sau, làm đổ một đồng đĩa CD xuống sàn. Bước chân tôi hỗn loạn khiến hộp đá quý bắn tung tóe, rải rác khắp nơi, một số bị vỡ ra. Tôi lắp bắp: "Anh làm tôi sợ, tôi..."

Tôi quỳ xuống, nhặt các thứ vương vãi, tim đập thình thịch, mặt đỏ lên, không chỉ tự hỏi anh ta là ai mà còn làm thế nào anh có thể lên đến gần tôi - trong khi sự thật là không thể nào có thể làm thế được.

Một trong những năng lực của người bất tử là luôn được thông báo trước rất lâu trước khi ai đó thật sự xuất hiện. Vì thế, có khả năng rằng anh ta cũng là người bất tử chăng ? Tôi lén lút nhìn trong khi chàng trai mới đến quỳ xuống bên cạnh tôi. Ở cự ly gần, có thể thấy làn da rám nắng của anh ta, cánh tay rắn chắc, một lọn tóc dài màu vàng nâu buông qua vai và đổ xuống nửa lưng.

Quan sát trong lúc anh ta nhặt nhanh những viên đá quý đã bị nứt bể, tôi cố tìm kiếm một vài dấu hiệu cho thấy anh ta là người bất tử, thậm chí có thể là một gã lừa đảo. Ví dụ như một gương mặt quá hoàn hảo - một hình xăm con rắn cắn đuôi mình - nhưng khi chàng trai lạ bắt gặp ánh mắt tôi, anh ta chỉ mỉm cười với lúm đồng tiền hoàn hảo lún sâu ở hai bên má, và khoe

hàm răng mọc không đều, đủ để làm tiêu tan sự nghi ngờ và chứng minh anh ta không có gì giống như cách tôi nghĩ.

"Cô ổn chứ?", anh ta hỏi, nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi mắt quá xanh, đến nỗi tôi chỉ có thể nhớ tên mình.

Tôi gật đầu, đứng dậy một cách lúng túng, chà xát lòng bàn tay lên quần jean, tự hỏi tại sao tôi rất khó thở, mất bình tĩnh, lúng ta lúng túng khi ấp úng những từ đại loại như "ừm. Tôi... không sao !"

Vô tình thêm vào một nụ cười lo lắng lúc kết thúc với âm vực quá cao và ngớ ngẩn, điều đó khiến tôi co rúm người lại quay đi.

"Tôi, ừm - tôi chỉ xem lướt qua mấy thứ hàng hóa !" Tôi nói thêm, nhận ra ngay lập tức rằng tôi có nhiều quyền để đứng ở đây hơn anh ta. Liếc qua vai để thấy cái nhìn của anh ta trên người tôi theo một cách tôi không thể đọc được, tôi hít một hơi thật sâu và lùi lại.

"Tôi nghĩ câu hỏi thật sự ở đây là: cô vào đây bằng cách nào ?"

Nhìn thấy đôi chân trần dính cát và chiếc quần soóc ướt nhẹp trĩu xuống thấp một cách nguy hiểm trên người anh ta, tôi lập tức điều chỉnh cái nhìn của mình trước khi có thể thấy bất cứ thứ gì khác.

"Tôi là chủ nơi này." Chàng trai gật đầu, xếp lại chồng đĩa CD bị đổ, xếp những cái chưa bị gãy trở lại lên giá trước khi quay sang tôi.

"Vậy sao ?" Tôi quay lại, nheo mắt nói thêm. "Bởi vì tôi biết chủ của nó, và anh trông không giống bà ấy."

Anh ta nghiêng đầu sang một bên, nheo mắt trầm ngâm và mân mê cằm của mình. "Vậy sao ? Hầu hết mọi người đều hỏi nhìn thấy một sự giống nhau. Mặc dù, tôi phải thừa nhận, tôi với cô, không bao giờ tìm thấy nó ở chính mình !"

"Anh có liên quan đến bà Lina ?" Tôi há hốc miệng, hi vọng giọng của mình không làm anh ta hoảng sợ như tôi đã làm với bản thân mình.

"Bà ấy là bà của tôi !" Anh ta gật đầu. "Tien thể, tên tôi là Jude !" Anh ta chìa bàn tay với những ngón tay dài, rám nắng chờ đợi. Nhưng mặc dù rất tò mò, tôi không thể làm thế - không thể cho phép có sự va chạm. Mặc dù bằng tất cả sự quan tâm của tôi, tôi tự hỏi tại sao anh ta làm tôi cảm thấy rất bối rối và mất cân bằng - tôi không thể mạo hiểm gỡ bỏ rào chắn bằng một cử chỉ va chạm khi tâm lý của tôi vẫn đang xáo trộn.

Tôi gật đầu, đáp lại với một cái vẫy tay nửa vờ ngớ ngẩn, lúng túng, khi tôi lăm bắm tên của mình. Cố gắng không co rúm lại khi anh ta gửi cho tôi một cái nhìn kỳ lạ và hạ thấp bàn tay anh ta lần nữa.

"Thôi được rồi..." Anh ta vắt cái khăn ướt lên vai, làm tung ra một ít cát trong phòng.

"Tôi trở lại với câu hỏi ban đầu của mình, cô đang làm gì ở đây vậy ?"

Tôi quay lại, giả vờ đột nhiên quan tâm đến một cuốn sách giải mã giấc mơ. "Tôi nhắc lại câu trả lời đã nói ban nãy, trong trường hợp anh quên. Chắc anh cho phép người mua được đọc qua cuốn sách chứ ?"

Tôi quay lại, bắt gặp cái nhìn của anh ta - đôi mắt xanh tuyệt đẹp nhắc tôi nhớ lại một đoạn

quảng cáo cho một nơi nghỉ ngơi miền nhiệt đới. Thứ gì đó về chúng - quá mơ hồ - đáng kinh ngạc - và còn nữa - gần gũi một cách kỳ lạ - mặc dù tôi chắc chắn rằng tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh ta trước đó.

Anh ta cười lớn, hất mớ tóc vàng lộn xộn ra khỏi mặt để lộ một vết sẹo kéo dài qua lông mày, nhìn qua bên phải tôi khi anh nói: "Sau tất cả các mùa hè tôi đã trải qua ở đây, quan sát những khách hàng lướt qua xem hàng hóa, tôi chưa từng thấy người nào như cô."

Môi anh ta trề sang một bên, mắt chăm chăm quan sát tôi. Tôi quay đi, má nóng bừng, tìm đập thành thịch, mất một lúc để lấy lại bình tĩnh trước khi nói: "Anh chưa bao giờ nhìn thấy ai đó trước khi chọn mua, tranh thủ đọc lướt qua phần tóm tắt trên bìa sau của sách ư ? Nói thế nghe hơi ngớ ngẩn đấy, anh có nghĩ thế không ?"

"Chỉ không phải với đôi mắt nhắm tịt thôi..." Anh nghiêng đầu sang một bên và lại tập trung lên khoảng không bên phải tôi một lần nữa.

Tôi nuốt khan, bối rối, run rẩy, biết rằng tôi cần thay đổi chủ đề trước khi bị lún sâu hơn nữa. "Có lẽ anh phải quan tâm hơn đến cách nào tôi vào được đây thay vì tôi đang làm gì ở đây..." Tôi ước gì tôi có thể đưa câu chuyện trở lại lúc nó mới bắt đầu.

Chàng trai lạ nhìn tôi, mắt nheo lại.

"Hình như tôi đã quên và ra ngoài trong khi để cửa mở một lần nữa. Không phải cô đang nói rằng... tôi đã đóng nó đấy chứ ?"

"Không." Tôi lắc đầu, hi vọng anh ta không chú ý đến đôi má tôi đang hồng lên và nóng rực. "Không, đó... đó chính xác là những tôi đang nói. Anh đã rời đi mà vẫn để cửa mở !"

Tôi nói thêm, cố gắng không bồn chồn, nháy mắt, mím môi hay để lộ ra những dấu hiệu khác có thể bán đứng tôi. "Mở rộng cửa thực tế không chỉ là một sự lãng phí điều hòa nhiệt độ mà còn hoàn toàn..." Tôi ngừng lại, dạ dày trở nên nhộn nhạo khi nhìn thấy nụ cười trên môi người đối diện.

"Vậy, cô từng là bạn của bà Lina à ?" Anh ta bước lên chỗ quầy đăng ký, thả phịch cái khăn của mình trên quầy trong tình trạng nó vẫn còn ướt đầm và đầy cát. "Chưa bao giờ nghe bà đề cập đến cô trước đó cả !"

"Ừm, chúng tôi không hẳn là bạn bè..."

Tôi nhún vai, hi vọng động tác ấy trông không có vẻ khó xử như nó vốn có. "Ý tôi là, tôi gặp bà ấy một lần và bà ấy giúp tôi với... Mà gờm đã, tại sao anh lại nói như thế ? Anh biết đấy, diễn đạt ở thì quá khứ. Bà Lina vẫn ổn chứ ?"

Anh ta gật đầu, ngồi xuống ghế, lấy một chiếc hộp các-tông màu tím từ ngăn tủ và tắt bật lướt ngón tay qua một đồng biên lai.

"Bà ấy đang ở trong kỳ ẩn dật thường niên của mình. Chọn một nơi khác nhau mỗi năm. Lần này là ở Mexico. Cố gắng để chứng minh người Maya đúng và thế giới sẽ kết thúc vào năm 2012. Cô lấy cái gì thế ?"

Anh ta nhìn tôi với đôi mắt xanh tò mò, nhàm chán. Nhưng tôi chỉ rút tay ra và nhún vai, chưa bao giờ nghe cụ thể giả thuyết tận thế năm 2012 trước đây và tự hỏi nó có áp dụng với Damen và tôi không. Đó có phải là khi chúng tôi sẽ tiến vào Vực thẳm, hay chúng tôi sẽ bị buộc phải lang thang trên một trái đất căn cỗi - hai người cuối cùng sống sót chịu trách nhiệm phục

hồi vùng đất - trừ khi - sự đề phòng mỉa mai - nếu chúng tôi chạm vào nhau, Damen sẽ chết - tôi lắc đầu, mong muốn thoát khỏi mạch liên tưởng cụ thể đó trước khi nó có thể lưu lại và trở thành một mớ hỗn độn trong đầu tôi. Bên cạnh đó, tôi ở đây vì một lý do rõ ràng và tôi cần quay trở lại với kế hoạch.

"Làm thế nào cô biết bà ấy ? Nếu cô không hẳn là bạn bè ?"

"Tôi gặp bà ấy thông qua cô Ava !" Tôi nói, ghét cái cảm giác tên cô ta bật ra trên môi tôi. Anh chàng tròn tròn mắt, lăm lăm điều gì đó khó hiểu và lắc đầu.

"Anh cũng biết cô ấy à ?"

Tôi nhìn anh, để cho cái nhìn của mình lướt từ đầu, cổ, vai, lồng ngực rám nắng mịn màng, trước khi tôi buộc mình phải quay đi lần nữa.

"Đúng, tôi biết cô ấy !" Anh đẩy cái hộp sang một bên, bắt gặp cái nhìn của tôi. "Xuất hiện và biến mất trong những ngày gần đây - cứ như thể biến mất vào không khí vậy !"

Ồ, anh không biết một nửa của chuyện đó đâu, tôi nghĩ, cẩn thận quan sát khuôn mặt anh ta.

"Tôi đã gọi đến nhà, gọi điện thoại di động nhưng không có ai trả lời. Cuối cùng tôi đến nhà để chắc rằng cô ấy ổn và đèn trong nhà vẫn sáng. Rõ ràng là cô ấy đang né tránh tôi !"

Anh ta lắc đầu. "Để lại tôi với một đồng khách hàng giận dữ, yêu cầu được tiên đoán. Liệu có ai nghĩ đến chuyện cô ấy tan biến thành từng mảnh nhỏ không ?"

Đúng, ai nghĩ thế cơ chứ ? Nhất là đám người đủ khờ khạo để đặt hết bí mật đen tối sâu kín nhất của mình sang bàn tay tham lam ngửa ra của cô ta.

"Tôi vẫn chưa tìm thấy bất cứ ai đủ điều kiện để thay thế vị trí của cô ấy. Và để tôi nói cho cô biết, có rất nhiều thứ không dễ dàng gì khi vừa phục vụ những người cần được tiên đoán vừa chăm sóc cửa hàng. Đó là lý do tại sao tôi phải ra ngoài !" Anh ta nhún vai. "Đam mê lướt sóng vậy gọi và tôi đã ra ngoài thư giãn một lúc. Chắc vì thế mà tôi đã để cửa mở một lần nữa !"

Mắt anh bắt gặp mắt tôi, lấp lánh, rất sâu. Và tôi không thể nói liệu anh ta thật sự tin tưởng mình đã rời đi mà để cửa mở hay anh ta nghi ngờ tôi. Nhưng khi tôi cố gắng nhìn vào đầu anh ta thì vấp phải một bức tường mà anh ta đã dựng lên để bảo vệ những ý nghĩ của mình. Và tất cả những gì tôi có để làm là lướt qua hào quang màu tím rực rỡ mà tôi đã không nhìn thấy trước đó - màu sắc ấy vậy gọi lung linh, ra hiệu cho tôi.

"Cho đến nay, tất cả những gì tôi có là một đồng hồ sơ từ những người nghiệp dư. Nhưng tôi quá muốn lấy lại kỳ nghỉ cuối tuần của mình rồi, nên tôi đã sẵn sàng để bỏ tên của họ vào một cái chén và bốc thăm đại, chọn một trong số đó !"

Anh ta lắc đầu, lần nữa phô ra những lúm đồng tiền. Và mặc dù một phần trong tôi không thể tin những gì tôi sắp làm, một phần khác, phần thiết thực hơn, thúc giục tôi, nhận ra cơ hội hoàn hảo khi nó đang đứng trước mặt.

"Có lẽ tôi có thể giúp..."

Tôi nín thở chờ đợi câu trả lời của anh ta. Nhưng chỉ có duy nhất phản ứng của tôi là cong môi lại kèm theo bĩu môi, nên tôi nói thêm. "Nghiêm túc đấy. Thậm chí anh không phải trả cho tôi nữa !"

Anh ta nhìn xa xăm, đôi mắt xanh tuyệt đẹp dường như đang hút tầm mắt.

"Ý tôi là anh không cần phải trả tôi quá nhiều đâu "

Tôi nói, không muốn giống như một kẻ dở người tuyệt vọng nào đó quảng đi mọi thứ để làm việc không công.

"Tôi sẽ làm việc chỉ với mức lương tối thiểu - nhưng là vì tôi tin mình sẽ làm việc tốt đến nỗi có thể sống được với tiền boa."

"Cô có phải là nhà chiêm tinh không ?"

Anh ta khoanh tay và nghiêng đầu trở lại, nhìn tôi chăm chăm đầy hoài nghi. Tôi đứng thẳng, cố gắng không động đậy, hi vọng thể hiện một sự chuyên nghiệp, thành thật, một người mà anh ta có thể tin tưởng để giao cho trông coi cửa hàng.

"Được rồi." Tôi gật đầu, không thể giữ mình khỏi co rúm người lại. Bình thường, tôi không hay thể hiện khả năng với bất cứ ai, dù đó là với một người lạ.

"Tôi chỉ biết một vài điều - thông tin tự nó đến với tôi - rất khó để giải thích..."

Anh ta nhìn tôi, do dự, sau đó tập trung vào bên phải tôi khi nói: "Vậy chính xác cô có thể làm gì ?"

Tôi nhún vai, những ngón tay chơi đùa với khóa kéo trên áo khoác, kéo nó lên rồi lại xuống, xuống rồi lại lên không biết ý anh ta là gì. "Cô có khả năng nhìn thấu được những thứ vô hình cảm giác được năng lượng của người khác, cảm nhận được âm thanh, tiếng ồn, nhận biết được các mùi tồn tại vô hình, nhận thức được thông tin qua tiếp xúc, chạm vào ai đó sao ? Thực ra cô có thể làm gì ?" Anh ta nhún vai.

"Tất cả những khả năng đó !" Tôi gật đầu, không biết một nửa những từ đó có nghĩa gì, nhưng hình dung có thể làm bất cứ thứ gì, thậm chí từ xa, với khả năng ngoại cảm của mình.

"Nhưng cô không phải là nhà chiêm tinh !", anh nói, như thể đó là sự thật.

"Tôi có thể nhìn thấy linh hồn." Tôi nhún vai. "Nhưng chỉ những linh hồn vẫn còn ở đây, không phải với những người vượt qua..." Tôi ngừng lại, giả vờ đằng hắng giọng, biết rằng tốt nhất không nên đề cập đến cây cầu phân chia ranh giới, đến Khu Vườn Mùa Hè hay bất cứ thứ gì trong đó.

"Tôi không thể nhìn thấy những linh hồn đã biến mất." Tôi nhún vai, hi vọng anh ta không cố đẩy câu chuyện xa như tôi nghĩ. Anh ta liếc qua, ánh mắt lướt từ đỉnh đầu với mái tóc vàng nhạt của tôi xuống đến đôi giày Nike dưới chân. Một cái nhìn làm cả người tôi run lên. Anh với lấy một cái áo thun dài tay dưới quầy hàng và chui đầu qua trước khi nhìn tôi và nói: "Nào, Ever, nếu cô muốn làm việc ở đây, cô phải thông qua một cuộc kiểm tra..."

Mười lăm

JUDE ĐÓNG CỬA TRƯỚC, SAU ĐÓ DẪN TÔI XUỐNG một hành lang ngắn vào một căn phòng nhỏ ở bên phải. Tôi đi theo sau, hai tay ép sát hai bên, nhìn chăm chăm vào dấu hiệu hòa bình ở đằng sau chiếc áo thun của anh và nhắc nhở bản thân mình rằng nếu anh ta làm bất cứ điều gì kỳ lạ, tôi có thể hạ anh ta một cách nhanh chóng và làm cho anh ta hối tiếc cái ngày đã để tôi đi sau.

Anh ta tiến đến chiếc ghế đệm có thể gấp lại đối diện với một cái bàn hình vuông nhỏ được phủ tấm vải màu xanh sáng bóng, ngồi xuống đối diện với tôi và vất chéo chân: "Vậy, khả năng đặc biệt của cô là gì?"

Tôi liếc nhìn anh, khoanh tay lại, tập trung thở sâu nhẹ nhàng trong khi cố gắng không tỏ ra lúng túng.

"Bói bài? Chữ viết cổ xưa? Sách tử vi? Nhận biết ngoại cảm?"

Tôi nhìn ra cửa, biết rằng tôi có thể tới đó chỉ trong một phần nhỏ của giây, điều có thể tạo ra một sự khuấy động, nhưng thế thì chúng tôi được gì cơ chứ?

"Cô dự định đọc suy nghĩ của tôi, đúng không?" Anh ta nhìn chăm chăm vào tôi. "Cô đã không nhận ra tôi có ý gì khi bảo kiểm tra phải không?"

Anh ta cười lớn, để lộ hai lúm đồng tiền khi vung vẩy chiếc khăn qua vai và cười nhiều hơn. Tôi nhìn chăm chăm vào tấm trải bàn, lần theo chỗ lùa gấp lên với những ngón tay, hai má nóng bừng khi nhớ những lời cuối cùng của Damen, cách anh luôn luôn có thể cảm nhận được tôi, và hi vọng anh chỉ nói rằng... rằng anh không thể cảm nhận về tôi lúc này.

"Tôi không cần bất cứ thứ gì cả!" Tôi lẩm bẩm, vẫn không sẵn sàng để đón nhận ánh mắt của Jude.

"Tất cả những gì tôi cần là chạm nhanh vào tay anh và tôi sẽ biết nó có gì."

"Nhận thức ngoại cảm." Anh ta gật đầu. "Không phải là những gì tôi trông đợi, nhưng ổn thôi!" Anh ta nghiêng người về phía tôi, tay mở ra, lòng bàn tay ngửa lên, sẵn sàng để thử nghiệm.

Tôi nuốt khan, nhìn thấy những đường chỉ tay khắc sâu, nhưng đó không phải là nơi câu chuyện được tạo ra - ít nhất không phải đối với tôi.

"Tôi không thật sự đọc các đường chỉ tay!" Tôi nói, giọng nói phản bội lại tôi khi tiết lộ hết sự lo lắng lúc tôi lấy hết can đảm chạm vào anh ta.

"Năng lượng - tôi chỉ điều chỉnh nó. Đó chính là nơi thông tin được tìm thấy!"

Anh ta rút tay lại, quan sát tôi quá gần đến nỗi tôi không thể bắt gặp mắt anh. Biết rằng tôi chỉ cần chạm vào anh, mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng. Và tôi cần phải làm nó ngay bây giờ.

"Có phải chỉ cần bàn tay thôi không, hay là...?" Anh ta gấp những ngón tay lại, vết chai trong lòng bàn tay nổi lên rồi lặn xuống.

Tôi hăng giọng, tự hỏi tại sao tôi lại quá lơ đãng, tại sao tôi cảm thấy giống như tôi đang phản bội Damen, khi tất cả những gì tôi đang cố gắng là kiếm một công việc sẽ làm cho cô tôi hạnh phúc.

"Không phải, nó có thể là bất cứ ở đâu. Tai, mũi, thậm chí cả ngón chân cái - đó không phải là vấn đề, chỗ nào cũng giống nhau cả thôi. Bàn tay chỉ dễ tiếp xúc hơn thôi, anh biết đấy?"

"Dễ tiếp xúc hơn ngón chân cái ư?" Anh ta mỉm cười, đôi mắt xanh nước biển tìm kiếm trên người tôi. Tôi hít một hơi thật sâu, nghĩ đến bàn tay anh ta thô và rám như thế nào, đặc biệt so sánh với tay của Damen, người có bàn tay luôn mềm mại hơn cả tay tôi. Và bằng cách nào đó, thậm chí chỉ nghĩ tới điều đó cũng làm tôi không muốn chạm vào anh ta. Giờ sự đụng chạm của tôi và Damen bị ngăn cấm, nên việc chỉ có ở một mình với một chàng trai khác cũng làm tôi cảm thấy hèn hạ, sai trái.

Tôi nghiêng về phía anh ta, mắt nhắm lại, nhắc nhở bản thân rằng đó chỉ là một cuộc phỏng vấn xin việc mà thôi - thực sự không có lý do gì tôi không thể có được công việc này một cách nhanh chóng và không đau đớn gì cả. Tôi để cho dòng năng lượng của anh ta tràn qua tôi - rất yên bình, thanh thản, nó giống như lội qua một vùng biển êm đềm. Rất khác so với cảm giác râm ran và nóng bỏng như tôi có với Damen, ít nhất cho đến khi cú sốc của câu chuyện cuộc đời Jude mở ra.

Tôi rút tay lại như thể bị phỏng, dò dẫm cái bùa dưới áo thun, nhác thấy vẻ lo lắng trên mặt Jude nên tôi vội vàng giải thích.

"Tôi xin lỗi !" Tôi lắc đầu, giận dữ với bản thân vì phản ứng thái quá. "Bình thường tôi không như thế. Bình thường tôi kín đáo hơn. Tôi chỉ là có một chút - bị ngạc nhiên - thế thôi !"

Tôi gật đầu, buộc mình phải nhìn anh, biết rằng những gì tôi nói không giấu được sự thật rằng tôi phản ứng giống như một kẻ nghiệp dư tệ hại nhất.

"Nghiêm túc đấy !"

Tôi mỉm cười, môi trề ra theo một cách không thuyết phục.

"Tôi sẽ không biểu hiện gì nữa cả."

Tôi nhìn anh ta lần nữa và nhận thấy nó không mang lại hiệu quả. "Một người không biểu hiện gì, gương mặt đầy đồng cảm." Tôi nói lắp. "Ý tôi là, thật đấy - tôi chỉ - biểu hiện những tình cảm đó thôi." Tôi co rúm lại, lắc đầu khi nhận ra những thứ của mình để chuẩn bị rời đi. Không đời nào anh ta thuê tôi.

Nhưng Jude lướt qua gờ của chiếc ghế đang ngồi, nghiêng quá gần đến nỗi tôi cảm thấy khó thở.

"Vậy hãy nói cho tôi biết... , anh ta nói, ánh mắt như một bàn tay trên cổ tay tôi, giữ chặt tôi một chỗ. "Chính xác cô đã thấy gì?"

Tôi nuốt khan, nhắm mắt một lúc và diễn lại bộ phim tôi vừa nhìn thấy trong đầu. Hình ảnh rất rõ ràng, nhảy múa trước mắt tôi, khi tôi nói: "Anh là người rất khác biệt."

Tôi nhìn anh ta, cả người bất động, ánh mắt điềm tĩnh, không để lạc mạch câu chuyện đang theo dõi. "Anh luôn luôn khác biệt. Kể từ khi còn nhỏ anh đã nhìn thấy họ !"

Tôi nuốt khan, tránh cái nhìn của anh, hình ảnh anh ta trong chiếc giường cũ, mỉm cười

vẫy tay với người bà đã qua đời vài năm trước khi anh ra đời giờ khắc trong tâm trí tôi. "Và khi...", tôi ngừng lại, không muốn nói ra, nhưng biết rằng nếu tôi muốn công việc này, thì tốt nhất là nên nói tiếp.

"Và khi bố của anh... tự bắn vào chính ông khi anh lên mười, anh nghĩ anh là người có lỗi. Khẳng định này càng thuyết phục hơn khi anh nhìn thấy mẹ anh, vì lý do nào đó đã qua đời một năm trước đó, và chuyện này đẩy bố anh vào bờ vực. Đó là những năm trước khi anh chấp nhận sự thật, rằng bố anh chỉ cảm thấy cô đơn, trầm cảm và muốn được ở cùng với mẹ anh một lần nữa. Nhưng dù vậy, thỉnh thoảng anh vẫn nghi ngờ điều đó..."

Tôi liếc qua anh ta, để ý cách anh ta không quá nao núng, mặc dù thứ gì đó trong đôi mắt xanh sâu thẳm ám chỉ sự thật. "Linh hồn ông thử đến thăm anh một vài lần.

Muốn xin lỗi vì những gì ông đã làm, nhưng mặc dù anh cảm nhận được ông, anh vẫn chặn nó lại. Anh phát ốm bởi những lời trêu chọc của bạn cùng lớp và lời la mắng của các nữ tu - chưa kể đến người cha nuôi của anh, người..."

Tôi lắc đầu, không muốn tiếp tục, nhưng biết rằng tôi phải làm thế. "Anh chỉ muốn được là một người bình thường." Tôi nhún vai. "Được đối xử như những người khác." Tôi lén ngón tay trên khăn trải bàn, cổ họng bắt đầu nghẹn lại, biết chính xác cảm giác đó như thế nào, biết là không thể...

"Sau đó anh bỏ trốn và gặp bà Lina, người... không phải là bà nội thật của anh - ông bà thật của anh đã chết rồi!"

Tôi nhìn Jude lần nữa, tự nhủ nếu anh ta ngạc nhiên thì sẽ biết đó là thật nhưng anh ta chẳng phản ứng gì. "Dù sao đi nữa, bà ấy nhận chăm sóc anh, cho anh ăn, cho anh quần áo, bà ấy..."

"Bà ấy đã cứu cuộc đời tôi!" Anh thở dài, tựa trở lại chỗ của mình, những ngón tay dài râm nắng dụi lên mắt. "Theo nhiều cách hơn cô tưởng. Tôi đã lạc lối và bà..."

"Chấp nhận anh vì con người thật sự của anh!", tôi gật đầu, nhìn thấy toàn bộ câu chuyện trước mắt mình, như thể tôi ở đó vậy.

"Và đó là ai?", anh hỏi, bàn tay mở rộng trên đầu gối, liếc nhìn tôi, "Tôi thật sự là ai?"

Tôi nhìn anh, nói liền một mạch: "Một anh chàng thông minh, anh đã hoàn thành bậc trung học khi mới học lớp mười. Một anh chàng với những khả năng tuyệt vời về ngoại cảm đã giúp đỡ hàng trăm người và rất ít khi đòi hỏi sự trả ơn. Thế nhưng, trên tất cả, anh còn là một anh chàng rất..."

Tôi nhìn anh, môi hơi trề ra. "ừm, tôi định nói là lười biếng - nhưng vì tôi thật sự muốn công việc này, nên tôi sẽ chỉ nói là vô lo..."

Tôi bật cười, cảm thấy nhẹ nhõm khi anh cũng cười phá lên với mình.

"Thuê tôi, anh sẽ có cơ hội không bao giờ phải làm việc. Anh sẽ trải qua phần còn lại của cuộc sống chỉ để tìm kiếm con sóng hoàn hảo nhất ngoài bãi biển."

"Đó có phải là một phép ẩn dụ?", anh hỏi, giả vờ mỉm cười.

"Không phải trong trường hợp của anh." Tôi nhún vai, "Với anh, đó là một thực tế."

Anh ta gật đầu, nghiêng trở lại chiếc ghế của mình, liếc nhìn tôi theo một cách làm cho dạ

dày tôi nhảy múa. Nghiêng về phía trước lần nữa, bàn chân đặt trên sàn khi anh ta nói: "Tôi lỗi."

Đôi mắt anh khao khát tìm kiếm ánh mắt tôi.

"Và giờ, khi không còn bí mật nào nữa, khi cô đã nhìn thấu tâm hồn tôi - tôi phải hỏi, cô có nhìn thấy tương lai của tôi không - một cô gái tóc vàng hoe chẳng hạn ?"

Tôi vịn vịn trên ghế chuẩn bị nói tiếp thì anh cắt ngang.

"Và tôi nói chuyện trước mắt, tối thứ Sáu này chẳng hạn. Stacia sẽ nhận lời đi ra ngoài với tôi chứ ?"

"Stacia ư ?" Giọng tôi vỡ vụn trong khi mắt mở thao láo.

Một vẻ mặt vô cảm mà ban nãy tôi khoe khoang khoác lác. Quan sát khi anh ta nhắm mắt lại và lắc đầu, những lọn tóc cuốn dài màu vàng đối lập một cách hài hòa với làn da rám nắng tuyệt đẹp.

"Anastasia Pappas, thường được gọi là Stacia...", anh nói, không biết tôi thở dài nhẹ nhõm, vui mừng khi biết đó là một Stacia kinh khủng khác và không phải là người tôi biết.

Tôi điều chỉnh năng lượng, thực hiện khả năng ngoại cảm xung quanh tên cô gái và biết ngay rằng cuộc hẹn ấy không bao giờ xảy ra - ít nhất không phải theo cách mà anh nghĩ.

"Anh thật sự muốn biết ?", tôi hỏi, biết rằng có thể giúp anh tiết kiệm rất nhiều nỗ lực bị lãng phí bằng cách nói cho anh ta biết ngay bây giờ, nhưng nghi ngờ rằng anh ta không thật sự muốn nghe sự thật nhiều như anh tuyên bố.

"Ý tôi là, tại sao anh không chờ đợi và xem chuyện đó diễn ra như thế nào ?"

Tôi nhìn Jude, hi vọng anh sẽ đồng ý.

"Có phải đó là những gì cô định nói với khách hàng của mình ?", anh quay trở lại công việc làm ăn lần nữa.

Tôi lắc đầu, nhìn thẳng vào anh ta.

"Nào, nếu họ đủ ngu ngốc để hỏi thì tôi cũng đủ ngu ngốc để nói ra !" Tôi mỉm cười. "Vì thế tôi đoán câu hỏi sẽ là, anh là kẻ xuẩn ngốc đến mức độ nào ?"

Anh ngừng lại, lưỡng lự quá lâu đến nỗi tôi lo lắng rằng mình đã đi quá xa. Nhưng anh ta mỉm cười, đưa bàn tay phải ra. "Đủ ngốc để thuê cô. Giờ tôi biết tại sao cô không thể bắt tay lúc đầu !"

Anh gạt đầu, nắm lấy bàn tay tôi lâu hơn một vài giây.

"Đó là một trong những lần bói toán tuyệt vời nhất mà tôi đã từng có..."

"Một trong ?" Tôi nhướn mày, giả bộ bức mình khi với lấy túi của mình và đi bên cạnh anh. Anh ta cười lớn, hướng ra phía cửa và nhìn qua tôi khi nói: "Tại sao cô không ghé qua sáng ngày mai, khoảng mười giờ ?"

Tôi dừng lại, biết rằng không có cách nào tôi có thể làm được điều đó.

"Gì nào ? Cô cũng thích ngủ nướng à ? Hãy tham gia vào câu lạc bộ !" Anh ta nhún vai. "Nhưng tin tôi đi, nếu tôi có thể đi làm sớm được, cô cũng có thể !"

"Không hẳn là vậy..." Tôi ngừng lại, tự hỏi tại sao tôi không muốn kể cho anh ta. Ý tôi là, giờ

tôi đã có được công việc thì tôi quan tâm làm gì những thứ anh ta nghĩ ?

Jude nhìn tôi, chờ đợi trong vài giây.

"Chỉ là, tôi có lớp học buổi sáng..." Tôi nhún vai, nghĩ đến âm thanh từ lớp nghe lớn hơn một chút so với trường học, giống như tôi đang học đại học hay đại loại như thế.

"Ở đâu ?"

"Ừm, ở trên Bay View." Tôi lăm bằm, cố gắng không nhăn nhó khi nói lớn cụm từ đó lên.

"Trường trung học ư ?"

Mắt anh càng nheo tợn, nắm bắt tin tức mới.

"Eo, anh thật sự là một thầy bói đấy !" Tôi cười lớn, biết rằng mình đã phát ra âm thanh ngớ ngẩn, lo lắng và càng rõ ràng hơn khi tôi nói thêm: "Tôi đang hoàn thành năm cuối của mình."

Anh ta nhìn tôi một lúc - một lúc lâu sau đó quay đi và mở cánh cửa.

"Cô có vẻ lớn tuổi." Anh ta nói, những lời quá trêu tượng nên tôi không chắc là chúng có ý nghĩa dành cho tôi hay là dành cho anh ta. "Ghé qua khi nào cô có thể. Tôi sẽ chỉ cho cô làm thế nào để làm việc với những người đăng ký và một vài thứ khác xung quanh đây."

"Anh muốn tôi bán những thứ vớ vẩn này ? Tôi nghĩ tôi chỉ bói toán thôi chứ ?" Tôi ngạc nhiên khi nghe thấy phần miêu tả công việc của mình được mở rộng một cách nhanh chóng.

"Khi không bói toán, cô sẽ làm việc ở trên tầng. Có vấn đề gì sao ?"

Tôi lắc đầu khi anh giữ cánh cửa mở. "Chỉ... chỉ một điều." Tôi cắn môi, không chắc làm thế nào để tiếp tục. "Ừm, thật ra là hai điều. Trước tiên - anh có phiền nếu tôi làm ở đây và dùng một cái tên khác - anh biết đấy, cho việc bói toán và những thứ vớ vẩn khác ? Tôi sống với cô của mình, và trong khi cô tôi hoàn toàn bình thường, cô không biết chính xác về khả năng của tôi, vì thế..."

"Hãy là bất cứ ai mà cô muốn." Anh ta nhún vai. "Đừng lo. Nhưng lúc tôi cần đặt một lịch hẹn, cô muốn được là ai ?"

Tôi ngừng lại, không nghĩ đến điều này cho tới tận bây giờ. Tự hỏi nên chọn Rachel, người bạn thân nhất của tôi ở Oregon hay tên nào đó phổ biến hơn như Anne, Jenny hay một cái nào đại loại thế. Nhưng biết rằng mọi người luôn mong đợi ở nhà tâm linh một cái gì khác thường, tôi nhìn thẳng ra bãi biển và chọn điều thứ ba tôi nhìn thấy, bỏ qua những cái cây, sân bóng rổ khi tôi nói: "Avalon."

Ngay lập tức, tôi thích những âm thanh của nó. "Anh biết đấy, giống như một thị trấn trên đảo Catalina."

Anh ta gật đầu, đi theo tôi ra bên ngoài khi anh hỏi: "Còn điều thứ hai ?"

Tôi quay lại, hít một hơi thật sâu và hi vọng anh sẽ lắng nghe khi tôi nói: "Anh có thể làm tốt hơn với Stada."

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt di chuyển lên mặt tôi, rõ ràng chối bỏ sự thật nếu chính xác nó không được phát ra từ tôi. "Anh có một quá khứ thất bại nghiêm trọng với tất cả các cô gái không phù hợp...", tôi lắc đầu, "Anh biết điều đó, đúng không ?"

Tôi chờ đợi một phản ứng, sự công nhận những gì tôi vừa nói, nhưng anh chỉ nhún vai và

vấy tôi đi. Vẫn tiếp tục nhìn theo khi tôi hướng ra xe của mình, anh không biết tôi có thể nghe thấy khi anh nghĩ: Không phải tôi không biết điều đó.

Mười sáu

LÚC TÔI ĐÁNH XE RA ĐƯỜNG, CÔ SABINE GỌI VÀO điện thoại của tôi, bảo tôi cứ về thẳng nhà và gọi một cái pizza cho bữa tối vì cô phải làm việc muộn. Và mặc dù tôi bị cám dỗ về việc kể cho cô nghe về công việc mới của mình, nhưng tôi không làm. Ý tôi là, rõ ràng tôi cần thông báo cho cô, không có lý do gì khác hơn việc miễn cho tôi cái điều cô đã sắp đặt.

Nhưng bên cạnh đó, không đời nào tôi có thể được chấp nhận làm công việc đặc biệt này. Cô sẽ nghĩ rằng nó rất kỳ quặc. Thậm chí nếu tôi có đề cập đến việc được trả công khi bói toán (và tin tôi đi, tôi chưa bao giờ mơ đến điều đó !), cô vẫn sẽ nghĩ một công việc ở cửa hàng sách siêu hình là kỳ quặc. Thậm chí có thể là ngớ ngẩn.

Ai mà biết chứ ? Sự lo xa của cô Sabine quá hợp lý và có chừng mực để chấp nhận một thứ như vậy. Cô thích sống trong một thế giới vững chắc và an toàn, điều đó tạo nên cảm giác hoàn hảo. Thế nên dù tôi luôn ghét chuyện

phải nói dối cô, song tôi thật sự không thấy mình có lựa chọn khác được. Không có cách nào cô có thể tìm hiểu sự thật về tôi, dưới cái tên giả Avalon.

Tôi sẽ chỉ nói với cô rằng tôi đã tìm được một công việc ở một chỗ nào đó, một nơi bình thường, giống như một cửa hàng sách thông thường, hoặc một tiệm Starbucks chẳng hạn. Sau đó dĩ nhiên tôi sẽ phải tìm ra cách để phòng ngừa trong trường hợp cô quyết định theo sát đến cùng.

Tôi cho xe vào gara và đi lên lầu, quăng túi lên giường mà không thềm nhìn, sau đó đến tủ quần áo, cởi áo thun.

Vừa mở khóa kéo chiếc quần jean, tôi nghe Damen cất tiếng: "Đừng để ý đến anh, anh chỉ đang ngồi đây để ngắm phong cảnh thôi !"

Tôi vòng tay che ngực, tim đập nhanh gấp ba lần khi Damen bật ra một tiếng huýt sáo nhỏ, ngọt ngào và mỉm cười với tôi: "Em còn không nhìn thấy anh. Thậm chí cũng không cảm giác có anh !"

Tôi vội lấy chiếc áo thun.

"Anh đoán rằng em đã quá mất tập trung." Anh mỉm cười, vỗ lên chỗ bên phải anh, nhắm mắt cười khi tôi chui vào cái áo thun trước khi đến bên anh.

"Anh làm gì ở đây vậy ?", tôi hỏi, không thật sự quan tâm đến câu trả lời, chỉ vui mừng vì được ở bên cạnh anh lần nữa.

"Anh hình dung cô Sabine làm việc muộn..."

"Làm sao anh..."

Nhưng chỉ hỏi đến đó, tôi đã lắc đầu và cười lớn. Dĩ nhiên anh biết. Anh có thể đọc tâm trí của tất cả mọi người, bao gồm cả tôi nhưng chỉ khi tôi muốn anh đọc. Và mặc dù tôi thường dờ daim chắn xuống, làm cho suy nghĩ của mình mở ra cho anh có thể nhìn thấy, nhưng ngay lúc này tôi không thể. Tôi thấy cần giải thích, kể một phần của câu chuyện, trước khi anh có thể

nhìn vào trong đầu tôi và rút ra kết luận của riêng mình.

"Em không ghé qua sau giờ học..."

Anh nghiêng người về phía tôi, tìm kiếm mắt tôi.

"Em muốn anh có thời gian với hai cô bé sinh đôi."

Tôi kéo một cái gối lên bụng và miết ngón tay lên các đường may. "Anh biết đấy, để anh có thể làm quen với chúng và những thứ vớ vẩn khác..." Tôi nhún vai, bắt gặp ánh mắt của anh, biết rằng anh đã biết điều đó, không cần giải thích.

"ừ, bọn anh đã khá quen với nhau !" Anh cười lớn. "Anh đảm bảo với em về điều đó." Anh lắc đầu. "Hôm nay là một ngày rất bận rộn và rất thú vị, không từ nào có thể diễn tả được. Nhưng bọn anh nhớ em..."

Anh mỉm cười, cái nhìn lướt qua tóc tôi, mặt tôi, môi tôi giống như một nụ hôn kéo dài ngọt ngào. "Sẽ càng tuyệt hơn nếu em ở đó !"

Tôi tránh ánh mắt của anh, nghi ngờ rằng chỉ có một chút trong ấy là sự thật. Lầm bầm dưới hơi thở của mình, tôi nói: "Em chắc thế."

Damen nâng cằm tôi lên, làm cho tôi đối diện với anh, gương mặt cố gắng che giấu sự quan tâm khi hỏi: "Này, có chuyện gì vậy ?" Tôi mím môi lại và quay đi, bóp cái gối chặt đến nỗi nó muốn nổ tung, ước gì tôi đã không nói bất cứ điều gì để bây giờ phải giải thích.

"Em chỉ..." Tôi lắc đầu, "Em chỉ không chắc cặp sinh đôi sẽ đồng ý." Tôi nhún vai. "Bọn chúng đổ lỗi cho em khá nhiều về mọi thứ. Và không phải là chúng không có lý. Ý em là..."

Nhưng trước khi tôi có thể nói nốt, tôi nhận ra thứ gì đó - Damen đang chạm vào tôi. Giống như chạm vào tôi, chạm vào tôi. Thật sự. Không mang găng tay, không phải kiểu ôm thần giao cách cảm, chỉ là da chạm vào da, hoặc ít nhất, hầu hết mọi tiếp xúc.

"Làm thế nào anh..." Tôi nhìn anh, mắt anh sáng lên cùng với nụ cười khi anh đón lấy tôi đang há hốc miệng kinh ngạc trong bàn tay trần, không mang găng.

"Em thích chứ ?" Anh mỉm cười, nắm lấy tay tôi và đưa nó lên cao, cả hai chúng tôi quan sát khi bức màn mỏng năng lượng, thứ duy nhất ngăn cách da tôi với da anh, rung động giữa chúng tôi.

"Anh đã luyện tập nó cả ngày hôm nay. Không gì có thể ngăn em khỏi anh, Ever. Không gì cả..." Anh gật đầu, bắt gặp ánh mắt tôi. Tôi nhìn anh, tâm trí chạy đua với suy nghĩ, tất cả những điều này có thể mang lại ý nghĩa gì. Tận hưởng cảm giác làn da của anh, chỉ bị ngăn cách bởi màn mỏng năng lượng dao động, tinh khiết vô hình với tất cả mọi người ngoại trừ chúng tôi. Và mặc dù nó hơi làm dịu đi cảm giác rạo rực, nóng bỏng như thường lệ, cũng không bao giờ có thể so sánh với cảm giác thật sự nhưng tôi nhớ anh rất nhiều - chỉ cần được ở cùng với anh - tôi sẽ tận dụng những gì tôi có thể có được.

Tôi dựa vào người anh, quan sát tấm màn che mở rộng cho đến khi nó trải dài từ đầu đến chân chúng tôi. Cho phép chúng tôi nằm cạnh nhau như cả hai thường làm - hoặc ít nhất gần như theo cách mà chúng tôi thường làm.

"Khá hơn rồi." Tôi mỉm cười, bàn tay lướt lên mặt, lên tay, lên ngực anh. "Chưa đề cập đến chuyện nó ít lúng túng hơn cái găng tay bằng da màu đen."

"Lúng túng ư?" Anh đẩy ra và nhìn tôi, giả vờ khoác một sự phẫn nộ lên trên mặt.

"Đến đây nào." Tôi cười lớn. "Thậm chí anh phải chấp nhận nó là một lỗi về thời trang. Em nghĩ Miles sẽ lên cơn động kinh mỗi lần cậu ta nhìn thấy nó!" Tôi làm bầm, hít lấy mùi hương tuyệt vời, ấm áp của anh khi tôi úp mặt vào cổ anh.

"Vậy anh làm điều này như thế nào?" Môi tôi lướt qua da anh, khao khát nếm thử đến từng cen-ti-mét. "Làm cách nào anh điều khiển được phép thuật ở Khu Vườn Mùa Hè và mang nó trở lại đây?"

"Chẳng có gì liên quan đến Khu Vườn Mùa Hè cả," anh thì thầm, môi lướt qua vành tai tôi. "Nó chỉ là phép thuật của năng lượng. Bên cạnh đó, em nên biết ngay bây giờ rằng tất cả mọi thứ em có thể làm ở đó, cũng có thể thực hiện được ở đây!"

Tôi liếc nhìn anh, nhớ đến cô Ava và tất cả các đồ trang sức vàng, quần áo cô ta thường hóa phép ở Khu Vườn Mùa Hè, và chuyện cô ta đã luôn thất vọng như thế nào khi chúng không tồn tại trong chuyến đi quay trở về nhà. Nhưng trước khi tôi có thể đề cập đến chuyện đó, thì anh đã cất tiếng: "Thực tế mọi thứ được hóa phép ở đó không thể di chuyển đến đây, nhưng nếu em hiểu được phép thuật hoạt động như thế nào, nếu em thật sự hiểu được rằng tất cả mọi thứ đều được tạo ra từ năng lượng, thì không có lý do gì em không thể tạo ra cùng một thứ đó ở đây. Ví dụ, giống như chiếc xe Lamborghini của em đấy..."

"Thật khó để gọi nó là chiếc Lamborghini của em."

Tôi nói, hai má đỏ lựng lên mặc dù sự thật là trước đó không lâu anh cũng có một chiếc xe đẹp kỳ quặc. "Lúc em xong việc, em đã gửi chiếc xe trở lại. Ý em là, không phải em giữ nó..."

Anh mỉm cười, luồn tay vào tóc tôi và vuốt dọc theo giữa những đầu ngón tay anh. "Trong lúc tạo ra đồ vật

cho cặp sinh đôi, anh đã hoàn thiện kỹ năng đó.

"Đồ vật nào?" Tôi dịch chuyển để có thể nhìn thấy anh rõ hơn, ngay lập tức bị phân tâm bởi đôi môi anh, nhớ ra nó ấm áp và mượt mà như thế nào khi chúng áp lên môi tôi, tự hỏi liệu lá chắn năng lượng mới này có cho phép chúng tôi trải nghiệm điều đó thêm lần nữa không.

"Tất cả bắt đầu với cái TV màn hình phẳng." Anh thở dài. "Hay, anh phải nói nó là màn hình phẳng khi chúng không ngừng đòi hỏi một cái trong phòng của chúng, và một cái thứ hai khác cho phòng giải trí mà chúng sẽ chia sẻ với nhau. Sau khi anh đã đáp ứng yêu cầu của chúng, chúng ngồi xuống quan sát và không đầy năm phút sau trong chúng tràn ngập những hình ảnh đồ vật mà chúng không thể sống nếu thiếu nó."

Tôi nheo mắt, ngạc nhiên khi nghe thấy điều đó vì cặp sinh đôi dường như không bao giờ màng đến những thứ vật chất ở Khu Vườn Mùa Hè, nhưng có lẽ bởi vì vật chất có xu hướng mất đi giá trị của chúng khi bạn có thể hóa phép ra bất cứ thứ gì bạn muốn. Tôi đoán mất đi phép thuật đã làm chúng giống như những người khác - khao khát những thứ nằm ngoài tầm với của họ.

"Tin anh đi, chúng là niềm mơ ước của các nhà quảng cáo." Anh mỉm cười, lắc đầu. "Bị hút ngay vào thị trường những thứ mong muốn của lứa tuổi mười ba đến ba mươi."

"Ngoại trừ thực tế là chúng không thật sự mua bất cứ thứ gì nào trong đó, đúng không? Anh chỉ cần nhắm mắt lại và làm cho chúng xuất hiện. Hầu như không giống như đi đến cửa hàng và

tính phí trên thẻ tín dụng. Trong thực tế, anh đã bao giờ có một chiếc thẻ tín dụng chưa ?"

Tôi thậm chí chưa bao giờ nhìn thấy anh mang một chiếc ví, nói gì đến một đồng thẻ nhựa. "Không cần thiết mà." Anh cười lớn, ngón tay lướt lên sống mũi của tôi trước khi môi anh chạm vào. "Mặc dù anh không thật sự ra ngoài và mua tất cả những thứ như em đã rất hào phóng chi ra...", anh mỉm cười, "...Thì nó cũng không làm cho những người chào hàng bán hàng kém hiệu quả hơn, đó là quan điểm của anh."

Tôi đẩy anh ra, biết rằng anh trông đợi tôi cười xòa hoặc ít nhất nói gì đó vui vẻ, nhưng tôi không thể. Không muốn làm anh thất vọng, song tôi vẫn lắc đầu: "Dù bằng cách nào, anh cũng cần phải cẩn thận !"

Tôi thay đổi tư thế để có thể nhìn anh rõ. "Anh không được chiều chuộng chúng quá mức, hoặc là làm cho chúng quá thoải mái đến nỗi phải miễn cưỡng rời đi."

Anh liếc nhìn tôi, rõ ràng không hiểu ý tôi muốn nói gì, vì thế tôi tiếp tục giải thích. "Ý của em là, anh cần phải nhớ rằng sống chung với anh chỉ là giải pháp tạm thời. Mục tiêu chính của chúng ta là chăm sóc chúng cho đến khi có thể lấy lại phép thuật của chúng và đưa hai chị em trở lại Khu Vườn Mùa Hè, nơi mà chúng thuộc về !"

Anh lặn ra nhìn chằm chằm lên trần nhà. Quay mặt hướng về phía tôi, anh nói: "Về chuyện này..." Tôi nín thở nhìn anh, ruột tôi như bị nhận chìm.

"Anh đang nghĩ..." Anh liếc nhìn. "Ai đã nói Khu Vườn Mùa Hè là nơi chúng thuộc về ?" Tôi do dự, lời tranh cãi chưa kịp bật ra khỏi môi tôi thì anh giơ ngón tay lên và đặt nó ở đó. "Ever, câu hỏi liệu là chúng có nên trở về hay không, ừm, em không nghĩ điều đó phải do chúng quyết định sao ? Anh không chắc chúng ta là người được quyết định thay chúng."

"Nhưng chúng ta không áp đặt." Tôi nói, giọng gay gắt, mất bình tĩnh. "Đó là những gì chúng muốn. Hoặc là ít nhất đó là những gì chúng nói vào cái đêm em tìm thấy chúng. Chúng đã tức giận với em, đổ lỗi cho em việc ít nhất Rayne có như thế; còn Romy - ừm, Romy chỉ là Romy !" Tôi nhún vai. Nhưng còn nữa. Có phải anh nói rằng chúng đã thay đổi ?"

Anh nhắm mắt một lúc, trước khi nhìn tôi trở lại. "Thậm chí anh không chắc chúng biết chúng muốn gì vào thời điểm này." Anh nói. "Chúng bị một chút áp đảo, bị kích thích bởi khả năng được ở đây, và quá hoảng sợ ngay cả bước ra ngoài. Anh chỉ nghĩ chúng ta phải cho chúng thêm thời gian, không gian và nghĩ đến khả năng chúng ở lại lâu hơn một chút so với kế hoạch. Hoặc là ít nhất cho đến khi chúng hoàn toàn thích ứng, tốt hơn để có thể tự đưa ra quyết định. Bên cạnh đó, anh nợ chúng, đó ít nhất là điều anh có thể làm. Đừng quên chúng giúp anh tìm em !"

Tôi nuốt khan, tránh cái nhìn của anh, giằng xé giữa mong muốn những gì tốt nhất cho cặp sinh đôi trong khi lo lắng về tác động nó mang lại cho Damen và tôi. Ý tôi là, chúng ở đây chưa tới một ngày mà tôi đã không được tiếp cận với anh, tôi cũng có sự ích kỷ khi nhìn hai đứa trẻ thay vào vị trí của mình. Không cần khả năng tâm linh cũng biết rằng với hai đứa trẻ như vậy ở xung quanh, luôn miệng yêu cầu được hỗ trợ, giống như lần này, thì khoảng không gian chỉ có Damen và tôi sẽ bị hạn chế tối đa.

"Có phải đó là lần đầu tiên anh gặp chúng ? Trong Khu Vườn Mùa Hè ?" Tôi hỏi, dường như nhớ ra Rayne đã từng nói điều gì đó về việc Damen giúp chúng, không phải giống như lần này. Damen lắc đầu, mắt nhìn tôi khi anh nói. "Không, đó chỉ là lần đầu tiên anh nhìn thấy chúng."

Bọn anh thật ra cùng trở lại - tất cả đều cùng trở lại từ vụ Salem." Tôi nhìn anh, hàm trễ xuống, tự hỏi liệu anh có ở đó suốt cuộc xét xử, mặc dù anh nhanh chóng xua tan điều này.

"Đó là lúc trước khi rắc rối bắt đầu, anh chỉ đi ngang qua. Chúng nghịch ngợm một chút và không thể tìm ra đường về nhà - vì thế anh cho chúng đi nhờ trên chiếc xe của mình và cô của chúng chưa bao giờ là người khôn ngoan cả." Anh cười lớn. Tôi đưa ra một vài bình luận nhỏ hơi ác ý, vài thứ về việc anh làm hư bọn chúng và cho phép chúng ngay từ đầu, song anh nói tiếp: "Chúng đã chịu đựng một cuộc sống cực kỳ khó khăn - mất mọi thứ chúng đã từng biết và đã từng yêu ở một độ tuổi rất nhỏ - chắc chắn em có thể hình dung điều đó ? Anh biết em có thể mà !"

Tôi thở dài, cảm thấy mình nhỏ bé, ích kỷ và lúng túng khi phải để cho anh nhắc nhở tôi về điều đó. Quyết tâm trở lại với thực tế, tôi nói: "Nhưng ai sẽ nuôi chúng ?"

Ý tôi là, với tất cả sự kỳ quặc không giảm bớt của chúng, chưa đề cập đến quá khứ hoàn toàn kỳ quái của chúng, chúng sẽ đi đâu, ai có thể chăm sóc chúng được ?

"Chúng ta sẽ chăm sóc chúng." Damen lặn về phía tôi làm tôi đối diện với anh lần nữa. "Em và anh. Cùng nhau. Chúng ta là người duy nhất có thể làm việc đó." Tôi thở dài, muốn quay đi, nhưng bị bao bọc bởi cái nhìn ấm áp của anh.

"Em không chắc chúng ta phù hợp để trở thành bố mẹ." Tôi nhún vai, bàn tay di chuyển lên vai anh, bị che lấp trong mớ tóc của anh. "Hoặc là đóng vai trò bảo mẫu, người giám hộ hay bất cứ thứ gì như thế. Chúng ta quá trẻ !" Tôi nói thêm, nghĩ rằng đó là những luận điểm tốt, hợp lý, và trông đợi bất cứ phản ứng nào. Tuy nhiên thứ tôi nhận được duy nhất là một tràng cười rộ.

"Quá trẻ ?" Anh lắc đầu. "Hãy tự nói cho bản thân mình ấy ! Anh đã lẩn quẩn ở đây trong một thời gian dài, em biết chứ ? Đủ lâu để hội tụ đủ điều kiện là người giám hộ thích hợp cho cặp sinh đôi. Bên cạnh đó..." Anh mỉm cười. "Có gì khó khăn chứ ?"

Tôi nhắm mắt lại lắc đầu, nhớ đến nỗ lực yếu ớt của tôi hướng dẫn Riley cả ở dạng con người lẫn hồn ma, và tôi đã thất bại thảm hại như thế nào. Thật lòng, tôi không chắc tôi có thể làm lại lần nữa. "Anh không biết những gì anh đang phải đối mặt đâu." Tôi bảo anh. "Thậm chí anh không thể hình dung những gì sẽ xảy ra khi hướng dẫn hai đứa con gái mười ba tuổi cứng đầu đầu. Nó giống như nuôi những con mèo vậy - hoàn toàn không thể..."

"Ever." Anh nhỏ nhẹ, dễ dàng, quyết tâm giảm bớt sự lo ngại của tôi và đuổi tất cả những đám mây đen đang bao phủ đi. "Anh biết những gì thật sự làm em phiền lòng, tin anh đi, anh cũng vậy mà. Nhưng chỉ khoảng năm năm nữa thôi cho đến khi chúng đủ mười tám tuổi và tự rời đi, sau đó chúng ta sẽ tự do làm bất cứ điều gì chúng ta muốn. Năm năm là gì khi chúng ta có cả cuộc sống vĩnh hằng ?"

Nhưng tôi lắc đầu lần nữa, từ chối để mình bị ảnh hưởng. "Liệu chúng có thể tự rời đi ?" Tôi nói. "Liệu... Tin em đi, có rất nhiều đứa trẻ vẫn tiếp tục lẩn quẩn trong nhà rất lâu sau đó."

"Đúng vậy, nhưng chúng thì khác, em và anh sẽ không để chúng làm thế." Anh mỉm cười, ánh mắt van nài sáng lên như biết cười. "Chúng ta sẽ dạy chúng tất cả phép thuật mà chúng cần để sống độc lập, tự chăm sóc bản thân mình. Sau đó ta sẽ cho chúng đi, cầu mong chúng ổn và tìm được nơi nào đó dành cho chúng."

Cách anh mỉm cười, cách anh nhìn vào mắt tôi và vuốt những sợi tóc ra khỏi mặt tôi làm

cho vấn đề không thể nghiêm trọng hơn nữa, không thể lãng phí thêm thời gian vào chủ đề như thế khi cơ thể tôi gần bên anh như vậy.

"Năm năm không là gì cả, khi em đã sống sáu trăm năm." Anh nói, môi lướt lên má tôi, cổ tôi, tai tôi. Tôi co mình lại gần hơn, biết rằng anh đã đúng, mặc dù thực tế rằng quan điểm của tôi khác anh một chút.

Anh kéo tôi vào gần hơn, cánh tay khóa chặt vòng quanh tôi, an ủi tôi theo một cách tôi muốn nó kéo dài mãi. "Chúng ta ổn mà đúng không ?", anh thì thầm. "Chúng ta sẽ hoàn thành việc này chứ ?"

Tôi gật đầu, ép cơ thể mình vào anh, không cần nói gì nữa. Điều duy nhất tôi muốn bây giờ, điều duy nhất sẽ làm tôi cảm thấy tốt hơn là yên lòng với đôi môi của anh. Tôi dịch người để màn năng lượng phủ lên anh, thoải mái dựa lên ngực anh, lên người anh. Tim đập theo nhịp hoàn hảo, mơ hồ nhận thức màn năng lượng mỏng dao động giữa chúng tôi khi tôi kề môi mình vào môi anh, khao khát tận hưởng toàn bộ - cho đến khi tất cả những gì tôi muốn làm là hòa lẫn cơ thể mình với cơ thể anh.

Anh rên rỉ, một âm thanh trầm thấp đầy bản năng phát ra từ sâu bên trong, bàn tay nắm chặt thắt lưng tôi, mang tôi đến gần hơn cho đến khi chẳng có gì ngăn cách chúng tôi ngoại trừ hai lớp vải. Chúng tôi lỏng ngóng với áo quần của nhau, thở hổn hển trong khi những ngón tay của chúng tôi di chuyển nhanh nhất có thể, không thể nào hoàn thành nhiệm vụ đủ nhanh để đáp ứng nhu cầu của bản thân lẫn người kia.

Và khi tôi đã mở được cúc chiếc quần jean của anh, bắt đầu trượt xuống, tôi nhận ra chúng tôi đã tiếp xúc nhau quá gần, bức màn năng lượng dao động bị đẩy ra ngoài.

"Damen !" Tôi thở hổn hển, quan sát khi anh nhảy ra khỏi giường, hơi thể trở nên nặng nề và gấp gáp, những lời anh nói bị đứt quãng ở phần cuối. "Ever, anh..." Anh lắc đầu. "Anh xin lỗi. Anh nghĩ nó an toàn... Anh không nhận ra..."

Tôi vội lấy chiếc áo thun của mình và phủ nó lên người, má đỏ lên, bên trong như có một ngọn lửa, biết rằng anh đã đúng, chúng tôi không thể mạo hiểm - không có khả năng bắt kịp như thế. "Em cũng xin lỗi. Em nghĩ... em nghĩ có lẽ em đã đẩy nó đi và..."

Tôi cúi đầu, để cho những món tóc rũ xuống mặt. Cảm thấy nhỏ bé và bối rối, chắc chắn tôi cũng có lỗi. Tấm đệm dầm xuống khi anh quay trở lại bên tôi, bức màn năng lượng đã lấy lại hình dạng ban đầu khi anh nâng cằm tôi và làm tôi đối mặt với anh lần nữa.

"Đó không phải là lỗi của em. Anh... anh đã mất tập trung. Anh đã quá bị cuốn vào em và không thể kiểm soát nó !"

"Không sao đâu. Thật đấy !" Tôi nói.

"Không phải thế. Anh nhiều tuổi hơn em - anh phải có kiểm soát hơn !" Anh lắc đầu nhìn chằm chằm lên tường, hàm siết chặt, ánh nhìn xa xăm, đôi mắt đột nhiên nheo lại khi anh quay sang tôi: "Ever..., làm thế nào chúng ta biết điều này có thật không ?"

Tôi liếc nhìn anh, không hiểu những gì anh nói có ý gì.

"Chúng ta có bằng chứng nào về việc này không ? Làm sao chúng ta biết Roman không phải đang đùa giỡn với chúng ta, có một chút niềm vui với sự trả giá của chúng ta ?"

Tôi hít một hơi thật sâu, nhún vai, nhận ra mình chẳng có bằng chứng nào về tất cả chuyện

này. Mắt tôi gặp mắt anh khi anh diễn lại khung cảnh ngày hôm đó, tất cả cảnh kết thúc khi tôi thêm máu của mình vào hỗn hợp và cho Damen uống, nhận ra bằng chứng duy nhất mà tôi có là những lời thật sự không đáng tin của Roman.

"Ai nói điều này đúng là như thế ?" Mắt anh mở to khi một ý nghĩ bắt đầu hình thành. "Đó là những lời nói dối của Roman - chúng ta không có lý do gì để tin hắn ta."

"Đúng vậy, nhưng... chúng ta không thể kiểm tra nó."

Ý em là, chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó không phải là một trò đùa lớn, chuyện gì xảy ra nếu nó đúng như Roman nói ? Chúng ta không thể mạo hiểm được - đúng không ?"

Damen mỉm cười, nhồm dậy khỏi giường và hướng đến ghế của tôi, nơi anh nhắm mắt hóa phép ra một cây nến trắng cao đặt trên một chân đế bằng vàng trau chuốt, một con dao găm bạc sắc lẹm, lưỡi nhọn và trơn nhẵn, chuôi dao được nạm pha lê, đá quý, và một cái gương có khung bằng vàng đặt xuống bên cạnh chúng. Anh ra hiệu cho tôi tham gia cùng: "Bình thường anh sẽ nhường phụ nữ trước nhưng trong trường hợp này..."

Anh đưa tay mình lên trên mặt kính và giơ con dao lên, ấn cạnh con dao vào lòng bàn tay, cửa theo đường chỉ tay chỉ số mệnh, nhìn máu chảy xuống gương thành vũng đông lại trước khi nhắm mắt thắp một ngọn lửa trên cây nến. Vết thương được chữa lành lúc anh hơ mặt dao lên ngọn lửa làm sạch, thanh lọc trước khi đưa nó cho tôi và thúc giục tôi làm điều tương tự.

Tôi nghiêng người vào anh, hít một hơi thật sâu khi nhanh chóng cắt qua da của mình. Trước tiên, tôi co rúm lại vì vết đau nhói, sau đó nhìn thích thú khi máu đổ từ lòng bàn tay tôi và chảy xuống chiếc gương, nơi nó từ từ trộn lẫn với máu anh.

Chúng tôi đứng bên nhau, nín thở, quan sát khi hai đốm màu đỏ gặp nhau, trộn lẫn và kết lại - hiện thân hoàn hảo của thành phần di truyền của chúng tôi nhập làm một - điều mà Roman đã cảnh báo chúng tôi không được làm.

Chờ đợi điều gì đó xảy ra, một loại hình phạt khủng khiếp cho những gì chúng tôi đã làm - nhưng không có gì xảy ra cả - không có bất cứ phản ứng nào cả.

"Ừm, anh biết mà..." Damen nói, bắt gặp ánh mắt tôi. "Tất cả đều ổn ! Hoàn hảo !"

Nhưng lời của anh bị cắt ngang bởi tia lửa bất ngờ và tiếng xèo xèo khi máu của chúng tôi bắt đầu sôi lên, nhiệt độ nóng đến nỗi tạo ra đám khói lớn bùng lên từ chiếc gương và lấp đầy không khí - nổ tanh tách, tóe lửa cho đến khi máu hoàn toàn bốc hơi hết, để lại lớp bụi mỏng trên mặt gương bị đốt cháy.

Đó chính xác là những gì sẽ xảy ra với Damen nếu ADN của chúng tôi trộn lẫn. Chúng tôi nhìn nhau, không nói nên lời, không chắc phải nói gì. Từ ngữ đã không cần thiết nữa, sự thật đã rõ ràng. Roman không nói đùa. Lời cảnh báo của hắn ta là thật. Damen và tôi không bao giờ được ở cùng nhau. Trừ khi tôi trả giá bằng mạng sống của anh.

"Ừm..." Damen gật đầu, cố gắng để giữ bình tĩnh trong khi mặt anh rõ ràng vẫn còn bị ảnh hưởng. "Anh đoán Roman gần như không phải là kẻ nói dối như anh đã buộc tội hắn ta - ít nhất không phải trong trường hợp này."

"Điều đó cũng có nghĩa là hắn có thuốc giải, và tất cả những gì em phải làm bây giờ là..."

Nhưng tôi không thể nói nốt vì Damen đã cắt ngang. "Ever, làm ơn đi mà, đừng đi đến đó. Cho anh một ân huệ và tránh xa Roman. Hắn ta nguy hiểm, hay thay đổi, và anh không muốn

em đến bất cứ đâu gần hần ta, được chứ ? Chỉ..." Anh lắc đầu, đưa bàn tay vuốt tóc tôi, không muốn tôi nhìn thấy anh quẫn trí như thế nào và hướng ra cửa: "Chỉ là hãy cho anh thêm ít thời gian để tìm ra cách giải quyết. Anh sẽ nghĩ ra một cách !"

Anh nhìn tôi, run rẩy bởi những sự kiện vừa xảy ra nên quyết tâm giữ khoảng cách. Hóa phép một bông tulip đỏ trên lòng bàn tay đã liền lại của tôi để thay một nụ hôn, trước khi anh hướng xuống lầu và biến mất ra khỏi cửa.

Mười bảy

NGÀY TIẾP THEO, KHI TÔI TỪ TRƯỜNG TRỞ VỀ NHÀ, Haven đứng chắn phía trước tôi, mắt dính đầy mascara, mái tóc màu xanh dương lò xo trước mặt, với một cái chăn cuộn chặt trong tay.

"Tớ biết tớ nên gọi trước..." Cô giẫm chân này lên chân kia, mặt đỏ và sừng lên khi khụt khịt những giọt nước mắt. "Tớ thật sự không biết phải làm gì nữa, vì vậy tớ đến đây!"

Cô kéo tấm chăn, chỉ cho tôi một con mèo đen với đôi mắt xanh tuyệt đẹp có vẻ đang rất yếu ớt.

"Con mèo của cậu à?" Tôi liếc hết bạn mình đến con mèo, nhận thấy cả hai vầng hào quang xung quanh họ đều rách rưới và xơ xác.

"Đúng vậy!" Haven gật đầu, nhặng xị với cái chăn và ôm nó trở lại ngực mình.

"Tớ không biết cậu có một con mèo." Tôi liếc nhìn, muốn giúp nhưng không chắc phải làm gì. Bố tôi bị dị ứng với lông mèo, vì thế chúng tôi chỉ từng nuôi chó. "Đó là lý do cậu không đến trường ngày hôm nay?"

Haven gật đầu, theo tôi vào trong bếp khi tôi lấy một chai nước và đổ một ít vào trong cái tô. "Cậu có nó bao lâu rồi?" Tôi hỏi, nhìn theo khi cô đặt con mèo trong lòng mình và mang cái tô đến trước mặt nó. Nhưng con mèo thậm chí không buồn để ý, nhanh chóng quay đi.

"Vài tháng rồi..." Cô nhún vai, đẩy tô nước ra vuốt ve đầu nó. "Không ai biết. Ngoại trừ Josh, Austin và người giúp việc, những người đã thề sẽ giữ bí mật, ngoài ra không còn ai khác. Mẹ tớ sẽ tố nó đi!" Cô lắc đầu. "Nó ư, sống trong phòng tớ, hầu như là ở dưới giường. Nhưng tớ để cửa sổ hé ra để nó có thể ra ngoài lang thang xung quanh. Ý tớ là, tớ biết nó sẽ sống lâu hơn nếu giữ nó bên trong nhưng kiểu sống gì lại như thế?"

Cô nhìn tôi, hào quang tỏa sáng thường lệ đã chuyển sang màu xám cùng với sự lo lắng.

"Tên nó là gì?" Tôi ngấm con mèo, giữ giọng thì thào, cố gắng giấu sự quan tâm. Từ những gì tôi có thể nhìn thấy, nó chẳng sống được bao lâu nữa.

"Charm." Môi Haven hơi nhếch lên khi cô liếc qua giữa chúng tôi. "Tớ đặt cho nó tên đó vì nó rất may mắn - hoặc ít nhất có vẻ như vậy trong thời điểm đó. Tớ tìm thấy nó bên ngoài của sổ trong lần đầu tiên tớ và Josh hôn nhau. Thật lãng mạn!" Cô nhún vai, "Giống như một dấu hiệu tốt. Nhưng giờ...", Cô lắc đầu, quay đi.

"Có lẽ tớ có thể giúp." Tôi nói, một ý nghĩ bắt đầu hình thành. Tôi không chắc nó hiệu quả, nhưng vẫn còn hi vọng, vì từ những gì tôi có thể thấy thì tôi chẳng có gì để mà mất cả.

"Nó không phải là một con mèo con. Giờ nó đã là con mèo già. Các bác sĩ thú y bảo với tớ hãy giữ cho nó thoải mái nhất trong điều kiện có thể. Và tớ giữ nó ở nhà vì nó thật sự thích ở dưới gầm giường của tớ, nhưng mẹ tớ quyết định làm lại tất cả các phòng ngủ mặc dù bố tớ dọa bán nó, và giờ thì các nhà trang trí đang ở đó, cùng với một người môi giới bất động sản, mọi người đang chiến đấu với nhau, và ngôi nhà là một đồng hồ hỗn loạn. Rồi Josh đang thử giọng

cho ban nhạc mới, Miles thì lo chuẩn bị sẵn sàng cho màn biểu diễn tối nay của cậu ấy, nên tớ nghĩ mình nên đến đây !" Cô nhìn tôi.

"Không phải cậu là lựa chọn cuối cùng hay bất cứ thứ gì đại loại thế..." Haven lấp bắp thêm vào, co rúm khi nhận ra những gì mình vừa nói. "Chỉ là cậu luôn luôn quá bận rộn với Damen và tớ không muốn làm phiền cậu. Nhưng nếu cậu bận, tớ sẽ rời đi. Ý tớ là, nếu anh ấy tới hoặc có chuyện gì đó, tớ có thể..."

"Tin mình đi." Tôi dựa lên bàn máy tính và lắc đầu. "Damen..." Tôi nhìn chăm chăm lên tường, tự hỏi làm thế nào để giải thích. "Damen khá bận trong những ngày này. Vì thế mình nghĩ anh ấy sẽ không sớm ghé qua."

Tôi liếc Haven và Charm, đọc vầng hào quang quanh bạn mình và biết rằng cô đang quản trí hơn vẻ bề ngoài. Và mặc dù tôi biết điều đó là sai trái, trái với tự nhiên, hay là cái gì đi nữa, thậm chí mặc dù tôi biết đó là vòng đời của cuộc sống và không được phép can thiệp, nhưng tôi không thể chịu đựng được khi nhìn thấy bạn mình phải chịu đựng điều đó, trong khi tôi có nửa chai nước bất tử nằm sâu trong túi.

"Tớ rất buồn..." Cô thở dài, gãi dưới cằm của Charm. "Ý tớ là, rõ ràng nó đã sống một cuộc sống lâu dài và tốt đẹp. Vậy thì tại sao lại buồn khi nó kết thúc cơ chứ ?" Tôi nhún vai, hầu như không nghe, tâm tư vo ve với lời hứa về một ý tưởng mới. "Thật kỳ quặc giống như một phút trước đây mọi thứ đều ổn - hoặc có lẽ thậm chí không ổn - nhưng vẫn còn nước còn tát, ít nhất cậu cũng đang ở đây. Và tiếp theo - đi mất. Giống như Evangeline. Không bao giờ nhìn thấy hoặc nghe thấy tin tức gì cô ấy nữa !"

Tôi nhip những ngón tay lên chiếc bàn đá, biết rằng đó không hẳn là sự thật, nhưng không muốn bác bỏ nó. "Tớ đoán tớ chỉ không nhận ra vấn đề là ở đâu. Nó giống như, tại sao cậu phải bận tâm gắn bó với bất cứ thứ gì nếu: A/ Việc chia tay này sẽ không bao giờ là lần cuối cùng, và B/ Cảm giác đau đớn giống như địa ngục khi sự gắn bó này kết thúc ?", cô lắc đầu.

"Bởi vì mọi thứ đều có giới hạn của nó, nếu mọi thứ có một sự xác định điểm khởi đầu, điểm giữa và điểm kết thúc, thì tại sao thậm chí nó lại được bắt đầu ở nơi đầu tiên ? Mấu chốt là gì khi mọi thứ chỉ dẫn đến điểm kết thúc ?" Haven vén tóc mái ra khỏi mắt mình và nhìn tôi. "Tớ không định nghĩa cái chết giống như...", cô gật đầu về phía con mèo. "Mặc dù đó là nơi tất cả chúng ta kết thúc - dù khó khăn thế nào đi nữa chúng ta vẫn phải chiến đấu chống lại."

Tôi liếc Haven, gật đầu như thể tôi cũng phải trải qua cảm giác đó vậy. Giống như tôi chỉ y hệt những người khác. Chờ đợi đến lượt mình trong một hàng dài những kẻ bệnh tật. "Ý tớ, cái chết là một cách nói nhiều ẩn dụ. Không có gì tồn tại mãi mãi theo cách đó, cậu biết đấy. Bởi vì nó là sự thật, không có gì tồn tại đến cuối cùng. Không có gì. Không gì cả..."

"Nhưng Haven..." Tôi bắt đầu, rồi dừng lại khi cô bạn ném cho tôi một cái nhìn yêu cầu im lặng.

"Nghe này, trước khi cố gắng nhồi cho mình khía cạnh tươi sáng vô nghĩa khi cậu gần chết mới nói ra, hãy cho tớ tên gọi của một thứ không kết thúc..." Cô nheo mắt nhìn tôi theo kiểu đẩy tôi vào bờ vực, làm tôi tự hỏi liệu Haven có biết về tôi, có phải cô đang cố gắng bẫy tôi bằng một cách nào đó không.

Nhưng khi tôi hít một hơi thật sâu và nhìn cô lần nữa, rõ ràng cô đang chiến đấu với con quỷ trong người mình, không phải tôi. "Không thể có thứ như thế, đúng không ?" Cô lắc đầu,

"Trừ khi cậu định nói về Chúa, hay tình yêu vĩnh cửu, hay bất cứ thứ gì, nhưng đó không phải là những gì tớ đang nói, dù thế nào đi nữa. Ý tớ là Charm đang chết dần, bố mẹ tớ đang trên bờ vực li dị, và chúng ta hãy đối diện với nó, Josh và tớ cũng đang trong quá trình kết thúc. Nếu đó là một thực tế hoàn toàn không thể tránh khỏi, thì...", cô lắc đầu, chùi mũi. "ừm, tớ cũng có thể là người kiểm soát tình hình và là người quyết định khi nào. Làm tổn thương cậu ấy trước khi cậu ấy có thể làm tổn thương mình. Bởi vì hai điều rất chắc chắn, A/ Nó sẽ kết thúc, và B/ Ai đó nhất định sẽ bị tổn thương. Tại sao người đó phải là mình cơ chứ?"

Cô quay đi, chảy nước mũi, miệng méo xệch. "Để ý những lời tớ nói, từ những điểm trên, tớ là một cô gái vô duyên. Mọi thứ đều rời bỏ mình, không có gì có thể ở lại..."

Tôi nhìn Haven, cảm giác đây không phải là toàn bộ câu chuyện, nhưng sẵn sàng chấp nhận những lời cô nói.

"Cậu biết gì không ? Cậu đã đúng. Cậu hoàn toàn đúng !" Tôi nói, nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của cô. "Mọi thứ đều là hữu hạn." Mọi thứ ngoại trừ Roman, Damen, tôi. "Và cậu cũng đúng rằng cậu và Josh có lẽ sẽ kết thúc tại một điểm, không chỉ bởi vì mọi thứ kết thúc như cậu nói, mà còn bởi vì đó là cách mà nó diễn ra. Hầu hết các mối quan hệ ở trường trung học đều kết thúc khi qua lễ tốt nghiệp."

"Đó cũng là cách cậu nhìn nhận về mối quan hệ giữa cậu và Damen sao ?" Cô nhặt cái chặn của Charm lên trong khi nhìn tôi. "Các cậu không làm thế khi qua đêm tốt nghiệp chứ ?"

Tôi mím môi lại và tránh ánh mắt của cô, biết rằng tôi là một kẻ nói dối tệ nhất thế giới: "Tớ... tớ cố không nghĩ về nó quá nhiều. Nhưng ý tớ là, thứ gì đó kết thúc không có nghĩa đó là một điều tồi tệ hoặc là ai đó buộc phải bị tổn thương, hoặc nó không bao giờ nên bắt đầu ở thời điểm đầu tiên, hoặc bất cứ cái gì đại loại thế. Bởi vì mỗi bước đều mang chúng ta đến bước tiếp theo. Làm thế nào để chúng ta có thể đi đến bất cứ nơi đâu, làm thế nào chúng ta có thể trưởng thành nếu cứ trốn tránh mọi thứ có thể làm tổn thương mình ?"

Haven gật đầu nhẹ, như thể cô nhận ra quan điểm của tôi nhưng không hoàn toàn thừa nhận.

"Vì thế chúng ta không có nhiều sự lựa chọn nhưng vẫn phải tiếp tục, chỉ lao ra ngoài và hi vọng điều tốt nhất sẽ đến. Và ai biết được, chúng ta thậm chí có thể học được một hai điều gì đó theo cách này."

Tôi nhìn Haven, biết rằng mình hoàn toàn không thuyết phục được, vì thế tôi nói thêm: "Tớ đoán những gì tớ đang cố nói là cậu không thể chỉ chạy trốn chỉ vì thứ gì đó không kéo dài. Cậu phải đợi ở đó, để nó diễn ra. Đó là cách duy nhất cậu có thể tiến lên !"

Tôi nhún vai, ước gì tôi có thể thêm được một chút hùng hồn, nhưng sự thật chỉ có vậy.

"Nghĩ về chuyện đó đi, nếu cậu không muốn cứu con mèo của cậu, nếu cậu không nói gì bây giờ, có khi Josh hẹn cậu ra ngoài - ừm, có rất nhiều khoảnh khắc tuyệt vời cậu sẽ bỏ lỡ đó !"

Haven tỏ ý vẫn còn muốn tranh cãi, nhưng không lên tiếng.

"Josh là một anh chàng thật sự ngọt ngào, và cậu ấy điên lên vì cậu. Tớ không nghĩ cậu phải ném cậu ta xuống biển sớm. Bên cạnh đó..." Tôi biết Haven nghe tôi nói nhưng không thật sự để tâm. "Cậu không nên đưa ra những quyết định khi cậu cảm thấy quá căng thẳng."

"Thế còn chuyện sẽ chuyển đi thì sao, sau đó sẽ như thế nào ? Đó chưa phải là một lý do

chính đáng à ?"

"Josh chuyển đi ư ?"

Tôi liếc Haven, không nhìn thấy điều đó. Cô lắc đầu, gãi vào giữa hai tai của Charm: "Không phải Josh. Mà là tó. Bố tó luôn nói về việc bán nhà, nhưng khổ thật, ông ấy chẳng bàn với Austin hay với tó !"

Tôi cố gắng nhìn vào bên trong tâm trí Haven và thấy câu trả lời, nhưng bị vướng với lời thề trước đó là sẽ giữ gìn sự riêng tư của bạn bè.

"Tất cả những gì tó biết chắc chắn là cụm từ bán lại giá trị ở mọi thời điểm."

Cô lắc đầu, nhìn tôi: "Nhưng cậu biết những điều này thật sự nghĩa là gì mà, nếu bất cứ thứ gì trong đó trở thành sự thật ? Có nghĩa là tó sẽ không còn ở Bay View năm tới. Tó sẽ không được tốt nghiệp với lớp mình. Tó sẽ không được ở bất kỳ trường trung học nào ở California vì chuyện đó..."

"Tó sẽ không để chuyện đó xảy ra." Tôi nói, cái nhìn khóa chặt lên cô. "Không đời nào cậu rời đi cả. Cậu phải tốt nghiệp với bọn tó !"

"Ừm, điều này thật ngọt ngào !" Cô nhún vai. "Nhưng mình không chắc cậu có thể ngừng nó lại. Nó vượt quá tầm của cậu, cậu không nghĩ thế sao ?"

Tôi liếc nhìn Haven rồi đến con mèo, biết rằng những điều này không hoàn toàn vượt quá khả năng mình. Tìm thuốc giải độc cho Damen ? Có thể. Giúp bạn thân nhất của mình ở lại và cứu con mèo của cô ? Không quá khó Còn rất nhiều thứ tôi có thể làm được. Rất nhiều. Nhưng tôi vẫn chỉ nhìn Haven: "Chúng ta sẽ làm việc gì đó. Chỉ cần cậu tin mình, được chứ ? Có lẽ cậu có thể chuyển đến đây sống cùng với mình và cô Sabine ?"

Tôi gật đầu như thể đã nhận được sự đồng ý; mặc dù cô Sabine chưa bao giờ nghe tới chuyện này nhưng vẫn phải nói gì đó để an ủi Haven.

"Cậu sẽ làm điều đó ?" Haven liếc nhìn. "Thật chứ ?"

"Dĩ nhiên rồi !" Tôi nhún vai.

Haven nuốt khan, nhìn xung quanh và lắc đầu: "Cậu biết tó không bao giờ đẩy cậu vào tình huống đó, nhưng ...thật tuyệt để biết rằng ngay trong những thời điểm gay go của chúng ta, cậu vẫn là bạn tốt nhất của tó !"

Tôi nheo mắt, luôn luôn phải thừa nhận người "bạn tốt nhất" đó là Miles chứ không phải tôi.

"Ừm, cậu và Miles !" Haven cười lớn. "Ý tó là, tó có hai người bạn thân nhất - một người thừa kế và một người thay thế, như họ vẫn nói thế đúng không ?"

Cô vuốt mũi lần nữa, lắc đầu khi thì thầm. "Tó cá tó trông giống đứa tào lao, đúng không ? Nói đi nào, tó có thể chịu đựng được !"

"Cậu không phải kẻ tào lao." Tôi nói, tự nhủ tại sao cô bạn đột nhiên tập trung vào việc trông cô ấy như thế nào. "Trông cậu buồn buồn. Đó là sự khác biệt. Ngoài ra, đâu có vấn đề gì ?"

"Có vấn đề nếu cậu đang xem xét có nên thuê tó hay không !" Cô nhún vai. "Tó có một cuộc phỏng vấn xin việc nhưng không đời nào tó có thể ra ngoài với bộ dạng như thế này. Cũng không thể nào mang theo Charm..."

Tôi liếc nhìn con mèo, nhìn thấy sinh lực của nó từ từ tuột dần đi, biết rằng tôi phải hành động thật nhanh, trước khi quá muộn.

"Tớ sẽ trông nó. Dù sao đi nữa tớ cũng chẳng đi đâu !"

Haven nhìn tôi, lưỡng lự về việc có nên để lại con mèo tội nghiệp đang chết dần cho tôi chăm sóc hay không. Nhưng tôi chỉ gật đầu, rào một vòng ra bên cạnh bàn máy tính và nâng Charm ra khỏi tay Haven.

"Nghiêm túc đấy. Cứ đi làm những gì cậu cần, tớ sẽ trông nom nó !"

Tôi mỉm cười, thúc giục cô đồng ý. Cô bạn ngập ngừng, liếc nhìn tôi và Charm, sau đó lục lọi trong chiếc túi quá khổ của mình lấy ra một cái gương cầm tay nhỏ trước khi làm ước các ngón tay và chùi những vết mascara trên hai má.

"Tớ không đi lâu đâu !" Cô lấy một cây bút chì màu đen vẽ một đường dày, nhem nhuốc vòng quanh mắt. "Có lẽ khoảng một giờ. Nhiều nhất là hai giờ..." Haven đổi một cây bút chì khác và vẽ tiếp.

"Tất cả những gì cậu phải làm là giữ nó và cho nó ít nước nếu nó muốn. Nhưng hầu như nó không cần. Giờ nó không cần bất cứ thứ gì nữa !"

Cô tô ít môi son bóng loáng, sắp xếp lại túi, trước khi khoác nó lên vai và đi ra cửa. Khi trèo lên xe, Haven quay sang tôi và nói: "Cảm ơn cậu nhiều. Tớ cần công việc này nhiều hơn cậu nghĩ, cần phải bắt đầu tiết kiệm tiền để mình có thể giải phóng bản thân giống như Damen. Tớ mệt mỏi với chuyện tào lao này lắm rồi !"

Tôi nhìn bạn, không chắc phải nói gì. Tình huống của Damen là độc nhất. Không phải như vẻ bề ngoài của nó. "Và tớ biết, tớ có thể sẽ không có khả năng tự lo như Damen, nhưng tớ muốn sống ở trong phòng thu tồi tệ nào đó hơn là làm đối tượng cho những quyết định bốc đồng và ý thích chợt nảy ra của bố mẹ mình. Dù sao đi nữa, cậu chắc cậu sẽ ổn với nó chứ ?"

Tôi gật đầu, ôm Charm chặt hơn, thúc giục nó tiếp tục cầm cự, chỉ cần lâu hơn một chút, cho đến khi tôi có thể giúp. Haven tra chìa khóa vào ổ khóa, động cơ chuyển động khi cô cất tiếng: "Tớ đã hứa với Roman là sẽ không đến muộn. Và nếu nhanh lên, tớ có thể đến đúng giờ !"

Cô kiểm tra gương mặt mình trong kính chiếu hậu trước khi đổi hướng ngược lại.

"Roman ?" Tôi đông cứng người.

Cô nhún vai, cho xe ra lối đi và nói vọng lại: "Anh ấy giúp tớ có cuộc phỏng vấn !"

Tôi vẫy tay chào khi Haven biến mất dưới con đường để lại tôi với con mèo hấp hối trong tay và không kịp có lời nào cảnh báo.

Mười tám

"EM KHÔNG THỂ LÀM THẾ !", DAMEN NÓI, RÕ RÀNG đã mở cửa trước khi anh lắc đầu.

"Thậm chí anh còn chưa biết em đến đây làm gì mà."

Tôi nhú mào, ôm Charm chặt vào trong ngực, ước gì mình đã không đến đây. "Con mèo sắp chết và em muốn biết có ổn không khi cứu nó. Còn anh lại đang bảo em rằng không ổn chút nào. Em không thể làm thế !"

Anh nhún vai, hiểu được tình huống nhiều hơn qua tâm trí tôi, phần mà tôi đã cố tình chặn lại để anh không thể thấy được chuyển thăm của tôi tới nhà Roman, điều sẽ thật sự đẩy anh vào bờ vực.

"Ý anh không thể là... như thế nào ? Nước bắt tử không hiệu nghiệm đối với giống mèo ? Hay không thể trong ý nghĩa đạo đức, kiểu như: Đừng đùa với Chúa, Ever ?"

"Có vấn đề gì vậy ?" Anh nhún vai, bước sang một bên và để cho tôi vào.

"Dĩ nhiên là có chuyện rồi." Tôi thì thầm, tiếng ồn của tivi dội xuống từ trên lầu, chương trình thực tế hàng ngày của cặp sinh đôi. Anh đi vào phòng giải trí, ngồi xuống chiếc ghế dài, vỗ vỗ vào khoảng không bên phải anh. Và mặc dù tôi khó chịu bởi cách anh đang làm, thậm chí không cho tôi một cơ hội để giải thích, tôi vẫn đến bên anh, sắp xếp lại cái chăn, hi vọng việc ngó Charm sẽ thuyết phục được anh.

"Em không nghĩ rằng anh phải đưa ra ngay kết luận." Tôi nói, thay đổi tư thế để có thể đối diện anh. "Anh hãy nhìn ánh sáng xung quanh người nó. Không phải là đen hay trắng, mà hầu như đều màu xám !"

Anh nghiêng người vào tôi, ánh mắt dịu dàng khi đưa những ngón tay gãi cằm của Charm. "Anh rất tiếc, Ever. Thật đấy !" Anh nhìn tôi trước khi đẩy ra. "Nhưng thậm chí nếu nước bắt tử hiệu quả - mà nhân tiện, anh không chắc vì chưa bao giờ thử trên động vật trước đó, nhưng thậm chí nếu nó có hiệu quả..."

"Thật sao ?" Tôi nhìn anh, ngạc nhiên khi nghe thấy điều đó. "Anh đã bao giờ có một con vật cưng mà anh không thể chịu đựng được khi xa nó chưa ?"

Mắt tôi lướt lên người anh, thu hút sự chú ý của anh. "Không có con vật nào mà anh không thể chịu đựng được khi mất nó, không có !" Anh lắc đầu.

Tôi nheo mắt, không chắc tôi cảm thấy như thế nào về việc đó. "Ever, trong thời của anh, bọn anh không nuôi thú cưng theo cách giống như bây giờ. Và sau khi anh uống nước bắt tử, anh không quan tâm đến việc sở hữu bất cứ thứ gì có thể làm xuống tinh thần..."

Tôi gật đầu, đón lấy ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào Charm và hi vọng còn có cách để thương lượng. "Tốt thôi. Không thú cưng. Em biết rồi !" Tôi nói. "Nhưng anh có biết người nào đó gắn bó với con mèo của họ đến nỗi họ không thể chịu đựng được phải nói lời chia tay không ?"

"Có phải em đang hỏi liệu anh có biết gì về sự gắn bó không." Anh nhìn tôi, cái nhìn nặng nề,

trầm tĩnh, chiếu thẳng lên người tôi. "Về tình yêu, và nỗi đau buồn quá sức chịu đựng áp đến khi mất đi thứ gì đó?"

Tôi nhìn xuống đùi, cảm thấy mình chưa trưởng thành, thật vụng dại và ngốc nghếch. Tôi nên nhận ra chuyện đó chứ.

"Ngoài kia có nhiều người bị thiêu sống cần em cứu giúp hơn là chỉ cứu một con mèo và ban cho nó cuộc sống vĩnh hằng - nếu có một thứ như vậy trong thế giới động vật. Câu hỏi thật sự là: em sẽ giải thích như thế nào với Haven? Em sẽ nói gì với cô ấy khi cô ấy trở lại chỉ để tìm con mèo sắp chết cô ấy để lại cho em chăm sóc, giờ được chữa khỏi một cách thần kỳ - thậm chí có thể trở thành mèo con lần nữa, ai biết được đúng không? Làm thế nào em có thể giải thích rõ ràng cho cô ấy?"

Tôi thở dài, đúng là tôi đã không nghĩ tới chuyện đó. Không thực sự xem xét đến hậu quả, rằng Charm không chỉ được chữa lành, mà còn có thể biến đổi về thể chất.

"Nó không phải là về chuyện có tác dụng hay không - anh không có manh mối về chuyện đó. Và cũng không phải về chuyện quyền của em muốn đùa giỡn với Chúa - em và anh đều biết rằng anh là người cuối cùng phải chịu phán xét như vậy. Đó còn là chuyện cần bảo vệ bí mật của chúng ta. Anh biết em chỉ có những ý định tốt nhất xuất phát từ trái tim, nhưng cuối cùng, sự giúp đỡ của em sẽ chỉ dẫn đến những nghi ngờ cho cô ấy. Nó sẽ dẫn đến những câu hỏi không bao giờ được trả lời một cách đơn giản hoặc hợp lý mà không để lộ quá nhiều. Bên cạnh đó, Haven không sẵn sàng tin chúng ta, hoặc ít nhất vào điều gì như vậy."

Tôi mím môi lại, cảm thấy chán ghét mình vì có rất nhiều công cụ tuyệt vời có thể tùy nghi sử dụng, tất cả khả năng phép thuật, nhưng lại không thể sử dụng để giúp những người mình yêu quý.

"Anh rất tiếc!", anh nói, bàn tay vòng qua cánh tay tôi, ngần ngại tiếp xúc cho đến khi tấm màn chắn năng lượng xuất hiện. "Mặc dù việc này rất buồn nhưng đó chỉ là quá trình tự nhiên của các sự vật. Và tin anh đi, động vật chấp nhận những điều đó tốt hơn nhiều so với con người đấy!"

Tôi dựa vào vai anh, trong sự đụng chạm của anh, ngạc nhiên bởi sức mạnh của anh có thể an ủi tôi cho dù chuyện gì xấu xảy ra chẳng nữa. "Em chỉ cảm thấy quá tệ cho cô ấy - bố mẹ luôn cãi nhau - cô ấy có lẽ phải dời đi - nó làm cho cô ấy nghi ngờ mọi thứ. Kiểu giống như em đã trải qua khi thế giới của em sụp đổ!"

"Ever..." Anh bắt đầu, ánh mắt dịu dàng, môi lơ mơ quá gần đến nỗi tôi không thể ngăn mình ấn môi vào chúng.

- Khoảnh khắc ngắn ngủi bị cắt ngang khi cặp sinh đôi la hét chạy xuống cầu thang.

"Anh Damen, Romy không để cho em..." Rayne dừng lại, đứng trước chúng tôi, đôi mắt đen mở to hơn bình thường khi thốt lên: "Ôi chúa ơi, đó có phải là một con mèo?"

Tôi liếc qua Damen. Kể từ khi nào Rayne sử dụng những từ như "Ôi chúa ơi" vậy? Nhưng anh chỉ lắc đầu cười lớn. "Đừng đến quá gần." Anh nhìn liếc qua hai đứa trẻ. Và hạ giọng xuống. "Đây là một mèo rất ốm yếu. Anh e rằng nó sẽ không còn sống lâu nữa đâu."

"Vậy tại sao anh không cứu nó?" Rayne hỏi, xúi giục Romy gật đầu đồng ý, cả ba chúng tôi liếc nhìn Damen, mắt mở to cầu xin.

"Bởi vì chúng ta không làm những điều như vậy", anh nói, giọng nghiêm khắc kiểu dạy bảo. "Đó không phải là cách mọi việc diễn ra."

"Nhưng anh đã cứu Ever, và chị ấy không hoàn toàn dễ thương." Rayne nói, quỳ trước tôi cho đến khi mặt cô bé ngang bằng với mặt của Charm.

"Rayne...", Damen bắt đầu. Nhưng cô bé chỉ cười lớn, liếc chúng tôi: "Em chỉ đùa thôi. Anh biết em đang đùa mà, đúng không?"

Tôi nhìn con bé, biết rằng nó không hề đùa tẹo nào, nhưng không sẵn sàng để đào sâu chuyện này. Chỉ cần tiến lên, mang Charm trở về trước khi Haven trở lại. Romy quỳ xuống bên cạnh tôi, đặt tay cô bé lên đầu Charm, nhắm mắt khi cô lẩm nhẩm một loạt các từ không rõ.

"Không được dùng phép thuật", Damen trách mắng, "Không phải trong trường hợp này."

Nhưng Romy chỉ thở dài và ngồi trở lại trên giày cao gót của mình. "Dù thế nào nó cũng không hiệu quả", cô bé nói, tiếp tục nhìn Charm. "Nó trông giống như Jinx ở tuổi đó, đúng không?"

"Lúc nào nhỉ?", Rayne cười khúc khích, thúc nhẹ em gái mình khi cả hai bắt đầu cười lớn. "Bọn em có thể kéo dài cuộc sống của nó thêm ít lâu." Romy nói, má hồng lên khi cô bé liếc qua giữa chúng tôi, xúi giục tôi nhìn Damen và nghĩ: Nhìn thấy chứ? Nhưng anh chỉ lắc đầu: Anh nói lại lần nữa... "Haven nghi ngờ thì sao?"

"Bọn em có thể có một con mèo được không?", Romy hỏi. "Một con mèo con màu đen giống như con này?"

Con bé kéo ống tay áo anh trong khi nhìn anh theo một cách khó cưỡng lại. "Chúng là người bạn đồng hành tuyệt vời và rất tốt để đi lòng vòng xung quanh nhà. Anh sẽ nói gì nào? Chúng em có thể chứ? Làm ơn đi mà?"

"Nó sẽ giúp cho phép thuật của bọn em trở lại." Rayne nói thêm, gật đầu với anh. Tôi nhìn Damen, đọc những biểu hiện của anh và biết rằng lời xin xỏ đã được đồng ý. Bất cứ thứ gì cặp sinh đôi muốn, chúng sẽ có nó. Đơn giản như chuyện này vậy.

"Chúng ta sẽ thảo luận về chuyện đó sau." Damen nói, cố gắng nhìn nghiêm khắc, nhưng cử chỉ thì trống rỗng, và mọi người đều biết ngoại trừ anh. Tôi đứng lên đi ra cửa, cần đưa Charm trở về nhà trước khi Haven trở lại.

"Em có thất vọng với anh không?" Damen nắm tay tôi dẫn tôi ra xe. Tôi lắc đầu mỉm cười. Không có khả năng điên lên với anh, hoặc ít nhất nếu có thì nó cũng không kéo dài.

"Em sẽ không nói dối, em đã hi vọng anh sẽ đứng về phía em..." Tôi nhún vai, đỡ Charm vào chỗ của mình, trước khi tựa vào cửa và kéo anh lại gần. "Nhưng không có nghĩa là em không đồng ý với quan điểm của anh. Em chỉ muốn giúp Haven, thế thôi!"

"Chỉ vì cô ấy." Anh gật đầu, cái nhìn tối sầm trên người tôi. "Dù sao đó là tất cả những gì cô ấy thật sự muốn ở em." Anh nghiêng người để hôn tôi, kéo tôi vào trong vòng tay anh, bàn tay di chuyển trên người tôi và làm tôi ấm áp đến tận xương tủy. Đẩy tôi ra để nhìn tôi với đôi mắt hút hồn, người bạn đồng hành vĩnh cửu của tôi, người có mục đích rất rõ ràng và tốt đến nỗi tôi chỉ có thể hi vọng anh sẽ không bao giờ học cái tính phản bội của tôi, cái tính không giữ lời hứa khi tới gặp Roman rồi sau đó lại nói rằng mình không làm thế.

Anh giờ tay ôm lấy khuôn mặt tôi và nhìn vào mắt tôi.

Cảm thấy tâm trạng của mình thay đổi dễ dàng như thể chúng là của anh vậy, tôi tránh cái nhìn của anh, nghĩ về Haven, Roman, con mèo và tất cả những lỗi lầm ngày càng tăng lên mà tôi không ngừng mắc phải. Sau đó, xóa tan những suy nghĩ và lắc đầu, không muốn nghĩ đến điều đó khi tôi nói: "Mình gặp nhau ngày mai chứ?"

Gần như tôi vừa nói hết câu thì anh nghiêng người hôn tôi lần nữa, tấm màn năng lượng dao động giữa môi anh và môi tôi. Tôi muốn nắm giữ khoảnh khắc này lâu nhất có thể, không ai muốn tách ra, cho đến khi điệp khúc của hai đứa trẻ sinh đôi vang lên: "Eo ! Ghê quá ! Chúng ta thật sự phải xem cảnh này sao ?" Tiếng chúng vọng ra từ cửa sổ trên lầu.

"Hẹn em ngày mai." Damen mỉm cười, nhìn tôi an toàn vào trong xe trước khi trở vào bên trong.

Mười chín

MỌI THỨ BẮT ĐẦU TRỞ LẠI BÌNH THƯỜNG. YÊN ỔN và bình thường như bất cứ ngày nào khác. Tôi thức dậy, tắm, mặc quần áo, dừng lại ở nhà bếp để đổ ngũ cốc xuống bồn rửa trước khi đổ thêm một ít nước cam mà tôi đã làm cho kêu rào rào ở trong một cái cốc - thói quen hằng ngày mỗi buổi sáng của tôi để cô Sabine sẽ nghĩ rằng tôi ăn bữa sáng do cô làm. Gật đầu và mỉm cười trên cả đoạn đường đến trường khi Miles rên rỉ liên tục về Holt, hoặc là Florence, hoặc Holt và Florence khi tôi ngồi đó bên cạnh cậu ta, chờ đợi khoảnh khắc tôi có thể nhìn thấy Damen lần nữa.

Nhưng lúc tôi tách ra khỏi đám đông, điều đầu tiên tôi thấy một là chiếc SUV cỡ lớn đậu ngay bên phải chỗ Damen để dành cho tôi. Và khi tôi nói khổng lồ, thì nó có nghĩa là to lớn và xấu xí. Có điều gì đó ở chiếc xe giống con cá heo làm cho tôi sợ hãi.

"Cái quái gì vậy?", Miles liếc nhìn. "Anh từ bỏ đi xe buýt để thay vào đó lái một chiếc xe to tướng thế này sao?".

Tôi trèo ra khỏi chiếc xe Miata của mình, liếc nhìn giữa con xe lớn xấu xí và Damen, khó tin vào tai mình khi nghe anh bắt đầu trích dẫn một loạt các số liệu thống kê đánh giá về độ an toàn tuyệt vời và chỗ ngồi rộng rãi. Ý tôi là, tôi không nhớ anh đã từng lần nào quan tâm đến các đánh giá an toàn khi anh lái xe chở tôi. Đó là bởi vì em bắt tử, anh nghĩ, cảm thấy ý nghĩ của tôi khi chúng tôi đi qua cổng trường. Nhưng có lẽ anh phải nhắc em, cặp sinh đôi không giống em, và giờ chúng thuộc sự chăm sóc của anh, nhiệm vụ của anh là giữ cho chúng không bị tổn hại.

Tôi lắc đầu, mắt nheo lại khi cố gắng nghĩ ra một câu trả lời gắt gỏng. Suy nghĩ của tôi bị gián đoạn bởi Haven khi cô nói: "Cậu lại làm thế lần nữa." Cô bắt chéo tay, liếc nhìn qua giữa chúng tôi. "Cậu biết đấy, toàn bộ những thứ thần giao cách cảm kỳ quặc, giả tạo của các cậu..."

"Ai quan tâm đến chuyện đó cơ chứ?", Miles rít lên, "Damen lái một chiếc xe to vật vờ!" Cậu giơ ngón tay chỉ về cái vật kỳ quái màu đen, to lớn và co rúm lại vì nhìn thấy nó. "Đó là một chiếc xe buýt hay là chiếc xe của mẹ cậu vậy?", Haven liếc nhìn, che mắt cho khỏi bị lóa dưới ánh mặt trời. Cô liếc qua mỗi chúng tôi: "Dù nó là gì đi nữa, một điều chắc chắn rằng, đó là bi kịch tuổi trung niên!"

Miles gật đầu, thích thú làm nóng chủ đề này. "Trước tiên là găng tay và giờ là cái này?"

Cậu ta cau mày về phía Damen, sự thất vọng phủ lên trên khuôn mặt.

"Tôi không biết anh đang làm gì, nhưng anh chàng công tử bột, anh đã trầm trọng mất đi lợi thế của mình. Thậm chí anh không gần giống một ngôi sao nhạc rock như lần đầu tiên đến trường này..."

Tôi liếc nhìn anh, mắt nheo lại trong sự đồng ý im lặng. Nhưng Damen chỉ cười lớn, quá quan tâm đến việc chăm sóc và nuôi dưỡng cặp sinh đôi đến nỗi không bận tâm người khác nghĩ gì - bao gồm cả tôi. Dù đó rõ ràng là cách một bậc phụ huynh tốt, có trách nhiệm phải nghĩ, nhưng không hiểu sao vẫn có điều gì đó thật sự làm tôi khó chịu.

Miles và Haven tiếp tục chòng ghẹo Damen về bộ dạng mới đáng ngạc nhiên và khó chấp nhận của anh, trong khi tôi lơ đãng đi theo, một mảnh năng lượng dao động giữa chúng tôi khi anh nắm lấy tay tôi và gửi đến một ý nghĩ: Chuyện gì vậy ? Tại sao em hành động như thế ? Có phải bởi vì con mèo ? Anh nghĩ em hiểu tất cả chuyện này chứ ?

Tôi nhìn thẳng về phía trước, tập trung vào Miles và Haven, thở dài thườn thượt khi đáp lại cũng bằng ý nghĩ: Không phải chuyện con mèo. Chúng ta đã giải quyết chuyện đó hôm qua. Nó đã trở lại bên Haven, sống những ngày còn lại của nó. Chỉ là - ừm, em ở đây, tự làm bản thân điên lên, cố gắng tìm một giải pháp để chúng ta có thể được ở bên nhau, và tất cả những thứ anh có vẻ quan tâm là hóa phép ra một cái TV màn hình phẳng và chiếc xe giữ trẻ xấu xí nhất thế giới để anh có thể chở chúng đi vòng quanh thị trấn.

Tôi lắc đầu, biết rằng tôi phải ngừng lại, trước khi tôi đi quá xa và thật sự nói ra điều gì đó để phải hối tiếc.

"Mọi thứ đang thay đổi..." Tôi nói, không nhận ra mình đã nói lớn nó ra cho đến khi những lời đó rung lên trong tai tôi. "Và em xin lỗi nếu em cư xử giống một người xấu nhưng em chỉ quá thất vọng rằng chúng ta không thể được ở bên nhau theo cách chúng ta muốn. Và em nhớ anh. Em nhớ anh nhiều đến nỗi em không thể chịu đựng được !"

Tôi ngừng lại, mắt đau nhức, cổ họng nóng lên và thít chặt. "Giờ cặp sinh đôi đang sống với anh, rồi với công việc mới sắp bắt đầu của em, và tất cả, ừm, nó giống như... chúng ta đột nhiên đắm đầu vào cuộc sống siêu căng thẳng, của tuổi trung niên. Anh tin em đi, khi nhìn thấy chiếc xe mới của anh, thì ngay bây giờ mọi thứ đã không còn có tác dụng nữa !"

Tôi nhìn anh, nghĩ rằng tôi không đời nào lái một chiếc như vậy. Nhưng tôi lập tức cảm thấy xấu hổ thấy anh nhìn tôi bằng ánh mắt đầy tình yêu và đầy vị tha, song

tôi không thể không nói nốt. "Em đã hi vọng mùa hè này sẽ là một mùa hè tuyệt vời, anh biết chứ ? Em đã hi vọng chúng ta có thể có một chút vui vẻ - chỉ có hai chúng ta.

Nhưng giờ nó có vẻ không được rồi. Và, đứng ở đầu bảng, em đã kể với anh về chuyện cô Sabine đang hẹn hò với thầy Munoz chưa ? Thầy giáo dạy lịch sử của bọn em ? Tối thứ Sáu này, lúc 8 giờ..."

Tôi cau mày, hầu như không tin rằng cuộc sống thảm hại này thuộc về một cô gái được cho là mạnh mẽ, gần như bất tử và chỉ mới có mười sáu tuổi.

"Em có một công việc à ?" Anh dừng lại, mắt anh tìm kiếm ánh mắt tôi.

"Sau tất cả những điều em vừa nói thì anh chỉ chú ý đến chuyện đó à ?" Tôi lắc đầu đẩy anh ra, cười lớn. Nhưng anh chỉ nhìn tôi, không chớp mắt khi hỏi: "Ở đâu thế ?"

"Mystics and Moonbeams." Tôi nhún vai, quan sát Miles và Haven sóng bước khi họ rẽ xuống hành lang đi về lớp.

"Làm việc gì vậy ?", anh hỏi, không muốn dừng câu chuyện ở đây.

"Bán lẻ những thứ lặt vặt, đó là chủ yếu..." Tôi liếc nhìn anh. "Anh biết đấy, làm việc với những người đăng ký, sắp xếp lại các kệ sách, bó tính toán, những thứ vớ vẩn giống như vậy !"

Tôi nhún vai, hi vọng anh không chú ý quá nhiều đến phần cuối.

"Bó tính toán ư ?" Anh liếc nhìn, dừng lại một bên lớp học của chúng tôi. Tôi gật đầu, nhìn theo

khao khát khi các bạn cùng lớp tràn qua cửa, muốn được tham gia cùng với họ hơn là phải kết thúc những gì tôi đã bắt đầu.

"Em nghĩ điều đó là khôn ngoan sao ? Vẽ ra sự chú ý đối với bản thân mình ?" Anh quay lại để nói chuyện một lần nữa khi chúng tôi là người duy nhất ở hành lang.

Tôi nhún vai: "Nhưng cô Sabine nhấn mạnh sự kỷ luật và ổn định của việc làm thêm sẽ mang lại cho em thứ gì đó hữu ích. Hoặc là vì cô ấy nói thế. Cô chỉ muốn kiểm soát em. Và đặt một vú em theo dõi em, đây là cách dễ nhất xâm phạm vào cuộc sống của em. Thậm chí cô đã chuẩn bị tất cả mọi bước và sẵn sàng để em làm theo, vì thế khi Jude nói anh ấy cần ai đó giúp trông coi cửa hàng, ừm, em không có nhiều sự lựa chọn nhưng... Gì vậy ?"

Tôi dừng lại, nhìn thấy ánh mắt Damen, đôi mắt đề phòng, rất khó để đọc.

"Jude ?" Mắt anh nheo lại đến mức chỉ vừa đủ để tôi thấy chúng.

"Anh nghĩ em đã nói ai đó tên là Lina mới là chủ của cửa hàng đó."

"Lina vẫn là chủ cửa hàng. Jude là cháu của bà ấy !" Tôi nói, chỉ là... đó không phải là toàn bộ sự thật, "ừm, anh ta không phải là cháu ruột của bà ấy, kiểu như bà ấy chăm sóc anh ta. Giúp anh ta gượng dậy sau khi anh ta chạy trốn khỏi ngôi nhà cuối cùng nuôi dưỡng mình... hoặc là bất cứ thứ gì đại loại thế..."

Tôi lắc đầu. Điều cuối cùng tôi muốn là bắt đầu một cuộc thảo luận về Jude, đặc biệt với cái cách Damen luôn trong tình trạng báo động cao. "Em nghĩ nó có thể giúp được, anh biết đấy, được phép xem xét không giới hạn những quyển sách và những thứ có lẽ sẽ giúp được chúng ta. Bên cạnh đó, em không làm việc tại đó với tên thật của mình. Em sử dụng một cái tên khác..."

"Để anh đoán nhé." Anh nhìn vào mắt tôi, nhìn thấy câu trả lời hiện lên trong suy nghĩ của tôi. "Avalon. Đáng yêu đấy !"

Anh mỉm cười, nhưng chỉ một lúc trước khi trở lại vẻ nghiêm túc. "Nhưng em biết nó hoạt động như thế nào mà, đúng không ? Nó không giống một như một phòng xưng tội nơi em được chần bới tấm bình phong. Mọi người chờ đợi những cuộc tiếp xúc mặt đối mặt. Họ muốn thấy em để biết liệu là có nên tin em hay không. Vì vậy, chính xác em định làm gì khi người nào đó em biết chỉ muốn xem qua những lá bài ? Em đã nghĩ tới vấn đề đó chưa ?"

Tôi cau mày, tự hỏi tại sao anh phải lấy những gì tôi nghĩ là một việc khá tốt và biến nó thành một vấn đề khó khăn thế này. Tôi chỉ muốn đưa ra một vài câu đáp trả gay gắt, nói điều gì đó như là: Xin lỗi, em là một nhà tâm linh. Em sẽ biết thậm chí trước khi họ chưa bước qua cửa !

Đúng lúc này Roman xuất hiện. Roman và - một người nào đó - một người nào đó mơ hồ quen thuộc - một người nào đó có tên là Marco, người tôi nhìn thấy lần cuối ở trong chiếc xe Jaguar màu nho hôm đến nhà Roman. Rảo bước bên cạnh nhau, đôi chân di chuyển nhanh chóng, mắt họ tập trung lên người tôi. Anh mắt của Roman trêu chọc, chế giễu, người sở hữu một cách đáng tự hào bí mật nho nhỏ bẩm thủy của tôi. Damen di chuyển chắn trước người tôi, liếc nhìn Roman khi anh nghĩ thầm: Giữ bình tĩnh. Đừng làm gì cả. Anh sẽ xử lý.

Tôi ngoái nhìn, quan sát trong khi Roman và Marco tràn về phía chúng tôi giống một đoàn tàu gần đến. Liếc nhìn tôi với ánh mắt sâu, xanh biếc, mọi thứ mờ dần trừ đôi môi nhẵn nhừ

ấm ướt của hắn và ánh lóe lên của hình xăm con rắn cắn đuôi mình. Và điều cuối cùng tôi nghĩ, trước khi tôi bị cuốn đi hoàn toàn: đây là lỗi của tôi. Nếu tôi giữ lời với Damen và tránh xa hắn ta, tôi sẽ không phải đối mặt với điều này.

Năng lượng của hắn xoáy về phía tôi, hút giật, lôi kéo, cuốn tôi vào một vòng xoáy của bóng tối, tấn công tôi dồn dập bằng hình ảnh của Damen - thuốc giải độc - chuyển viếng thăm của tôi - Haven - Miles - Florence - cặp sinh đôi - tất cả mọi thứ đến quá nhanh, tôi chỉ vừa kịp nhận ra. Nhưng sự rạch ròi của các hình ảnh cũng không quan trọng - tất cả những gì hắn cần là muốn tôi nhìn thấy. Tất cả những hình ảnh đó chỉ để chứng minh một điều duy nhất: Roman đang trao đổi với tôi - tất cả chúng tôi chỉ là những con rối, bị kéo đi bởi những sợi dây của hắn.

"Chào buổi sáng, bạn học !" Hắn hét lên, giải phóng tôi khỏi sự kìm kẹp của hắn trong khi người tôi mềm oặt ngã dựa vào Damen. Nhưng mặc cho những tiếng thì thầm ngọt ngào của anh khi anh dẫn tôi tránh xa khỏi Roman và bước vào phòng, mặc sự cam đoan một lần nữa thuyết phục rằng chúng tôi chỉ vừa né tránh một viên đạn và giờ nó đã kết thúc rồi, thì tôi biết nó chỉ mới bắt đầu. Còn nhiều thứ nữa sẽ đến. Không nghi ngờ gì nữa. Phát súng tiếp theo của Roman chỉ nhắm vào tôi.

Hai mươi

SAU GIỜ ĂN TRƯA, TÔI ĐẾN THẮNG TIỆM MYSTICS VÀ Moonbeams, hăm hờ bắt đầu đợt thực tập, hi vọng nó sẽ tạo ra sự phân tâm kỳ diệu giúp tôi thoát khỏi "đồng lộn xộn" - nói cách khác chính là cuộc sống của tôi.

Mọi chuyện đã đủ tồi tệ khi Damen biến mất giữa tiết học để có thể kiểm tra cặp song sinh xem chúng ổn không. Nhưng vào giờ trưa, sau khi tôi đảm bảo với anh rằng tôi ổn, Roman không làm phiền tôi, và anh nên ở nhà, tôi đến chỗ cái bàn quen thuộc thì biết thêm tin khác, Haven đã bước lên con tàu của Roman.

Lấy một phần bánh nướng vanilla rắc đường và lén phun ra phần lớn chiếc bánh, tôi được cho biết Roman là người bảo đảm cho công việc của Haven ở cửa hàng rượu, mặc dù cô đã trễ cuộc hẹn phỏng vấn mười phút. Tất cả những gì tôi có thể làm sau đó là làm bầm một cách bất mãn những tờ xấp xỉ. Tôi thề sẽ trông chừng Haven, làm bất cứ cái gì để cặp đôi này không ở bên nhau. Lại thêm một mục trong danh sách dài đằng đẳng của tôi.

Tôi đi vào ngõ, đậu xe ở một trong hai chỗ trống đằng sau cửa hiệu trước khi tiến về cửa trước, thầm mong nhìn thấy cánh cửa bị khóa, mừng tượng Jude không thể cưỡng lại lời kêu gọi của những cơn sóng cao chết người trong một ngày đẹp trời như vậy, và ngạc nhiên phát hiện ra rằng cánh cửa đang mở rộng, với Jude đằng sau những người đăng ký.

"Ồ, xin chào, đây là Avalon !" Anh gật đầu. "Tôi vừa kể cho Susan về người tiên đoán mới của chúng ta, cô đến thật đúng lúc !"

Susan quay lại, nhìn tôi chăm chú. Chắc chắn cô chưa lấy lại được cân bằng khi nói: "Không phải cô quá trẻ để là một người tiên đoán tương lai sao ?". Tôi mỉm cười, liếm môi một cách vụng về, mắt tôi di chuyển nhanh giữa họ, không chắc làm thế nào để trả lời, đặc biệt là với cách Jude nhìn tôi.

"Nhìn trước tương lai là một món quà của tạo hóa..." Tôi lí nhí, gần như nghẹn lời. "Việc này chả liên quan gì tới tuổi tác cả..." Tôi nói thêm, thấy vầng hào quang của cô nhấp nháy lóe sáng, biết rằng tôi đã thất bại trong việc thuyết phục. "Chỉ là cô có khả năng hay không thôi !"

Tôi nhún vai, tự chôn mình trong một cái hố rất sâu.

"Thế tôi đặt cho cô một lần xem nhé ?" Jude hỏi, mỉm cười một cách khó cưỡng lại. Nhưng không phải dành cho Susan. Cô lắc đầu và giữ chặt túi của mình, hướng ra cửa, nói vọng vào: "Cậu chỉ cần gọi cho tôi khi Ava trở lại."

Chuông cửa kêu lanh lảnh khi cánh cửa đóng lại sau lưng cô. "Ừm, đi rồi... thật tốt !" Tôi nhún vai, quay sang Jude, nhìn anh đóng tập đồng biên lai trước khi nói thêm: "Có phải tuổi của tôi là vấn đề ở đây không ?"

"Cô mười sáu à ?", anh hỏi, chỉ liếc nhìn tôi. Tôi mím môi lại và gật đầu. "Thế thì cô đã đủ tuổi để làm việc ở đây. Susan là một người nghiên cứu tâm linh, cô ấy sẽ không cưỡng lại được lâu. Cô ấy sẽ ở trong danh sách đăng ký của cô trước khi cô biết điều đó !"

"Người nghiên cứu tâm linh ? Có phải nó giống như một người... tin cuồng nhiệt ?" Tôi đi theo anh trở lại văn phòng, để ý anh ta đang mặc cái áo thun có dấu hiệu hòa bình như lúc trước.

"Không thể làm việc gì mà không có dự đoán từ những lá bài, những ngôi sao, hoặc là những gì cô có..." Anh gật đầu. "Mặc dù tôi đoán cô thu thập được những chia sẻ thường lệ của mình trong tất cả các lần bói toán mà cô đã thực hiện."

Anh liếc qua vai khi mở cửa, mắt nheo lại, theo cách tôi không thể bỏ lỡ.

"Về chuyện đó...", tôi bắt đầu, hình dung có thể thú nhận vì dù sao đi nữa anh ta cũng đã rõ ràng đối với tôi. Nhưng anh chỉ quay lại, tay giơ lên, quyết tâm ngăn cản tôi khi anh nói: "Làm ơn, đây không phải là phòng xưng tội !"

Anh mỉm cười lắc đầu. "Nếu tôi có bất kỳ hi vọng nào được tận hưởng những con sóng cao ngất ngoài kia thì tôi không có chút hối tiếc gì về quyết định tuyển người của mình. Mặc dù cô có thể nghĩ thêm một chút, đừng chỉ xem năng lực siêu linh ấy như một món quà..."

Tôi nhìn anh, ngạc nhiên khi nghe anh nói như thế vì những người tiên đoán mà tôi đã từng gặp, khá nhiều bao gồm cả Ava, hầu hết họ nghĩ rằng đó là thứ gì đó hiển nhiên đã có từ lúc sinh ra.

"Tôi đang nghĩ đến việc thêm một vài lớp học vào trong kế hoạch, phát triển kỹ năng tâm linh, có thể mang một số người tham gia vào tôn giáo Wicca cũng tốt, và tin tôi đi, sẽ có rất nhiều người đăng ký nếu ai cũng nghĩ họ có cơ hội như nhau..."

"Nhưng họ có thể sao ?" Tôi hỏi, đứng nhìn khi anh đi về cái bàn rất lộn xộn và rút ra một tập giấy gần cạnh bàn.

"Chắc chắn." Anh gật đầu, nhặt lấy một tờ, lướt qua, sau đó lắc đầu bỏ qua rồi cầm lên tờ khác. "Mọi người đều có tiềm năng, vấn đề chỉ là phát triển nó thôi. Với một số người, nó thường đến rất dễ dàng, họ không thể tảng lờ nó nếu họ thử, với những người khác... họ phải đào thật sâu mới tìm ra nó. Còn cô thì sao ? Khi nào cô biết mình có khả năng ?"

Anh nhìn tôi, cặp mắt màu xanh nước biển nhìn tôi theo cách làm cho ruột tôi quặn lên. Ý tôi là, mỗi phút anh ta nói đều trêu tượng, ngón tay cái lật qua trang giấy như thể anh ta hầu như không lưu tâm đến những lời của mình vậy, sau đó, khi mọi thứ tiếp theo ngừng lại, ánh mắt liếc nhìn lên tôi, giống như thời gian vẫn còn đứng lại.

Tôi nuốt khan, không biết phải nói gì, một phần trong tôi khao khát thú nhận, biết rằng anh ta là một trong vài người sẽ hiểu được, nhưng phần khác chống lại - Damen là người duy nhất biết câu chuyện của tôi, và tôi cảm thấy rằng tôi phải luôn giữ điều đó.

"Chỉ sinh ra cùng với nó thôi, tôi đoán vậy !" Tôi nhún vai, sợ sệt khi nghe giọng nói của mình vang lên ở đoạn cuối. Mắt tôi lướt quanh phòng, hi vọng tránh được chủ đề này cũng như cái nhìn của anh ta.

"Vậy... những lớp học. Ai sẽ dạy ?" Anh nhún vai, nghiêng đầu theo để cho những lọn tóc rơi xuống mặt.

"Tôi nghĩ tôi sẽ làm." Jude nói, vén chúng trở lại để lộ những vết sẹo trên trán. "Dù sao đi chăng nữa, đó là điều mà tôi đã muốn làm một thời gian trước, nhưng bà Lina luôn phản đối. Tôi hình dung tôi có thể tận dụng được lúc bà không có ở đây để thử nghiệm xem nó hoạt động

như thế nào."

"Tại sao bà ấy lại phản đối nó ?" Tôi hỏi, dạ dày dịu dần khi anh ta nghiêng trở lại và gác chân lên ghế.

"Bà thích giữ cửa hàng đơn giản - những cuốn sách, đĩa nhạc, những bức tượng thiên thần, với những bói toán thường xuyên thông qua chúng. An toàn. Bình yên. Xu hướng chủ nghĩa thần bí là nơi không có ai bị tổn thương."

"Và cách của anh là... ? Mọi người bị tổn thương ?" Tôi quan sát anh ta, cố gắng xác định cái gì về anh ta làm cho tôi gai người.

"Hoàn toàn không. Mục tiêu của tôi là trao quyền cho mọi người, giúp họ sống tốt hơn, có cuộc sống thỏa mãn hơn, bằng cách thông qua trực giác của chính họ, thế thôi !" Anh liếc qua tôi, đôi mắt màu xanh bắt tôi nhìn chăm chăm, làm dạ dày tôi lại trở nên nôn nao.

"Bà Lina không muốn mọi người có khả năng này ?" Tôi hỏi, cảm thấy dao động dưới cái nhìn của anh ta.

"Kiến thức mang đến quyền lực. Và quyền lực có xu hướng đi theo con đường xấu xa, bà ấy nghĩ nó là một sự rủi ro quá lớn. Mặc dù tôi không có kế hoạch tiến đến gần nghệ thuật hắc ám, bà vẫn thuyết phục rằng họ sẽ tìm ra cách của chính mình, rằng những lớp học tôi dạy sẽ chỉ dẫn họ đến những thứ khó khăn hơn, đen tối hơn..."

Tôi gật đầu, nghĩ đến Roman, Drina và hoàn toàn hiểu được quan điểm của Lina. Quyền lực được ban nhằm người thực sự là một điều nguy hiểm.

"Dù sao đi nữa, cô có quan tâm không ?" Anh ta mỉm cười.

Tôi đưa mắt nhìn anh ta, không chắc anh ta có ý gì.

"Dạy một lớp học á ?" Tôi do dự, tự hỏi anh ta đang đùa hay nghiêm túc, sau đó nhận ra anh ấy không đùa.

"Tin tôi đi, tôi không biết gì về tôn giáo Wicca hoặc bất cứ gì liên quan đến nó. Tôi không biết nó hoạt động như thế nào. Tốt nhất tôi chỉ nên thỉnh thoảng thực hiện những lần bói toán và có lẽ cố gắng sắp đồng lộn xộn này..." Tôi khoa chân múa tay về phía cái bàn của anh ta, những cái kệ, mỗi diện tích đều bị chôn vùi bởi một đồng giấy tờ và rác rưởi.

"Tôi đã hi vọng cô sẽ nói điều đó !" Anh cười lớn. "Ồ và chỉ để cô biết, tôi đã ghi giờ về lúc cô bước vào. Nếu ai hỏi thì nói tôi đi lướt sóng nhé !"

Anh ta đứng dậy, tiến đến tấm ván lướt sóng đang dựng lên tường. "Tôi không trông đợi cô dọn nó sạch sẽ, sắp xếp hay làm bất cứ điều gì, nó là một đồng lộn xộn quá khủng khiếp. Nhưng nếu cô có thể phân loại một số đơn đặt hàng, ừm..."

Anh gật đầu, nhìn tôi: "Cô sẽ nhận được một ngôi sao vàng."

"Tôi muốn có một tấm thẻ." Tôi giả vờ nghiêm trọng. "Anh biết đấy, thứ gì đó tốt để tôi có thể treo lên tường. Hoặc thậm chí một bức tượng nhỏ. Hoặc một vật tưởng thưởng - một vật tưởng thưởng là tốt nhất !"

"Thế còn để cho cô có chỗ đậu xe riêng thì sao ? Tôi có thể xoay xở với việc đó !"

"Tin tôi đi, anh có thể làm được..." Tôi cười lớn.

"Ồ, nhưng chỗ đỗ xe này sẽ có tên cô ở trên đó. Chỉ dành riêng cho cô. Không ai được phép

đậu ở đó, kể cả một tiếng cũng không được. Tôi sẽ đăng một cảnh báo lớn có nội dung là: Chú ý ! Đây là nơi đậu xe dành riêng cho Avalon. Tất cả những người khác nếu đậu lên sẽ bị kéo đi và tự trả chi phí !"

"Anh sẽ làm thế chứ ? Thật chứ ?" Tôi cười, nhìn Jude. Anh nắm lấy tấm ván, ngón tay kẹp chặt lên cạnh.

"Cô sẽ dọn sạch nơi này và không có giới hạn phần thưởng đang chờ cô. Hôm nay là nhân viên của tháng, ngày mai..." Anh nhún vai, vén những lọn tóc ra khỏi trán để lộ khuôn mặt dễ thương đến ngạc nhiên.

Anh mắt chúng tôi lại chạm nhau, và tôi biết anh đã bắt được tôi lần nữa - bắt được ánh mắt tôi - nghĩ rằng anh dễ thương. Vì thế tôi nhanh chóng quay đi, gãi tay, nghịch ống tay áo, bất cứ điều gì để bỏ qua khoảnh khắc này.

"Có một màn hình ở trong góc đằng kia." Anh gật đầu về phía xa tường, trở lại với công việc một lần nữa. "Đó kết hợp với cái chuông ở cửa, sẽ cảnh báo cho cô bất cứ ai bước vào khi cô làm việc ở đằng sau này..."

"Vâng, cái chuông ở cửa. Dù thực tế là tôi là một nhà ngoại cảm..." Tôi nói, cố gắng để giọng mình vui vẻ, mặc dù giọng tôi có một chút run rẩy, chưa hoàn toàn hồi phục từ cơn bối rối trước đó.

"Giống như cách cô cảm nhận khi tôi đã lên đến bên cô ?", anh nói, mỉm cười một cách cởi mở, mặc dù mắt anh đã lảng đi.

"Hai việc đó khác nhau." Tôi nhún vai. "Anh rõ ràng biết cách làm thế nào để chặn năng lượng của mình. Còn mọi người khác thì không !"

Anh liếc nhìn, đầu nghiêng sang một bên, những lọn tóc dài màu vàng rũ một nửa xuống tay anh trong khi anh tập trung lên bên phải tôi. "Nhưng tôi chắc chúng ta sẽ bàn đến chuyện đó sau..."

Tôi nuốt khan, giả vờ không chú ý đến hào quang dao động màu vàng của anh có một chút màu hồng ở rìa. "Dù sao đi nữa, tất cả sẽ tự giải thích. Tập hồ sơ cần được phân loại theo thứ tự abc, và nếu cô có thể tách chúng ra từng chủ đề, thì thật là tuyệt, ồ và đừng bận tâm đến việc gắn mác lên những tinh thể hoặc thảo dược nếu cô không quen thuộc với chúng, tôi ghét để chúng lẫn lộn.

Mặc dù nếu cô đã quen thuộc..." Anh mỉm cười, trán nhăn lại theo một cách làm tôi ngay lập tức bắt đầu cào vào tay mình lần nữa.

Tôi liếc qua những đồng tinh thể sáng lập lờ. Một vài trong số chúng tôi nhận ra từ nước bắt tử mà tôi đã làm và chiếc bùa tôi đeo trên cổ, nhưng hầu hết chúng đều quá lạ lẫm, thậm chí không quen thuộc một chút nào.

"Anh có cuốn sách nào hay thứ gì đại loại thế không... ?" Tôi hỏi, hi vọng anh có vì tôi rất muốn biết thêm về khả năng kỳ diệu của chúng. "Anh biết đấy, để tôi có thể..." Tìm một cách để gần gũi thể xác với bạn trai bắt tử của tôi ngày nào đó. "... để tôi có thể dán nhãn đúng cách và làm các thứ vớ vẩn khác."

Tôi gật đầu, hi vọng mình sẽ trông giống một nhân viên chăm chỉ hơn là kẻ lười biếng tự buộc mình phải làm việc. Tôi quan sát khi anh thả tấm lướt ván xuống và quay trở lại bàn, lục

tung đồng sách, lấy ra một quyển nhỏ, dày, mòn từ dưới cùng của ngăn xếp. Lật nó trong tay và nhìn vào gáy sách, anh nói: "Trong này có tất cả. Nếu một tinh thể không có trong này, có nghĩa là nó không tồn tại. Nó cũng có những hình ảnh để cô có thể nhận ra chúng. Dù sao đi nữa, nó sẽ có ích đó !"

Anh nói thêm, ném nó sang cho tôi. Tôi bắt nó giữa hai lòng bàn tay, các trang sách rung lên khi nội dung lập tức "thấm vào" tôi. Toàn bộ quyển sách giờ ăn sâu vào trong não. Tôi mỉm cười: "Tin tôi đi, nó giúp được đấy !"

Hai mươi mốt

TÔI NHÌN CHĂM CHĂM VÀO MÀN HÌNH, ĐỂ CHẮC chắn rằng Jude đã đi khỏi trước khi ngồi vào bàn liếc nhìn đồng tinh thể. Biết rằng chỉ một mình cuốn sách thôi chưa đủ - cần phải nghiên cứu cho đến khi hiểu được, nhưng khi tôi vói lấy một viên đá lớn màu đỏ được đánh dấu bằng những vệt màu vàng, đầu gối tôi gõ lên cạnh bàn làm việc, và cả người tôi trở nên ngứa ngáy, ăm ắp - một dấu hiệu chắc chắn rằng thứ gì đó cần sự chú ý của tôi.

Tôi đẩy cái ghế trở lại, nghiêng về phía trước, nhìn xuống dưới bàn, nhận thấy cảm giác này càng trở nên mạnh mẽ hơn khi tôi cúi thấp xuống. Tôi ngồi lên gót chân, nheo mắt nhìn ổ khóa cũ bằng đồng - một kiểu đề phòng những người trung thực, và can ngăn những người không biết làm thế nào để vận dụng năng lượng giống như tôi - tôi nhắm mắt lại, dễ dàng mở ngăn kéo, tìm thấy một chồng hồ sơ, một bàn tính cổ xưa và một tập hóa đơn cũ rách, vàng úa.

Đinh đóng nó lại lần nữa thì tôi cảm nhận được thứ gì đó ở tuốt bên dưới. Tôi nhặt những tờ giấy lên, ném chúng sang một bên trước khi nâng lên một quyển sách bọc da cũ, mòn vẹt, những trang sách cong lại xói mòn giống cuốn sách cũ bị thất lạc. Cái tựa *Cuốn sách của bóng tối* in ở mặt trước.

Tôi đặt nó lên bàn, sau đó ngồi xuống nhìn chăm chăm. Tự hỏi tại sao ai đó lại phải mất công như vậy để giấu quyển sách này - và giấu nó khỏi ai ? Có phải bà Lina giấu nó khỏi Jude ? Hay là người nào khác xung quanh đây. Chỉ có một cách để tìm ra những điều đó. Tôi nhắm mắt lại, ấn lòng bàn tay vào mặt trước, định đọc nó theo cách thường làm cho đến khi tôi bị dội lại bởi một sự đột biến năng lượng rất mãnh liệt, điên cuồng, hỗn loạn - nó làm xương tôi kêu lên răng rắc.

Tôi bị ném ngược lại, ghế đập vào tường với một lực tạo thành vết lõm lớn. Những tàn tích lấp lánh của các hình ảnh ngẫu nhiên vẫn tiếp tục run rẩy trước mặt tôi. Giờ thì đã rõ tại sao nó bị giấu đi - nó là một cuốn sách của phù thủy về phép thuật. Bói toán, bùa phép. Nó chứa đựng sức mạnh ghê gớm và sẽ là thảm họa nếu rơi vào tay kẻ xấu.

Tôi điều hòa lại nhịp thở, nhìn chăm chăm vào cái bìa, lấy bình tĩnh trước khi cố gắng để ngón tay cái lên nó. Những ngón tay co rúm lại, mặc dù chỉ chạm ở góc cuốn sách, khi tôi nhìn vào những nét chữ thảo quá nhỏ đến nỗi nó gần như không thể giải mã. Phần lớn các trang được viết với tất cả các kiểu biểu tượng, nhắc tôi nhớ về các quyển nhật ký thuật giả kim mà bố của Damen thường giữ - cẩn thận viết bằng mã để bảo vệ bí mật bên trong.

Lật đến giữa, tôi nhìn thấy một bức phác họa chi tiết, tinh tế của một nhóm người nhảy dưới ánh trăng tròn, tiếp theo là những người tương tự đang tham gia vào một nghi lễ phức tạp.

Những ngón tay tôi lơ lửng trên một trang giấy cũ nguệch ngoạc và đột nhiên nhận ra rằng thực sự không có sai lầm nào cả. Ý tôi là trong việc tìm thấy cuốn sách. Cũng giống như Roman thôi miên bạn học của tôi và đặt họ dưới sự điều khiển của hắn, tất cả những gì tôi phải làm là ráp lại thành những câu thần chú đúng để thuyết phục hắn ta tiết lộ thông tin mà tôi cần.

Tôi lật trang sách, đang hăm hở tìm trang mình cần thì tiếng chuông cửa vang lên buộc tôi nhìn vào màn hình theo dõi. Không muốn nhúc nhích cho tới khi chắc chắn khách không định rời đi, rằng họ thật sự muốn vào, tôi quan sát trong khi cái bóng nhỏ, mảnh mai, trắng trắng đen đen đi xuyên qua phòng, lo lắng liếc xung quanh như thể mong đợi tìm thấy ai ở đó. Và khi tôi vẫn thầm hi vọng cô ta rời đi, thì người mới vào tiến thẳng đến quầy tính tiền, đặt tay lên mặt kính kiên nhẫn chờ đợi.

Tuyệt. Tôi đứng dậy khỏi bàn. Chỉ là những gì tôi cần - một khách hàng đang gọi.

"Tôi có thể giúp gì ?", trước khi tôi có cơ hội quay sang và tôi ngạc nhiên nhận thấy đó chính là Honor.

Lúc nhìn thấy tôi, Honor thở hỗn hển, há hốc miệng, mắt tròn tròn, gần như là... hoảng sợ ? Cả hai chúng tôi liếc nhìn nhau, tự hỏi làm thế nào để bỏ qua khoảnh khắc này.

"Ừm, cô cần gì à ?" Tôi nói, giọng tự tin hơn là tôi cảm thấy, như thể tôi thực sự phụ trách ở nơi này.

Nhìn qua mái tóc dài đen nhánh của đứa bạn học kỳ, thêm vào những vệt lấp lánh màu đồng dưới ánh đèn, tôi nhận ra tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô một mình cho đến lúc này. Chưa một lần chạm trán với cô, chưa bao giờ trong tình trạng chỉ có hai người mà không có Stacia hay là Craig.

Tâm trí tôi lang thang trên cuốn sách ở đằng sau, cuốn sách tôi để trên bàn, thứ mà tôi cần quay trở lại ngay lập tức với nó, hi vọng bất cứ thứ gì cô ta muốn có thể được giải quyết nhanh chóng và dễ dàng.

"Có lẽ tôi đến nhầm chỗ rồi !" Cô nhún vai, liên tục lắc cái vòng bạc xoay tròn cho đến khi má cô trở nên hồng.

"Tôi nghĩ tôi..." Cô nuốt khan nhìn trở lại cánh cửa, tỏ vẻ lúng túng: "Tôi nghĩ tôi đã nhầm, vì thế tôi... tôi phải đi đây."

Tôi nhìn Honor quay đi, hào quang xung quanh người cô có màu xám run rẩy khi cô tiến ra cửa. Và mặc dù tôi không muốn làm điều này, mặc dù tôi có một cuốn sách có khả năng thay đổi cuộc sống, giải quyết những vấn đề cần được xem xét, tôi vẫn nói: "Cô không nhầm đâu !"

Cô ta dừng lại, vai khom xuống, trông nhỏ bé đến tội nghiệp.

"Nghiêm túc đấy." Tôi nói thêm. "Cô có ý muốn tới đây. Và ai biết được, có lẽ tôi có thể giúp !"

Honor hít một hơi thật sâu, dừng lại quá lâu đến nỗi tôi nói thêm lần nữa khi cô quay đi: "Đây là cửa hàng của anh chàng đó !"

Cô tóm lấy đường viền của chiếc quần soóc, liếc nhìn tôi.

"Jude"

Cảm nhận được câu trả lời của cô mà không cần phải đọc ý nghĩ hay tiếp xúc với da cô, tôi biết như vậy ngay lúc mắt tôi bắt gặp ánh mắt cô.

"Ừm, ừm, tôi đoán thế. Dù sao đi nữa, tôi... ừm..." Honor lắc đầu và bắt đầu lại lần nữa. "Tôi chỉ tự hỏi liệu là anh ấy có ở đây không. Anh ấy đưa cho tôi thứ này !"

Cô lấy ra một mảnh giấy nhàu nhĩ từ trong túi quần và đặt nó phẳng phiu trên mặt kính,

vuốt phẳng các vết nhăn khi cô nhìn lên tôi.

"Anh ấy không có ở đây." Tôi lầm bầm, mắt lướt qua tờ bướm quảng cáo Lớp học phát triển khả năng tâm linh cấp độ 1, nghĩ đến cách anh ta đã không lãng phí tẹo thời gian nào.

"Cô muốn để lại một lời nhắn ? Hay là đăng ký luôn ?"

Tôi quan sát đứa bạn một cách chăm chú, chưa bao giờ nhìn thấy cô xấu hổ và không tự nhiên trước đây - với cái vòng xoắn lại, mắt lơ lảo, đầu gối co giật, và biết rằng đó chính là vì tôi. Honor nhún vai, nhìn xuống quầy thanh toán như thể bị cuốn hút bởi những đồ trang sức bên trong - "Không, ừm, đừng nói gì cả. Tôi sẽ trở lại vào lúc khác..."

Cô hít một hơi thật sâu và đưa vai trở lại, cố gắng lấy lại một vài kiểu cách thông thường dành riêng cho tôi, nhưng thất bại thảm hại. Một phần trong tôi muốn dỗ dành cô, làm cho cô bình tĩnh, thuyết phục cô rằng thật sự không có lý do gì để hành động như thế - nhưng tôi không làm. Tôi chỉ nhìn cô ta rời đi, chắc chắn cánh cửa đã đóng lại đằng sau cô trước khi trở lại với cuốn sách của mình.

Hai mươi hai

"NGÀY ĐẦU TIÊN ĐI LÀM CỦA EM THẾ NÀO ?"

Tôi thả người vào đi vắng, tháo giày và gác chân lên cái bàn cà phê chạm khắc gỗ, nhắm mắt lại thở dài. "Thật ra, nó dễ hơn anh nghĩ."

Damen cười lớn, nằm xuống bên cạnh tôi. Vuốt những sợi tóc vương trên mặt tôi, anh nói: "Vậy thì điều gì làm cho em mệt mỏi ? Điều gì gây sự chú ý của em vậy ?"

Tôi nhún vai, ấn người xuống thấp hơn, như thể tôi có thể hòa vào đám vải bông, tấm đệm dày, mắt vẫn nhắm. "Em không biết. Có lẽ có thứ gì đó trong quyển sách em tìm thấy. Nó làm em cảm thấy có một chút - như bị vỡ vụn ra vậy. Sau đó là cách để đọc nó..."

"Em đọc một cuốn sách ?"

Môi anh trượt xuống cổ tôi, làm cả người tôi náo nức và nóng bỏng. "Theo cách truyền thống à ?"

Tôi dịch lại gần hơn, gác chân tôi lên người anh và rúc vào, háo hức cảm nhận làn da anh. "Tin em đi, em thử dùng cách dễ nhất, tức là chỉ cảm nhận nó, nhưng nó giống như... em không biết... nó là một trải nghiệm rất kỳ quặc."

Tôi nhìn anh, sẵn sàng tiếp nhận ánh mắt anh, nhưng chúng tiếp tục nhắm lại khi anh vùi mặt vào tóc tôi. "Nó giống như... giống như những kiến thức ở bên trong quá phi thường để có thể đọc theo cách đó, anh biết chứ ? Và nó để lại cho em một dòng điện sốc lên kinh khủng, giống như một cú sốc nhức tới tận xương. Điều đó càng làm em tò mò hơn, đó là lý do tại sao em thử đọc nó theo cách bình thường. Em không thể tiến xa thêm được nữa..."

"Em đã thử hết mọi cách rồi à ?" Anh mỉm cười, môi anh giờ đang ở tai tôi. "Giống như thể em không thể hiểu được nó." Tôi nhún vai. "Nó hầu như đều là các ký tự. Và một phần chúng được viết bằng tiếng Anh, ừm, nó giống như - tiếng Anh cổ. Anh biết đấy, giống kiểu anh dùng để nói chuyện ấy !"

Tôi giãy ra nhìn anh, mỉm cười khi nhìn thấy vẻ phẫn nộ trên mặt anh.

"Đó là chưa đề cập tới bản in thật sự rất nhỏ và nó được lấp đầy bởi các bản phác thảo, các ký tự liên kết tới thần chú và phép thuật. Gì vậy... Tại sao anh nhìn em như thế ?" Tôi ngừng lại, cảm thấy sự thay đổi năng lượng lớn khi người anh trở nên cứng lại.

"Tên cuốn sách là gì ?"

Anh hỏi, ánh mắt tập trung lên người tôi. Tôi nheo mắt, mím môi sang một bên, cố gắng nhớ lại những ký tự màu vàng viết gì. "Cuốn sách của... thứ gì đó." Tôi lắc đầu, cảm thấy càng mệt mỏi và rã rời hơn, đặc biệt sau khi nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt anh.

"Bóng tối." Anh gật đầu, cau mày.

"Cuốn sách của bóng tối. Có phải thế không ?"

"Vậy là anh biết nó ?" Tôi trở mình cho đến khi hoàn toàn đối mặt với anh, ánh mắt của anh

ngghiêm trọng, trầm tĩnh như có điều gì đó rất nặng nề không thể nói với tôi.

"Anh rất quen thuộc với nó." Anh chăm chú nhìn lên mặt tôi. "Nhưng chỉ với mặt tốt thôi. Anh chưa bao giờ có cơ hội đọc nó một mình. Nhưng Ever, nếu nó chính là cuốn sách anh đang nghĩ..." Anh lắc đầu, vẽ bản khoản phủ lên mặt. "ừm, nó chứa một vài bùa chú cực kỳ mạnh mẽ - bùa chú cần được tiếp cận với sự thận trọng tối đa. Bùa chú chắc chắn không được đem ra chơi đùa, em hiểu chứ?"

"Vì thế em đoán anh đang nói là nó có hiệu quả." Tôi mỉm cười, hi vọng anh sẽ phần chấn lên, nhưng biết rằng mình đã thất bại khi anh không thế. "Nó không giống như bất cứ bùa chú nào mà chúng ta sử dụng. Nó có vẻ giống với cảm nhận ban đầu, và anh cho rằng khi lột bỏ bản chất của nó, nó cũng cho ra những điều tương tự. Khi chúng ta gọi lên năng lượng của vũ trụ để hóa phép ra một điều gì đó, chúng ta chỉ gọi lên những ánh sáng tinh khiết và trong sạch nhất mà không có bóng tối. Và mặc dù những người thực tập phép thuật và các phù thủy đều tốt, thỉnh thoảng khi mọi người quá đam mê vào phép thuật, họ cuốn theo vào những phần tối, kêu gọi một lực lượng ác độc hơn để hoàn thành công việc đó!"

Tôi mở to mắt, chưa bao giờ nghe anh đề cập đến thế lực bóng tối trước kia. "Mọi thứ chúng ta làm luôn dựa trên những điều tốt, hoặc là tốt cho chính chúng ta. Chúng ta không bao giờ làm bất cứ điều gì có thể gây ra sự tổn hại nào."

"Em chưa bao giờ nói thế..." Tôi lí nhí, nhớ lại tất cả những lần tôi đã đánh bại Stacia trong chính trò chơi của cô ta, hoặc ít nhất cũng đã cố thử.

"Cãi nhau vặt vãnh ở trong trường học hầu như là những gì anh luôn dính vào đấy." Anh bác bỏ những suy nghĩ của tôi. "Ý của anh là, chúng ta vận dụng vấn đề với tùy từng người. Nhưng dùng đến bùa chú để đạt được những gì em muốn...", anh lắc đầu, "ừm, đó lại là một trò chơi hoàn toàn khác. Hãy hỏi Romy và Rayne ấy!"

Tôi nhìn anh. "Chúng cũng là những phù thủy, em biết đấy. Những phù thủy tốt, dĩ nhiên, những phù thủy được dạy dỗ rất tốt - mặc dù không may cho chúng - lớp học của chúng đã bị cắt ngắn một chút. Nhưng hãy lấy Roman làm ví dụ, hẳn ta là một ví dụ hoàn hảo của những gì có thể xảy ra khi một người có cái tôi tham lam vô độ đối với quyền lực và bị lòng hận thù dẫn dắt. Thuật thôi miên mà hẳn sử dụng gần đây là một ví dụ về điều đó..."

Anh nhìn tôi, lắc đầu. "Làm ơn nói với anh rằng em không tìm thấy quyển sách ở trên kệ - nơi mà bất cứ ai cũng có thể lấy nó?"

Tôi bắt chéo chân và lắc đầu, ngón tay lần theo các đường may trên áo. "Không phải như thế...", tôi nói, "Bản copy cũ. Ý em là nó rất rất rất cũ. Anh biết đấy, mong manh và cổ xưa - giống như nó phải được đưa vào bảo tàng hoặc nơi nào đại loại thế. Tin em đi, cho dù nó thuộc về ai thì người đó cũng không muốn bất cứ ai biết về nó; họ đã mất rất nhiều công sức để giấu. Nhưng anh biết đấy, điều đó cũng không thể ngăn em tìm được nó..."

Tôi mỉm cười, hi vọng anh cũng sẽ mỉm cười, nhưng ánh mắt anh vẫn không thay đổi, đôi mắt lo lắng nhìn thẳng vào tôi.

"Em nghĩ ai đang sử dụng nó ? Lina hay Jude ?", anh hỏi, nói tên của họ một cách tình cờ đến nỗi cứ như là nhắc đến bạn bè.

"Có vấn đề gì sao ?" Tôi nhún vai. Anh chăm chú nhìn vào tôi một lúc lâu sau đó ngoảnh đi.

Tâm trí tâm lang thang đến một nơi nào đó rất lâu trước đây, nơi nào đó tôi chưa bao giờ tới. "Vậy, đó là toàn bộ câu chuyện, đúng không ? Một cuộc đột nhập ngắn ngủi vào Cuốn sách của bóng tối và em hoàn toàn mệt mỏi ?", anh quay sang tôi.

"Mệt mỏi ?" Tôi nhướn mày và lắc đầu. Sự lựa chọn từ ngữ kỳ lạ của anh luôn làm tôi vui vẻ.

"Quá đừ ?" Môi anh giãn ra thành một nụ cười. "Một chút." Tôi gật đầu, cùng cười với anh.

"Em không được đùa giỡn với người có tuổi. Nó hơi thô lỗ đấy, em có nghĩ thế không ?" Anh tinh nghịch vỗ nhẹ dưới cằm tôi. "Cũng có một chút." Tôi gật đầu, lặng yên bởi cảm giác được những ngón tay anh trượt từ mặt tôi, xuống cổ và đi xuống ngực tôi. Chúng tôi dựa đầu trên đi-văng và ngược nhìn nhau, tay anh di chuyển nhanh chóng, nhẹ nhàng lướt trên quần áo của tôi, cả hai chúng tôi đều ước nó có thể dẫn đến một cái gì đó sâu sắc hơn, nhưng trước mắt phải hài lòng với điều này.

"Vậy có chuyện gì khác nữa không ?", anh thì thầm, ấn môi vào da tôi, vẫn có một tấm chắn dao động giữa hai thân thể. "Sắp xếp lại vài thứ, danh sách đăng ký, các tập hồ sơ - ồ, và sau đó Honor bước vào !"

Anh lùi ra, sự cảnh giác ngay tức thì của anh làm người khác phải ngưỡng mộ.

"Thư giãn nào. Không phải cô ấy đến bói toán hay làm việc gì đại loại thế. Hoặc ít nhất cô ấy cũng không muốn làm như thế !"

"Thế cô ta muốn gì ?"

"Jude, em đoán vậy !"

Tôi nhắc vai, nhích ngón tay mình dưới gấu áo thun của anh, cảm nhận làn da mịn màng và ước gì tôi có thể di chuyển sâu hơn nữa. "Thật kỳ quặc khi nhìn thấy cô ta một mình. Anh biết đấy, không có Stacia hoặc là Craig đi cùng. Cô ta hoàn toàn giống như một người khác - xấu hổ và bối rối, hoàn toàn thay đổi."

"Em nghĩ cô ta thích Jude ?" Ngón tay anh lần theo xương đòn của tôi, sự đụng chạm của anh quá ấm áp, quá hoàn hảo đến nỗi làm lu mờ cả tấm màn chắn. Tôi nhún vai, vùi mặt vào chữ V nổi trên mặt áo sơ mi của anh, hít lấy mùi hương ấm áp trên cơ thể. Tảng lờ cảm giác dạ dày quặn lên khi anh nói, mặc dù không muốn biết nó có ý gì hay là tại sao tôi phải quan tâm nếu Honor thích Jude tôi cũng tiếp tục: "Tại sao ? Anh nghĩ em phải cảnh báo anh ta à ? Anh biết đấy, nói với anh ta Honor thật sự là người như thế nào ?"

Môi tôi ấn vào chỗ hõm ở trên cổ anh, ngay bên cạnh dây bùa hộ mệnh.

Anh thay đổi tư thế, đẩy tôi ra khi nói: "Nếu anh ta cũng có một món quà của tạo hóa giống như cách nói của em, Jude ta có thể đọc được năng lượng của cô ta và tìm ra câu trả lời cho chính mình."

Anh liếc nhìn tôi, giọng nói thận trọng, kiểm soát theo cách mà tôi không quen. "Bên cạnh đó, có phải chúng ta thậm chí còn không biết cô ta là người như thế nào sao ? Từ những gì em miêu tả, chúng ta chỉ biết cô ta luôn theo đuôi Stacia. Biết đâu cô ta cũng có một chút dễ thương thì sao..."

Tôi nheo mắt, cố gắng hình dung một phiên bản Honor dễ thương, nhưng không thể tưởng tượng nổi. "Nhưng...", tôi nói, "Jude có một thói quen là luôn luôn sa ngã trước những cô gái hư"

hồng và..."

Tôi ngừng lại, bắt gặp cái nhìn của anh và cảm thấy mọi việc đã chuyển sang hướng tồi tệ hơn, mặc dù tôi không biết tại sao. "Anh biết gì nào ? Đừng để ý tới chuyện đó. Nó nhàm chán, tẻ nhạt và không đáng để lãng phí thời gian. Chúng ta hãy nói về chuyện khác, được chứ ?"

Tôi nghiêng về phía anh, đưa môi về phía quai hàm của anh, lường trước được cảm giác đau nhói và xây xức do những sợi râu mọc ở đó. "Chúng ta hãy nói về điều gì đó không liên quan đến công việc của em, hoặc là về cặp sinh đôi, hay chiếc xe mới xấu xí của anh..."

Hi vọng anh bị thu hút, tôi tiếp: "Điều gì đó làm em cảm thấy khá hơn - hơn là những cũ kỹ và buồn chán."

"Có phải em đang nói là em buồn chán không ?" Anh nhìn tôi, mắt mở to, kinh ngạc. Tôi nhún vai, co rúm người lại, ước gì tôi có thể giả vờ nhưng cũng không muốn nói dối.

"Có một chút." Tôi gật. "Ý em là, em xin lỗi vì đã nói ra, nhưng việc chúng ta ôm ấp trên đi-văng trong khi bọn trẻ ngủ ở trên lầu." Tôi lắc đầu. "Đó là việc anh đang phải trông trẻ, và lũ trẻ thật sự cần anh. Ý em là, em biết chúng ta vẫn đang điều chỉnh... nhưng, ừm... em đoán những gì em đang cố nói là, nó làm em bắt đầu có cảm giác giống như đi trên một con đường mòn."

Tôi nhìn anh, môi mím chặt vào nhau, không chắc anh sẽ phản ứng như thế nào.

"Em biết làm thế nào để ra khỏi một con đường mòn, đúng không ?" Anh bật dậy nhanh đến nỗi thành một cái bóng sáng mờ. Tôi lắc đầu, nhận ra cái nhìn trong mắt anh khi chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên, trở lại vui vẻ, thú vị, không thể đoán trước được. "Cách duy nhất để trốn thoát là chớp lấy tự do !" Anh cười lớn, nắm lấy tay tôi và cuốn tôi đi.

Hai mươi ba

TÔI ĐI THEO ANH XUYỀN QUA BẾP VÀ RA GARA, tự hỏi còn nơi nào anh có thể đưa tôi đến kể từ sau chuyến đi thú vị đến Khu Vườn Mùa Hè.

"Còn hai đứa sinh đôi thì sao ?" Tôi thì thầm. "Chúng sẽ làm gì khi thức dậy và không thấy chúng ta ở đó ?"

Damen nhún vai, dẫn tôi ra xe của anh và nhìn vói qua vai. "Đừng lo lắng, chúng đang ngủ rất ngon. Bên cạnh đó, anh cảm giác rằng chúng ta sẽ ở đó chốc lát thôi."

"Và anh có làm gì thêm để đến đó không ?" Tôi hỏi, nhớ ra lần anh làm cho toàn bộ lớp học ngủ thiếp đi, vẫn không chắc anh đã làm điều đó như thế nào. Anh cười lớn, mở cửa, hối thúc tôi vào trong. Nhưng tôi lắc đầu và đứng yên trên đất. Không đời nào tôi lái chiếc xe từ thời xưa xưa đó - nó là hiện thân của con đường mòn cũ kỹ mà chúng tôi đang lạc bên trong.

Anh nhìn tôi một lúc, sau đó lắc đầu và nhắm mắt lại, mày nháu vào nhau khi anh hóa phép ra một chiếc

Lamborghini màu đỏ sáng bóng thay thế vào. Giống như chiếc tôi đã từng lái ngày hôm trước. Song tôi lại lắc đầu lần nữa, không cần một sự trêu chọc mới vì chiếc xe cũ đã là đủ lắm rồi. Vì thế tôi nhắm mắt lại và ước nó biến mất, thay vào đó là một bản sao chính xác của chiếc BMW màu đen sáng bóng anh thường dùng.

"Cuối cùng cũng quay về với nó..." Anh gật đầu, vẫy tôi vào với một nụ cười tinh nghịch. Và những gì tiếp theo mà tôi biết là chúng tôi nhanh chóng khởi động, lao xuống đường, chỉ chậm lại để mở các cánh cửa, trước khi xuống Đại lộ bờ biển với một tốc độ làm mờ hết mọi thứ xung quanh.

Tôi liếc qua anh, cố gắng nhìn vào tâm tai anh và nhìn xem nơi chúng tôi đang đến, nhưng anh chỉ cười, cố ý dựng lá chắn tâm linh của mình, quyết làm cho tôi ngạc nhiên. Anh đi như bay trên đường cao tốc và mở đĩa, cười một cách ngạc nhiên khi nhạc Beatles nổi lên.

"Album Sắc Trắng à ?" Anh liếc qua tôi khi lái xe với tốc độ gần như kỷ lục.

"Bất cứ thứ gì mang anh trở lại với cái xe này." Tôi mỉm cười, lắng nghe câu chuyện (rất nhiều lần rồi) về khoảng thời gian anh trải qua ở Ấn Độ để học cách thiền định cùng với họ, rồi trở lại sau khi John và Paul viết hầu hết những bài hát. "Thực tế là, nếu em hóa phép nó một cách chính xác, thì dàn âm thanh sẽ không chơi gì ngoài Beatles từ đó đến giờ."

"Làm thế nào anh có thể thích nghi với thế kỷ 21 nếu em cứ quyết tâm giữ anh chìm đắm trong quá khứ ?" Anh cười lớn. "Em thật sự hi vọng anh không thích nghi." Tôi lăm bầm, nhìn ra ngoài cửa sổ với những cái bóng mờ mờ của bóng tối và ánh sáng. "Thay đổi được đánh giá quá cao... hay ít nhất là những thay đổi gần đây của anh. Vậy anh đã nói gì nào ? Chúng ta có thể quảng chiếc xe dành cho bà mẹ xấu xí đi được không ?"

Tôi quay sang anh, nhìn khi anh ra khỏi đường cao tốc và liên tục rẽ ngang dọc trước khi leo lên một ngọn đồi rất dốc, dừng lại trước một tác phẩm điêu khắc ở phía trước một tòa nhà đá

vội lớn.

"Cái gì vậy ?" Tôi nheo mắt, biết chúng tôi đang ở đâu đó ở L.A thông qua khung cảnh và cảm giác ở thị trấn, nhưng không chắc đây là đâu.

"Bảo tàng nghệ thuật Getty." Anh mỉm cười, giậm phanh và nháy ra mở cửa cho tôi. "Em đã bao giờ ở đây chưa ?" Tôi lắc đầu tránh cái nhìn của anh. Một bảo tàng nghệ thuật là nơi cuối cùng tôi trông đợi hay là muốn được đến.

"Nhưng không phải nó đóng cửa rồi sao ?" Tôi liếc nhìn xung quanh, cảm giác chúng tôi là những người duy nhất ở đây, những người khác chắc chỉ là bảo vệ đang tuần tra ở bên trong.

"Đóng cửa ư ?", anh nhìn tôi lắc đầu. "Em nghĩ anh có thể để cho một thứ gì đó trần tục ngăn cản chúng ta sao ?" Anh trượt cánh tay vòng quanh người tôi và dẫn tôi lên các bậc đá, môi khẽ sát tai tôi khi anh nói thêm. "Anh biết bảo tàng không phải là lựa chọn đầu tiên của em, nhưng tin anh đi, anh sẽ chứng minh đây là một lựa chọn đúng đắn. Thêm nữa, từ những gì em vừa nói, rõ ràng cần minh họa..."

"Gì cơ ? Chứng minh rằng anh biết nhiều về nghệ thuật hơn em à ?" Anh dừng lại, mặt trở nên nghiêm túc. "Anh định chứng minh rằng thế giới thật sự là nơi mà em có thể đạt được bất cứ cái gì em muốn. Là sân chơi của chúng ta. Em muốn nó là cái gì thì nó sẽ là cái đó. Không cần thiết phải cảm thấy buồn tẻ hoặc là như đang đi vào lối mòn khi em hiểu rằng những quy tắc thông thường không còn được áp dụng - ít nhất là không đối với chúng ta. Chúng ta có thể làm mọi thứ chúng ta muốn, Ever, tất cả mọi thứ. Không có cái gì hoặc bất cứ ai có thể ngăn cản chúng ta."

Không hoàn toàn đúng, tôi nghĩ, ngẫm lại tất cả mọi thứ chúng tôi chưa bao giờ có thể làm trong suốt bốn trăm năm qua, trong đó tất nhiên có một điều tôi thật sự muốn chúng tôi làm. Nhưng anh chỉ mỉm cười, hôn lên trán tôi trước khi nắm lấy tay tôi, dẫn tôi tới cánh cửa.

"Bên cạnh đó, có một triển lãm mà anh cực kỳ muốn xem, và khi không có đông người thì nó không mất nhiều thời gian đâu. Anh hứa, sau đó chúng ta có thể đi bất cứ nơi đâu em muốn !"

Tôi nhìn chằm chằm vào cánh cửa khóa bệ vệ với những chuông báo động hiện đại nhất, chắc chắn chúng được nối thẳng với những người bảo vệ có mang súng liên thanh và những ngón tay của họ chỉ cần ấn vào cò súng.

Chết tiệt, ở đó còn một camera được ẩn đi theo dõi chúng tôi và không bảo vệ nào không thích thú cảm giác núp ở nơi nào đó bên trong, sẵn sàng ấn vào cái nút hoảng loạn dưới bàn tay mình.

"Anh định thử vào bên trong thật à ?" Tôi nuốt nước bọt, lòng bàn tay ướt ướt, tim tôi đập thình thịch, hi vọng anh chỉ đùa mặc dù rõ ràng là không.

"Không", anh thì thầm, nhắm mắt lại và thúc giục tôi nhắm mắt lại. "Anh không định thử, anh làm thật luôn. Và nếu em không phiền, em thật sự có thể giúp một phần bằng cách nhắm mắt lại và làm theo hướng dẫn của anh !"

Anh dựa sát vào gần hơn, môi anh sát bên tai tôi khi nói thêm: "Anh hứa không ai bị bắt, bị thương, hoặc bị bỏ tù. Thật đấy. Từ tận trái tim anh !"

Tôi nhìn anh, đảm bảo với bản thân mình rằng ai đó đã sống trong suốt sáu trăm năm đang

chia sẻ những kinh nghiệm của mình. Sau đó tôi hít một hơi và lao tới. Sao chép các bước anh dường như ra cho đến khi cánh cửa mở, các cảm biến đều tắt, và tất cả bảo vệ rơi vào một giấc ngủ dài. Hoặc ít nhất tôi hi vọng nó dài và sâu. Dài và sâu sẽ tốt hơn.

"Sẵn sàng chưa ?" Anh nhìn tôi, môi giãn ra thành một nụ cười. Tôi do dự, bàn tay run rẩy, mắt liếc ngang liếc dọc, nghĩ đến lối mòn chúng tôi đang gặp phải bắt đầu trông có vẻ mới mẻ hơn. Sau đó tôi nuốt khan và bước vào, sợ sệt khi đế giày cao su chạm vào sàn đá bóng loáng, kết quả là những âm thanh the thé, rít lên.

"Em nghĩ sao ?", Damen hỏi, khuôn mặt hớn hở, hi vọng tôi cũng thích thú như anh.

"Anh định đưa em đến Khu Vườn Mùa Hè, nhưng sau đây anh hình dung đó chính xác là những gì em chờ đợi. Vì vậy anh quyết định chỉ cho em thấy phép thuật ngay ở đây, ngay ở trên trái đất..."

Tôi gật đầu, còn lâu mới thích thú như mong đợi nhưng cố gắng giấu nhem suy nghĩ đó đi. Căn phòng rộng lớn với những trần nhà cao, cửa kính và rất nhiều hành lang, phòng lớn làm nó cho trở nên sáng sủa, dễ chịu vào ban ngày nhưng khá đáng sợ vào ban đêm.

"Nơi này thật lớn. Trước đây đã bao giờ anh ở đây chưa ?"

Anh gật đầu, hướng đến bàn tròn thông tin ở trung tâm.

"Một lần. Ngay trước khi nó mở cửa chính thức. Và mặc dù anh biết có rất nhiều công trình quan trọng để xem, thì vẫn có một triển lãm đặc biệt mà anh vô cùng thích !" Anh phác một cử chỉ hướng dẫn, ấn lòng bàn tay lên trên cho đến khi thứ anh mong muốn xuất hiện trong đầu anh. Sau đó, anh dẫn tôi đi xuống một dãy các hành lang và lên trên một vài tầng lầu, thấp sáng đường chúng tôi đi bằng một chùm đèn an ninh và ánh trắng xuyên qua cửa sổ.

"Có phải là nó ?" Tôi nhìn khi đứng trước một bức tranh rực rỡ có tiêu đề Madonna Enthroned, với cơ thể thánh Mathew vẫn sợ hãi, nét mặt đối sang vẻ vui sướng tinh khiết. Anh gật đầu, không thể nói khi anh bị hút hồn vào trong đó, đấu tranh để trấn tĩnh lại trước khi quay sang tôi.

"Anh đã du lịch rất nhiều. Đã sống ở rất nhiều nơi. Nhưng khi anh rời khỏi Ý cách đây bốn thế kỷ, anh đã thề sẽ không bao giờ quay trở lại. Thời kỳ phục hưng đã qua và cuộc sống của anh - ừm - anh đã sẵn sàng để bước tiếp. Nhưng rồi anh nghe về trường học mới của các họa sĩ, gia đình Carracci ở Bologna, những người học nghề từ các bậc thầy, bao gồm cả người bạn thân thiết của anh Raphael. Họ bắt đầu một trường phái vẽ tranh mới, ảnh hưởng đến những thế nghệ sĩ tiếp theo..."

Anh di chuyển bức tranh đến trước mặt chúng tôi, hơi lắc đầu. "Hãy nhìn vào kết cấu mềm mại này, cường độ của màu sắc và ánh sáng ! Nó chỉ..." Anh lắc đầu. "Nó chỉ rất rực rỡ." Anh nói, giọng đượm vẻ tôn kính.

Tôi liếc nhìn giữa bức tranh và anh, ước gì tôi có thể thấy nó như cách anh nhìn thấy. Không phải ở cái vẻ cổ kính, vô giá, được đánh giá cao treo ở trước mặt tôi, mà là một điều gì đó thật sự đẹp đẽ, một chủ thể của vinh quang, một phép lạ. Anh dẫn tôi đến bức tranh tiếp theo, tay chúng tôi nắm lấy nhau khi chúng tôi ngạc nhiên trước một bức tranh của Thánh Sebastian, cơ thể tội nghiệp, nhợt nhạt bị những mũi tên đâm xuyên qua - tất cả xuất hiện quá thật đến nỗi làm tôi rùng mình.

Và đó là lúc tôi có được thứ mình muốn. Lần đầu tiên, tôi có thể nhìn thấy những gì Damen nhìn thấy. Cuối cùng tôi cũng hiểu được cuộc hành trình thật sự của tất cả những tác phẩm nghệ thuật vĩ đại là một sự trải nghiệm độc lập và thế hệ sau không chỉ gìn giữ nó, hay là giải thích nó mà còn chia sẻ nó cho tất cả thời đại.

"Anh chắc phải cảm thấy rất...", tôi mím môi lại, cố tìm kiếm đúng từ để diễn tả. "Em không biết - quyền năng - em đoán thế. Để có thể tạo ra thứ gì đó tuyệt vời như thế này!"

Tôi nhìn anh, biết anh có thể dễ dàng tạo ra một tác phẩm đẹp đẽ và đầy ý nghĩa như những thứ treo ở trên đó. Nhưng anh chỉ nhún vai, di chuyển đến bức tiếp theo. "Khác với lớp nghệ thuật của bọn anh ở trường, anh chưa vẽ một bức nào trong năm nay, anh đoán anh thích hợp là một người cảm thụ hơn là một người sáng tạo..."

"Nhưng tại sao ? Tại sao anh quay lưng lại với một món quà như thế ? Ý em là, tài năng của anh cũng là một món quà, đúng không ? Không đời nào tài năng này có thể trở thành một thứ đi kèm với sự bất tử. Chúng ta đã nhìn thấy những gì xảy ra khi em thử vẽ..."

Anh mỉm cười, dẫn tôi băng qua một căn phòng và dừng trước một bức tranh tuyệt vời được gọi là Joseph và Vợ của Potiphar.

Liếc nhìn đến từng cen-ti-mét vuông của tấm vải bạt, anh nói: "Thật lòng chứ ? Quyền năng không bắt đầu từ việc mô tả anh cảm thấy thế nào với một cây cọ trong tay mình, một tấm vải bạt trắng tinh trước mặt mình, và một bảng màu đầy đủ sẵn ở bên cạnh. Trong suốt sáu trăm năm qua, anh là bất khả chiến bại, anh là người thừa kế thứ nước bất tử mà mọi người luôn tìm đến..." Anh lắc đầu. "Và không gì có thể so sánh với cảm hứng mà hoạt động sáng tạo mang lại. Tạo ra thứ gì đó mà em biết định mệnh đã cho nó tồn tại mãi với mọi thời đại."

Anh quay sang tôi, bàn tay vuốt ve má tôi. "Hoặc ít nhất đó là những gì anh tin tưởng cho đến khi anh trông thấy em. Bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy em..." Anh lắc đầu nhìn thẳng vào mắt tôi. "Không gì có thể so sánh với cái nhìn đầu tiên bắt đầu tình yêu của chúng ta."

"Anh không vẽ nữa là vì em ư - phải vậy không ?" Tôi nín thở, hi vọng tôi không phải là nguyên nhân làm sụp đổ sự nghiệp nghệ thuật của anh.

Anh lắc đầu, ánh mắt chuyển sang bức tranh trước mặt khi suy nghĩ của anh đã trôi tuột đi đâu đó. "Không phải tại em. Chỉ là - ừm - có một vài chuyện, tình hình thực tế buộc anh phải thế."

Tôi nheo mắt, không biết những điều anh nói có nghĩa gì.

"Có một hiện thực tàn nhẫn anh có lẽ phải nói cho em trước..." Anh thở dài, nhìn tôi. Tôi liếc anh, dạ dày lấp đầy sự sợ hãi, không chắc mình muốn nghe câu trả lời không.

"Ý anh là gì ?"

Tôi có thể cảm nhận từ ánh mắt anh, rằng anh đã phải vật lộn như thế nào với chuyện này. "Sự thật của cuộc sống vĩnh cửu...", anh nói, đôi mắt đen, buồn, tập trung lên người tôi. "Mọi thứ dường như vô cùng rộng lớn, vô hạn, mạnh mẽ, không giới hạn trong tầm nhìn - cho đến khi em nhận ra sự thật ẩn giấu đằng sau nó - sự thật về việc tất cả bạn bè của em yếu dần và chết đi trong khi em vẫn như vậy mãi. Em bị buộc phải quan sát nó từ xa, bởi vì một khi sự không công bằng trở nên rõ ràng, em không có lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục tiến lên, đến nơi nào đó mới và lại bắt đầu lại lần nữa. Lần nữa. Rồi lần nữa..." Anh lắc đầu.

"Tất cả những điều này làm cho em không thể hình thành bất cứ ràng buộc thật sự nào. Và điều mỉa mai là, mặc dù có sự tiếp cận không giới hạn của chúng ta với quyền lực và phép thuật, sự cám dỗ để thực hiện một thay đổi lớn hoặc bất cứ ảnh hưởng nào làm thay đổi điều gì đó phải được tránh xa bằng mọi giá. Đó là cách duy nhất để ẩn giấu, cất giữ những bí mật của chúng ta nguyên vẹn."

"Bởi vì...", tôi dỗ ngọt, ước gì anh thôi lan man và chỉ tập trung vào điểm chính. Anh làm tôi cảm thấy rất lo lắng khi anh bắt đầu nói kiểu đó.

"Bởi vì những bức vẽ đảm bảo rằng tên của em và chân dung của em sẽ được lưu lại trong lịch sử, một điều mà chúng ta phải tránh. Bởi vì trong khi mọi người xung quanh em đều sẽ già đi và chết, như Haven, Miles, cô Sabine, còn nữa, cả Stacia, Honor, và Craig - em và anh sẽ giống như nhau, hoàn toàn không thay đổi. Tin anh đi, sẽ không lâu đâu trước khi mọi người bắt đầu để ý làm thế nào em không thay đổi chút gì kể từ lần gặp đầu tiên. Chúng ta không thể thoát khỏi rủi ro bị nhận ra sau năm mươi năm mà vẫn chỉ giống như một Haven lúc 17 tuổi. Không thể ngăn cản rủi ro bí mật của chúng ta bị lộ !"

Anh nắm lấy cổ tay tôi, nhìn chăm chăm vào tôi với cường độ khiến tôi thật sự cảm thấy sức nặng của sáu trăm năm qua. Và như mọi khi, khi anh gặp khó khăn như thế này, ao ước duy nhất của tôi là xua nó đi.

"Có khi nào em bắt đầu tưởng tượng rằng cô Sabine, hoặc Haven, hoặc Miles phát hiện sự thật về chúng ta chưa ? Em đã tưởng tượng những gì họ nghĩ, những gì họ nói, những gì họ làm chưa ? Đó là lý do tại sao những người như Roman và Drina cực kỳ nguy hiểm - họ phô trương những gì họ đang có, hoàn toàn bỏ qua các trật tự của tự nhiên. Không có gì là sai lầm cả Ever, vòng tuần hoàn của cuộc sống có lý do của nó. Và trong khi anh có thể che giấu điều đó bằng tuổi trẻ của mình, có thể để bản thân mình được đặt bên ngoài điều đó, anh đã không làm. Thêm một chuyện nữa, cuối cùng, không thật sự cần phải chống lại nó. Cho dù em có đầu thai giống như những người bạn của chúng ta, hoặc là giữ mãi dáng vẻ như chúng ta, nghiệp báo của em sẽ luôn bắt được em. Bây giờ, với những gì anh đã trải qua ở Vực thẳm, anh thậm chí còn bị thuyết phục rằng cuộc sống cũng như tự nhiên có vòng đời của nó, chỉ theo một cách và luôn luôn như vậy."

"Nhưng - nếu đó là những gì anh tin tưởng - thì nơi nào dành cho chúng ta ?" Tôi hỏi, một cơn ớn lạnh lan khắp da thịt, mặc dù có sự ấm áp của bàn tay anh.

"Ý em là, nghe những gì anh nói, chúng ta phải buông bỏ mọi thứ, chỉ sống cho bản thân, hơn là sử dụng sức mạnh khó tin của mình để làm thay đổi bất cứ sự thật nào. Làm thế nào để anh có thể thay đổi nghiệp báo nếu anh không sử dụng món quà của mình để giúp đỡ những người khác ? Đặc biệt nếu anh làm như vậy dưới hình thức nặc danh ?"

Tôi nghĩ đến Haven và hi vọng có thể giúp đỡ cô ấy. Nhưng trước khi tôi nói nốt, Damen đã lắc đầu: "Nơi nào dành cho chúng ta ? Chính là nơi chúng ta đang ở !"

Anh nhún vai. "Cùng nhau. Mãi mãi. Miễn là chúng ta cực kỳ cẩn thận và tiếp tục đeo tấm bùa hộ mệnh của mình, thế thôi. Và em hỏi về việc sử dụng sức mạnh của chúng ta ? Ừm, anh e rằng nó phức tạp hơn là phân định rạch ròi đúng và sai. Trong khi chúng ta có thể đánh giá từng điều là tốt hay xấu, thì nghiệp báo không thế. Nó chỉ là một trường hợp đơn giản giống như chính bản thân nó, sự cân bằng cuối cùng, không nhiều hơn, không ít hơn. Nếu em quyết

tâm khắc phục mọi tình huống mà em cho là tồi tệ, hay khó khăn, hay không hài lòng, thì em đã cướp lấy cơ hội của người khác để sửa chữa nó, học hỏi từ nó, hoặc là thậm chí trưởng thành từ nó. Một số điều, dù đau đớn, nhưng xảy ra đều có lý do... Em hoặc anh, mặc dù chúng ta biết biết toàn bộ câu chuyện cuộc đời của mọi người - những trải nghiệm trong quá khứ, nhưng nếu chúng ta xâm nhập vào và cản trở, dù với mục đích tốt cũng sẽ giống như cướp đi hành trình của họ. Mọi thứ tốt hơn nếu chúng ta không can thiệp vào."

"Vậy để em nói thẳng điều này." Một sự khiếp đảm len lỏi vào trong giọng nói của tôi và tôi không cố giấu nó. "Haven đến gặp em và nói, con mèo của mình đang chết dần. Và mặc dù em khá chắc em có thể cứu chữa nó, thì em cũng không được làm vì nó sẽ đưa đến kết quả là dẫn ra rất nhiều câu hỏi mà em không bao giờ có thể giải thích và tạo ra nghi ngờ quá đáng, Tốt thôi. Em hiểu rồi. Em không thích như thế, nhưng em chấp nhận chuyện đó. Song khi Haven nói bố mẹ cô ấy có thể li dị, em bị dao động, nó giống như toàn bộ thế giới của em

đang bị sụp đổ - hãy nói với em điều này không có chút mơ hồ nào, rằng em đang ở vị trí tuyệt hảo để giúp cô ấy, có thể đảo ngược một số thứ trong chuyện đó bằng cách... em không biết nữa."

Tôi nhún vai, cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng.

"Nhưng dù sao đi nữa, ý của em, một chuyện không may như thế xảy ra với bạn tốt của chúng ta và anh đang nói với em rằng chúng ta không thể giúp ? bởi vì nó sẽ làm đảo lộn hành trình của cô ấy, hay là nghiệp báo của cô ấy, hay là bất cứ điều gì như anh nói ? Ý em là, hãy giải thích cho em làm thế nào có thể giúp đỡ nghiệp báo của mình chỉ bằng cách giữ lấy những điều tốt cho mình ?"

"Anh khuyên em không nên dính vào chuyện đó." Damen quay trở lại với bức tranh và quay lưng về phía tôi.

"Bố mẹ của Haven sẽ tiếp tục cãi nhau dù cho em có làm gì, thậm chí nếu em thanh toán hết tiền nợ cho ngôi nhà cô ấy, nghĩ rằng em có thể cứu nó..." Anh nhìn qua, gửi cho tôi một ánh mắt đầy ngụ ý, cảm nhận được đó chính xác những gì tôi định làm.

"Ừm, họ vẫn sẽ kết thúc bằng cách bán nó, để có thể chia số tiền thu được và dời đi..." Anh thở dài, giọng dịu xuống. "Anh xin lỗi, Ever. Anh không định lên lớp như một ông già lắm cẩm, nhưng có lẽ anh phải làm thế. Anh đã nhìn thấy quá nhiều và phạm quá nhiều sai lầm - em không biết anh mất bao lâu để học được những điều đó đâu. Nhưng đó thật sự là một trải nghiệm cho tất cả mọi thứ - giống như họ nói. Và trải nghiệm của chúng ta là vĩnh cửu, chúng ta không bao giờ tiết lộ ra."

"Còn nữa, có bao nhiêu nghệ sĩ nổi tiếng đã vẽ chân dung anh rồi ? Anh đã nhận được bao nhiêu món quà từ Marie Antoinette ?" Tôi lắc đầu. "Em chắc rằng những bức chân dung đó vẫn còn được lưu giữ. Em chắc ai đó đã giữ một tạp chí có tên anh trong đó. Và những ngày làm mẫu của anh ở New York thì sao ? Chuyện đó thì sao ?"

"Anh không phủ nhận bất kỳ điều gì trong đó." Anh nhún vai. "Anh đã tự phụ, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, một người quá yêu bản thân mình và là một chàng trai rất vui vẻ."

Anh cười lớn, biến trở lại gương mặt mà tôi biết và yêu, Damen nóng bỏng, Damen vui vẻ, trái ngược gương mặt đầy đe dọa lúc nãy.

"Nhưng em phải hiểu, những bức chân dung đó đều được ủy nhiệm cá nhân, thậm chí sau đó anh biết tốt hơn là cho phép họ được công khai. Với việc làm mẫu, đó chỉ là một vài bức tranh nhỏ cho chiến dịch quảng cáo. Anh đã bỏ ngay ngày hôm sau !"

"Vậy tại sao anh lại không vẽ nữa ? Ý em là, nó có vẻ như là một cách tuyệt vời để ghi lại một cuộc sống bất thường lâu dài."

Đầu tôi bắt đầu quay mòng mòng với tất cả những điều này. Anh gật đầu, "Vấn đề là những tác phẩm của anh trở nên rất nổi tiếng. Anh được tán tụng, và tin anh đi, chính anh cũng tán dương mình." Anh cười lớn, lắc đầu. "Anh đã vẽ như một người điên, hoàn toàn bị ám ảnh, không quan tâm đến bất cứ điều gì khác. Tích lũy một bộ sưu tập lớn thu hút quá nhiều sự chú ý đến bản thân anh trước khi anh nhận ra sự rủi ro, và sau đó..."

Tôi nhìn anh, tim vỡ vụn khi nhìn thấy những hình ảnh được mở ra trong đầu anh. "Và sau đó có một đám cháy." Tôi thì thầm, nhìn thấy một ngọn lửa màu cam, dữ dội bốc lên bầu trời tối đen. "Mọi thứ đều bị phá hủy." Anh gật đầu. "Bao gồm tất cả các lần xuất hiện của anh."

Tôi hít một hơi, mắt nhìn anh, không biết phải nói gì. "Trước khi họ có thể dập tắt ngọn lửa, anh đã đi rồi. Du lịch khắp châu Âu, chạy trốn từ nơi này sang nơi khác giống một dân di cư, dân gypsy, một kẻ lang thang, thậm chí phải đổi tên vài lần cho đến khi thời gian qua đủ lâu và mọi người bắt đầu quên. Cuối cùng anh định cư ở Paris, nơi như em biết đó, chúng ta gặp nhau lần đầu tiên - và, ừm em đã biết phần còn lại. Nhưng Ever..."

Anh nhìn vào mắt tôi, ước gì không phải nói ra, song biết rằng cần thiết phải lên tiếng. "Tất cả những điều này để chỉ ra rằng - không lâu nữa em và anh sẽ phải rời đi."

Khoảnh khắc anh nói điều đó, tôi khó có thể tin rằng mình đã không nghĩ đến chuyện này trước đây. Ý tôi là, nó quá hiển nhiên, ngay trước mắt. Bằng cách nào đó tôi đã tảng lờ nó, giả vờ mọi thứ sẽ khác đối với tôi. Và nó đã chỉ cho tôi thấy những gì "cái giá" có thể mang lại.

"Em có lẽ không già mấy so với quá khứ", anh tiếp tục, bàn tay vuốt má tôi. "Tin anh đi, sẽ không lâu đâu trước khi bạn bè chúng ta bắt đầu để ý."

"Làm ơn đi mà."

Tôi mỉm cười, tuyệt vọng tìm kiếm thêm một chút ánh sáng trong không gian tối tăm, nặng nề này. "Em có thể nhắc nhở anh rằng chúng ta đang sống ở California không ? Một nơi mà phẫu thuật chỉnh hình được xem là một tiêu chuẩn. Không ai có tuổi ở đây cả. Nghiêm túc đấy. Vớ vẩn thật, nhưng chúng ta có thể vẫn như vậy khi chúng ta tiến thêm một trăm năm tiếp theo."

Tôi cười lớn, song khi tôi nhìn Damen, nhìn thấy cách anh nhìn tôi, rõ ràng tình huống nghiêm trọng hơn trò bông đùa nhỏ của tôi. Tôi tiến về chiếc ghế dài ở trung tâm căn phòng, thả người xuống đó, vùi mặt vào hai bàn tay.

"Em biết nói gì với cô Sabine đây ?" Tôi thì thầm khi Damen ngồi xuống bên cạnh tôi, vòng tay quanh người tôi và xoa dịu nỗi sợ hãi của tôi.

"Ý em là, rất khó để em có thể giả tạo cái chết của mình. Các công cụ điều tra tội phạm ngày nay tiến bộ hơn nhiều so với thời của anh."

"Chúng ta sẽ phải đối phó với nó khi thời gian đến", anh nói. "Anh rất tiếc, anh phải đề cập đến chuyện này trước." Nhưng khi tôi nhìn vào mắt anh, tôi biết đó không phải điều quan

trọng nữa. Sẽ không tạo ra nhiều sự khác biệt. Nhớ lại cái ngày khi anh lần đầu tiên trình bày toàn bộ ý tưởng về sự bất tử với tôi, cách anh đã giải thích một cách cẩn thận rằng tôi không bao giờ băng qua cây cầu phân chia ranh giới, không bao giờ ở cùng với gia đình mình lần nào nữa. Nhưng dù sao đi nữa tôi đã chấp nhận. Đẩy những ý nghĩ đó ra khỏi suy nghĩ của mình, tôi đã hình dung tôi sẽ tìm thấy một kiểu quy tắc, khám phá ra một cách để thích ứng với tất cả những điều đó - sẵn sàng thuyết phục chính bản thân mình chấp thuận bất cứ điều gì nếu nó nghĩa là được ở cùng với anh vĩnh viễn.

Và nó cũng sẽ không thay đổi lúc này. Mặc dù tôi không biết phải nói gì với cô Sabine và làm thế nào để giải thích việc chúng tôi đột nhiên bỏ rơi bạn bè, nhưng cuối cùng, tất cả những gì tôi muốn là được ở cùng với anh. Đó cách duy nhất làm cuộc sống của tôi đầy đủ ý nghĩa.

"Chúng ta sẽ tận hưởng một cuộc sống tốt đẹp, Ever, anh hứa với em điều đó. Em sẽ không bao giờ thiếu bất cứ trải nghiệm nào, và em sẽ không bao giờ cảm thấy buồn chán nữa. Không bao giờ sau khi nhận ra những khả năng tuyệt vời của việc tồn tại vĩnh viễn. Mặc dù ngoài em và anh tất cả cả những kết nối của chúng ta với bên ngoài chỉ tồn tại trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng cuộc sống không xoay tròn xung quanh đó, không phải là kẻ hờ như em nghĩ. Chia tay là một điều cần thiết, tinh khiết và đơn giản!"

Tôi hít một hơi thật sâu và gật đầu, nhớ lại lần đầu tiên khi tôi gặp anh và cách anh nói điều gì đó về việc cảm thấy rất tệ khi nói lời tạm biệt. Nhưng anh chỉ mỉm cười, đáp lại ý nghĩ của tôi. "Anh biết. Em nghĩ việc đó sẽ dễ dàng hơn, đúng không ? Nhưng nó chưa bao giờ thật sự như vậy. Anh thường tìm thấy cách dễ dàng hơn là chỉ việc biến mất và tránh mặt họ hoàn toàn."

"Có lẽ chỉ dễ hơn đối với anh thôi.."

Anh gật đầu, đứng lên khỏi ghế và kéo tôi lên cùng với anh. "Anh là một kẻ tự phụ và ích kỷ, anh có thể nói gì nào ?"

"Đó không phải là ý em muốn nói..." Tôi lắc đầu. "Em chỉ..."

"Làm ơn đi mà." Anh nhìn tôi. "Không cần phải bảo vệ anh. Anh biết anh như thế nào - hoặc ít nhất anh đã từng như thế nào..."

Anh đứng dậy, dẫn tôi rời khỏi những bức tranh mà anh cất công đến đây để nhìn thấy chúng. Chỉ là tôi chưa sẵn sàng để rời đi. Vẫn chưa. Bất cứ ai bị tước đi niềm đam mê lớn nhất đời của họ, chỉ đơn giản là bỏ đi giống như anh, xứng đáng được có cơ hội thứ hai.

Tôi buông tay anh ra và nhắm mắt lại, hóa phép ra một tấm vải bạt lớn, một bộ cọ vẽ, một bảng màu sơn, bất cứ thứ gì anh có thể cần, trước khi anh có thể ngăn tôi lại.

"Cái gì thế này ?" Anh nhìn chằm chằm hết giá vẽ đến tôi.

"Ồ, quả thực đã rất lâu rồi nếu anh thậm chí không thể nhận ra dụng cụ nghề nghiệp..." Tôi mỉm cười.

Anh nhìn tôi, ánh mắt dữ dội, kiên định nhưng tôi cũng nhìn lại với ánh mắt như vậy. "Em nghĩ có lẽ sẽ tốt hơn cho anh khi được vẽ cùng với bạn bè của mình."

Tôi nhún vai, quan sát khi anh cầm lấy một cây cọ ở trên bàn, chuyển nó vào giữa lòng bàn tay. "Anh đã nói rằng chúng ta có thể làm bất cứ điều gì chúng ta muốn, đúng không ? Quy tắc thông thường không được áp dụng nữa sao ? Không phải mục đích của chuyến đi này sao ?"

Anh nhìn tôi, vẫn còn do dự nhưng đã chấp thuận.

"Và trong trường hợp này, thì em nghĩ anh phải vẽ thứ gì đó ở đây. Hãy tạo ra thứ gì đó đẹp đẽ, to lớn, bất diệt, bất cứ cái gì anh muốn. Ngay sau khi anh hoàn thành nó, chúng ta sẽ gắn nó cùng với những tác phẩm của bạn bè anh. Để nó lại đó mà không ký tên, dĩ nhiên."

"Anh đã cách quá xa quá khứ để có thể bị nhận ra rồi", anh nhìn tôi, mắt sáng lên.

"Tốt." Tôi gật đầu, bước về tấm vải trống. "Em mong đợi được nhìn thấy một tác phẩm đầy cảm hứng của một thiên tài mà không có cái tôi trong đó."

Đặt tay lên vai anh, thúc vào khuỷu tay anh, tôi nói thêm: "Anh nên bắt đầu rồi đó. Không giống như sự bất tử của chúng ta, thời gian đêm nay có hạn..."

Hai mươi tư

TÔI LIẾC NHÌN GIỮA BỨC TRANH VÀ DAMEN, TAY đỡ lấy cầm, hoàn toàn không thể thốt lên lời. Biết rằng cho dù tôi nói gì cũng không thể miêu tả được những gì trước mắt. Hoàn toàn không từ nào có thể diễn tả.

"Nó rất..." Tôi ngừng lại, cảm thấy mình nhỏ bé, không xứng đáng, hoàn toàn toàn không đáng giá gì so với hình ảnh quá xuất chúng đó.

"Nó thật đẹp, siêu việt... và..." Tôi lắc đầu. "Và không đời nào đó có thể là em."

Damen cười lớn, bắt gặp ánh mắt tôi: "Ồ, đó hoàn toàn là em mà !"

Anh mỉm cười, chỉ vào bức tranh. "Thật ra, đó chính là hiện thân của tất cả các hiện thân của em. Một hình ảnh tổng hòa của em trong bốn trăm năm qua. Mái tóc bốc lửa và làn da mịn màng tới từ cuộc sống của em ở Amsterdam, sự tự tin và sức thuyết phục từ những ngày em còn theo Thanh giáo, sự khiêm nhường và sức mạnh nội tâm từ cuộc sống khó khăn của em ở Paris, cách ăn mặc cầu kỳ và cái nhìn mời gọi được lấy từ những ngày em sống ở Luân Đôn, trong khi mắt em..." Anh nhún vai, quay sang tôi. "Chúng vẫn vậy. Không thay đổi, vĩnh cửu, cho dù em ở cuộc sống nào."

"Bây giờ thì sao ?" Tôi thì thầm, ánh mắt tập trung trên tấm vải bạt, nhìn vào sinh vật rạng rỡ, chói lọi, bay bổng - một nữ thần thật sự giáng xuống từ trên trời, háo hức ban cho trái đất những món quà của mình. Biết rằng nó có thể là hình ảnh đẹp nhất mà tôi từng nhìn thấy, nhưng vẫn chưa nhận ra được làm thế nào đó có thể là tôi.

"Phần nào của em được lấy từ bây giờ ? Ý em là ngoài đôi mắt ra !"

Anh mỉm cười, "Đó là lý do tại sao đôi cánh của em mỏng nhẹ như tơ, dĩ nhiên..."

Tôi quay lại, tưởng anh nói đùa cho đến khi tôi nhìn thấy biểu hiện nghiêm túc trên mặt anh. "Em hoàn toàn không nhận thức được chúng, anh biết !" Anh gật đầu. "Nhưng tin anh đi, chúng ở đó. Có em trong đời anh giống như một món quà từ trên trời, một món quà anh không chắc mình xứng đáng được nhận, nhưng là thứ anh phải cảm ơn mỗi ngày !"

"Làm ơn đi. Em khó mà tốt đẹp - hay tử tế - hay rực rỡ - thậm chí giống như thiên thần ở trên cao như anh đang nghĩ đâu !" Tôi lắc đầu. "Đặc biệt là gần đây, anh biết mà..."

Tôi nói thêm, ước gì tôi có thể treo nó trong phòng mình, nơi tôi có thể nhìn thấy mỗi ngày, nhưng biết rằng tốt hơn là nên để nó ở lại đây.

"Em chắc về chuyện này chứ ?" Anh liếc nhìn giữa bức vẽ tuyệt đẹp chưa ký tên của mình và những bức tranh khác của bạn bè.

"Hoàn toàn chắc." Tôi gật đầu. "Hãy tưởng tượng tất cả những hỗn loạn sẽ xảy ra khi họ tìm thấy nó được đóng khung và gắn lên tường. Dù sao đi nữa, đó cũng là một sự hỗn loạn theo chiều hướng tốt. Bên cạnh đó, chỉ cần nghĩ về tất cả những người sẽ được kêu gọi đến đây để nghiên cứu nó, cố gắng xác định xem nó đến từ đâu, làm thế nào có ở đây, và ai có thể tạo ra nó..."

Damen gật đầu, nhìn bức tranh lần cuối trước khi quay đi. Nhưng tôi nắm lấy tay anh và kéo anh trở lại cùng với tôi. "Này, đừng vội thế. Anh không nghĩ chúng ta phải đặt tên cho nó sao ? Anh biết đấy, thêm một tấm bảng đồng nhỏ bé giống như những người khác ?"

Anh liếc qua đồng hồ, có một chút phân tâm.

"Anh chưa bao giờ giỏi trong việc đặt tên tác phẩm của mình cả, luôn luôn đặt tên một cách rõ ràng. Em biết đó: Đĩa trái cây hoặc là Hoa tulip đỏ trong một cái bình xanh."

"Ừm, rõ ràng tốt hơn là không đặt tên cho nó kiểu như Ever với Đôi cánh, Thiên thần Ever, hay đại loại bất cứ thứ gì như thế. Anh biết đấy, trong trường hợp ai đó nhận ra em. Nhưng về một thứ gì đó, có chút..., em không biết,... giống một câu chuyện thì sao ? Ít tầm thường, nhiều tượng trưng !"

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, quyết tâm thực hiện việc này.

"Có đề xuất gì nữa không ?"

Anh nhìn tôi thoáng qua trước khi ánh mắt anh lại bắt đầu lang thang đâu đó.

"Quyển rũ - hoặc là Mê hoặc - hoặc là em không biết nữa, thứ gì đại loại như thế thì sao ?"

Tôi mím môi lại với nhau.

"Quyển rũ ư ?" Anh quay sang tôi. "ừm, anh có thể thấy được một vài kiểu đánh vần nếu anh nghĩ đến điều đó giống như em."

Tôi cười lớn, nhìn thấy mắt anh sáng lên trong khi anh cười với tôi. "Quyển rũ, chính là nó !" Anh gật đầu, trở lại với công việc lần nữa. "Nhưng chúng ta cần làm tấm biển này nhanh lên. Anh e rằng chúng ta..."

Tôi gật đầu, nhắm mắt lại và hình dung tấm biển trong đầu tôi, thì thầm: "Em phải sử dụng gì cho phần tên nghệ sĩ - ẩn danh hay là khuyết danh ?"

"Gì cũng được", anh nói, giọng gấp gáp, lo lắng, mong muốn được tiếp tục. Tôi chọn khuyết danh bởi vì tôi thích âm thanh của nó, tôi nghiêng về phía trước kiểm tra tác phẩm của mình, và hỏi: "Anh nghĩ sao ?"

"Anh nghĩ tốt nhất chúng ta nên chạy đi là vừa." Anh nắm lấy tay tôi và kéo tôi cùng với anh, nhanh đến nỗi chân tôi chưa một lần chạm đất. Chạy đua xuống những chuỗi hành lang dài, bước qua những cầu thang như thể chúng chưa bao giờ ở đó. Cánh cửa vào vừa vặn nằm trong tầm mắt chúng tôi khi cả căn phòng sáng lên và chuông báo động bắt đầu hoạt động.

"Ôi, Chúa ơi !"

Tôi la lên, sự hoảng sợ đè lên cổ họng khi anh vẫn đang đua tốc độ. Giọng anh khàn khàn vỡ vụn: "Anh không định ở lại quá lâu như thế này... Anh... anh không biết..."

Vừa ngừng lại khi chạm vào cánh cửa trước cũng là lúc chiếc lồng thép đổ xuống. Tôi quay sang Damen, tim đập thành thịch, da ướt đẫm mồ hôi, nhận ra được những bước chân đằng sau chúng tôi, những tiếng la hét vang lên. Đứng yên lặng bên cạnh anh, không thể cử động, không thể hét lên, mắt anh nhắm nghiền lại, thúc giục hệ thống báo động phức tạp ngừng hoạt động một lần nữa. Nhưng đã quá trễ. Họ đã ở đây. Vì thế tôi giơ tay đầu hàng, sẵn sàng chấp nhận số phận của tôi, khi lồng thép đổ xuống, tôi kéo ra một cánh cửa khác và hướng về cánh đồng nở rộ của Khu Vườn Mùa Hè. Hoặc ít nhất tôi hình dung ra Khu Vườn Mùa Hè.

Damen hình dung chúng tôi an toàn thu mình trong chiếc xe của anh, hướng về nhà. Và vì vậy, thay vào đó, chúng tôi thấy mình ở giữa một xa lộ đông đúc - hàng loạt chiếc xe đang phóng với tốc độ cao bấm còi inh ỏi và nhấn phanh khi chúng tôi thúc giục bản thân nhanh chóng đi qua một bên lề, liếc nhìn xung quanh và cố giữ lấy hơi thở khi cố xác định chúng tôi đang ở đâu.

"Em không nghĩ đây là Khu Vườn Mùa Hè." Tôi liếc nhìn qua Damen trong khi anh mỉm cười, làm cho tôi cảm thấy ổn hơn. Cả hai chúng tôi túm tụm vào nhau ở bên lề của một con đường cao tốc đầy rác thải, một vị trí không xác định được, mặc dù chúng tôi đã cố gắng hết sức.

"Đó có phải cách để chúng ta thoát ra khỏi lối mòn không ?" Anh thở hỗn hển, vai rung lên khi chúng tôi tiếp tục cười lớn.

"Em gần như đã có một cơn đau tim ở đó - em nghĩ chắc chắn chúng ta sẽ bị bắt !" Tôi lấy lại nhịp thở của mình và lắc đầu.

"Coi nào !" Anh kéo tôi lại gần. "Không phải anh đã hứa sẽ luôn chăm sóc em và không để cho em bị tổn thương sao ?" Tôi gật đầu, nhớ lại những lời đó nhưng tiếc là những giây phút cuối cùng vẫn khắc lên bộ não tôi.

"Còn về một chiếc xe thì sao ? Có một chiếc xe bây giờ sẽ tốt hơn, em có nghĩ thế không ?" Anh nhắm mắt lại, chuyển chiếc BMW từ đó về đây, hoặc có lẽ anh hóa phép một chiếc khác thay thế, không cần thiết phải kể ra khi chúng đều giống nhau cả thôi.

"Em có thể tưởng tượng được những gì mấy gã bảo vệ nghĩ khi nhìn thấy chúng ta, và sau đó là chiếc xe biến mất không ?" Anh mở cửa xe, đẩy tôi vào. "Còn nữa, camera an ninh...", anh nhắm mắt lại, sử dụng năng lực siêu linh "chăm sóc" chúng.

Tôi nhìn theo khi anh bắt đầu hòa vào dòng giao thông trên đường, một nụ cười hạnh phúc lan tỏa trên mặt. Tôi nhận ra rằng anh thật sự thích thú nó. Rằng những phút giây nguy hiểm vừa rồi thậm chí làm anh cảm thấy vui thích hơn là được vẽ trở lại.

"Cũng đã lâu rồi anh mới phải chật vật như vậy." Anh liếc nhìn qua tôi. "Nhưng chỉ để em biết, em cũng có một phần trách nhiệm. Sau tất cả chuyện đó, em là người đã thuyết phục anh nấn ná lại !"

Tôi nhìn anh, ánh mắt lướt lên mặt anh, thật sự thu hết khuôn mặt anh vào trong đó. Và mặc dù nhịp tim tôi có thể không bao giờ trở lại bình thường lần nữa, cũng đã quá lâu rồi tôi nhìn thấy anh giống như thế này - hạnh phúc, vô tư lự khi xảy ra tình huống nguy hiểm như vừa rồi, theo cách mà lần đầu tiên anh xuất hiện đầy hấp dẫn trước mắt tôi.

"Chúng ta làm gì tiếp theo nào ?" Anh vượt qua đèn giao thông, bàn tay đặt lên đùi tôi.

"Ừm, về nhà chứ ?" Tôi tự hỏi những gì có thể tạo ra một chuyến đi chơi như thế. Nhưng anh nhìn tôi, rõ ràng muốn chơi tiếp.

"Em chắc chứ ? Bởi vì chúng ta có thể ở bên ngoài bao lâu tùy thích, anh không muốn em trở nên buồn chán lần nữa."

"Em nghĩ em đã đánh giá thấp sự buồn chán." Tôi cười lớn. "Em bắt đầu nhìn thấy nó được thay thế như thế nào rồi."

Damen gật đầu, nghiêng người qua tôi và đặt môi lên má tôi, làm chiếc xe gần như chạm

vào đuôi một chiếc Escalade lúc anh rời mắt khỏi con đường. Tôi cười lớn, đẩy anh trở lại chỗ ngồi của mình.

"Thật đấy. Em nghĩ chúng ta đã có đủ may mắn cho một đêm rồi !"

"Như em muốn." Anh mỉm cười, vỗ đầu gối của tôi khi anh quay trở lại con đường, tập trung trở về nhà.

Hai mươi lăm

MẶC DÙ TÔI ĐÃ HI VỌNG MÌNH ĐI ĐỦ NHANH ĐỂ khỏi chạm mặt thầy Munoz đến đón cô Sabine, nhưng lúc tôi kéo cần xe, liếc qua gương chiếu hậu, tôi phát hiện ra thầy đang ở ngay đó, đằng sau tôi.

Quá sớm.

Sớm hơn mười phút so với thực tế.

Cũng mười phút đó tôi dự tính phóng như bay từ nơi làm việc về nhà và thay đổi thứ gì đó u sầu hơn, trước khi lẫn mất, chạy đến sân trước nhà Haven nơi buổi tưởng niệm chú mèo Charm sẽ được tổ chức.

"Ever à ?" Thầy Munoz leo ra khỏi chiếc Prius màu bạc sáng bóng, đập những chiếc chìa khóa vào nhau nheo mắt nhìn tôi.

"Em đang làm gì ở đây vậy ?" Ông nghiêng đầu khi đến gần, bao quanh tôi bằng mùi nước hoa Axe. Tôi khoác túi lên vai, đập cửa xe khó khăn hơn dự định.

"Thật hài hước. Em - ừm - em thực sự sống ở đây."

Ông nhìn tôi, đầu vẫn nghiêng qua một bên làm tôi không chắc ông nghe thấy cho đến khi ông lắc đầu và lặp lại: "Em sống ở đây ?"

Tôi gật đầu, không muốn nói thêm gì nữa.

"Nhưng..." Ông liếc xung quanh, lướt qua lối đi bằng đá, cửa trước, bãi cỏ mới cắt gần đây, những thảm hoa đã bắt đầu nở. "Nhưng đây là nhà của cô Sabine - đúng không ?"

Tôi ngừng lại, bị cảm dỗ bảo với ông rằng không phải, rằng nơi này chỉ là Tuscan giả, bãi biển Laguna McMansion, không phải là nhà của cô Sabine. Rằng ông có thể đã nhầm lẫn và thay vào đó đã đến nhà tôi.

Nhưng khi tôi đang suy nghĩ về điều đó, cô Sabine đã đến bên cạnh chúng tôi. Nhảy ra khỏi xe của mình, cô vui vẻ một cách đầy nhiệt thành khi nói: "Ôi, Paul ! Rất xin lỗi vì em trễ hẹn - văn phòng thật điên rồ và mỗi khi em cố bỏ lại mọi thứ để đi thì lại có chuyện !"

Cô lắc đầu, nhìn thầy theo cách quá tình tứ cho ngày hẹn đầu tiên. "Nhưng nếu anh có thể cho em vài phút, em sẽ chạy lên lầu và thay đồ để chúng ta có thể ra ngoài. Sẽ không mất nhiều thời gian đâu !"

Paul ư ? Tôi liếc nhìn giữa họ, để ý vẻ hạnh phúc của cô, giọng nói du dương và tôi không thích những âm thanh đó, cũng không thích tất cả chuyện này. Nó quá thân mật. Quá nhanh. Cô phải gọi ông là thầy Munoz giống như chúng tôi vẫn gọi ở trường, ít nhất cho đến khi kết thúc buổi tối nay, sau đó, tất nhiên họ sẽ cùng quyết định đi theo cách riêng của họ.

Thầy Munoz mỉm cười, vuốt bàn tay qua mái tóc hơi dài, màu nâu gợn sóng, kiểu thể hiện tồi tệ nhất. Ý tôi là chuyện ông có một mái tóc kiểu mẫu dành cho giáo viên không có nghĩa là ông có thể phô trương như thế. "Thật ra là anh đã đến sớm vài phút..." Ông nói, cái nhìn dính chặt lên người cô. "Vậy thì cứ vui lòng sửa soạn bao lâu tùy em muốn. Anh sẽ ổn khi nói chuyện

với Ever ở đây !"

"Vậy ra hai người đã gặp nhau ?" Cô Sabine đặt cái túi quá nhiều đồ dựa vào hông, liếc nhìn giữa chúng tôi. Tôi lắc đầu, buột miệng: "Không phải thế !" trước khi có thể dừng lại.

Không chắc là tôi nói không với câu hỏi của cô hay cho tất cả tình huống này. Nhưng rõ ràng, tôi đã nói không, và tôi không định hủy bỏ nó. "Ý cháu là, cháu và chú ấy mới gặp nhau. Tất cả chỉ có vậy cho đến giờ !"

Tôi dừng lại, mắt họ đang nheo lại, bối rối không biết tôi đang đẩy chuyện này đi đến đâu. "Ý cháu là, không phải cháu và chú ấy biết nhau từ trước hay đại loại như thế..."

Tôi nhìn họ, biết rằng mình đã làm họ bối rối thêm nữa. "Dù sao đi nữa, chú ấy nói đúng đấy ạ. Cô phải... ừm, lên lầu và sẵn sàng... và..."

Tôi đưa tay chỉ về thầy Munoz vì không đời nào tôi gọi ông là Paul, không đời nào tôi gọi ông như thế. "Và cháu sẽ đứng đây với chú ấy cho đến khi cô sẵn sàng."

Tôi mỉm cười, hi vọng giữ ông ở bên ngoài, trên lối vào, cách xa khỏi căn phòng giải trí của mình. Nhưng không may, cô Sabine có cách cư xử tốt hơn tôi. Tôi chưa

kịp nói nốt thì cô đã lắc đầu: "Đừng có nực cười thế. Vào trong nhà thư giãn đi. Còn Ever, tại sao cháu không gọi cho mình một chiếc pizza hay thứ gì đó vì cháu không có thời gian để đến cửa hàng."

Tôi lẻo đẻo theo sau, tụt lại đằng xa nhất có thể. Một phần vì muốn phản kháng, và một phần bởi vì tôi không thể để xảy ra rủi ro chạm vào một trong hai người họ, khi có thể không kiểm được và lại dùng năng lực siêu linh của mình để lén lút quan sát cuộc hẹn của họ.

Cô Sabine mở cửa trước, liếc ra sau hỏi: "Ever ? Cháu ổn chứ ? Cháu sẽ ổn với chiếc bánh pizza chứ ?"

Tôi nhún vai, nhớ đến hai lát đồ ăn chay Jude để cho tôi, mà tôi đã xé thành mảnh nhỏ và đẩy xuống toa-lét ngay khi anh rời đi. "Cháu ổn mà. Cháu đã ăn một chút ở nơi làm việc !" Tôi bắt gặp ánh mắt cô, nghĩ đến chuyện lúc này là thời gian hoàn hảo để nói với cô, biết rằng cô sẽ không làm điều gì kỳ quặc khi có thầy Munoz đứng bên cạnh.

"Cháu có một công việc à ?" Cô thở hỗn hển, mắt mở to hết cỡ và quai hàm trễ xuống ngay lối vào.

"Vâng, đúng thế !" Tôi nhướn vai lên và bắt đầu gãi tay mặc dù nó không ngứa. "Cháu nghĩ cháu đã bảo cô rồi, thế mà vẫn chưa ạ ?"

"Chưa !" Cô ném cho tôi một cái nhìn với ý nghĩa: chuyện này không hay đâu. "Cháu chắc chắn chưa đề cập đến chuyện đó !"

Tôi nhún vai, tóm lấy gấu áo của mình, cố gắng làm ra vẻ không lo lắng, "Ồ, thế ạ, chuyện là như vậy. Cháu đã chính thức làm việc..."

Cùng với nó là một điệu cười, nhưng thậm chí khi vang đến tai tôi, âm thanh cũng thật giả tạo.

"Cháu nhận công việc ở đâu vậy ?"

Cô hỏi, giọng thấp xuống, ánh mắt đi theo thầy Munoz khi thầy hướng về phòng giải trí, mong muốn tránh tất cả trò chơi tệ hại mà tôi đã rất xuất sắc đưa ra.

"Ở dưới thị trấn. Đó là một nơi bán sách và những thứ lặt vặt khác..."

Cô nheo mắt.

"Cô nghe này..." Tôi nói. "Tại sao chúng ta không bàn chuyện này sau. Cháu ghét phải để cho hai người trẻ hẹn hay đại loại thế !"

Tôi liếc nhìn lên phòng khách nơi thầy Munoz đang ngồi trên đi văng. Cô cũng liếc theo, biểu hiện bằng giọng nói nhỏ, đầy khẩn cấp: "Cô rất mừng vì cháu đã tìm được một công việc, Ever ạ, đừng nghĩ cô khắt khe. Cô chỉ muốn cháu nói với cô về điều đó, thế thôi. Chúng ta sẽ cần tìm một công việc thay thế cho cháu ngay bây giờ, và..."

Cô lắc đầu. "Ừm, chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau. Tối nay, sau khi cô trở lại..."

Và mặc dù tôi rất vui mừng biết rằng kế hoạch của cô với thầy Munoz không kéo dài cho đến tận buổi sáng, tôi vẫn tiếp tục nhìn cô: "Ừm, chuyện là thế này. Con mèo của Haven chết, và cậu ấy tổ chức một buổi tưởng niệm. Cậu ấy thật sự rất suy sụp, điều đó cũng đồng nghĩa cháu sẽ về nhà rất muộn, vì thế..."

Tôi nhún vai, không muốn nói tiếp, để cho cô tự hiểu nốt những gì mà tôi chưa nói ra.

"Vậy thì ngày mai vậy." Cô quay đi. "Giờ hãy đi nói chuyện với Paul trong khi cô thay đồ nhé !"

Cô chạy lên lầu, chiếc túi đựng đưa, gót chân đập vào nhau trong khi tôi hít một hơi thật sâu và đi về phòng khách, ngồi vào một chiếc ghế bành lớn, vững chãi, khó mà tin được tình huống lại diễn ra như thế này.

"Em chỉ muốn thầy biết là, em sẽ không gọi thầy là Paul đâu !"

Tôi tập trung vào chiếc quần jean được thiết kế riêng của ông, chiếc áo ủi phẳng phiu, đồng hồ hipster, và đôi giày quá sành điệu để dành cho bất cứ giáo viên nào.

"Chỉ là mặc thoải mái hơn thôi." Ông mỉm cười, ánh mắt sáng lên dễ chịu, thả lỏng với tôi. "Có lẽ nó sẽ tạo nên sự khó xử ở trường."

Tôi nuốt khan, nghịch vớ vẩn tay cầm của cái ghế, không chắc ông trông đợi gì ở tôi, bởi vì mặc dù toàn bộ cuộc đời tôi là sự kỳ quặc không thể phủ nhận, nhưng bị buộc phải đùa với thầy giáo lịch sử, người biết một trong những bí mật lớn nhất của tôi, đã biến nó thành một cấp độ mới.

Song dường như tôi là người duy nhất không thoải mái ở đây. Thầy Munoz hoàn toàn thư giãn, ngồi dựa vào đi-văng, chân bắt chéo lên nhau, một hình ảnh tuyệt đối thoải mái.

"Vậy chính xác quan hệ giữa em và Sabine là gì ?", ông hỏi, tay mở rộng ra trên đệm.

"Cô ấy là cô ruột của em." Tôi chăm chú nhìn ông tìm kiếm dấu hiệu không tin, bối rối, ngạc nhiên nhưng tất cả những gì tôi nhận được là một cái nhìn thích thú.

"Cô trở thành người giám hộ hợp pháp của em khi bố mẹ em qua đời." Tôi nhướn vai và nhìn ông.

"Thầy không biết nói gì. Thầy rất tiếc !" Ông co rúm lại, giọng mờ dần trong khi nỗi buồn khóa lấp cả không gian.

"Em gái của em cũng đã mất." Tôi gật đầu, bắt lấy cơ hội này. "Cả con Buttercup nữa. Nó là con chó của bọn em !"

"Ever..." Ông lắc đầu theo cách mọi người thường làm khi họ không thể tưởng tượng những gì giống như người khác thốt ra.

"Thầy... Cả em cũng đã chết !" Tôi nói thêm, trước khi ông có thể nói nốt. Không muốn nghe lời chia buồn khó xử của ông, đấu tranh để tìm đúng từ ngữ khi sự thật là, những từ đó không tồn tại.

"Em chết ngay bên cạnh họ, nhưng chỉ một vài giây và sau đó em..."

Được mang trở lại, phục sinh, cho uống nước bất tử để có thể kéo dài cuộc sống vĩnh cửu... Tôi lắc đầu: "Ừm; sau đó em tỉnh dậy !"

Tôi nhún vai, tự hỏi tại sao tôi lại thú nhận tất cả những chuyện đó. "Có phải kể từ lúc đó em trở thành một người có năng lực siêu linh ?" Ánh mắt ông kiên quyết, cố định trên người tôi. Tôi liếc về lối cầu thang, chắc chắn cô Sabine không ở đâu gần đó, sau đó tôi nhìn thầy Munoz và chỉ gật đầu.

"Hóa ra là như vậy." Ông nói, không ngạc nhiên cũng không phán xét, hầu như chấp nhận sự thật. "Thầy đã đọc một chút về những chuyện như vậy. Nó phổ biến hơn là em nghĩ đấy. Rất nhiều người trở lại đã thay đổi hoặc bị thay đổi theo một số cách..."

Tôi nhìn xuống ghế, ngón tay lướt dọc theo đầu của tấm nệm, vui mừng vì thông tin đó nhưng nhận ra rằng mình không có câu trả lời.

"Và từ cái cách em bồn chồn, liếc nhìn cầu thang mỗi năm giây, thầy đoán rằng cô Sabine vẫn chưa biết đúng không ?"

Tôi nhìn ông, cố gắng ổn định lại tâm trạng: "Giờ ai đang là người thích bói toán vậy ? Em hay là thầy ?" Nhưng ông chỉ mỉm cười, thể hiện một sự hiểu biết mới, may thay, xóa đi cái nhìn thương hại trước đó. Chúng tôi cứ giữ như thế, ông nhìn tôi, còn tôi nhìn chăm chăm xuống ghế, sự im lặng kéo dài rất lâu, cuối cùng tôi lắc đầu và nói: "Tin em đi, cô Sabine sẽ không hiểu được đâu. Cô..."

Tôi dí mũi giày vào tấm thảm, không chắc có nên kết thúc nó ở đây không nhưng biết rằng tôi bắt buộc phải làm cho rõ ràng. "Ý em là, đừng nghĩ xấu cho em, cô ấy là một người cực kỳ tốt, thật sự rất thông minh và là một luật sư siêu thành công. Hơn thế nữa, nhưng giống như...", tôi lắc đầu, "Ừm, chỉ là cô ấy là một người luôn rạch ròi giữa trắng và đen. Cô không thích màu xám nhờ nhờ..."

Tôi mím môi lại và quay đi, biết tôi đã nói quá đủ và không cần làm rõ bất cứ một điều gì nữa. "Và làm ơn đừng kể với cô ấy về em - được chứ ? Ý em là, thầy sẽ không kể - đúng không ạ ?"

Tôi nhìn ông, nín thở trong khi ông xem xét, dành thời gian suy nghĩ, trong khi cô Sabine đi từ trên cầu thang xuống. Và khi tôi chắc chắn không thể đợi thêm giây nào nữa thì ông nói: "Chúng ta sẽ làm một thỏa thuận. Em sẽ ngừng trốn học và tôi sẽ không nói một lời nào. Thế nào ?"

Thế nào ư ? Có phải thầy đang đùa không ? Thầy đang "tống tiền" em à ? Ý tôi là, tôi biết tôi không được xếp ở vị trí tốt nhất - đặc biệt tôi là người duy nhất có gì đó để mất, nhưng vẫn chưa phải tệ lắm.

Tôi liếc nhìn qua vai, thấy cô Sabine dừng lại trước tấm gương, kiểm tra lần thứ hai xem

rằng cô có dính son môi không, trong khi tôi quay về phía thầy Munoz thì thầm: "Vấn đề ở đây là gì ? Lớp học chỉ còn một tuần nữa ! Cả hai chúng ta đều biết em được toàn điểm A mà !"

Ông gật đầu, đứng dậy từ chỗ ngồi, cười ngoác tới mang tai khi ông hướng về phía cô Sabine, mặc dù những lời ông nói là dành cho tôi: "Đó là lý do chính đáng để em không thể nào không ở đó, đúng không ?"

"Không ở đâu cơ ?" Cô Sabine hỏi, trông cô đẹp rực rỡ với kiểu trang điểm mắt màu khói, mái tóc vàng hoe mượt mà, và một bộ trang phục mà Stacia Miller có thể sẽ bán một quả thận để đổi lấy nó nếu cô ta già hơn hai chục tuổi.

Tôi định nói, không tin tưởng thầy Munoz sẽ không thổi đi lớp vỏ bọc của tôi nhưng ông đã chặn ngang, nói bằng giọng áp đảo: "Anh chỉ đang nói với Ever tiếp tục kế hoạch của cô bé. Không cần phải lẩn quẩn quanh đây và tiếp anh !"

Cô Sabine liếc nhìn chúng tôi cho đến khi ánh mắt của cô dừng lại trên người thầy Munoz. Và mặc dù thật tuyệt khi nhìn thấy vẻ hạnh phúc, thoải mái và mong muốn được ra ngoài ăn tối của cô, song lúc thầy Munoz đặt tay lên lưng cô để cùng đi ra ngoài cửa, tất cả những gì tôi có thể làm là không để mình đổ nhào xuống đất.

Hai mươi sáu

LÚC TÔI ĐẾN NHÀ HAVEN, MỌI NGƯỜI ĐÃ TỤ TẬP đầy đủ, Haven đứng bên ngoài cửa sổ nơi cô lần đầu tìm thấy con mèo, nói một vài lời để tưởng nhớ Charm, trong khi ôm cái hộp cốt nhỏ trong ngực.

"Này !", tôi thì thầm, trượt sang bên cạnh Damen và nhìn vào cặp sinh đôi. "Em đã bỏ lỡ cái gì chăng ?"

Anh mỉm cười, nhìn tôi khi anh nghĩ: Một vài giọt nước mắt đã rơi - một vài bài thơ đã được đọc. Anh nhún vai. Mặc dù vậy tôi chắc Haven sẽ tha thứ cho sự chậm trễ của tôi. Tôi gật đầu, quyết định chỉ cho Damen lý do sự chậm trễ - tái hiện lại toàn bộ sự thất bại của mình ban nãy trong đầu.

Đứng nhìn khi Haven rắc tro của Charm xuống đất, những hình ảnh chỉ mới vài phút trước tràn từ tâm trí tôi sang anh. Anh vòng tay quanh người tôi, làm cho tôi cảm thấy thoải mái, đặt một bó hoa tulip trong một khoảnh khắc ngắn ngủi vào tay tôi - cẩn thận làm nó xuất hiện và biến mất trước khi bất cứ ai có thể nhìn thấy.

Chuyện đó có thật sự tệ vậy không ? Anh liếc nhìn tôi trong khi Haven chuyển cái hộp cốt cho đứa em trai nhỏ của cô - Austin, đang nhăn mũi nhìn vào bên trong. Tệ lắm. Tôi lắc đầu, vẫn tiếp tục tự hỏi tại sao tôi chọn tâm sự với thầy Munoz trong số tất cả mọi người. Tôi dịch lại gần hơn, tựa đầu vào vai anh khi tôi nói thêm: Còn hai đứa sinh đôi thì sao ? Chúng đang làm gì ở đây ? Em nghĩ chúng e ngại phải đi ra ngoài chứ ?

Chúng đứng cạnh Haven, khuôn mặt giống hệt nhau với đôi mắt đen nghiêm nghị và tóc mái cắt nham nhở - nhưng sự giống nhau kết thúc ở đó, chúng đã từ bỏ bộ đồng phục học sinh trường tư quen thuộc bằng những bộ quần áo của chính mình. Romy làm một người Mỹ khỏe mạnh với phong cách của J.Crew, trong khi Rayne hoan nghênh chủ đề nóng bỏng với chiếc váy ngắn màu đen, áo màu đen rách te tua, đôi giày Mary Jane cao chót vót.

Mặc dù tôi nghi ngờ chúng thực sự mua sắm đồ tại các cửa hàng - chúng không phải làm thế khi Damen có thể hóa phép ra cho chúng - nhưng anh lắc đầu, cánh tay ôm lấy tôi chặt hơn khi đáp lại những ý nghĩ của tôi. Không hề, em đang mắc sai lầm đấy. Chúng đã đánh bạo ra ngoài. Mong muốn khám phá thế giới bên ngoài TV, tạp chí, và cộng đồng khép kín ở chỗ anh. Anh mỉm cười. Tin hay không tùy em. Chúng cũng chọn quần áo cho mình. Thậm chí chúng cũng trả tiền cho những thứ đó. Dùng tiền anh đưa cho chúng, dĩ nhiên. Anh nhìn tôi.

Chỉ cần nghĩ rằng, hôm qua là trung tâm mua sắm, hôm nay là đám tang của một con mèo, còn ngày mai, ai biết được ? Anh quay sang, mỉm cười theo cách làm cho khuôn mặt sáng lên trong khi Haven nói lời tạm biệt cuối cùng với con mèo thực tế không ai ở đây biết.

"Chúng ta có phải mang theo gì không ?" Tôi hỏi. "Anh biết đấy - những bông hoa hay thứ gì đó ?"

"Có chứ." Damen gật đầu, môi lướt trên tai tôi khi anh nói thêm. "Chúng ta không chỉ mang những bông hoa đến đó...", anh chỉ vào một bó hoa khổng lồ được kết từ những bông hoa mùa

xuân đầy màu sắc, "...Mà còn rất hào phóng, mặc dù là vô danh, quên góp cho tổ chức từ thiện bảo vệ động vật trong lễ tưởng niệm Charm. Anh nghĩ cô ấy rất biết ơn về điều đó !"

"Giúp đỡ theo cách vô danh ?"

Tôi liếc nhìn anh, nhìn vào đường chân mày của anh, đường cong của môi anh và khao khát ẩn chúng vào môi mình.

"Em nghĩ anh đã phản đối tất cả những điều đó mà ?"

Anh nhìn tôi, rõ ràng hiểu sai những lời tôi nói là một trò đùa. Nhưng khi tôi định giải thích, Josh đã di chuyển đến bên chúng tôi. Cậu nhìn Haven, để chắc chắn cô ấy không thể nghe thấy, trước khi quay sang chúng tôi và nói: "Nghe này, mình cần sự giúp đỡ của cậu. Mình đã phạm sai lầm !"

"Như thế nào ?" Tôi nheo mắt, mặc dù câu trả lời đã xuất hiện trong đầu tôi. Cậu ta nhét bàn tay vào trong túi quần, những sợi tóc được nhuộm đen rơi vào mắt khi nói: "Mình đã mang cho cậu ấy một con mèo con. Cái gã trong ban nhạc của mình - ừm, con mèo của bạn gái gã để ra một lứa và mình nghĩ nó có thể giúp cô ấy vượt qua nỗi đau mất Charm, vì thế mình mang đến một con mèo con lông đen - nhưng giờ cô ấy thậm chí không nói chuyện với mình. Nói rằng mình không hiểu. Cô ấy thật sự điên lên rồi !"

"Mình chắc cậu ấy sẽ bình thường lại thôi, chỉ là cho cậu ấy một chút thời gian, và cậu ấy sẽ..."

Nhưng Josh lắc đầu. "Cậu đang đùa à ? Cậu có nghe Haven nói lúc nãy không ?"

Cậu ta liếc nhìn chúng tôi. "Cái cách mà cô ấy nói đi nói lại rằng Charm tốt như thế nào, rồi làm thế nào mà nó không bao giờ có thể thay thế..."

Anh chàng lắc đầu quay đi. "Đó là những gì dành cho mình, không có nhằm lẫn nào !"

"Mọi người đều cảm thấy thế sau khi mất đi một con vật cưng. Mình chắc là nếu cậu..." Tôi dừng lại, nhìn chằm chằm vào mắt Josh để thuyết phục cậu ta theo cách tôi biết sẽ không gây ra tổn thương nào.

"Không đời nào." Cậu ta nhướn vai, nhìn Haven, vẻ mất mát hiện lên trên mặt. "Cô ấy có ý đó đấy. Cô ấy buồn về chuyện của Charm, điên lên với mình, và giờ mình có một con mèo con trong ghế sau xe không biết phải làm gì với nó. Mình không thể mang nó về nhà, mẹ mình sẽ giết mình và Miles không thể mang nó đi vì cậu ấy bận với chuyến đi Ý, vì thế mình nghĩ có lẽ các cậu sẽ muốn nó !"

Anh mắt Josh sắc như mũi tên nhắm vào chúng tôi, im lặng nhưng cầu xin.

Tôi hít một hơi thật sâu và liếc qua cặp sinh đôi, biết rằng sẽ không có gì làm chúng thích hơn khi có được con vật cưng, đặc biệt sau cái cách chúng phản ứng với Charm.

Nhưng điều gì sẽ đến nếu phép thuật của chúng được phục hồi và chúng trở lại Khu Vườn Mùa Hè ? Chúng có mang theo con mèo đi cùng ? Hay là con mèo sẽ trở thành trách nhiệm của chúng tôi ?

Nhưng khi chúng quay lại, cả hai đứa trẻ nhìn tôi, gương mặt Romy giãn ra thành một nụ cười trong khi Rayne không còn cau có, tôi biết tôi cần tất cả sự giúp đỡ để có thể biết được điều chúng quan tâm, và một con mèo nhỏ dễ thương có lẽ là một bắt đầu tốt.

Tôi nhìn Damen, biết rằng khoảnh khắc mắt chúng tôi gặp nhau thì cả hai đã có cùng suy nghĩ. Chúng tôi hướng về xe của Josh khi anh chàng nói: "Chúng ta hãy ngó qua một chút nào !"

"Ôi chúa ơi ! Anh nghiêm túc chứ ? Nó thực sự là của bọn em ? Thật chứ ?"

Romy bế con mèo nhỏ màu đen và liếc nhìn chúng tôi.

"Nó là của các em !" Damen gật đầu. "Nhưng em phải cảm ơn chị Ever, không phải anh. Đó là ý tưởng của chị ấy !"

Romy nhìn tôi, một nụ cười lan rộng trên khuôn mặt của cô bé trong khi Rayne nhếch miệng sang một bên, mím môi theo một cách làm cho nó rõ ràng là đang đóng kịch.

"Chúng ta đặt tên gì cho nó bây giờ ?" Romy liếc qua chúng tôi trước khi tập trung hoàn toàn vào Rayne.

"Và đừng gọi Jinx lần thứ hai, hoặc là Jinx bình phương, hoặc bất cứ cái tên nào như thế, bởi vì con mèo con này xứng đáng có cái tên của chính nó !"

Cô bé ôm chặt con mèo con vào trong ngực, hôn lên đỉnh đầu nó.

"Nó cũng xứng đáng có số phận tốt hơn nhiều số phận Jinx đã có."

Tôi nhìn chúng, định hỏi chuyện gì đã xảy ra thì Rayne nói: "Tất cả đều là chuyện trong quá khứ. Nhưng Romy đã đúng, chúng ta cần tìm một cái tên hoàn hảo. Thứ gì đó khỏe khoắn và huyền bí - thứ gì đó thật sự xứng đáng với một con mèo con như thế này."

Chúng tôi ngồi xuống ghế, những chiếc ghế trong căn phòng quá lớn của Damen. Damen và tôi ngồi bên nhau, tâm trí cùng di chuyển qua một danh sách dài những cái tên phù hợp cho đến khi tôi hắng giọng: "Luna thì thế nào ?"

Tôi liếc nhìn bọn trẻ, hi vọng chúng thích cái tên đó như tôi.

"Bọn em biết đấy, giống từ trong tiếng Latin nghĩa là mặt trăng !"

"Làm ơn đi...", Rayne trợn mắt lên. "Bọn em biết Luna có nghĩa là gì. Thực tế, chắc chắn bọn em biết nhiều từ giống tiếng Latin hơn chị !"

Tôi gật đầu, cố giữ giọng mình bình tĩnh, từ chối trở thành con mồi của cô bé.

"Ừm, chị chỉ nghĩ rằng gần đây họ nói những con mèo được kết nối với mặt trăng và..." Tôi ngừng lại, nhìn vào mặt cô bé, biết rằng không ích gì. Cô bé sẽ cố sống cố chết phản đối nó.

"Các em biết đấy, người ta thường nói những con mèo là những đứa con của mặt trăng." Damen lên tiếng, không chỉ quyết tâm giải cứu tôi mà còn chứng minh, một lần và mãi mãi, tại sao tôi xứng đáng có được sự tôn trọng của chúng. "Bởi vì giống như mặt trăng, chúng đều sống về đêm."

"Vậy thì chúng ta phải đặt tên cho nó là Con của mặt trăng chứ !", Rayne nói.

Gật đầu một cái, cô bé nói thêm: "Đúng vậy, chính là nó. Con của mặt trăng. Cái tên này hay hơn là Luna !"

"Không hay gì cả." Romy nhìn xuống con mèo đang ngủ trong lòng, vuốt ve giữa hai tai nó. "Con của mặt trăng không hay. Đọc không suôn gì cả, còn quá dài. Một cái tên chỉ có một từ thôi. Và con mèo này rõ ràng là một Luna đối với em. Luna. Đó là cái tên mà chúng ta sẽ gọi nó chứ ?"

Cô bé liếc nhìn chúng tôi, đếm có ba người gật đầu, và một người không chịu nhúc nhích chỉ để trêu tức tôi.

"Xin lỗi Rayne." Damen siết chặt tay tôi, một mảnh năng lượng là thứ duy nhất ngăn cách lòng bàn tay anh với tay tôi. "Anh e rằng quy tắc đa số sẽ thắng trong trường hợp này."

Anh gật đầu, nhắm mắt lại trong khi hóa phép ra một cái vòng nhung tuyệt đẹp màu đỏ tía quanh cổ Luna. Romy và Rayne thở hỗn hển, đôi mắt sáng lên khi anh hóa phép ra một cái giường nhung phù hợp.

"Có lẽ em nên đặt nó vào đây từ lúc này." Anh nói.

"Nhưng cả hai bọn em đều cảm thấy thoải mái mà..." Romy than van, không muốn xa con vật cưng của mình.

"Đúng thế, nhưng cả hai bọn em đều có bài tập để làm, đúng không ?"

Cặp sinh đôi liếc nhìn nhau, sau đó đứng lên cùng một lúc, cẩn thận đặt Luna vào chiếc giường mới của nó và đứng xó rợ ở bên, để chắc chắn nó đang ngủ một cách thoải mái, trước khi quay trở lại chỗ Damen, sẵn sàng để bắt đầu. Tìm một chỗ ngồi ngang với anh, mắt cá chân bắt chéo nhau, hai tay vòng lại trước ngực, vâng lời hơn bất cứ khi nào tôi nhìn thấy, sẵn sàng làm bất cứ điều gì Damen đã lên kế hoạch.

Chuyện gì thế này ? Tôi cử động khi thả lỏng tay chân chúng tôi ra.

"Phép thuật." Anh gật đầu, liếc nhìn chúng. "Chúng cần thực tập hàng ngày nếu muốn sức mạnh quay trở lại."

"Chúng thực hành như thế nào ?" Tôi nheo mắt, tự hỏi nó có giống như lớp học mà Jude định dạy. "Ý em là, có phải là những bài tập và kiểm tra, giống như ở trường ?"

Damen nhún vai. "Nó có thêm một loạt các động tác thiên định và quán tưởng - mặc dù có cường độ cao hơn và thời gian cũng lâu hơn với những điều anh chỉ em thông qua chuyến đi đầu tiên của chúng ta đến Khu Vườn Mùa Hè, nhưng sau đó, em không cần chỉ dẫn nhiều nữa. Mặc dù cặp sinh đôi này là những phù thủy rất có năng khiếu, anh e rằng trong tình trạng này, chúng đang trở lại giai đoạn một. Anh hi vọng rằng với sự luyện tập thường xuyên, chúng sẽ lấy lại khả năng của mình trong khoảng thời gian hợp lý."

"Bao lâu là hợp lý ?" Tôi hỏi. Trong khi những gì tôi thật sự muốn biết là: "Bao lâu nữa chúng sẽ trở lại cuộc sống của chúng ?"

Damen nhún vai. "Vài tháng. Mà cũng có thể lâu hơn."

"Cuốn sách của bóng tối có thể giúp được không ?"

Ngay khi thốt ra câu đó, tôi nhận ra rằng mình đã lỡ lời. Biểu hiện của Damen không mấy vui, và cặp sinh đôi đang ngo nguậy trên mép chỗ ngồi của chúng.

"Chị có cuốn sách của bóng tối ?", Ranye hỏi, trong khi Romy chỉ ngồi đó há hốc miệng.

Tôi liếc qua Damen.

"Ừm, chị không thật sự có nó, nhưng chị tiếp cận được với nó !"

"Giống như bản thật phải không ? Giống như Cuốn sách của bóng tối thật chứ ?"

Ranye nói những lời đó giống như một câu hỏi, mặc dù cái nhìn của cô bé như muốn khẳng

định rằng nó chỉ là một bản giả.

"Chị không biết." Tôi nhún vai. "Còn có bản nào khác nữa sao ?"

Cô bé nhìn Romy, lắc đầu và trợn mắt trước khi Damen có thể nói: "Anh chưa nhìn thấy nó, nhưng từ miêu tả của Ever, anh chắc nó là bản chính. Và nó cũng có sức mạnh. Quá mạnh mẽ đối với các em lúc này. Nhưng có lẽ sau này, sau khi chúng ta có tiến bộ thông qua thiền định, chúng ta có thể..."

Tuy nhiên, Romy và Rayne không còn lắng nghe nữa. Sự chú ý của chúng tập trung lên người tôi khi chúng đứng dậy từ chỗ ngồi và nói: "Mang bọn em đến đó. Làm ơn đi. Bọn em cần phải thấy nó !"

Hai mươi bảy

"CHÚNG TA SẼ VÀO TRONG ĐÓ BẰNG CÁCH NÀO ?" Romy thì thầm, đứng bên cạnh tôi và nhìn chăm chăm vào cánh cửa, vẻ mặt thận trọng.

"Ồ", Rayne lắc đầu, "Chuyện nhỏ với các anh chị ấy thôi mà. Tất cả những gì anh chị ấy phải làm là mở khóa cửa bằng tâm trí của mình."

"Đúng vậy !" Tôi mỉm cười. "Nhưng có một chiếc chìa khóa vẫn tiện hơn."

Đập chùm chìa khóa vào nhau để hai đứa trẻ có thể nhìn thấy trước khi tra nó vào ổ, tôi cẩn thận tránh cái nhìn chăm chăm của Damen, mặc dù không cần nhìn tôi cũng biết anh không tán thành.

"Vây đây là nơi chị làm việc", Romy bước vào bên trong nhìn xung quanh. Di chuyển nhẹ nhàng, thận trọng như thể cô bé sợ làm xáo trộn bất cứ thứ gì. Tôi gật đầu, đặt ngón tay lên môi ra hiệu im lặng khi tôi dẫn chúng đi về căn phòng ở phía sau.

"Nhưng nếu cửa hiệu đóng cửa, và chúng ta là những người duy nhất ở đây, thì tại sao chúng ta phải im lặng ?", Rayne hỏi, giọng the thé vang vọng lên giữa những bức tường, muốn tôi biết rằng dù hài lòng với việc tôi chỉ cho cô bé Cuốn sách của bóng tối nhưng chuyện đó cũng không làm mối quan hệ với tôi tốt hơn chút nào.

Tôi mở cửa phòng sau và dẫn hai đứa trẻ vào bên trong, bảo chúng ngồi xuống, trong khi Damen và tôi trao đổi ý kiến ngoài hành lang.

"Anh không thích chuyện này." Anh nói, mắt tối sầm lại nhìn tôi. Tôi gật đầu, cũng rất ý thức về điều đó nhưng quyết tâm giữ vững lập trường của mình.

"Ever, anh nói nghiêm túc đó. Em không biết những gì em đang dính vào đâu. Cuốn sách đó rất mạnh mẽ - và nếu ở trong tay nhầm người - nó sẽ cực kỳ nguy hiểm."

Tôi lắc đầu: "Nghe này, cặp sinh đôi đã quen thuộc với loại phép thuật này, hơn cả anh và em. Nếu chúng không lo lắng, thì mọi việc có thể tệ thế nào được ?"

Anh nhìn tôi, không lay chuyển. "Có nhiều cách tốt hơn mà."

Tôi thở dài, thất vọng. "Anh hành động như thể em định giới thiệu cho chúng những phép thuật ác độc hay là biến chúng thành những phù thủy xấu xa với lũ mụn cóc và những chiếc mũ đen vậy, trong khi tất cả những gì em muốn cũng giống như anh - mang sức mạnh của chúng trở lại."

Cẩn thận che chắn tâm trí mình để anh không thể nghe thấy những phần tôi không muốn nói ra, sự thật đằng sau chuyến viếng thăm - rằng tôi đã trải qua hầu hết ngày làm việc hôm qua để cảm nhận cuốn sách nhưng không hiệu quả - rằng tôi cần giúp đỡ nếu tôi có bất cứ hi vọng nào thuyết phục Roman trao thuốc giải độc. Biết rằng tốt hơn là không nói ra những điều đó.

Damen cũng sẽ không chấp thuận.

"Có nhiều cách tốt hơn để làm điều đó." Anh nói, giọng kiên nhẫn nhưng cứng rắn. "Anh đã

vạch ra những bài luyện tập và nếu em cho chúng một ít thời gian để..."

" Bao lâu cơ chứ ? Một tuần, một tháng, một năm ?" Tôi lắc đầu. "Có thể chúng ta không có khả năng lãng phí từng ấy thời gian, đã bao giờ anh nghĩ tới điều đó chưa ?"

"Chúng ta..." Lòng mày anh nhíu lại trong khi ánh mắt tập trung lên người tôi, có vẻ hiểu ra một chút. "Chúng ta, bọn chúng, ai cũng được..." Tôi nhún vai, biết rằng tốt hơn tôi nên tiếp tục. "Hãy để em chỉ cho chúng cuốn sách và nhìn thấy vấn đề thật sự. Ý em là, thậm chí chúng ta cũng không biết liệu là nó có hoạt động không, có lẽ phản ứng của em, ừm, có lẽ đó chỉ là phản ứng của em. Thôi nào, Damen, làm ơn đi mà. Nó thể gây tổn thương gì cơ chứ ?"

Anh nhìn tôi, thuyết phục rằng nó có thể gây tổn thương rất lớn.

"Chỉ ngó qua một cái thật nhanh thôi mà - chỉ để xác định nó có phải là bản chính hay không thôi. Sau đó chúng ra sẽ trở về nhà ngay và bắt đầu lại với những bài học của anh, được chứ ?" Nhưng anh không nói gì. Chỉ gật đầu và cùng tôi bước vào phòng, Tôi tiến đến cái ghế bên kia chiếc bàn, ngồi xuống nghiêng về phía ngăn kéo khi Rayne nói: "Tôi muốn chị biết, bọn tôi đã nghe thấy tất cả. Tai của chúng tôi rất đặc biệt. Có lẽ thay vào đó chị nên dùng thần giao cách cảm !"

Quyết tâm tảng lờ cô bé, tôi đặt tay lên ổ khóa, nhắm mắt lại trong khi mở nó bằng tâm trí mình, liếc qua Damen khi tôi lục lọi bên trong. Đào bới trong chồng giấy tờ, các tập hồ sơ, đẩy bàn tính sang một bên trước khi với tới đáy, nắm lấy cuốn sách và quăng nó lên bàn. Những ngón tay ngứa ran, tai tôi ù lên vì năng lượng mà nó chứa đựng.

Cặp sinh đôi đổ người về phía trước, nhìn chằm chằm lên cuốn sách cổ với sự tôn kính mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy ở chúng trước đó.

"Các em nghĩ sao ? Có phải là nó không ?"

Ánh mắt tôi chĩa thẳng vào chúng, quá hồi hộp để có thể nói rành rọt. Romy nghiêng đầu, mặt đầy vẻ kỳ quặc cho đến khi Rayne vươn tới và mở toang đầu tiên. Cả hai đều thở hỗn hển, cổ hít lấy không khí, trong khi mắt chúng mở to và bị hút vào trong đó.

Rayne ngồi trên cạnh bàn, đẩy cuốn sách để nó đối diện với mình và em gái, trong khi Romy cúi gập người, lần ngón tay dọc theo hàng ký hiệu - những ký hiệu mà tôi hoàn toàn không đọc được - mặc dù từ cái cách môi chúng cử động thì nó có ý nghĩa nào đó đối với cặp sinh đôi. Tôi liếc qua Damen đứng ngay sau chúng, mặt anh không có bất cứ cảm xúc nào khi nhìn thấy cặp sinh đôi lẩm bẩm và cười khúc khích, xô đẩy lẫn nhau trong sự phấn khích khi chúng lướt qua các trang sách.

"Sao nào ?" Tôi không thể chờ đợi thêm nữa và cần một lời khẳng định.

"Nó là thật." Rayne gật đầu, mắt vẫn tập trung lên trang sách. "Ai đã từng đặt chúng ở cạnh nhau thì sẽ phân biệt được thôi."

"Ý em là có nhiều hơn một bản phải không ?" Tôi nheo mắt nhìn chúng, hầu như không thể bắt gặp ánh mắt của hai đứa trẻ dưới hàng lông mi dài và phần tóc mái cắt nham nhở.

"Chắc chắn." Romy gật đầu. "Có cả tấn ấy chứ. Cuốn sách của bóng đêm chỉ là một tên chung cho sách thần chú. Họ nghĩ cái tên bắt nguồn từ thực tế rằng những quyển sách đó phải được giấu đi, ẩn trong bóng tối vì nội dung của nó."

"Đúng vậy", Rayne cắt ngang, "Nhưng một số người nói rằng nó được gọi như thế bởi vì

chúng được đọc và viết bởi ánh sáng từ ngọn nến, tạo ra bóng đổ như chị biết đấy."

Romy nhún vai. "Dù giải thích bằng cách nào thì chúng cũng được viết bằng ký hiệu để tránh nguy hiểm nếu rơi vào tay những kẻ xấu. Nhưng những cuốn sách thật sự có sức mạnh, những cuốn giống như thế này..."

Cô bé thử lật trang với ngón tay trở vừa mới được sơn mới màu hồng phấn, "...thì thật sự hiểm và khó tìm thấy. Nó được giấu đi vì cùng lý do trên !"

"Vậy nó thật sự có sức mạnh chứ ? Và nó là thật chứ ?" Tôi lặp lại, cần được xác nhận thêm một lần nữa. Rayne nhìn tôi, lắc đầu như thể tôi quá đần độn để được tin tưởng, trong khi cô em gái gật đầu.

"Chị có thể cảm thấy năng lượng thật sự của mỗi từ trên trang giấy. Nó khá là mạnh, em đảm bảo đấy !"

"Vậy, em có nghĩ nó sẽ có ích không ? Em nghĩ nó có thể giúp chúng ta - em - những gì các em cần không ?"

Mắt tôi dán chặt giữa chúng, hi vọng chúng sẽ nói có trong khi cẩn thận tránh cái nhìn chăm chăm của Damen. "Bọn em cần tìm hiểu thêm một chút." Romy bắt đầu. "Vì thế bọn em chưa thể nói chắc được."

"Ai tin cơ chứ." Rayne nói, lật lại phía trước cho đến khi tìm thấy trang mà cô bé muốn, lặp đi lặp lại một dòng chữ mà tôi không thể hiểu được như thể nó là tiếng mẹ đẻ của cô bé.

"Nhìn thấy chứ ?" Cô bé vẫy tay trong không khí, cười lớn khi ngọn đèn nhấp nháy và tắt. "Ta sẽ không gọi đó là cần nghiên cứu thêm."

"Đúng thế, nhưng để chúng bùng lên thành một ngọn lửa, chị vẫn còn một chặng đường dài..." Romy nói, khoanh tay lại, nhăn trán.

"Bùng cháy thành ngọn lửa ?" Tôi liếc nhìn Damen. Anh đã đúng, thật là nguy hiểm khi đặt nó vào tay nhầm người - chính là tay chúng. Nhưng Romy và Rayne chỉ cười lớn, ngã lên người nhau: "Vui thật ! Bọn em hoàn toàn làm chị rối trí. Ha ha !"

"Chị quá cả tin !" Rayne nói, không bỏ qua bất cứ cơ hội nào biến tôi thành kẻ ngốc.

"Và bọn em đã xem TV nhiều quá đấy !" Tôi gập cuốn sách lại mang nó đi.

"Chờ đã ! Chị không thể mang nó đi ! Bọn em cần nó !" Hai đôi tay đồng loạt vươn ra với tới cuốn sách. "Nó không thuộc về chị. Vì thế không có vẻ như chúng ta có thể mang nó về nhà hay làm bất cứ điều gì !" Tôi giữ cuốn sách ngoài tầm với của chúng.

"Nhưng bọn em làm cách nào để tìm lại phép thuật nếu chị giấu nó như thế ?" Mặt Romy nhăn nhó. "Đúng vậy", Rayne nói thêm, lắc đầu. "Đầu tiên chị làm bọn tôi phải rời khỏi Khu Vườn Mùa Hè và giờ..." Con bé chỉ ngừng lại khi Damen đưa tay ra hiệu cho chúng im lặng.

"Anh nghĩ cách tốt nhất là em nên cất nó đi." Damen nhìn tôi, nghiêng rằng. "Ngay bây giờ !", anh nói thêm, khẩn cấp. Tôi gật đầu, nghĩ rằng anh khó chịu hơn tôi tưởng, nhưng anh chỉ đứng nhìn và nhấn mạnh tôi đã sa lầy trong thỏa thuận của chúng tôi... Cho đến khi theo cái nhìn của anh hướng vào màn hình máy tính, tôi nhìn theo và thấy một cái bóng đi vào...

Hai mươi tám

TÔI LƯỢT ĐẾN NGĂN KÉO ĐANG MỞ, ĐIÊN CUỒNG đẩy cuốn sách vào bên trong khi tiếng bước chân vang lên nhẹ nhẹ ở hành lang.

Hầu như tôi không nhận ra được trước khi Jude thò đầu vào: "Làm việc muộn à ?" Anh ta bước vào phòng, đưa bàn tay sang Damen - người đang ngập ngừng, mất một lúc để đánh giá anh ta, trước khi chìa bàn tay mình ra. Thậm chí sau khi thả tay ra, cái nhìn của anh vẫn còn tập trung, không thay đổi, tâm trí của anh thì như đã ở nơi nào đó.

"Nào, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy ? Đây có phải là ngày làm việc của cả gia đình cô không ?" Jude mỉm cười, mặc dù mắt anh ta thì không thể.

"Không, chúng tôi chỉ..." Tôi nuốt khan, không biết những gì sẽ nói tiếp theo, bắt gặp cái nhìn sâu sắc của anh ta và nhanh chóng quay đi. "Chúng tôi đang tìm Cuốn sách của bóng tối của anh." Rayne nói, khoanh tay lại, nheo mắt. "Và chúng tôi đang tự hỏi từ đâu anh có nó ?"

Jude gật đầu, môi nhếch lên một góc khi anh nói: "Và cô bé là... ?"

"Romy và Rayne." Tôi gật đầu. "Chúng là..." Tôi liếc sang chúng, tự hỏi làm thế nào giải thích về chúng. "Cháu gái tôi !", Damen nói, ánh mắt khóa chặt trên người Jude. "Chúng đang ở với tôi."

Jude gật đầu, liếc nhanh nhìn Damen trước khi quay sang tôi. Di chuyển một cách rụt rè đến bàn làm việc, anh bảo: "Ừm, nếu ai đó có thể tìm thấy nó, thì đó chính là cô !"

Tôi nuốt khan, nhìn sang Damen - người vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm lên Jude theo cách mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy ở anh trước đó. Giống như toàn bộ con người anh đang trong trạng thái cảnh giác cao nhất - tư thế cứng nhắc, nét mặt tập trung, mắt thu hẹp đến điểm sâu nhất, thu hết anh ta trong tầm mắt.

"Tôi bị sa thải ?" Tôi hỏi, gượng cười nhưng hầu như là nghiêm túc.

"Tại sao tôi lại sa thải người bói toán giỏi nhất mà tôi có cơ chứ ? Người bói toán duy nhất của tôi !" Anh mỉm cười. "Hài hước thật, cuốn sách đó nằm trong ngăn kéo từ mùa hè trước và chưa ai tìm thấy nó cho đến tận bây giờ." Anh nhún vai. "Dù sao đi nữa, cô thấy gì thú vị ở nó vậy ? Tôi nghĩ cô không quan tâm đến phép thuật và các thứ khác chứ ?"

Tôi quay trở lại ngồi vào chỗ của mình, không thoải mái, khó chịu, đặc biệt với cách Damen nhìn chăm chăm lên anh ta.

"Tôi thì không nhưng hai đứa sinh đôi thì quan tâm."

"Tôn giáo Wicca", Damen nói, đặt một bàn tay bảo vệ lên lưng chúng, "Chúng thích được biết nhiều hơn về Wicca, và Ever nghĩ cuốn sách này có thể giúp. Mặc dù, rõ ràng nó quá cao siêu !"

Jude nhìn Damen.

"Có vẻ như tôi vừa có người đăng ký thứ hai và thứ ba cho lớp học."

"Còn một người khác nữa à ?" Tôi nói, rất nhanh, mà không suy nghĩ, liếc nhanh qua Damen và cảm thấy má bắt đầu nóng ran. Jude nhún vai. "Nếu cô ấy xuất hiện. Đường như cô ấy khá quan tâm."

Honor.

Tôi biết điều đó mà không cần nhìn vào tâm trí anh ta. Honor là người đăng ký đầu tiên và tôi không nghi ngờ việc cô ấy sẽ xuất hiện.

"Lớp học ?", Damen hỏi, bàn tay vẫn đặt trên cặp sinh đôi, cái nhìn sắc lạnh giữa Jude và tôi. "Lớp học phát triển kỹ năng tâm linh cấp độ một." Anh ta nhún vai. "Với một sự nhấn mạnh nhỏ về việc trao quyền tự chủ và phép thuật. Tôi nghĩ chúng ta sẽ bắt đầu sớm, có lẽ vào ngày mai. Tại sao phải chờ đợi chứ ?"

Romy và Rayne nhìn nhau, mắt ánh lên sự thích thú. Nhưng Damen lắc đầu: "Không."

Jude nhìn anh, mặt bình thản, thư giãn, không chút nản lòng. "Ôi thôi nào, tôi không mặc cả đâu. Dù sao đó cũng là một điều mới đối với tôi, vì thế đây là một cơ hội tốt để tôi có thể thử tất cả và nhìn thấy những gì hiệu quả những gì không. Bên cạnh đó, đây chỉ là một khóa học giới thiệu đơn giản, không có gì nặng nề cả, nếu đó là những gì anh lo lắng !"

Mắt họ nhìn nhau, mặc dù tôi biết phần nặng nề là một trong những lo lắng số một của Damen, nhưng rõ ràng đó không phải là lo lắng duy nhất.

"Không !", anh đột nhiên cau kính, tự vệ một cách thái quá, như thể có gì đó với Jude. Và tôi nữa. Jude và tôi cùng với nhau. Nếu tôi không biết anh rõ, tôi đã nghĩ anh đang ghen tuông. Nhưng tôi biết anh rất rõ, và không may, kiểu cư xử đó chỉ dành riêng cho tôi. Cặp sinh đôi nài nỉ anh, đôi mắt to màu nâu nhìn chăm chăm Damen.

"Làm ơn đi mà", chúng nhõng nhẽo, "Bọn em rất rất rất muốn tham gia lớp học này !"

"Nó sẽ giúp bọn em với chuyện phép thuật của bọn em..." Romy gật đầu, mỉm cười khi cô bé kéo tay anh. "Và mang bọn em ra khỏi nhà để chị Ever khỏi cần nhằn về việc thiếu sự riêng tư của anh nữa !" Rayne nói thêm, đạt được việc xúc phạm tôi ngay cả khi nhằm mục đích thuyết phục.

Jude nhìn tôi, mày nhíu lại thích thú, nhưng tôi nhanh chóng quay đi, nín thở cho đến khi nghe Damen nói: "Chúng tôi sẽ quyết định sau, cậu cần phải kiên nhẫn."

Đó là những lời cuối cùng của anh, không thể thương lượng. Jude gật đầu, đút tay sâu vào túi khi anh ta nhìn chúng tôi: "Đừng lo lắng. Nếu anh thay đổi ý định, hoặc chỉ muốn ghé qua và nhìn vào màn hình, thì cứ thoải mái đi Ai biết được, có lẽ anh sẽ học được thứ gì đó ?"

Mắt của Damen nhíu lại hết cỡ, nhưng vẫn đủ để thuyết phục tôi đứng lên.

"Vậy thì, tôi vẫn theo lịch làm việc ngày mai nhé ?"

"Buổi sáng và đến sớm !" Anh ta sầm soi tôi thật gần trong khi tôi đi quanh bàn làm việc và ngã vào vòng tay chào đón của Damen. "Tôi sẽ đến muộn một chút", anh ta nói, di chuyển đến chỗ ngồi tôi vừa bỏ trống và ngồi vào đó.

"Và nếu cô gái đó..." Anh nheo mắt, nhìn tôi.

"Honor." Tôi gật đầu, thấy Damen đang nhìn một cách ngạc nhiên trong khi Jude cười lớn. "Ôi, cô thật sự là một người bói toán giỏi đấy. Dù sao đi nữa, nếu cô ấy đến, bảo cô ấy rằng

chúng ta sẽ bắt đầu vào tuần tới !"

Hai mươi chín

"BẠN TRAI CỦA CÔ THẬT LÀ NGẦU."

Jude nhìn tôi, dựa vào cạnh quầy đăng ký, cốc cà phê trong tay.

"Chắc vì anh ấy luôn giữ vẻ điềm tĩnh." Tôi gật đầu, lướt qua danh sách lịch hẹn, nhìn thấy tôi được đặt lịch lúc hai giờ, tiếp theo là ba, bốn và năm giờ - và nhẹ nhõm khi thấy những cái tên thậm chí không một chút quen thuộc.

"Vậy anh ta là bạn trai của cô à ?" Jude uống nhanh một ngụm cà phê, nhìn tôi qua miệng cốc. "Tôi không thể chắc chắn. Dường như anh ta có vẻ hơi già dặn, cô biết chứ ?"

Tôi đóng sầm quyển sổ lại, với lấy đồ uống của mình, mặc dù tôi thật sự thích thay thế bằng một ngụm nước trái cây bất tử hơn. Nhưng kể từ khi Roman xuất hiện, tôi đã cam kết cắt giảm lượng tiêu thụ công khai của mình.

"Chúng tôi học chung một lớp." Tôi nhún vai, tránh khỏi cái nhìn của anh ta. "Chẳng phải điều đó chứng tỏ chúng tôi cùng tuổi hay sao ?"

Hi vọng tránh sự sẫm soi bằng cách nói như thế, nhưng Jude tiếp tục nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt thật sâu: "Tôi không biết, có thật thế không ?"

Tôi nuốt khan và quay đi, tim đập loạn nhịp khi nghĩ thầm: Có phải anh ta cũng cảm thấy điều gì đó ? Có phải anh ta biết điều gì đó về chúng tôi ?

"Có thể anh ấy đã sống trong..." Jude mỉm cười, đôi mắt màu xanh nước biển lung linh đầy ánh sáng. "... một vài thập kỷ, ít nhất ?" Tôi nhún vai, quyết tâm tâng lờ sự xúc phạm nếu đó là những gì câu hỏi kia thể hiện ra. Nhắc nhở bản thân rằng Jude không chỉ là sếp của tôi - cho tôi công việc cô Sabine thúc bách - mà còn là người giữ Cuốn sách của bóng tối, một cuốn sách tôi rất cần có lại lần nữa.

"Vậy... anh gặp Honor như thế nào ?"

Tôi hỏi, nghiêng xuống để sắp xếp một cách vụng về bàn trưng bày trang sức: để riêng các dây chuyền bạc với mặt đá quý, giấu bảng giá của chúng đi. Hi vọng câu nói đó sẽ lấp đầy sự im lặng chứ không phải vì tôi quan tâm.

Jude để cái cốc lên quầy tính tiền và biến mất ra đằng sau, nghịch đàn âm thanh cho đến khi cả căn phòng tràn đầy âm thanh của tiếng đế và tiếng mưa - cùng một đĩa CD anh nghe hằng ngày.

"Tôi đã treo một tờ rơi lên nơi này." Anh quay trở lại quầy thanh toán, chỉ vào cái tên trên chiếc cốc.

"Cô ấy đến một mình hay đi cùng với ai ?" Tôi nheo mắt, tưởng tượng Stacia thúc giục cô ta, ép cô ta tiếp cận anh như một kiểu đe dọa. Anh nhìn tôi, ánh mắt tìm kiếm trên mặt tôi rất lâu. Tôi tránh cái nhìn ấy và tự làm mình bận rộn với những chiếc nhẫn, phân loại chúng theo màu sắc và kiểu dáng, trong khi anh tiếp tục ngắm nghía tôi.

"Đừng để ý." Anh nhún vai. "Cô ấy chỉ hỏi về lớp học vì thế tôi đưa cho cô ấy một tờ thông

tin."

"Anh có nói chuyện với cô ấy không ? Cô ấy có nói với anh tại sao cô ấy thích thú với lớp học này không ?" Những lời vừa bật ra đã thổi bay vỏ bọc của tôi: chỉ là một cô nàng tò mò. Anh ta nheo mắt, cái nhìn nghiêm túc: "Cô ta nói rằng đang gặp vấn đề với bạn trai và muốn biết liệu tôi có bất cứ phép thuật nào hay ho để cô ta có thể thử không !"

Tôi há hốc miệng, không chắc anh ta đang đùa cho đến khi anh cười lớn.

"Có gì thú vị trong chuyện này vậy ? Cô ta cố gắng đánh cắp bạn trai của cô à ? Hay là... thú gì khác ?"

Tôi lắc đầu, đóng các hộp trang sức và nhìn vào mắt Jude. "Không phải, là bạn trai của bạn thân nhất của cô ta cơ !"

Jude nhìn tôi, giọng thận trọng. "Cô ta có thành công không ?"

"Không ! Dĩ nhiên là không rồi !" Hai má tôi đỏ lựng lên, tim đập loạn nhịp, biết rằng câu trả lời vừa rồi quá nhanh để có thể đáng tin. "Nhưng điều đó cũng không ngăn cô ta cố thử..." Tôi nói thêm, biết rằng cũng chẳng thể cứu vãn tình hình tốt hơn.

"Cô ta không dừng lại hay là không ai ngăn được cô ta ? Cô ta vẫn tiếp tục à ?" Anh nâng cốc lên uống một hơi dài ánh mắt không rời khỏi mặt tôi.

Tôi nhún vai, vẫn đang cố gắng dàn xếp tình hình ổn lại sau sự bùng nổ vừa rồi của mình, biết rằng có phần lỗi của tôi trong chuyện khơi lên mấy thứ này.

"Vậy là, cô đang ở đây tìm câu thần chú cho riêng mình ? Thứ gì đó giúp giữ những cô gái tránh xa khỏi Damen ?"

Chân mày Jude nhướng lên, giọng nói không hề có ý đùa bỡn. Tôi di chuyển chiếc ghế đầu của mình, mất bình tĩnh bởi cái nhìn đầy sức nặng của anh ta, không thích âm thanh tên Damen phát ra từ môi anh ta.

"Tôi đoán điều đó giải thích cho sự quan tâm đột ngột của cô đối với Cuốn sách của bóng tối..." Jude nói, không bỏ qua vấn đề. Tôi đảo mắt di chuyển ra khỏi quầy thanh toán, không quan tâm nếu đó là một hành động thể hiện sự bất đồng. Cuộc thảo luận này đã chấm dứt. Tôi phải thể hiện rõ ràng như thế.

"Có phải điều này đang trở thành một vấn đề không ?" Jude tiếp tục hỏi, giọng anh ta mang theo một giai điệu tôi không thể hiểu được.

Tôi dừng lại một cách rụt rè bên kệ sách, không chắc những gì anh ta đề cập đến. Quay ra đọc vầng hào quang năng lượng rực rỡ bao quanh người anh ta, tôi vẫn không có được tí xúu mạnh mẽ nào.

"Tôi biết cô không muốn mọi người biết về cô và giờ có "một cô gái từ trường của cô tạt vào..." Anh nhún vai, để cho tôi nói nốt phần còn lại. Tôi cũng nhún vai, nhận ra danh sách những người biết về bí mật tâm linh của mình bắt đầu tăng lên. Đầu tiên là thầy Munoz, sau đó là Jude và sớm thôi sẽ là Honor, điều đó cũng đồng nghĩa là Stacia sẽ biết (mặc dù trước đây cô ta vốn đã nghi ngờ). Sau đó, dĩ nhiên Haven là người tuyên bố sẽ tìm ra thứ gì đó ở chúng tôi. Và phần tệ hại là... tất cả những điều này có thể quay ngược trở lại tôi.

Tôi hắng giọng, biết mình phải nói gì đó mặc dù tôi không biết phải nói gì. "Honor không..."

Đễ thương, vui vẻ, tử tế, tốt bụng ? Tất cả những thứ đó không giống cô ta - nhưng sự thật là sự mô tả này đúng với Stacia hơn. Honor vẫn là một bí ẩn với tôi.

Jude nhìn tôi, chờ đợi. Nhưng tôi chỉ quay đi, khuôn mặt bị che khuất bởi một lọn tóc vàng, "Honor không phải là người tôi biết nhiều lắm."

"Tôi đoán đó là công việc của hai chúng ta." Anh ta cười toe toét, uống nốt chỗ cà phê trước khi bóp nát cái cốc giấy và ném nó vào thùng, nơi nó rớt xuống với một tiếng cạch. Mắt anh tìm kiếm mắt tôi. "Cô ấy có chút mất mát và không vững vàng. Đó chính xác là kiểu người chúng ta cố gắng giúp đỡ xung quanh đây !"

Sáu giờ, khách hàng thứ năm của tôi, người cuối cùng đi ra và ngày làm việc kết thúc. Tôi trở lại phòng sau, chải lại tóc sau khi tháo mái tóc giả mà tôi đã quyết định đội lên.

"Tốt hơn rồi đấy." Jude gạt đầu, ngẩng lên khỏi màn hình máy tính một lúc trước khi trở lại với công việc của mình. "Mái tóc vàng hợp với cô. Màu đen nhìn có chút gì khắc nghiệt !" Anh ta lẩm bẩm, gõ bàn phím và lắc đầu.

"Tôi biết. Tôi trông giống nàng Bạch Tuyết bị thiếu máu nghiêm trọng !" Tôi nhìn Jude khi cả hai chúng tôi cùng cười lớn.

"Cô nghĩ vậy sao ?", anh quay trở lại với màn hình máy tính.

"Tôi thích nó." Tôi gạt đầu, rời khỏi chiếc gương, đến gần bàn và ngồi lên cạnh bàn. "Nó ổn mà. Ý tôi là, nó gọi lên một chút vẻ buồn tẻ nhưng cũng thật tốt khi có thể giúp đỡ ai đó thay đổi một chút, anh biết đấy..."

Nhìn theo những ngón tay anh di chuyển trên bàn phím nhanh đến nỗi mắt tôi chưa kịp chớp, tôi tiếp: "bởi vì thật lòng, tôi không chắc chắn lắm. Nhưng tôi nghĩ mọi thứ đã ổn hơn rồi. Ý tôi là, anh không nhận được bất cứ lời than phiền nào hoặc thứ gì đại loại thế chứ, phải không ?"

Anh lắc đầu, nheo mắt khi xê dịch một chồng giấy tờ bên cạnh.

"Cô có nhớ che chắn bản thân mình không đấy ?" Anh mất một lúc để nhìn lên tôi. Tôi nhún vai, không biết điều anh nói có nghĩa gì. Lá chắn duy nhất tôi đã từng dựng lên là để ngăn chặn năng lượng của mọi người, làm cho tôi không bị đọc.

"Cô cần bảo vệ bản thân mình." Anh đẩy laptop sang một bên để tập trung vào tôi. "Trước và sau mỗi lần bói toán. Không có ai chỉ cô cách nào để phát huy năng lượng trong khi tiếp tục che chắn bản thân khỏi những ràng buộc không mong muốn à ?"

Tôi lắc đầu, tự hỏi nó có cần thiết đối với một người bất tử như tôi không. Không thể tưởng tượng năng lượng của ai đó đủ mạnh để kéo tôi xuống, nhưng tôi không thể chia sẻ với anh điều đó.

"Cô có muốn biết làm thế nào không ?"

Tôi nhún vai, gãi tay khi nhìn lên đồng hồ, tự hỏi sẽ mất bao lâu.

"Sẽ không mất nhiều thời gian đâu", anh đọc được biểu hiện của tôi, trong tư thế sẵn sàng rời khỏi cái bàn. "Nó thật sự quan trọng. Hãy nghĩ về nó giống như việc rửa tay vậy - nó giải thoát khỏi những điều tiêu cực khách hàng mang theo, đảm bảo chắc chắn rằng nó không thể làm ô nhiễm cuộc sống của cô !"

Anh ra hiệu cho tôi kiểm lấy một chỗ ngồi trong khi anh ta ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, nhìn tôi một cách nghiêm túc: "Tôi sẽ hướng dẫn cô thông qua phương pháp thiền định, nó sẽ giúp năng lượng của cô mạnh mẽ hơn... Nhưng vì tôi không thể thật sự nhìn thấy năng lượng của cô, tôi không biết liệu nó có cần tăng cường không?"

Tôi mím môi lại, vắt chân lên nhau, vặn vẹo không thoải mái trên ghế, không chắc làm thế nào để trả lời.

"Hãy chỉ cho tôi làm thế nào anh có thể giấu nó như thế. Tôi rất thích được học kỹ thuật của anh." Tôi nuốt khan và gật nhẹ, mặc dù chỉ có thể làm điều đó vào một ngày nào khác, không phải bây giờ.

Giữ giọng nói của mình nhỏ nhẹ đều đều, hầu như thì thầm, anh nói: "Nhắm mắt lại và thư giãn, hít thật chậm, thật sâu cho đến khi hình ảnh cô thấy là một dòng xoáy năng lượng màu vàng nguyên chất với mỗi lần hít vào, theo sau là dòng xoáy sương mù tối với mỗi lần thở ra. Hít thở những thứ lành mạnh - loại bỏ khỏi bản thân những thứ không tốt. Tiếp tục vòng tròn ấy từ lần này sang lần khác, để cho năng lượng lành mạnh chảy qua từng tế bào của cô, cho đến khi cô cảm thấy được tẩy rửa hoàn toàn và sẵn sàng..."

Tôi làm như anh nói, nhớ lại lần thiền định trên đất mà có lần cô Ava đã hướng dẫn tôi, tập trung vào hơi thở của mình, giữ nó chậm, ổn định và cứ như thế. Trước tiên, tôi cảm thấy ngưng ngừng dưới sức nặng của ánh mắt Jude, biết rằng anh ta sẽ sẫm soi tôi kỹ hơn nếu mắt tôi mở ra, nhưng ngay sau đó, tôi bị kéo vào một giai điệu - nhịp đập bình thường trở lại, tâm trí sáng sủa, không tập trung vào bất cứ thứ gì ngoài hơi thở.

"Sau đó, khi cô đã sẵn sàng, tưởng tượng một hình nón những ánh sáng vàng trắng rực rỡ nhất rơi xuống từ thiên đường và đánh bất ngờ lên cô - phát triển và mở rộng kích thước cho đến khi nó bao bọc cô hoàn toàn - toàn bộ xung quanh cô và không để cho những năng lượng yếu ớt hơn hoặc các trường lực tiêu cực len lỏi vào - giữ cho toàn bộ năng lượng của cô hoàn toàn nguyên vẹn, an toàn khỏi những người muốn hút nó."

Tôi mở mắt nhìn anh, chưa bao giờ có ý nghĩ rằng ai đó đang cố đánh cắp năng lượng của mình.

"Tin tôi đi", anh vẫy tay, ra hiệu cho tôi nhắm mắt lại và quay trở lại thiền định lần nữa. "Giờ hãy hình dung cùng một ánh sáng đó như là một pháo đài vững chắc đẩy lùi tất cả bóng tối trong khi giữ cho cô được an toàn."

Tôi làm theo. Nhìn thấy chính mình trong tâm trí mình, ngồi trên cái ghế đó, với một chùm ánh sáng hình nón kéo dài từ phía trên và di chuyển xuống qua đầu, xuống áo, qua chiếc quần jean cho đến đôi dép lê bên dưới. Bao phủ tôi hoàn toàn, giữ những điều tốt lại và đẩy những thứ tồi tệ ra ngoài - giống như anh ta nói.

"Cảm thấy thế nào?", Jude hỏi, giọng thân thiện hơn tôi mong đợi.

"Tốt." Tôi gật đầu, giữ ánh sáng hình nón trong tâm trí mình, giúp nó ổn định và sáng bừng. "Cảm thấy rất ấm áp, dễ chịu, và... tuyệt !" Tôi nhún vai, thích thú tận hưởng trải nghiệm vừa rồi.

"Cô cần phải lặp lại nó mỗi ngày - nhưng đây là lần lâu nhất. Một khi cô đã khắc sâu vào bản thân mình ánh sáng hình nón đó, tất cả những gì cô cần làm là duy trì nó bằng một vài hơi thở

thật sâu lạnh mạnh, theo sau là một hình ảnh rất nhanh cô đã được bao bọc bằng ánh sáng, và cô sẽ tốt thôi. Cũng không phải là một ý tưởng tồi nếu cô muốn làm mới nó bây giờ và sau này - đặc biệt khi cô định trở thành một người rất nổi tiếng quanh đây."

Anh đặt tay lên vai tôi, lòng bàn tay bằng phẳng và mở ra, những ngón tay xòe rộng trên lớp áo, khiến tôi sững sờ, choáng váng với những cảm xúc quá lộ liễu được truyền đến. Tôi bật người dậy.

"Damen." Tôi thét lên, giọng khàn khàn, hỗn tạp khi tôi quay ra nhìn thấy anh ở cửa, đang nhìn tôi - nhìn chúng tôi. Anh gật đầu, ánh mắt nhìn tôi, trước tiên nó giống như cái nhìn yêu thương thường lệ của anh - lấp đầy sự quý trọng dành cho tôi. Nhưng càng lâu, tôi càng cảm thấy có thứ gì đó đằng sau nó. Thứ gì đó rất tối tăm. Lo lắng. Điều gì đó anh quyết tâm giữ lại.

Tôi đi về phía anh, nắm chặt lấy bàn tay anh khi anh chìa nó về phía tôi, nhận thức được tầm chấn năng lượng bảo vệ dao động giữa chúng tôi - một năng lượng tôi chắc chắn không ai có thể nhìn thấy, cho đến khi tôi để ý thấy Jude nheo mắt. Tôi nhìn Damen, không thể xác định điều bí ẩn lớn lao nào giấu trong mắt anh, tự hỏi anh đang làm gì ở đây, tự hỏi liệu anh... bằng cách nào đó có cảm nhận thứ tôi vừa cảm nhận.

Tay anh siết chặt quanh người tôi, kéo tôi lại gần hơn: "Xin lỗi vì cắt ngang, nhưng Ever và tôi còn có vài nơi phải đi !"

Tôi ngẩng lên, thu cả gương mặt anh vào trong tầm mắt, khuôn mặt mịn màng, đôi môi đầy quyến rũ, sự náo nức và nóng bỏng truyền từ người anh sang người tôi. Jude đứng lên đi theo chúng tôi ra ngoài hành lang, bảo: "Xin lỗi. Tôi không định giữ cô lâu như vậy."

Bàn tay anh ta giơ ra cho tôi, liếc nhìn qua vai tôi sau đó để nó rơi thông xuống khi anh nói thêm: "Ô, tôi quên mất, quyến sách ! Tại sao cô không lấy nó, có vẻ tôi không cần nó ở đây !"

Anh ta quay trở lại chỗ cái bàn, cố lấy nó ra từ ngăn kéo, và mặc dù tôi đang bị cám dỗ với chuyện lấy nó, muốn chạy đi, nhưng với cách Damen trừng mắt khi hào quang quanh người Jude trở nên rực rỡ hơn - ừm, nó bắt đầu giống như một bài kiểm tra. Và tất cả những gì tôi có thể làm là buộc những lời này phát ra khỏi môi mình: "Cảm ơn anh, nhưng không phải tối nay. Damen và tôi đã có kế hoạch !"

Năng lượng của Damen thư giãn trở lại, trong khi cái nhìn của Jude nhảy múa giữa chúng tôi.

"Đừng lo lắng", anh ta nói, "Để lần khác vậy."

Giữ cái nhìn như vậy một lúc lâu, tôi là người đầu tiên quay đi. Dẫn Damen ra khỏi cửa và xuống đường, quyết tâm thoát khỏi năng lượng của Jude, tôi giữ trong lòng cả mong muốn thoát khỏi những ý nghĩ và hình ảnh anh ta vô tình chia sẻ.

Ba mươi

"VẬY LÀ ANH VẪN CÒN GIỮ NÓ !"

Tôi mỉm cười, bước vào trong chiếc xe BMW của anh, cảm thấy vui khi anh vẫn giữ nó thay cho chiếc xe khổng lồ xấu xí. Anh nhìn tôi, ánh mắt vẫn nghiêm trọng nhưng giọng đã nhẹ nhàng hơn: "Em đã đúng. Anh đã quá để tâm đến sự an toàn. Chưa kể đến, chiếc xe này lại cho cảm giác tốt hơn."

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, tự hỏi anh đã tính toán kế hoạch như thế nào, nhưng tôi nghĩ anh lại sẽ làm tôi ngạc nhiên như thường lệ. Quan sát anh tăng tốc trên đường và len lỏi qua những chiếc xe khác cho đến khi chúng tôi vượt lên trên hết, anh tăng tốc độ. Nhấn ga và tăng tốc quá nhanh đến mức tôi không biết nơi chúng tôi đang đến cho đến khi đã ở đó.

"Đây là cái gì thế ?" Tôi nhìn xung quanh, ngạc nhiên bởi khả năng luôn làm những điều bất ngờ nhất của anh.

"Anh đoán em chưa bao giờ đến đây." Anh mở cửa xe và nắm tay tôi. "Anh nói đúng không ?"

Tôi gật đầu, bước vào một khung cảnh sa mạc cằn cỗi điểm xuyết bằng những bụi cây thưa thớt, một khung cảnh miền núi với hàng ngàn cối xay gió. Đúng là hàng ngàn. Đều rất cao. Tất cả chúng đều màu trắng. Và đang quay.

"Đó là một trang trại cối xay gió." Anh gật đầu,, ngồi lên cốp xe và nhường một chỗ bên cạnh cho tôi. "Nó sản xuất điện năng bằng cách sử dụng gió. Trong một giờ nó có thể sản xuất đủ điện cho một hộ gia đình sử dụng trong vòng một tháng."

Tôi nhìn xung quanh, rồi nhìn những cánh quạt đang quay và tự hỏi điều này có ý nghĩa gì. "Vậy, tại sao chúng ta tới đây ? Em chưa hiểu..."

Anh hít vào một hơi sâu, nhìn xa xăm, mặt đầy cảm xúc: "Anh phát hiện mình bị lôi cuốn bởi nơi này. Có lẽ vì anh đã chứng kiến rất nhiều sự thay đổi trong sáu trăm năm qua, và khai thác điện từ gió là một ý tưởng rất lâu rồi !"

Tôi nheo mắt, vẫn chưa hiểu hết câu nói của anh, nhưng biết nó phải có ý nghĩa nào đó. "Mặc dù tất cả những thay đổi và tiến bộ về công nghệ anh đã thấy, chẳng hạn những thứ như thế này... vẫn có vẻ như cũ !"

Tôi gật đầu, âm thầm thúc giục anh tiếp tục nói, cảm nhận điều gì đó sâu sắc hơn trong lời nói của anh, nhưng biết rằng anh đang chọn cách diễn đạt từ từ.

"Công nghệ tiến bộ quá nhanh khiến những thứ quen thuộc trở nên lỗi thời với tốc độ ngày càng chóng mặt. Những thứ như thời trang dường như luôn tiến bộ và thay đổi, nếu em sống đủ lâu, em sẽ nhận ra sự thay đổi đó mang tính chu kỳ - phỏng theo những ý tưởng cũ nhưng lại khiến nó dường như mới. Song, nếu như mọi thứ xung quanh chúng ta luôn ở trạng thái thay đổi liên tục thì bản chất sâu thẳm trong mỗi con người vẫn như thế. Tất cả chúng ta luôn phải tìm kiếm những thứ mình mong cầu - chỗ nương tựa, thức ăn, tình yêu, hay những thứ có ý

nghĩa lớn hơn." Anh lắc đầu.

"Một cuộc mưu cầu, tìm kiếm hoàn toàn miễn dịch với sự phát triển." Anh nhìn tôi với đôi mắt sâu và buồn. Tôi không hình dung được những gì anh muốn thể hiện trong đó.

Phải chứng kiến quá nhiều, biết quá nhiều, làm quá nhiều - tuy vậy, mặc cho những gì anh nghĩ, anh không hề mất đi sự hào hứng. Anh vẫn còn rất mơ mộng. "Và một khi các vấn đề cơ bản được giải quyết, một khi chúng ta được bảo đảm có nơi nương tựa và thức ăn, thì chúng ta lại dành thời gian còn lại của cuộc đời để tìm kiếm tình yêu."

Anh nghiêng về phía tôi, môi anh mát lạnh và mềm mại khi lướt trên da tôi - lướt nhanh, ngắn ngủi giống như ngọn gió sa mạc ngọt ngào. Rồi anh lại ngược lên nhìn những cối xay gió: "Hà Lan nổi tiếng với những chiếc cối xay gió. Và bởi em đã có một thời gian từng ở đó nên anh nghĩ có thể em muốn ghé thăm."

Tôi nheo mắt, nghĩ đến những điều anh chưa nói ra. Chúng ta sẽ không có thời gian cho chuyến đi đó, đúng không ? Nhưng anh mỉm cười, ánh mắt trở nên sáng lên khi anh nói: "Nhắm mắt lại và đi với anh !"

Ba mươi mốt

CHÚNG TÔI BỐ NHÀO VỀ PHÍA TRƯỚC, SIẾT CHẶT tay nhau khi đáp xuống với một tiếng ạch. Sau khi nhìn xung quanh một lúc, tôi hét toáng: "Ôi, chúa ơi ! Đây là..."

"Amsterdam." Anh gật đầu. "Chỉ là không phải là Amsterdam thật mà thôi, phiên bản của Khu Vườn Mùa Hè. Anh định đưa em đến Amsterdam thật, nhưng anh nghĩ chuyến đi này quá ngắn !"

Tôi nhìn xung quanh, lướt qua những con kênh, những cây cầu, những chiếc cối xay gió, những đồng hoa tulip đỏ rực - tự nhủ có lẽ anh đã tạo ra những cánh đồng hoa tulip dành cho tôi nhưng nhớ ra Hà Lan cũng rất nổi tiếng về hoa - đặc biệt là hoa tulip.

"Em không nhận ra nơi này, đúng không ?", anh nhìn tôi chăm chú khi thấy tôi lắc đầu. "Chỉ cần ít thời gian thôi, em sẽ nhận ra mà. Anh đã tái tạo nó từ ký ức, anh cố gắng nhớ lại nó như thế nào vào thế kỷ 19 khi anh và em ở đây lần cuối. Anh tự thấy đó là một bản sao khá tốt đấy chứ !"

Anh dẫn tôi băng qua đường, dừng lại để một chiếc xe ngựa chở hàng trống vượt qua, trước khi đến một cửa hàng nhỏ với cửa rộng mở, nơi có một đám đông sống động với những gương mặt tôi không biết tụ tập ở bên trong. Anh nhìn tôi một cách kỹ lưỡng, mong muốn được nhìn thấy một chút ký ức trỗi dậy trong tôi, nhưng tôi quay đi, muốn có cảm nhận của riêng mình, cố gắng hình dung hình ảnh tôi kiếp trước ở nơi này - mái tóc đỏ, mắt xanh lá - tôi đi dọc theo những bức tường trắng, chân dẫm lên sàn gỗ, ngắm nhìn hàng tranh vẽ treo rải rác trong phòng khi len lỏi qua những vị khách. Họ bắt đầu tản dần vào các góc trước khi tụ tập trở lại. Tôi biết rằng chính Damen đã giữ họ ở đây, hóa phép ra sự tồn tại của họ.

Tôi đi dọc theo bức tường, giả định đây là hình ảnh tái tạo lại phòng trưng bày nơi chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên, mặc dù hơi thất vọng khi phát hiện ra nó không quen thuộc lắm. Chú ý cách những bức tranh nhạt dần và mờ dần cho đến khi hoàn toàn không thể nhìn thấy, tôi phát hiện chỉ có bức tranh ngay trước mặt tôi là bức duy nhất còn nguyên vẹn.

Tôi cúi người về phía trước, nheo mắt nhìn hình ảnh cô gái với mái tóc màu hung sáng bóng - một sự pha trộn sang trọng giữa màu đỏ, màu vàng và màu nâu tương phản rất đẹp mắt với làn da nhợt nhạt. Được vẽ một cách rất sống động, nhẹ nhàng, lôi cuốn - như thể người ta có thể bước vào với cô. Tôi nhìn dọc người trong tranh, nhận thấy cô khóa thân mặc dù những chỗ nhạy cảm đã được che lại. Mái tóc dài buông xuống vai và eo cô một cách hài hòa, trong khi tay cô khoanh lại, để hờ trên bắp đùi trắng hồng. Dù vậy chính đôi mắt cô đã lôi cuốn tôi, đôi mắt sâu màu xanh lá mở to với ánh nhìn trực tiếp, như thể đang nhìn chăm chăm vào người yêu, không hề tỏ ra xấu hổ khi bị bắt gặp trong tình trạng này.

Bụng tôi thắt lại, tim đập mạnh, thậm chí ngay cả khi Damen đứng ngay bên cạnh, tôi cũng không thể nhìn anh.

Không thể kéo anh vào cảm xúc này được. Một cái gì đó len lỏi trong tôi, thúc giục, lôi kéo, đòi hỏi phải được biết đến. Và chỉ một chớp mắt, tôi nhìn thấy nó. Ngắm cái khung mạ vàng

xung quanh bức tranh, tôi biết người phụ nữ đó là tôi.

Đó là tôi một kiếp trước đây.

Tôi lúc còn là người Hà Lan.

Người phụ nữ hiện thân của tôi kiếp trước ấy đã phải lòng Damen ngay đêm gặp nhau ở phòng trưng bày này.

Nhưng điều làm tôi lo lắng, khiến tôi im lặng và đứng sững tại chỗ chính là: tôi đột nhiên nhận ra người yêu vô hình mà cô gái trong tranh đang nhìn lại không phải Damen !

Đó là một người khác.

Người nào đó vô hình.

"VẬY là em đã nhận ra cô ấy." Giọng Damen mượt mà, không chút ngạc nhiên với những gì tôi thể hiện. "bởi đôi mắt, đúng không ?" Anh nhìn tôi, gần sát mặt tôi khi anh nói thêm. "Màu sắc có thể thay đổi, nhưng bản chất của nó vẫn giống nhau !"

Tôi nhìn anh, thấy dưới làn mi dày của anh hiện lên vẻ khao khát - tôi nhanh chóng quay đi. "Lúc đó em bao nhiêu tuổi ?", tôi không tin vào giọng mình khi bật ra những lời đó.

Gương mặt không hề có nếp nhăn và rất trẻ trung, mặc dù tôi chắc chắn đó là một phụ nữ, chứ không phải là một cô gái. "Mười tám." Anh gật đầu, tiếp tục nhìn tôi. Ánh mắt anh thúc giục, thăm dò, muốn tôi là người đầu tiên nói ra, cầu xin tôi nói ra để miễn cho anh nhiệm vụ này.

Khi thấy tôi nhìn vào bức tranh, anh nói thêm: "Em rất đẹp. Thật đấy. Giống như thế này. Anh ta đã vẽ được cái hồn của em rất hoàn hảo !"

Anh ta.

Ra là vậy.

Âm vực giọng nói anh đã hé lộ những thứ mà lời nói anh che giấu. Anh biết danh tính người họa sĩ. Biết rằng anh không phải là người đầu tiên khiến tôi trút bỏ xiêm áo. Tôi nuốt khan, mắt nheo lại cố gắng đọc ý nghĩa chữ viết nguệch ngoạc màu đen ở góc dưới cùng bên phải bức tranh. Giải mã một loạt các phụ âm và nguyên âm, một sự kết hợp các ký tự không mang lại ý nghĩa gì cho tôi.

"Bastiaan de Kool." Damen nói, liếc nhìn tôi. Tôi quay lại, bắt gặp ánh mắt anh, không thể nói nên lời.

"Bastiaan de Kool là nghệ sĩ đã vẽ bức tranh này. Vẽ em !" Anh quay sang bức chân dung, mắt lướt qua nó một lần nữa, trước khi quay trở lại với tôi. Tôi lắc đầu, cảm thấy choáng váng, chóng mặt - mọi thứ tôi nghĩ mình đã từng biết - về tôi - về chúng tôi - toàn bộ nền tảng cuộc sống của chúng tôi đột nhiên trở nên mong manh và yếu ớt.

Damen gật đầu, không cần phải giải thích. Cả hai chúng tôi đều nhận ra sự thật hiển hiện ngay trước mắt mình. "Trong trường hợp em đang thắc mắc, nó đã kết thúc trước khi lớp màu vẽ kịp khô. Hoặc ít nhất đó là những gì anh tự thuyết phục bản thân..." Anh lắc đầu. "Nhưng bây giờ, ừm, anh không còn chắc chắn nữa !"

Tôi thở hổn hển, mắt mở to, không hiểu. "Liệu bức tranh này - phiên bản em ở thế kỷ trước - có ảnh hưởng gì đến chúng ta - ý em là chúng ta hiện nay chứ ?"

"Em muốn gặp anh ta không ?", Damen hỏi. Tôi nhìn vào dòng chữ mờ tịt, ở góc xa, rất khó đọc. "Bastiaan à ?" Cái tên kỳ quặc bỗng thoải mái được bật ra trên môi tôi.

Damen gật đầu, sẵn sàng hóa phép ra anh ta nếu tôi đồng ý. Nhưng khi tôi định từ chối, anh đặt tay mình lên cánh tay tôi và nói: "Anh nghĩ em phải gặp. Chỉ có thế mới công bằng !"

Tôi thở sâu, tập trung vào bàn tay ấm áp của anh khi anh nhắm mắt lại, tập trung cao độ, hình dung trong không gian một anh chàng cao lớn, mảnh khảnh, khá lười thôi. Bỏ tay tôi ra, anh quay đi, để lại cho tôi một khoảng không để nghiền cứu, quan sát trước khi chúng tôi hết thời gian và anh ta biến mất.

Tôi di chuyển về phía anh ta, đi từ từ, vòng quanh người lạ mặt đang ngây ra, trống rỗng - anh ta như có vẻ không có linh hồn, không thực chút nào. Chú ý những đường nét trên cơ thể buông thõng của anh ta - chiều cao khiến anh ta trông có vẻ mảnh khảnh, bộ quần áo sạch sẽ, da anh ta khá nhợt nhạt gần giống da tôi, tóc đen, gọn sóng chải sang một bên với một lọn tóc mái phủ xuống cặp mắt đang sưng sốt.

Tôi thở dồn dập, đẩy không khí vào đầy phổi khi hình ảnh anh ta mờ dần, trước khi nghe Damen nói: "Em có muốn anh tạo lại hình ảnh của anh ta lần nữa không ?"

Rõ ràng anh ghét phải làm như vậy, nhưng vẫn sẵn sàng làm nếu tôi yêu cầu. Nhưng tôi chỉ đứng đó, nhìn chằm chằm vào dòng xoáy các điểm ảo ảnh dao động đang dần biến mất hoàn toàn. Không cần anh tạo hình lại tôi cũng biết anh ta là ai.

Jude.

Anh chàng đứng trước mặt tôi, chàng nghệ sĩ Hà Lan được biết dưới cái tên Bastiaan de Kool ở thế kỷ mười chín - giờ đã đầu thai vào thế kỷ này dưới cái tên Jude.

Tôi cần bám víu vào thứ gì đó để bình tâm lại, cảm giác run rẩy, trống rỗng, mất cân bằng, nhận thấy không có gì để tôi có thể dựa vào cho đến khi Damen nhanh chóng đến bên tôi.

"Ever !" Anh kêu lên, giọng khản thiết vang vọng tới tâm khảm tôi, tay anh ôm chặt người tôi, che chắn cho tôi theo cách tôi cảm thấy mình giống như đang ở nhà. Hóa phép ra một chiếc ghế mềm, dài, anh đặt tôi ngồi xuống, ánh mắt thoáng nhìn tôi, lo lắng, mất bình tĩnh, anh không có ý khiến tôi xáo trộn như thế này.

Tôi quay sang, nín thở khi ánh mắt tôi bắt gặp mắt anh, tôi sợ mình sẽ phát hiện ra điều gì đó khác, điều gì đó thay đổi, giờ tất cả đã được phơi bày. Giờ cả hai chúng tôi đều biết không chỉ có anh là người duy nhất.

Đã từng có một người khác nữa. Và tôi cũng biết hình ảnh anh ta hiện tại.

"Em không..." Tôi lắc đầu, cảm thấy xấu hổ, có lỗi như thể theo một cách nào đó tôi đã phản bội anh bằng cách vô tình tìm ra anh ta.

"Em không biết phải nói gì. Em..."

Damen lắc đầu, tay vuốt má tôi, kéo tôi lại gần.

"Đừng nghĩ như thế." Anh nói. "Không có gì trong chuyện này là lỗi của em. Em nghe anh nói chứ ? Không hề có lỗi của em. Đó chỉ là nghiệp báo !"

Anh ngừng lại, ánh mắt dừng ở người tôi. "Nó chỉ là vấn đề còn dang dở - vì thế phải nói ra mà thôi !"

"Nhưng cái gì đang dở hả anh ?" Tôi hỏi, có một ý tưởng mơ hồ về chuyện đang diễn ra và tôi muốn từ chối tham gia vào chuyện này.

"Nó đã kết thúc hơn một trăm năm trước ! Và như anh đã nói, nó đã kết thúc trước khi nước sơn..." Nhưng trước khi tôi nói hết, anh đã lắc đầu, tay vuốt má, vai rồi đầu gối tôi: "Anh không còn chắc chắn như vậy về điều đó nữa !"

Tôi nhìn anh, ước gì có thể biến mất. Ước gì anh dừng lại. Tôi muốn biến khỏi đây. Tôi không thích ở đây nữa. "Có vẻ như anh đã xen ngang...", anh nói, mặt đanh lại, phán xét mặc dù đó chỉ là bản án dành riêng cho anh. "Có vẻ anh đã quen xâm nhập vào cuộc sống của em, can thiệp vào các quyết định đáng ra là của em. Đem đến số phận mà..."

Anh ngừng lại, nghiêng rằng, ánh mắt điềm tĩnh, mặc dù môi anh run lên theo cách cho thấy cái giá của chuyện này là gì: "...đáng lẽ ra không bao giờ là của em."

"Anh đang nói gì vậy ?" Tôi hét lên, giọng lạnh lót, khẩn thiết, cảm nhận năng lượng xung quanh lời nói của anh, và biết rằng chuyện này ngày càng tệ hơn.

"Điều đó không rõ ràng sao ?" Anh nhìn tôi, ánh mắt vỡ vụn thành hàng triệu mảnh nhỏ - những cảnh sắc nhiều màu biến ảo có lẽ không bao giờ tụ lại. Anh lập tức đứng dậy khỏi ghế, đi qua đi lại trước mặt tôi. Nhưng trước khi anh nói, trước khi anh có thể làm điều gì tệ hơn, tôi vội nói trước: "Chuyện này thật nực cười ! Tất cả chuyện này ! Mọi thứ ! Định mệnh đã mang chúng ta lại cùng với nhau hết lần này đến lần khác. Chúng ta là bạn tri kỉ ! Chính anh đã từng nói điều đó. Và theo những gì em biết thì đó chính xác là những gì đang diễn ra - những tâm hồn đồng điệu tìm thấy nhau, lần này qua lần khác, cho dù có gì xảy ra đi nữa."

Tôi định nắm tay anh, nhưng anh lùi lại, nhanh hơn tôi một bước, tránh sự đụng chạm của tôi.

"Định mệnh ư ?" Anh lắc đầu, giọng khàn khàn, ánh mắt dữ tợn, nhưng tất cả điều đó đều xuất phát từ thâm tâm anh. "Liệu đó có phải là định mệnh không khi anh cố ý đi lang thang trên trái đất tìm kiếm em - hết lần này đến lần khác - không hề nghỉ ngơi cho đến khi tìm ra em ?"

Anh ngừng lại, bắt gặp ánh mắt của tôi. "Nói cho anh biết, Ever ! Điều đó với em có giống định mệnh không ? Hay là sự ép buộc ?" Tôi định nói, môi hé mở nhưng không thể thốt lên lời, nhìn anh tiến đến bức tường nhìn chăm chăm cô gái. Cô gái xinh đẹp với ánh mắt xuyên qua anh - hướng đến một người nào đó khác.

"Đôi khi anh không thể tưởng tượng được tất cả chuyện này, không thể đặt nó sang một bên trong suốt bốn trăm năm qua, anh đã thuyết phục bản thân rằng đó là số phận của chúng ta, rằng anh và em sinh ra là để cho nhau. Nhưng vào một ngày, khi em ghé qua sau giờ làm, anh cảm nhận có điều gì đó khác thường - một sự thay đổi trong năng lượng của em. Sau đó đến tối qua, ở cửa hàng..."

Tôi biết. Tôi nhìn chăm chăm vào lưng anh, bờ vai vững chắc, cơ bắp của anh. Nhớ lại việc anh đã hành động kỳ lạ như thế nào và nghĩ sao mọi việc lại có thể hoàn hảo như vậy.

"Khoảnh khắc anh nhìn mắt anh ta, anh đã biết !"

Anh quay lại, ánh mắt bắt gặp ánh mắt tôi.

"Vậy hãy nói cho anh biết, Ever ! Nói cho anh biết sự thật, điều đó không giống những gì em

nghe đúng không ?"

Tôi nuốt khan, muốn quay đi nhưng biết mình không thể. Anh sẽ hiểu nhầm cử chỉ đó, cho rằng tôi né tránh. Nhớ lại lúc Jude bắt gặp tôi một mình trong cửa hàng của anh ta, tim tôi đập loạn nhịp, má đỏ ửng, bụng rạo rục, tâm trạng không ổn định, lúc thì bình thường, lúc lại rối loạn. Tất cả chỉ bởi tôi bắt gặp đôi mắt màu xanh nước biển của Jude. Nó không có nghĩa là... Không thể có khả năng đó. Có thể xảy ra không nhỉ ?

Tôi đứng dậy khỏi ghế, đến sát bên anh. Tôi muốn đảm bảo với anh, đảm bảo với tôi. Tôi muốn tìm cách chứng minh điều đó không có tí ý nghĩa nào cả. Nhưng đây là Khu Vườn Mùa Hè. Và ý nghĩ là năng lượng. Tôi sợ rằng anh đang đọc ý nghĩ của tôi.

"Đó không phải là lỗi của em", anh nói, giọng khàn khàn cứng rắn. "Đừng cảm thấy thất vọng." Tôi đút hai tay vào túi sâu nhất có thể, cố làm mình dịu lại trong một thế giới vốn không còn ổn định.

"Anh chỉ muốn em biết anh cảm thấy có lỗi thế nào. Và...", anh lắc đầu, "Lời xin lỗi có lẽ chưa đủ. Đó là việc không đáng có và em xứng đáng được tốt hơn thế. Anh e rằng chỉ có một điều anh có thể làm bây giờ - điều duy nhất sẽ làm cho mọi chuyện trở nên đúng đắn, đó là..."

Giọng anh vỡ vụn, khiến tôi ngẩng đầu lên nhìn anh. Hai chúng tôi đứng quá gần nhau đến mức chỉ cần di chuyển nhẹ lên phía trước là có thể dễ dàng thu hẹp khoảng cách. Nhưng khi tôi tiến lên, anh lùi lại, ánh mắt kiên định, nét mặt lồi cuồn, cố gắng thu hút sự lắng nghe của tôi khi anh nói: "Anh sẽ tránh sang một bên. Đó là điều duy nhất anh có thể làm ở thời điểm này. Kể từ bây giờ, anh sẽ không can thiệp vào số phận của em nữa. Cũng kể từ lúc này, một mình em sẽ tự quyết định định mệnh của mình !"

Mọi thứ trước mắt tôi mờ đi, cổ họng nóng và thít lại. Chắc chắn anh không hình dung những gì tôi nghĩ. Anh có hình dung được không ? Tôi liếc nhìn anh khi anh đứng trước mặt tôi, người bạn tâm giao hoàn hảo của tôi, tình yêu của đời tôi, một người mà tôi chắc chắn là nơi trú ẩn của tôi giờ lại muốn gạt tôi sang một bên.

"Anh không có quyền can thiệp vào cuộc sống của em theo cách mà anh đã làm. Anh đã không bao giờ cho em cơ hội tự mình chọn lựa. Và em biết điều tồi tệ nhất là gì không ?"

Anh nhìn tôi, ánh mắt đầy sự tự ghê tởm bản thân đến mức tôi phải quay đi. "Thậm chí anh còn không đủ cao thượng, không đủ nam tính để chơi công bằng !" Anh lắc đầu. "Anh đã sử dụng mọi thủ đoạn trong cuốn sách, tất cả sức mạnh theo ý mình để tiêu diệt đối thủ cạnh tranh. Và trong khi anh không có cách nào để thay đổi bốn trăm năm qua - cũng giống như sự bất tử mà anh buộc em phải theo - anh hi vọng rằng từ giờ - bằng cách tránh sang một bên - anh sẽ để em tự do lựa chọn !"

"Lựa chọn giữa anh và Jude ư ?" Tôi tròn mắt, giọng rít lên đến mức cuồng loạn, muốn anh nói ra điều đó. Chỉ cần nói ra điều đó ra. Hãy thôi loay hoay và đi thẳng vào vấn đề đi. Nhưng anh chỉ tiếp tục đứng đó, ánh mắt mệt mỏi tập trung vào tôi. "Không có sự lựa chọn nào khác cả ! Chắc chắn là không. Jude là sếp của em - anh ta không hề quan tâm đến em - và em cũng vậy !"

"Em đã không nhìn thấy những gì anh thấy !" Damen nói, như thể đó là sự thật - có một vật thể nào đó rắn, to lớn đứng chắn ngay trước mặt tôi.

Đó là bởi vì không có gì để thấy cả. Anh không thấy thế sao ? Tất cả những gì em nhìn thấy là anh !" Tôi liếc nhìn anh, hình ảnh như mờ dần đi, tay run rẩy, cảm thấy tồi tệ và trống rỗng như thể tôi đang thở những hơi thở cuối cùng vậy. Nhưng ngay khi tôi nói thế, Damen lại làm nổi bật bức tranh lần nữa, làm nó phát sáng theo một cách không thể tưởng tượng.

Nhưng ngay cả khi anh nghĩ nó quan trọng thì cô gái đó vẫn là người lạ đối với tôi. Tâm hồn tôi có thể đã từng chiếm đóng cơ thể đó, nhưng giờ thì không còn nữa. Tôi định nói, muốn giải thích điều ấy, nhưng không thể thốt nên lời nào. Chỉ có tiếng than khóc nhức nhối chạy từ tâm trí tôi sang anh. Âm thanh có nghĩa là: Anh làm ơn đừng đi - một âm thanh không kết thúc.

"Anh sẽ không đi đâu cả." Anh nói, không nghe lời bào chữa của tôi. "Anh sẽ ở rất gần, rất gần em thôi. Để có thể cảm nhận được em, bảo vệ em. Nhưng còn lại thì..." Anh lắc đầu, giọng thấp dần, buồn bã nhưng bắt buộc tôi vẫn nghe thấy. "Anh e rằng anh không thể nữa - anh sợ rằng anh sẽ phải..."

Tôi không để anh nói nốt, không thể để anh kết thúc, tôi cắt ngang bằng cách hét lên: "Em đã cố sống một cuộc sống không có anh, đó là khi em quay ngược thời gian trở về quá khứ, và đoán xem chuyện gì đã xảy ra ? Số phận đã mang em trở lại !" Mắt tôi mờ dần bởi nước mắt, nhưng tôi không quay đi. Tôi muốn anh nhìn thấy nó. Muốn anh biết chính xác lòng vị tha sai lầm của anh đưa tôi đến đâu.

"Nhưng Ever, điều đó không có nghĩa là em được gắn với anh, có thể em được mang trở lại để tìm Jude, và giờ em có thể..."

"Tốt thôi !" Tôi nói, không cho anh nói nốt, không thể nào trong khi tôi có rất nhiều bằng chứng để biện minh cho mình. "Vậy còn lần anh nắm chặt tay em, bảo em hãy tập trung vào cảm giác tê rần và nóng bừng, lúc đó anh nói rằng đó chính xác là những gì mà hai tâm hồn đồng điệu cảm thấy thì sao ? Chuyện đó thì sao hả ? Nó không có nghĩa gì với anh sao ? Có phải anh đã nuốt lời không ?"

"Ever !" Anh lắc đầu và dụi mắt, "Ever, anh..."

"Anh không cảm thấy thế ư ?" Tôi lắc đầu, cảm nhận năng lượng của anh, biết rằng sẽ không có gì khác biệt nhưng tôi vẫn tiếp tục. "Anh không thấy rằng tất cả những gì em muốn chỉ là anh thôi sao ?"

Anh đưa bàn tay lên má tôi, những ngón tay mềm mại đầy yêu thương - một lời nhắc nhở nhần tâm rằng chẳng bao lâu tôi sẽ không còn nữa - suy nghĩ của anh lan dần sang tôi, cầu xin tôi hiểu, xin tôi hãy cho việc này ít thời gian.

Xin em đừng nghĩ chuyện này dễ dàng đối với anh. Anh không biết sẽ đau đớn thế nào khi làm việc đó - có lẽ đó là lý do tại sao anh chưa bao giờ thử làm điều này ? Anh mỉm cười, cố gắng xem nhẹ việc tôi không chấp nhận. Tôi muốn anh cũng cảm thấy tồi tệ và trống rỗng như tôi.

Anh đã cướp đi cơ hội gặp lại gia đình của em, đặt linh hồn em vào rủi ro.

Anh mắt anh tập trung vào tôi: Nhưng Ever, em phải nghe anh, em phải hiểu, đây là thời điểm để em lựa chọn điều em vẫn muốn làm.

"Em đã lựa chọn rồi." Tôi thốt lên, giọng khô khốc, quá mệt mỏi để chiến đấu. "Em đã chọn anh và anh không thể thay đổi lựa chọn của em được !" Tôi nhìn anh, biết rằng lời nói của mình

là vô ích, anh đã lên toàn bộ kế hoạch.

"Damen, nghiêm túc đấy, em đã biết anh ta cách đây hàng trăm năm ở một đất nước mà em chưa từng ghé qua. Đó là vấn đề đó. Một cuộc đời - trong số bao nhiêu cơ chứ?"

Anh nhìn tôi một lúc, rồi nhắm mắt, giọng gần như thì thầm: "Đó không chỉ là một cuộc đời đâu, Ever !" Phòng trưng bày mờ dần chỉ còn lại những chiếc cối xay gió và những bông hoa tulip như một thế giới anh hóa phép ra trước mặt tôi - nhưng thực tế là vài thế giới: Paris, Luân Đôn, New England... Tất cả xếp thành hàng, đặt ngay ở giữa Amsterdam nơi hai chúng tôi đang đứng. Những thế giới đó vẫn ở nguyên thời điểm của nó - những công trình kiến trúc, quần áo - tất cả những thứ biểu thị thời đại của chúng - nhưng lại không có con người - chỉ có 3 cư dân. Tôi với tất cả các vỏ bọc tiền kiếp của mình: một cô hầu gái thấp kém ở Paris, một cô gái năng động hư hỏng ở Luân Đôn, con gái của một người theo Thanh giáo, với Jude luôn bên cạnh tôi: một cậu bé người Pháp kiên định, một Bá tước người Anh, một anh chàng giáo dân. Tất cả chúng tôi đều khác biệt, thay đổi, chỉ có đôi mắt là vẫn vậy.

Tôi chăm chú nhìn, tập trung vào từng chi tiết ở từng thời điểm, cảnh diễn ra trước mặt tôi giống sân khấu kịch được dàn dựng công phu vậy. Sự quan tâm của tôi với Jude luôn giảm bớt khi Damen xuất hiện trong khung cảnh - đầy ma thuật và quyến rũ như hình ảnh anh ngày nay, sử dụng tất cả các thủ đoạn để mang tôi đi.

Tôi đứng đó, nín thở, không biết phải nói gì. Tất cả những gì tôi biết là tôi muốn nó biến đi. Tôi đối mặt với anh, hiểu được tại sao anh cảm thấy như vậy, nhưng cũng biết rằng mình không thể làm nên sự khác biệt nào cả. Không phải về phía tôi. Cũng không phải về phía trái tim tôi đang hướng đến.

"Vậy là anh đã quyết định rồi phải không. Tốt thôi. Em không thích nó, nhưng sẽ ổn cả thôi. Nhưng những gì em muốn biết là chúng ta nói chuyện ở đây bao lâu rồi ? Vài ngày hay một tuần rồi ?" Tôi lắc đầu. "Sẽ mất bao lâu anh mới chấp nhận thực tế rằng không có chuyện gì xảy ra cả, cho dù anh nghĩ gì hoặc nói gì, cho dù anh đã từng chơi không công bằng thì em vẫn chọn anh. Em luôn luôn chọn anh. Đối với em chỉ có mình anh thôi."

"Em không cần phải vội vàng hẹn hò với anh ta đâu. Em cần cho mình thời gian, thời gian để giải thoát sự ràng buộc với anh, thời gian để tiến lên phía trước..."

"Chỉ bởi vì anh quyết tâm làm điều đó, chỉ bởi vì anh muốn làm mọi thứ đúng đắn theo cách nghĩ của anh mặc cho những gì em nói, chỉ bởi vì anh phát minh ra trò chơi không có nghĩa là anh có thể tạo ra luật..., bởi vì nếu anh thật sự có ý định để em lựa chọn, thì hãy để em lựa chọn cho đến hết ngày hôm nay !"

Anh lắc đầu, ánh mắt lóe sáng và nếu tôi không nhầm, thoáng có chút nhẹ nhõm. Chính lúc này, tôi biết - một tia hi vọng làm cho trái tim tôi muốn bay lên. Anh cũng ghét phải làm điều này y như tôi vậy. Tôi không phải là người duy nhất ở đây muốn kết thúc chuyện này.

"Từ giờ cho tới cuối năm." Anh nói, nghiêng chặt răng theo kiểu muốn bảo tôi rằng anh đang cố tỏ ra cao thượng, hào hiệp, nhưng cũng khá nực cười. "Em sẽ có nhiều thời gian."

Tôi lắc đầu, không để anh có cơ hội kết thúc khi nói: "Hết ngày mai. Em chắc chắn sẽ có quyết định của mình vào cuối ngày mai." Nhưng anh không chấp nhận, thậm chí không thương lượng. "Ever, làm ơn đi, chúng ta vẫn còn cả cuộc đời phía trước nếu đó là những gì em lựa chọn. Tin anh đi, thật sự là không cần vội vã như vậy đâu !"

"Vậy thì cuối tuần tới vậy ?" Tôi gật đầu, giọng thít lại, tự hỏi mình sẽ làm thế nào cho đến tận lúc đó.

"Cuối mùa hè nhé ?" anh nói những lời cuối cùng khi mắt anh nhìn tôi. Tôi đứng trước anh, không thể nói nên lời. Tôi nghĩ đến dự tính ba tháng hè cùng với anh chơi đùa vui vẻ ở bãi biển Laguna sẽ biến thành ba tháng hè cô đơn nhất tôi từng có. Biết rằng không thể nói gì thêm nữa, tôi quay đi, tảng lờ bàn tay anh đang với lấy tay tôi, muốn tôi cùng anh trở về. Nếu anh quyết tâm để tôi chọn con đường của riêng mình thì tôi chọn bắt đầu ngay từ lúc này. Bằng cách rời khỏi phòng trưng bày và tiến ra đường, tự tôi tìm đường xuyên qua Amsterdam, Paris, Luân Đôn và New England, mà không một lần nhìn lại.

Ba mươi hai

LÚC RẼ VÀO GÓC ĐƯỜNG, TÔI KHÔNG ĐI MÀ CHẠY.

Chạy thật nhanh, như thể tôi có thể chạy trốn khỏi Damen, khỏi phòng trưng bày, chạy trốn mọi thứ, tất cả. Tôi chạy qua những viên đá mờ dần sau đó vĩa hè, những đám cỏ, chạy qua tất cả những thứ ở Khu Vườn Mùa Hè thường ám ảnh tôi, quyết tâm hóa phép ra một nơi của riêng mình - một nơi Damen không thể đến.

Tôi leo lên phía trên cùng khán đài bằng gỗ của ngôi trường cũ, ngồi đối mặt với tấm bảng có dòng chữ "Những chú gấu tiến lên" và nhận ra chỗ ngồi ở góc phải phía xa kia là nơi lần đầu tiên (có thể là lần cuối cùng) tôi thử hút thuốc, nhớ lại chỗ tôi từng hôn bạn trai cũ Brandon lần đầu tiên, và nơi bạn cũ của tôi, Rachel và tôi từng đoạt vị trí cao nhất, cười khúc khích và tán thưởng nhau trong bộ đồng phục cổ vũ, hoàn toàn không nhận thức gì về cuộc sống phức tạp như thế nào. Tôi đặt chân lên chiếc ghế ngay trước mặt và gục đầu vào đầu gối, lưng cúi xuống, vai rung lên nức nở khi nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra.

Xỉ mũi vào một tấm khăn giấy mà tôi hóa phép ra trong khi đưa ánh mắt nhòe nhoẹt nước mắt lên sân bóng đông nghẹt những khuôn mặt vô hồn, những cầu thủ không tên chạy qua chạy lại tập luyện trên sân trong khi các cô bạn gái mái tóc tung bay đang tán gẫu và tán tỉnh họ từ phía bên kia, tôi hi vọng khung cảnh quen thuộc, gần gũi này sẽ phần nào mang lại sự nhẹ nhõm tôi cần - nhưng chúng tự biến mất dần đi khi tôi thậm chí còn cảm thấy tệ hơn.

Đó không còn là cuộc đời của tôi nữa. Không còn là số phận của tôi nữa. Damen là tương lai của tôi. Không nghi ngờ gì cả. Mặc dù tôi cũng xao động mỗi khi Jude ở gần, mặc dù có gì đó không thể phủ nhận mỗi khi chúng tôi gặp nhau - nhưng chúng không có ý nghĩa gì hết. Điều này không có nghĩa anh ta là người đó của tôi. Nó đơn thuần chỉ là ảnh hưởng của sự gần gũi trước đây, một sự thừa nhận trong tiềm thức, chỉ có thể thôi.

Việc anh ta có vai trò nào đó trong quá khứ của tôi không có nghĩa anh ta có vai trò khác trong tương lai tôi, ngoài việc là sếp của tôi khi tôi làm thêm vào mùa hè. Mà công việc mùa hè này tôi cũng sẽ không làm đâu nếu cô Sabine không ép tôi. Vậy sao tôi lại có lỗi trong chuyện này được? Chuyện này chỉ có thể là sự trùng hợp kỳ lạ, một phần quá khứ rầy rà, không phải do lỗi của tôi, làm sao có thể từ chối cái chết chứ?

Ý tôi là, không phải tôi tìm kiếm những điều này - đúng không? Đúng không? Nhưng ngay cả khi trái tim tôi biết sự thật, tôi cũng không thể không tự hỏi chúng tôi đã từng là gì của nhau. Có phải tôi thật sự nổi khỏi mặt nước hồ mà không quan tâm đến việc anh ta nhìn thấy tôi khỏa thân hay không? Hay là bức chân dung đó được vẽ trực tiếp từ trí tưởng tượng phong phú của anh ta?

Điều này khiến tôi nghĩ đến nhiều câu hỏi khác - một số câu tôi muốn bỏ qua, đó là: Tôi không phải là một trinh nữ trong suốt bốn trăm năm qua như tôi từng nghĩ sao? Có phải tôi thật sự đã gần gũi chăn gối với Jude chứ không phải Damen? Và nếu vậy, có phải đó là lý do tôi cảm thấy rất xấu hổ và kỳ quặc khi ở bên anh ta không?

Tôi nhìn vào cánh đồng trống rỗng trước mặt mình, chuyển nó thành đấu trường Coliseum ở Roma, Kim tự tháp Ai Cập, chợ Grand Bazaar ở Istanbul, nhà hát Opera ở Sydney, quảng trường St mark's ở Venice, Medina ở Marrakech - ngắm nhìn những khung cảnh quay cuồng và thay đổi, biến thành những địa điểm mà tôi hi vọng được ghé thăm một ngày gần đây, chỉ biết chắc một điều duy nhất rằng: Tôi có ba tháng.

Ba tháng không có Damen.

Ba tháng biết rằng anh ở đâu đó ngoài kia nhưng không thể chạm vào anh, đến gần anh, ở cùng với anh. Ba tháng để học đủ phép thuật, giúp giải quyết tất cả những vấn đề của chúng tôi và mang anh trở lại mãi mãi. Tôi biết chắc chắn rằng chỉ có mình anh là tương lai của tôi, định mệnh của tôi, cho dù chuyện gì đã xảy ra trước đó. Tôi tập trung trở lại khung cảnh, thung lũng Grand Canyon lồng vào thành cổ Machu Picchu, sau đó lại trở thành Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc, tôi biết sau này mình còn rất nhiều thời gian cho việc này, còn bây giờ, tôi phải quay trở lại. Trở lại trái đất. Trở lại cửa hiệu. Hi vọng gặp được Jude trước khi anh ta đóng cửa hàng, cần anh ta dạy tôi, một lần cho mãi mãi, làm thế nào để đọc cuốn sách đó.

Ba mươi ba

SUỐT MỘT TUẦN TÔI TRÁNH MẶT CÔ SABINE. TÔI không nghĩ như thế là tốt nhưng giữa việc học ở trường, công việc mới và cuộc trình diễn nhạc kịch chung khảo của Miles, tôi cảm thấy mình không đáng bị trừng phạt cho đến khi định đổ bữa sáng của mình vào chậu rửa bát.

"Vậy là..." Cô mỉm cười, đứng sát ngay cạnh tôi, mặc đồ thể thao làm toát lên vẻ khỏe mạnh với những giọt mồ hôi trên người. "Cháu không có gì cần nói với cô sao ? Một cuộc nói chuyện mà cháu đã cố gắng tạo có để trì hoãn ?"

Tôi với lấy cốc của mình và lắc đầu, không biết phải nói gì.

"Công việc mới của cháu thế nào ? Mọi việc vẫn ổn cả chứ ?" Tôi gật đầu, cảm thấy nhẹ nhõm, cố gắng không để lộ điều gì, như thể tôi đang quan tâm đến việc ép trái cây hơn là trả lời cô. "Bởi vì cô vẫn có thể ghi tên cháu vào khóa thực tập đó nếu cháu muốn !"

Tôi lắc đầu và hoàn thành những thứ còn lại. Súc tách của tôi và đặt nó vào máy rửa chén, tôi nói: "Không cần đâu ạ." Bắt được biểu hiện trên mặt cô, tôi thêm vào: "Thật đấy. Mọi thứ vẫn ổn mà !"

Cô ngắm soi tôi, ánh mắt sôi nổi.

"Ever, tại sao cháu chưa hề đề cập việc chú Paul là thầy giáo của cháu ?"

Tôi đông cứng lại, nhưng chỉ một lúc trước khi tôi chuyển sự chú ý của mình sang bát ngũ cốc mà tôi chẳng có chút hứng thú nào muốn ăn. Nắm lấy một cái muỗng và cứ khuấy nó hết vòng này đến vòng khác, tôi nói: "Bởi vì chú Paul với đôi giày sành điệu và chiếc quần jean được thiết kế riêng không phải là thầy giáo của cháu. Thầy Munoz với cặp kính ngó ngẩn và cách thầy ép nó vào sống mũi mới là đúng !"

Tôi đưa chiếc muỗng vào miệng mình, cẩn thận tránh ánh mắt cô.

"Cô chỉ không thể tin là cháu không nói gì về điều đó." Cô lắc đầu, cau mày. Tôi nhún vai, giả vờ tôi không muốn nói với cái miệng đầy ứ, trong khi sự thật là tôi không muốn nói.

"Nó có làm cháu phiền lòng không ? Khi cô hẹn hò với thầy giáo của cháu ấy ?" Cô nheo mắt, tháo chiếc khăn ra khỏi cổ và chấm nó trên trán.

Tôi khuấy ngũ cốc hết bên này sang bên kia, biết rằng không có cách nào tôi có thể ăn thêm nữa, không thể, sau khi cô bắt đầu tất cả những chuyện này.

"Miễn là cô không nói về cháu." Tôi ngắm cô thật gần, đọc năng lượng của cô, ngôn ngữ cơ thể cô, để ý cách cô thay đổi tư thế một cách không thoải mái và dừng lại một chút để nhìn vào trong đầu cô.

"Ý cháu là... cô không nói về cháu, đúng không ?" Tôi nói thêm, nhìn chằm chằm lên cô. Nhưng cô chỉ cười lớn, tránh ánh mắt của tôi trong khi má cô đỏ lựng lên. "Hóa ra bọn cô có nhiều điểm chung hơn thế !"

"Ồ ? Giống nhau ở điểm nào ạ ?" Tôi lại ngậm cái muỗng vào bát ngũ cốc, đặt sự thất vọng của tôi lên bát ngũ cốc Froot Loops và biến chúng thành một đồng hỗn độn nhiều màu sặc sỡ

nước, tự hỏi liệu tôi phải chia sẻ những tin tức với cô ngay bây giờ hay để dành nó lại lần sau, hoặc khám phá một cách sững sốt rằng câu chuyện tình yêu này sẽ không kết thúc giống như với những anh chàng dễ thương mà cô cặp kè, những anh chàng không tên làm việc ở trong tòa nhà của cô.

"Ừm, trước tiên bọn cô đều bị cuốn hút bởi Thời kỳ Phục Hưng của Ý."

Tôi nhìn cô, cố không tròn tròn mắt. Chưa bao giờ nghe cô đề cập đến chuyện đó mặc dù tôi đã sống với cô gần một năm.

"Cả hai bọn cô đều thích thức ăn Ý."

Ồ vâng, hai tâm hồn hoàn toàn đồng điệu ! Chỉ có hai người họ thật sự thích pizza, mì ống và tất cả các thứ vớ vẩn tươi đậm sốt cà chua cùng phô mát.

"Và tối thứ Sáu vừa rồi, chú ấy đã trải qua một ít thời gian trong tòa nhà của cô..."

Tôi bất động. Tất cả mọi thứ đều đông cứng lại, bao gồm cả hơi thở và cái nháy mắt.

"Chú ấy đang làm việc như một người làm chứng chuyên môn trong một vụ của cô..." Môi cô tiếp tục chuyển động, tay đưa ra những cử chỉ, nhưng tôi đã không còn lắng nghe nữa. Những lời cô nói bị chìm trong nhịp tim đập dồn dập của tôi.

Không.

Không thể nào.

Không thể được.

Tôi nhớ lại những hình ảnh về tương lai mà mình đã thấy: Cái đêm ở nhà hàng, cô Sabine đi cùng với một người đàn ông dễ thương làm việc cùng tòa nhà với cô - một người đàn ông không mang kính mà tôi thậm chí không nhận ra đó là thầy Munoz !

Giờ thì ngay lập tức, tôi biết những gì thật sự đang xảy ra - chính là nó - thầy Munoz chính là người duy nhất của cô.

"Cháu ổn chứ ?" Bàn tay cô vươn ra phía người tôi trong khi vẻ lo lắng bao phủ lên mặt. Nhưng tôi quay đi rất nhanh, tránh sự đụng chạm của cô. Tôi nuốt khan, cố rặn ra một nụ cười, biết rằng cô xứng đáng được hạnh phúc - chết tiệt thật, thầy ấy cũng xứng đáng được hạnh phúc. Nhưng tại sao họ phải được hạnh phúc bên nhau ? Nghiêm túc mà nói, trong tất cả những người đàn ông mà cô Sabine có thể hẹn hò, tại sao cứ phải là thầy giáo của tôi, người biết bí mật của tôi ?

Tôi nhìn cô, buộc mình phải gạt đầu khi quãng cái tô vào bồn, chạy ra cửa: "Vâng, tất cả đều thật tuyệt đấy ! Cháu chỉ... không muốn bị muộn !"

Ba mươi tư

"NÀY, CHỦ NHẬT NÀY CHÚNG TA KHÔNG MỞ CỬA trước mười một giờ!"

Jude dưng ván lướt sóng vào tường và liếc mắt. Tôi gật đầu, chỉ liếc ra khỏi cuốn sách, để chắc chắn là mình có phản ứng.

"Có cần giúp gì không?" Anh ta quăng cái khăn lên ghế và vòng qua bàn đến đứng đằng sau tôi.

"Nếu nó liên quan nhiều đến bản dịch ký hiệu tiện dụng mà anh đang làm..." Tôi gõ nhẹ vào hàng giấy bên cạnh, "... hoặc là bất cứ điều gì giống như danh sách dài về thiên định của anh, thì không, cảm ơn, tôi đã có tất cả những gì tôi có thể biết được. Nhưng nếu anh định nói cho tôi biết làm thế nào để đọc thứ này, mà không có ngòi thiên định, hình dung các chùm ánh sáng trắng, hoặc làm cho tôi tưởng tượng đến những cái rễ dài, thon thon mọc ra gan bàn chân và ăn sâu vào trong lòng đất, thì có! Ý tôi là, đến đây và thử xem!"

Tôi đẩy quyển sách về phía Jude, cẩn thận chỉ chạm vào cạnh của nó, bắt được một cái nhìn nồng nhiệt thoáng qua trên khuôn mặt buồn cười của anh ta, khiến tôi nhăn trán trước khi quay đi. Anh ta đặt tay lên bàn và nghiêng người về cuốn sách, những ngón tay trải rộng trên mặt gỗ cũ, lổ chỗ, quá gần đến nỗi tôi có thể cảm thấy năng lượng của anh đẩy sang hợp nhất vào không gian của tôi.

"Có một cách khác có lẽ sẽ mang lại hiệu quả. Ừm, nhưng nhìn cách cô cầm nó, chỉ chạm vào cạnh cuốn sách, giữ khoảng cách, thì rõ ràng là cô đang e ngại!"

Giọng anh ta truyền sang tôi, mạch lạc và bình tĩnh, khiến tôi nhắm mắt lại một lúc để cảm nhận nó, thật sự cảm nhận nó, không cố ngăn lại hoặc đẩy nó đi. Tôi mong muốn chứng minh rằng Damen đã sai, để nói với anh tôi đã cố gắng công bằng và không có một chút dấu vết nào của sự náo nức hoặc nóng bỏng được tìm thấy. Cho dù Jude thích tôi - theo cùng một cách tôi và Damen thích nhau - cho dù tôi nhìn thấy nó trong tâm trí mà anh ta đã vô tình gửi cho tôi ngày hôm đó - nó cũng chỉ là một chiều. Tất cả mọi thứ anh ta thể hiện ra, không nhận được một chút đáp lại từ tôi.

Điều duy nhất tôi đang cố gắng là bớt căng thẳng và lo lắng, thư giãn, sẽ giúp tôi làm dịu thần kinh. Jude vỗ nhẹ lên vai tôi, đánh thức tôi khỏi sự mơ tưởng và ra hiệu cho tôi cùng anh ngồi trên một chiếc ghế dài nhỏ ở trong góc, nơi anh đặt quyển sách cân bằng trên đùi mình, thúc giục tôi đặt tay vào trang sách, nhắm mắt lại, thanh tĩnh đầu óc, và cảm nhận thông điệp bên trong.

Đầu tiên không có gì xảy ra, nhưng đó là bởi vì tôi tràn trề sức đề kháng. Sự đau nhức từ cú đập mạnh của dòng năng lượng cuối cùng thiêu đốt bên trong tôi, làm tôi mệt mỏi, gần như vỡ vụn suốt phần còn lại của buổi tối. Nhưng lúc tôi quyết định thả lỏng và chấp nhận, chỉ cần tin vào các quá trình và để cho tiếng rì rầm tràn qua, tôi vượt qua một rào chắn năng lượng theo cách thật ngạc nhiên, gần như mang tính riêng tư.

"Có được gì không?", anh hỏi, giọng nhỏ nhẹ, ánh mắt dán lên tôi. Tôi nhún vai, quay qua

anh, nói: "Nó giống như... nó giống như đọc nhật ký của một ai đó. Hoặc ít nhất đó là những gì tôi cảm nhận được. Còn anh ?"

Anh ta gật đầu. "Tôi cũng vậy ! Nhưng tôi nghĩ nó giống một thứ khác nhiều hơn... Tôi không biết, giống một cuốn sách về bùa chú. Cô biết đấy, mỗi trang đều khác nhau. Ý tôi là đó là một cuốn sách phép thuật !"

Anh mỉm cười, để lộ hai lúm đồng tiền duyên dáng đáng kinh ngạc. Tôi cau mày, không quen với từ đó.

"Nó giống như một cuốn sách ghi chép các công thức bùa chú, chứa đựng rất nhiều dữ liệu đặc biệt - ngày tháng, thời gian, cách thức thực hiện nghi lễ, kết quả của nghi lễ. Hoàn toàn là công việc, không có gì ngoài thực tế !"

"Còn cái này ?" Tôi gõ nhẹ móng tay lên trang giấy.

"Giống như một tạp chí, như cô nói. Một báo cáo riêng tư ở trình độ cao về sự tiến bộ của một phù thủy - những gì cô ta làm, tại sao cô ta làm nó, và cô ta cảm thấy như thế nào, kết quả, vân vân. Đó là lý do tại sao chúng thường được viết dưới dạng ký hiệu, hoặc ký tự Theban như thế này."

Vai tôi rũ xuống trong khi môi nhếch lên, tự hỏi tại sao mỗi chút tiến bộ mà tôi đạt được thật ra chỉ là hai bước lùi khổng lồ.

"Có phải cô đang tìm kiếm thứ gì đó rất đặc biệt ? Một câu thần chú tình yêu chẳng hạn ?"

Tôi nhìn anh ta, mắt nheo lại, tự hỏi tại sao anh ta lại nói điều đó.

"Xin lỗi." Anh nhún vai, ánh mắt lướt lên mặt tôi, dừng lại trên môi tôi trong vài giây dường như quá dài. "Có vẻ như cô có chút rắc rối.. theo cách mà cô và Damen đang tránh nhau những ngày gần đây !"

Tôi nhắm mắt lại một lúc, buộc nỗi đau chìm xuống. Đã một tuần trôi qua. Một tuần không có Damen, không có những thông điệp thần giao cách cảm ngọt ngào của anh, không có những cái ôm đầy yêu thương và ấm áp. Điều duy nhất chứng tỏ anh còn tồn tại là những chai nước bất tử tôi tìm thấy trong tủ lạnh của mình. Những chai nước mà anh đã bỏ vào khi tôi ngủ, dùng mọi biện pháp phòng ngừa để hoàn thành công việc trước khi tôi thức dậy. Mỗi giờ trôi qua đều rất đau đớn, cô đơn. Tôi không biết mình sẽ vượt qua mùa hè như thế nào khi không có anh.

Năng lượng của Jude thay đổi, hào quang quanh người anh kéo trở lại giống như một cái bóng nhảy cảm với những ánh sáng lập lòe ở rìa.

"Ừm, bất cứ thứ gì cô tìm kiếm..." anh trở lại với công việc lần nữa, "Cô sẽ tìm thấy nó ở đây !" Anh ta gõ vào trang sách bằng ngón tay cái. "Cô chỉ cần một chút thời gian để khiến tất cả mọi thứ hiện ra. Nó là một loại báo cáo rất chi tiết với nội dung khá sâu sắc !"

"Anh tìm thấy nó ở đâu ?" Tôi thấy một lọn tóc dài quét qua đôi môi của anh. "Và anh đã có nó bao lâu rồi ?" Tôi hỏi thêm, đột nhiên muốn biết.

Anh ta nhún vai, tránh cái nhìn của tôi.

"Chắc là nhật nó ở một nơi nào đó, từ một số người mà tôi đã từng biết..." Anh lắc đầu. "Đã từ rất lâu rồi !"

"Khá mơ hồ nhỉ ?" Tôi mỉm cười, một điệu cười nửa miệng. "Nghiêm túc đấy. Anh chỉ mới mười chín tuổi - vậy thì lâu lắm rồi có thể là bao lâu ?"

Tôi sẫm soi nhìn anh ta, nhớ đến cái lần tôi cũng hỏi như vậy với Damen - trước khi tôi biết anh ấy là ai. Một cơn ớn lạnh đột nhiên nhói trên da thịt trong khi tôi nhìn anh, hàm răng khắp khềnh, vết sẹo đánh dấu trên trán, những lọn tóc rối đổ xuống đôi mắt xanh biếc quen thuộc đảm bảo với tôi rằng anh ta chắc chắn là người tôi biết trong quá khứ của mình, rằng anh ta không có gì thuộc về thế giới bất tử hoàn hảo giống tôi.

"Tôi đoán rằng mình không giỏi trong việc lần theo thời gian." Anh cười lớn một cách thoải mái. "Tôi cố gắng sống từng khoảnh khắc cho đến bây giờ. Có lẽ là bốn năm - cũng có thể là năm năm trước - khi lần đầu tiên tôi bắt đầu quan tâm tới những thứ này !"

"Có phải bà Lina tìm thấy nó ? Đó có phải là lý do anh giấu nó không ?" Anh lắc đầu, mặt đỏ ửng lên. "Thật xấu hổ khi phải thừa nhận điều này, bà ấy đã tìm thấy con búp bê nhỏ tôi làm và hoàn toàn bị hoảng sợ. Nghĩ rằng đó là một con búp bê đã bị yểm bùa. Hiểu nhầm tất cả mọi thứ !"

"Búp bê ư ?" Ánh mắt tôi tập trung lên người anh, không biết những điều đó có nghĩa là gì.

"Một dạng búp bê ma thuật." Anh nhún vai, ánh mắt bối rối nhìn tôi. "Tôi vẫn là một đứa trẻ, tôi có thể nói gì nào ? Tôi đã đủ ngốc ngếch để nghĩ rằng nó sẽ thuyết phục một cô gái nào đó thích tôi."

"Và nó có tác dụng chứ ?" Tôi nín thở, nhìn anh ta một cách thận trọng, tự hỏi tại sao những lời đơn giản như vậy lại làm ruột tôi sôi lên. "Bà Lina đã phá hỏng nó trước khi nó có thể hoạt động. Chỉ vậy thôi !" Anh nhún vai.

"Kiểu thường ngày của anh..." Những lời tuôn ra trước khi tôi có thể ngừng lại. Anh nhìn tôi, mắt lóe sáng. "Thói quen rất khó thay đổi."

Chúng tôi ngồi như thế, mắt nhìn nhau, ngừng thở, khoảnh khắc cứ kéo dài cho đến khi cuối cùng tôi cắt ngang và quay trở lại cuốn sách.

"Tôi rất vui được giúp cô." Anh nói, giọng nhẹ nhàng và sâu lắng. "Nhưng cảm thấy rằng hành trình của cô quá riêng tư đối với tôi."

Tôi quay lại, định nói thì anh nói thêm. "Đừng lo lắng. Tôi hiểu mà. Nhưng nếu cô định thử bùa chú sau đó, thì có một vài điều cô phải biết..."

Anh mắt anh bắt gặp mắt tôi, để chắc rằng tôi hoàn toàn chú ý trước khi anh tiếp tục. "Một là, đó là phương sách cuối cùng - chỉ được sử dụng đến khi tất cả những con đường khác đã bế tắc. Và hai là, bùa chú thật sự chỉ là những công thức cho sự thay đổi, để lấy được những thứ cô muốn, hoặc là thay đổi một tình huống nào đó cần thay đổi. Nhưng muốn nó hiệu quả, mục tiêu của cô phải rõ ràng - cô cần phải hình dung kết quả cô muốn và hướng toàn bộ năng lượng của mình vào đó."

"Giống như hóa phép vậy." Tôi nói, ước gì tôi không nói ra khi nhìn thấy ánh mắt anh ta biến đổi.

"Hóa phép mất quá nhiều thời gian - bùa chú thì diễn ra ngay lập tức - hoặc ít nhất nó có thể được như vậy."

Tôi mím môi lại, biết rằng hóa phép cũng có thể xảy ra ngay lập tức khi hiểu được vũ trụ

hoạt động như thế nào. Nhưng không thể làm hiện ra những gì mình không biết, không thể làm ra thuốc giải độc, giữa những thứ khác, đúng là có giới hạn.

"Cứ nghĩ đây giống như một cuốn sách nấu ăn khổng lồ." Jude gõ móng tay vào trang giấy. "Một cuốn sách với những dòng ghi chú." Anh mỉm cười. "Nhưng không có gì ở trong đó cố định cả, cô có thể thay đổi công thức phù hợp với những gì cô muốn và chọn lựa cho mình những vật liệu phù hợp."

"Vật liệu ư?" Tôi nhìn anh. "Tinh thể, thảo dược, các yếu tố, nển, giai đoạn của mặt trăng - những thứ đại loại như thế." Tôi nhớ lại thứ thuốc bất tử mà tôi đã làm, nghĩ nó là thuật giả kim nhiều hơn là phép thuật, mặc dù tôi đoán theo một cách nào đó, hai chuyện ấy cũng khá giống nhau.

"Nó cũng có tác dụng nếu cô diễn tả câu thần chú của mình thành những câu thơ."

"Giống như một bài thơ?" Tôi nhìn anh, giật nảy mình. Có lẽ tất cả sẽ không mấy tác dụng nữa vì tôi khá tệ với kiểu thơ thần đó.

"Không cần phải được như nhà thơ Keats đâu, chỉ cần thứ gì đó có âm điệu và mang theo những ý nghĩa mà cô muốn nó thực hiện thôi." Tôi nhăn trán, cảm thấy chán nản thậm chí trước khi tôi bắt đầu.

"Và Ever..."

Anh nhìn tôi.

"Nếu cô muốn ướp thữ bùa chú lên một người, cô phải suy nghĩ kỹ về nó. Bà Lina nói đúng. Nếu cô không thể thuyết phục ai đó theo ý cô, hoặc là cộng tác với cô, bằng cách sử dụng những phương pháp thông thường hơn, thì bùa chú cũng chưa chắc là được!"

Tôi gật đầu và quay đi, biết rằng có lẽ chuyện đó đúng trong một vài tình huống, nhưng không phải dành cho tôi. Tình huống của tôi rất khác biệt.

Ba mươi lăm

"TỚ ĐÃ GHÉ QUA CHỖ LÀM CỦA CẬU !"

Haven nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt di chuyển từ mái tóc đến sợi dây lụa giữ lá bùa hộ mệnh hiểm khi bị tôi để lộ ra, trước khi trở về lại khuôn mặt.

Tôi gật đầu nhẹ trước khi chuyển sự chú ý sang Honor, quan sát khi cô ta cười với Stacia, Craig cũng như phần còn lại của nhóm "quý sò tộc" như thể mọi thứ đều bình thường - nhưng nó không như vậy. Không phải đối với cô ta. Giờ cô ta đang dính vào phép thuật - một học sinh học hành nghiêm túc, theo lời Jude. Làm tất cả mọi thứ mà không cần sự cho phép của "thủ lĩnh".

"Tớ đã nghĩ chúng ta có thể ăn trưa hoặc làm việc gì đó, nhưng anh chàng nóng bỏng đang sau quầy thanh toán ấy nói rằng cậu đang bận."

Anh mắt Haven không trượt khỏi người tôi khi tay vẫn không ngừng nhặt những hạt đường trên cái bánh. Miles lập tức ngẩng lên khỏi điện thoại của cậu ta, trán nhú lại, mắt lướt như tên bắn giữa chúng tôi.

"Cái gì cơ ? Có anh chàng nóng bỏng nào mà không ai thông báo cho mình ?"

Tôi quay sang họ, những lời của Haven đã làm tôi bị rúng động. Cô ấy đến nơi làm việc của tôi ! Cô ấy biết nơi tôi làm việc ! Liệu Haven có biết thêm điều gì nữa ?

"Ồ, anh ta đúng là hot boy !" Haven gật đầu, vẫn nhìn tôi. "Rất nóng bỏng, chắc chắn đấy. Nhưng có vẻ Ever quyết tâm giữ đó là một bí mật. Tớ thậm chí không biết anh ta tồn tại cho đến khi tận mắt nhìn thấy !"

"Làm thế nào cậu biết nơi tớ làm việc ?" Tôi hỏi, cố gắng bình thường, ra vẻ không để tâm, không để lộ ra tôi hoảng hốt như thế nào.

"Cặp sinh đôi bảo với mình."

Câu nói này chỉ khiến mọi việc bước sang chỗ tồi tệ hơn.

"Tớ chạy theo chúng trên bãi biển. Damen đang dạy chúng lướt sóng !"

Tôi mỉm cười, nhưng đó là một nụ cười yếu ớt làm cho mặt tôi trông thật khó coi.

"Tớ đoán rằng điều đó giải thích tại sao cậu không muốn kể cho bọn tớ về công việc mới của cậu - cậu không muốn bạn thân nhất của cậu tiếp cận với anh chàng đồng nghiệp quyến rũ." Miles nhìn chăm chăm vào tôi, bỏ rơi những mẫu tin nhắn có vẻ như rất lý thú.

"Anh ấy là sếp của tớ." Tôi lắc đầu. "Và nó không giống như một bí mật hay bất cứ thứ gì khác, tớ chỉ không có cơ hội đề cập đến việc đó, thế thôi !"

"Đúng vậy, bởi vì giờ tán gẫu vào bữa ăn trưa của chúng ta quá thú vị đến nỗi cậu không thể nhét nó vào. Làm ơn đi !" Haven đảo mắt. "Nên cậu đừng bào chữa."

"Ừm, tốt nhất là kể lại đi nào !" Miles nghiêng người về phía trước, mặt hớn hờ, mắt bắn thẳng về phía chúng tôi. Nhưng tôi nhún vai, nhìn theo khi Haven mỉm cười và đặt cái bánh

nướng xuống, phúi những mẩu bánh rơi trên chéo áo khi cô nói: "Làn da rám nắng, đôi mắt xanh biếc, cơ thể rắn chắc, những lọn tóc vàng theo kiểu rocker, anh chàng lướt ván diêm tĩnh, anh chàng quyến rũ nhất trong số những anh chàng nóng bỏng mà cậu có thể tưởng tượng - được chấm điểm mười. Đó chính là anh ta !"

"Nghiêm túc chứ ?" Miles tròn mắt, nhìn chăm chăm vào tôi. "Giống như thế, thật chứ ?"

Tôi thở dài, xé cái bánh sandwich thành từng sợi nhỏ khi Haven nói: "Tin tớ đi, không từ nào có thể miêu tả cấp độ nóng bỏng này cả. Những người gần như có thể so sánh là Damen và Roman, nhưng họ lại xuất hiện quá nhiều trong lớp mình, vì thế gần như không tính. Dù sao đi nữa, anh ta bao nhiêu tuổi rồi ? Dường như còn quá trẻ để trở thành một ông chủ đấy."

"Mười chín." Tôi nhún vai, thật sự không muốn nói về công việc và Jude. Đây chính xác là những điều mà Damen đã cảnh báo tôi. Điều mà tôi nên tránh. "Nói đến các anh chàng quyến rũ khác đi, thế Josh thì sao ?"

Tôi mỉm cười, cắt ngang khá vụng về nhưng hi vọng nó sẽ hiệu quả. Tuy nhiên, tôi chỉ nhìn thấy vầng hào quang của Haven rung động, lóe sáng lên khi cô tập trung vào chiếc bánh nướng: "Nó kết thúc lúc anh ấy cố đưa cho mình con mèo con. Cậu nên nhìn thấy anh ta lúc đó, mỉm cười như thể nó là một món quà thần diệu !"

Cô đảo mắt và bẻ đôi cái bánh nướng. "Ý mình là, nghiêm túc đấy. Sao anh ta có thể làm thế cơ chứ ?"

"Cậu ta chỉ cố tỏ ra tử tế thôi mà !" Miles bắt đầu, nhưng Haven không muốn nghe. "Làm ơn đi." Cô quắc mắt. "Nếu anh ấy thực sự hiểu những gì mình đang trải qua, anh ấy không bao giờ đưa đến một con Charm nào đó thay thế. Con mèo con rồi cũng sẽ chết đi. Và lúc đó mình đã quá gần bó với nó để có thể trải nghiệm nốt cùng nỗi đau và sự chịu đựng lần nữa."

Miles tròn mắt khi tôi nói: "Cũng không phải luôn luôn như thế."

Nhưng Haven cắt ngang: "Ồ vậy sao, đặt tên cho một thứ - một thứ đang còn sống - thì không làm cho nó chết hoặc rời bỏ cậu ư ? Lần trước mình hỏi cậu câu hỏi đó, cậu đã rất thất vọng. Vì vậy Miles, cậu với kiểu tròn mắt lên, nhếch miệng kia, cứ đi lên phía trước, tự đánh gục chính mình, đặt tên cho một thứ mà..."

Miles lắc đầu, giơ tay đầu hàng, ghét tất cả các cuộc đối đầu và vui vẻ buông súng trước khi cuộc chơi bắt đầu. Haven cười điệu, hài lòng với thất bại kết hợp của chúng tôi khi cô nói: "Tin tớ đi, tất cả những gì tớ đã làm là khiến cho anh ấy bỏ cuộc. Dù sao đi nữa, cuối cùng cũng đã kết thúc."

"Ừm." Miles nhún vai, quay trở lại với những tin nhắn của mình. "Với những gì cậu ấy đã làm, mình thích cậu ấy. Mình nghĩ hai cậu hợp nhau đấy !"

"Thế thì cậu đi mà hẹn hò với anh ấy." Haven cười điệu, ném cái bánh nướng đã bị xé nhỏ lên người Miles.

"Không, cảm ơn. Cậu ta quá gầy và dễ thương !" Miles mỉm cười. "Bây giờ thì tới sắp của Ever !" Tôi liếc nhìn Miles, kiểm tra hào quang quanh người cậu và nhìn thấy cậu chỉ đang đùa giỡn.

"Tên anh ấy là Jude." Tôi thở dài, tham gia trở lại câu chuyện một lần nữa. "Và theo những gì tớ biết, tớ có thể nói anh ấy chỉ thích những cô gái không thích trở lại anh ấy, nhưng biết đâu

cậu cũng sẽ có cơ hội đấy." Tôi gói bữa ăn trưa của mình lại, cùng với quả táo chưa ăn tới, một túi đầy khoai tây chiên và một cái sandwich bị bóp vụn ở bên trong.

"Có lẽ cậu nên mời anh ấy tới bữa tiệc chia tay." Miles nói. "Cậu biết đấy, để mình có thể thắt đai với một lời chia tay dài tốt đẹp !" Cậu ta đưa tay vuốt mái tóc nâu được cắt ngắn và cười lớn.

"Về chuyện bữa tiệc...", Haven cất tiếng, mắt bị che khuất một phần bởi những cọng lông mi giả. "Mẹ tớ đã phá tan phòng khách - hoàn toàn phá tan theo nghĩa đen. Những tấm thảm bị bóc toạc ra, đồ nội thất bị dọn sạch, những bức tường đổ sụp xuống - nhưng nó cũng có một mặt tốt là không đời nào họ có thể bán căn nhà khi nó bị phá tan như thế, và cũng đồng nghĩa với việc chúng ta không thể tổ chức bữa tiệc ở nhà tớ. Vì thế, tớ đã hi vọng là..."

"Chắc chắn rồi." Tôi gật đầu, bắt gặp hai khuôn mặt đang quá sững sờ làm tôi cảm thấy xấu hổ, nhận ra những chuyến thăm thường lệ đến nhà tôi, các buổi tối thứ Sáu ăn pizza của chúng tôi, nghi lễ ngâm mình trong bồn Jacuzzi đã kết thúc khi Damen bước vào cuộc đời tôi. Nhưng giờ anh ấy đã đi - hoặc ít nhất quyết tâm tránh xa một thời gian - có lẽ đã đến lúc bắt đầu mọi thứ lại một lần nữa.

"Cậu chắc cô Sabine sẽ không phiền chứ ?" Miles hỏi, giọng đầy hi vọng những cũng rất thận trọng.

Tôi lắc đầu: "Nếu như các cậu không phiền việc thầy Munoz ghé qua thì tất cả đều ổn !"

"Thầy Munoz ? Ý cậu là thầy giáo lịch sử của chúng ta ?" Cả hai cùng tròn mắt. Hai người bạn thân của tôi dường như rất sững sờ và cũng tròn tròn như tôi khi lần đầu tiên phát hiện ra chuyện đó.

"Họ đang hẹn hò." Tôi gật đầu, biết rằng cho dù tôi ghét chuyện này như thế nào, tôi cũng không thể ngăn nó lại được.

Haven đẩy cái túi màu xanh ra khỏi mặt và nghiêng người về phía tôi. "Chờ đã - cho tớ hỏi thẳng nhé, cô Sabine của cậu đang hẹn hò với thầy giáo lịch sử quyến rũ à ?"

"Giờ ai là thầy giáo quyến rũ nào ?" Miles cười lớn, huých khuỷu tay cô bạn. Nhưng Haven chỉ nhún vai. "Làm ơn đi. Đừng hành động như thế cậu không biết. Ý mình là, cho dù hơi lớn tuổi một chút, nhưng một người đàn ông đeo kính và mặc đồ kaki cũng rất hấp dẫn đấy chứ !"

"Làm ơn đừng gọi thầy ấy là hấp dẫn." Tôi buột miệng cười lớn. "Và để cậu biết, cái đêm hẹn hò với cô mình, thầy ấy đã quăng đi cặp kính, đổi bộ kaki sang thứ khác sành điệu hơn rồi !"

Haven mỉm cười, đứng dậy khỏi ghế. "Vậy đi. Bữa tiệc tổ chức ở nhà cậu. Đó là những gì tớ muốn !"

"Damen có đến không ?" Miles nhét điện thoại vào túi, mắt nhìn tôi thăm dò.

"Ừm, tớ không biết. Cũng có thể..." Tôi nhún vai, mím môi lại và vươn tay ra một cách dứt khoát như thế để biểu hiện rằng: Này, kiểm tra mình đi, mình đang nói dối đấy !

"Ý mình là, anh ấy khá bận trong những ngày này vì phải chăm sóc cặp sinh đôi và các chuyện khác nữa."

"Đó có phải lý do anh ấy trốn học cả tuần nay không ?", Haven hỏi. Tôi gật đầu, lăm bằm

một số từ vô nghĩa về những việc anh ấy phải làm, nhưng tim không thể tảng lờ được và nó quặn đau. Nhìn cả hai gật đầu tán thành, tôi nhận ra họ chỉ an ủi tôi, còn ánh mắt và vầng hào quang quanh người họ nói khác - họ không tin một từ nào trong những lời tôi nói.

"Chỉ cần đảm bảo là Jude ở đó." Miles nói, đề cập đến tên anh ta làm bụng tôi lại quặn lên.

"Vâng, tớ sẽ cần anh ấy dự phòng trong trường hợp anh chàng của tớ không đến như tớ hi vọng." Haven mỉm cười.

"Cậu đang hẹn hò à ?" Miles và tôi cùng đồng thanh nói, giọng hòa làm một trong lúc đứng sững như trời trồng.

"Ai vậy ?", tôi hỏi. Trong khi Miles nói: "Thật là nhanh quá đấy !" Nhưng Haven chỉ mỉm cười, ngoái nhìn khi cô tiến về lớp, hét lên: "Rồi các cậu sẽ gặp !"

Ba mươi sáu

TRỪ VIỆC GIỮ LỜI HỨA VỚI THẦY MUNOZ LÀ THAM dự tất cả các tiết học lịch sử (điều chỉ làm ông thêm khó xử chứ không phải tôi), tôi không hứa với bất kỳ giáo viên nào điều gì khác, nên có thể lướt qua phần còn lại trong ngày và đến cửa hàng.

Ý nghĩ của tôi cuốn theo Damen khi đi qua đại lộ dọc bờ biển, mừng tượng ra một hình bóng anh rất rõ ràng như thể anh ngồi ở ngay cạnh tôi, nhìn tôi với đôi mắt đen như muốn đốt cháy người đối diện, môi hé mở mời gọi trong khi anh ấn một bó hoa tulip đỏ rực vào lòng tôi. Nỗi đau có thể cảm nhận được một cách quá rõ ràng, nên tôi đành để hình bóng ấy tan đi trước khi nó có thể từ từ nhạt nhòa rồi biến mất.

Tôi biết, một Damen ảo sẽ không bao giờ làm vậy, trong khi Damen thật đang ở ngoài kia - một nơi nào đó - chờ đợi ba tháng kết thúc. Nhưng tôi không thể chờ. Tôi từ chối chờ đợi.

Cách duy nhất để thoát ra khỏi cảm giác trống rỗng này là mang Damen trở lại. Và cách duy nhất để làm điều đó là bẻ gãy những mật mã của Roman. Đặt tay lên thuốc giải độc và sau đó tất cả mọi vấn đề của tôi sẽ được giải quyết. Nhưng trong một lần ngắn ngủi trở lại ngôi nhà của Roman, tôi không có manh mối nào để tìm thấy hắn.

Giống như Damen, hắn cũng biến mất trong những ngày cuối cùng của năm học. Tôi đi vào trong ngõ, qua cửa nhanh như một cơn bão. Jude nhìn thoáng qua khi tôi tiến ra phía sau quầy thanh toán và vội lấy cuốn sổ đặt lịch hẹn.

"Tin tôi đi, nếu tôi biết cô chia tay với bạn trai, thì tôi đã xếp vài cuộc bói toán, nhưng không có ai đăng ký, chẳng có cuộc hẹn nào cả!"

"Tôi không chia tay." Tôi lầm bầm, mặc dù cả hai chúng tôi đều biết tôi đang như vậy.

"Được rồi, có lẽ như thế!"

Tôi nhún vai, liếc nhìn Jude.

"Nhưng đã là tuần cuối cùng ở trường rồi nên chuyện tôi trốn học thật sự không phải vấn đề gì to tát lắm. Anh sẽ không kể cho bất cứ ai chứ, được không?"

Jude xua đuổi những suy nghĩ ấy với một cái vẫy tay và nhún vai nói: "Phải như biết trước, tôi đã mang theo tấm ván lướt sóng của mình rồi!"

"Anh vẫn có thể đi lấy nó mà." Tôi hướng về kệ sách và bắt đầu sắp xếp lại vài cuốn sách. Muốn tạo ra một chút khoảng cách để tôi có thể tránh làn sóng quyến rũ từ sự diễm tĩnh anh mang lại.

"Nghiêm túc đấy." Tôi nói thêm khi thấy anh không cử động. "Tôi sẽ trông chừng nơi này." Anh nhìn tôi, ánh mắt kiên định, tập trung lên người tôi.

"Ever..." Anh bắt đầu.

Tôi nhìn anh, cảm nhận chuyện gì đang diễn ra và xua đi nỗi sợ hãi trước khi anh ta có thể bắt đầu. "Anh không phải trả tiền cho tôi đâu." Tôi nói, tay cầm quyển sách. "Tôi không đến đây để làm thêm. Tôi thậm chí không quan tâm việc anh có trả tôi không."

Anh nheo mắt trầm tư. Nghiêng đầu sang một bên khi anh nói: "Cô thật sự không cần, phải không?"

Tôi nhún vai, quay trở lại với những quyển sách, mất một lúc để xếp chúng thẳng hàng trước khi trả lời: "Không, tôi thật sự không cần!", cảm thấy tốt hơn khi làm nhẹ bớt một chút ảo tưởng của tôi, cho dù là rất nhỏ.

"Chính xác thì cô đến đây để làm gì?", anh hỏi, giọng anh vang lên theo cách làm tôi không thể không chú ý. "Do cuốn sách sao?"

Tôi quay lại, cảm thấy lo lắng và lúng túng khi ánh mắt tôi dừng lại trên người anh ta.

"Điều đó chẳng phải đã rõ ràng sao?" Tôi nhún vai, cố bật ra một điệu cười, nhẹ nhõm khi anh mỉm cười và đưa ngón cái qua vai: "Cứ tiếp tục đi, thoải mái. Tôi sẽ không kể với Damen những cô đang làm đâu."

Tôi ném cho anh ta một cái nhìn rõ ràng rằng tôi không muốn đùa cợt về Damen cho đến khi nhận ra anh thực sự nghiêm túc.

"Xin lỗi", Jude nhún vai, "Nhưng rõ ràng là anh ta không nên biết chuyện này."

Tôi nhún vai, không phủ phận cũng không xác nhận. Không đời nào tôi bàn luận về Damen với anh ta. Đi thẳng ra phòng sau và ngồi trên bàn, định mở ngăn kéo bằng tâm trí mình thì tôi nhận ra anh ta đã theo sau.

"Ồ, ừm, tôi quên mất là nó đã bị khóa..." Tôi lăm bầm, cảm giác thật sai lầm và vô lý khi tôi di chuyển ngăn kéo, biết rằng tôi là một diễn viên tệ hại nhưng vẫn tiếp tục.

Anh nghiêng người ở cửa ra vào, ném cho tôi một ánh mắt thể hiện rõ ràng anh ta không quan tâm đến nó.

"Dường như nó không thể ngăn cô đâu!" Anh nói, giọng nhẹ và sâu sắc. "Thậm chí ngay lần đầu tiên tôi tìm thấy cô ở cửa hàng."

Tôi nuốt khan, không biết phải nói gì. Thừa nhận khả năng của tôi là phá vỡ quy tắc của Damen. Sức nặng từ ánh mắt anh ta đè lên tôi khi tôi nói: "Tôi không thể, tôi..."

Anh ta nhướn mày, biết rằng tôi hoàn toàn có thể làm dễ dàng.

"...Tôi không thể làm trước mặt anh." Tôi kết thúc, biết rằng thật ngu ngốc để thực hiện mưu mẹo này.

"Có cần giúp không?", anh áp những ngón tay lên mắt và cười. Tôi nhìn anh ta một lúc, hi vọng anh sẽ không nhìn qua những ngón tay, sau đó thở sâu và nhắm mắt lại nhìn thấy cái khóa mở ra trước khi với lấy cuốn sách. Tôi đặt nó trên bàn trong khi Jude tìm một chỗ ngồi, đầu nghiêng sang một bên, chân gác lên trên đầu gối khi anh ta nói: "Cô biết đấy, Ever, cô thật sự rất khác biệt!"

Cả người tôi đông cứng lại, những ngón tay do dự trên cuốn sách cổ, nghe thấy tim đập mạnh: "Ý tôi là, năng lực siêu linh của cô thật đặc biệt."

Anh nhìn tôi, mắt nheo lại, vai nhướn lên, hai má trở nên sạm hơn khi anh nói thêm: "Tôi chưa bao giờ gặp ai có khả năng giống như cô. Cách cô hấp thụ thông tin từ một cuốn sách, từ một người và..."

Tôi liếc nhìn anh, cổ họng khô rát, cảm nhận được một điều gì đó đang bắt đầu mà tôi nên

tránh. "Và chưa hết, cô lại không biết ai đang đứng bên cạnh cô. Thực tế, ngay bên cạnh cô !"

Tôi thở dài, tự hỏi liệu đây có phải là thời điểm anh ta đẩy một cuốn sách nhỏ cho tôi và chứng nhận khả năng của tôi, nhưng anh ta chỉ di chuyển sang bên phải tôi, mỉm cười và gật đầu như thể có người nào đó ở đấy. Song, khi tôi quay lại nhìn, tất cả những gì tôi thấy chỉ là khoảng trống.

"Lần trước tôi nghĩ chắc chắn cô đến cửa hàng này để dạy tôi." Anh mỉm cười, đọc biểu hiện trên mặt tôi khi anh nói thêm: "Cô biết đó không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên - vũ trụ quá chính xác cho những sự kiện ngẫu nhiên. Cô đến đây vì một lý do nào đó, cho dù cô nhận ra nó hay không, và..."

"Tôi được cô Ava dẫn đến đây." Tôi nói, không thoải mái với câu chuyện này và muốn dừng nó lại. "Và tôi quay trở lại để tìm bà Lina chứ không phải anh !" Nhưng anh chỉ gật đầu, hoàn toàn không bối rối: "Và còn nữa, cô quay trở lại đúng vào lúc bà Lina không có ở đây, dẫn đến khả năng là cô đến tìm tôi !"

Tôi vịn vịn trên chỗ ngồi, tập trung vào cuốn sách để không phải nhìn anh ta. Không phải sau những gì anh ta vừa nói. Không phải sau chuyến đi đến Amsterdam với Damen.

"Ever, cô đã nghe thấy cụm từ khi sinh viên sẵn sàng thì giáo viên xuất hiện chưa ?"

Tôi nhún vai, liếc nhìn anh trước khi nhìn xuống lần nữa.

"Chúng ta gặp người mà chúng ta nghĩ đến vào đúng thời điểm. Và mặc dù tôi chắc tôi phải học nhiều từ cô, thì tôi vẫn thật sự rất thích dạy cô một vài thứ nếu cô để cho tôi làm thế - nếu cô sẵn sàng muốn học !"

Tôi có thể cảm thấy cái nhìn của anh, nặng nề và mạnh mẽ, biết rằng mình có vài lựa chọn, tôi chỉ nhún vai. Anh gật đầu và nhìn sang bên phải của tôi, nghiêng đầu như thể có người nào đó đang ở đấy.

"Ở đây có người muốn nói chào cô đấy !" Anh nói, ánh mắt chăm chú vào một điểm cố định. "Mặc dù cô bé cảnh báo tôi rằng cô đang hoài nghi vì thế tôi phải nỗ lực hơn nữa để thuyết phục cô !"

Tôi nhìn chằm chằm anh ta, không cả nháy mắt và thở. Nghĩ rằng nếu đó chỉ là một trò đùa - nếu anh ta đang đánh lừa tôi theo một cách nào đó, thì tôi sẽ...

"Cái tên Riley có bất cứ ý nghĩa gì với cô không ?"

Tôi nuốt khan, không thể thốt nên lời. Tâm trí tôi đảo như tên bắn về trong quá khứ, tìm kiếm tất cả các cuộc trò chuyện mà chúng tôi đã có, tìm kiếm khoảnh khắc khi tôi có thể tiết lộ điều đó. Anh ta nhìn tôi, kiên nhẫn, chờ đợi. Nhưng tôi chỉ gật đầu, không muốn cung cấp thêm bất cứ điều gì.

"Cô bé nói cô bé là chị em với cô - em gái của cô !" Không cho tôi thời gian đáp lại khi anh nói thêm: "Ô, và cô bé mang đến một người khác nữa, hoặc là..." Anh ta mỉm cười, vệt những lọn tóc ra khỏi mặt như thể để nhìn rõ hơn. "Hoặc là thứ gì đó, đó là một con chó - có bộ lông màu vàng !"

Tôi nói, hầu như vô thức: "Đó là con chó của chúng tôi."

"Butterball." Anh ta gật đầu.

"Là cup. Buttercup." Mắt tôi nheo lại, tự hỏi làm thế nào mà anh ta có thể sai sót nếu Riley thật sự đứng bên cạnh anh ta. Nhưng anh chỉ gật đầu, tiếp tục: "Cô bé nói cô bé không thể ở đây là vì cô bé khá bận rộn trong những ngày này, nhưng cô bé muốn cô biết rằng cô bé luôn ở bên cạnh cô, nhiều hơn cô nghĩ đấy!"

"Thật sao?" Tôi vòng tay trước ngực và nghiêng ra đằng sau. "Vậy tại sao nó lại không hiện hình?" Tôi cau mày, bỏ qua lời thề là sẽ im lặng. "Tại sao nó không làm điều gì đó để tôi biết nó đang bên tôi?"

Jude cười nửa miệng, môi nhếch sang một bên khi anh ta nói: "Cô bé chỉ cho tôi thấy một đĩa...", anh dừng lại, nheo mắt khi anh tiếp tục: "... bánh hạnh nhân chocolate. Cô bé muốn biết liệu là cô có thích chúng không?"

Tôi cứng người lại, nhớ đến món bánh hạnh nhân chocolate mà cô Sabine làm vài tuần trước, và cách những miếng nhỏ nhất được đánh dấu tên dành cho tôi, những miếng lớn với dấu tên của Riley, giống như con bé thường chơi thế mỗi khi mẹ tôi làm chúng.

Tôi nhìn Jude, cổ họng thắt chặt đến nỗi không lời nào có thể thoát ra, cố gắng trấn tĩnh lại khi anh ta nói: "Cô bé cũng muốn biết liệu là cô có thích bộ phim - bộ phim mà cô bé cho cô xem ở..."

Khu Vườn Mùa Hè. Tôi nhắm mắt lại, cố gắng chặn cho nước mắt rơi xuống, tự hỏi liệu là cô em gái ba hoa của tôi có định kể cho anh ta về nơi đó không, nhưng anh chỉ nhún vai, và kết thúc ở đó.

"Bảo với nó rằng...", tôi bắt đầu, giọng khàn khàn khi tôi cố đằng hắng, bắt đầu lại. "Nói với nó tôi thích tất cả mọi thứ - tất cả. Và bảo nó rằng tôi yêu nó - nhớ nó - và chào hỏi bố mẹ giúp tôi - nói nó thật sự cần giúp tôi tìm ra một cách để tôi có thể nói chuyện với nó lần nữa - bởi vì tôi cần!"

"Đó là lý do tôi ở đây đấy!" Anh nói, giọng thản nhiên, thờ ơ, mắt tìm kiếm mắt tôi.

"Cô bé muốn tôi trở thành cầu nối giữa cô bé và cô, kể từ khi cô bé không thể nói chuyện trực tiếp với cô - ít nhất không phải bên ngoài giấc mơ của cô. Mặc dù cô bé muốn cô biết rằng cô bé luôn nghe thấy cô nói gì!"

Tôi nhìn anh, hoài nghi, cầu nối giữa chúng tôi? Riley thực sự muốn như vậy? Điều đó có nghĩa là nó tin anh ta? Và nếu thế, thì tại sao chứ? Có phải nó biết về quá khứ của chúng tôi? Và có gì trong giấc mơ của chúng tôi - lần cuối cùng nó xuất hiện trong giấc mơ của tôi là một đêm ác mộng. Một cơn ác mộng đầy bí ẩn không mang lại bất cứ ý nghĩa nào.

Tôi nhìn Jude lần nữa, tự hỏi liệu là tôi có thể tin anh ta không - cũng có thể anh ta biết điều này bằng cách nào đó? Có lẽ cặp sinh đôi nói cho anh ta biết - có lẽ anh đã tra trên google vụ tai nạn và...

"Cô bé sắp đi rồi", anh nói, gật đầu trong khi cười và vẫy tay chào tạm biệt cô em gái vô hình của tôi.

"Cô có muốn nói điều gì trước khi cô bé đi không?"

Tôi co rúm người lại, nhìn xuống bàn khi cố gắng hít thở. Cảm giác không gian đột ngột chật hẹp, giam hãm như thể trần nhà rơi xuống và các bức tường co lại. Không biết liệu là tôi có thể tin anh ta, liệu là Riley có ở đây không, liệu là có bất cứ chuyện gì trong này thật không. Tất cả

những gì tôi biết là tôi cần ra khỏi đây. Tôi cần hít thở chút không khí. Giọng anh gọi với theo sau lưng tôi khi tôi nhảy ra khỏi bàn và lao như chớp ra phía cửa - không biết mình đang đi đâu, nhưng hi vọng nó sẽ đưa tôi cách xa khỏi anh ta.

Ba mươi bảy

TÔI CHẠY RA KHỎI CỬA VÀ TIẾN THẮNG ĐẾN BÃI biển, tim đập thình thịch, tâm trí quay cuồng, quên mất phải giảm tốc độ xuống bình thường cho đến khi đã ở đó. Ngón chân nhúng trong nước, một đụn cát chặn ngang và hình ảnh những người ngư ngắc rời đi làm tôi tỉnh lại. Họ nheo mắt lắc đầu, tự nhủ những điều vừa xảy ra trước mắt chỉ là ảo ảnh. Không ai có thể xuất hiện bình thường hơn tôi.

Tôi tháo đôi dép lê và lội ra xa hơn, trước tiên dừng lại để xắn gấu quần jean, sau đó quyết định không quan tâm đến nó nữa khi một cơn sóng ào đến và làm ướt từ đầu gối trở xuống. Chỉ muốn cảm thấy điều gì đó - điều gì đó có thật, thuộc về vật chất - một vấn đề với một sự giải thích rõ ràng. Không giống như kiểu mà tôi đang phải vật lộn. Và mặc dù tôi không lạ với sự cô độc nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như lúc này.

Tôi luôn luôn có ai đó bên mình. Cô Sabine - Riley -

Damen - bạn bè của tôi - nhưng giờ cả gia đình tôi đã mất, cô Sabine bận rộn với thầy Munoz, bạn trai chia tay và bạn bè thì tôi không thể tâm sự - vậy điều gì mới quan trọng với tôi đây ?

Sức mạnh, khả năng điều khiển năng lượng và hóa phép ra mọi thứ để làm gì nếu tôi không thể hóa phép ra một thứ mà tôi thật sự muốn ? Nhìn thấy những linh hồn để làm gì khi tôi không thể nhìn thấy được người thật sự có ý nghĩa đối với tôi ? Cuộc sống vĩnh cửu để làm gì nếu tôi buộc phải sống như thế này ?

Tôi đi ra xa hơn cho đến khi nước ngập đến nửa thắt lưng, chưa bao giờ cảm thấy cô đơn trên bãi biển đông đúc như vậy, chưa bao giờ nhận ra mình không nơi nương tựa trong một ngày trời trong xanh và đầy nắng như vậy. Tôi không di chuyển cho đến khi Jude đi lên từ phía sau, nắm lấy vai tôi và cố gắng kéo tôi khỏi những cơn sóng.

"Này !" Mắt Jude nheo lại trước ánh nắng mặt trời khi anh sẫm soi mặt tôi, không chịu buông tay ra cho đến khi chắc chắn rằng tôi ổn. "Cô nghĩ sao nếu chúng ta quay trở lại bên trong ?"

Giọng anh bình tĩnh, cẩn trọng như thể tôi đang rất mong manh, dễ tổn thương, có khả năng làm bất cứ điều gì đại đột. Tôi nuốt khan và bám chặt xuống cát, ánh mắt nhìn ra phía chân trời: "Nếu anh đùa cợt, nếu anh chơi xỏ tôi bằng bất cứ cách nào..." Tôi lắc đầu, không thể kết thúc nhưng đe dọa một cách đầy ngụ ý.

"Không bao giờ." Anh bóp chặt, giữ cho tôi đứng yên, đẩy tôi lên khỏi một con sóng nhỏ đang đến. "Cô đã đọc được tôi nghĩ gì mà, Ever. Ngay từ ngày đầu tiên. Cô biết những gì tôi có thể làm - những gì tôi có thể nhìn thấy !"

Tôi hít một hơi thật sâu, định nói khi anh nói thêm: "Và nói để cô biết thêm, cô bé ở bên cạnh cô vài lần. Không phải hầu hết thời gian, nhưng cũng khá nhiều. Mặc dù đây là lần đầu tiên cô bé nói !"

"Tại sao nó lại làm thế ?" Tôi quay lại, bắt gặp ánh mắt anh. Không có lý do gì để không tin tưởng nhưng tôi cần phải chắc chắn nhất trong khả năng có thể.

"Tôi đoán là cô bé muốn tạo một chút lòng tin." Anh nhún vai. "Không giống như cô."

Tôi nhìn anh, nhìn vào đôi mắt xanh biếc, sự thật phơi bày ra, lộ trần để cho tôi nhìn thấy. Anh ta không nói dối, cũng không muốn chơi đùa với tôi, dĩ nhiên không

tạo ra câu chuyện đó. Anh ta thật sự nhìn thấy Riley, và nhiệm vụ duy nhất của anh là giúp đỡ chúng tôi.

"Tôi nghĩ đây là lý do tại sao chúng ta tìm thấy nhau !"

Anh ta gật đầu, giọng nhẹ đến nỗi gần như thì thào.

"Tôi tự hỏi liệu là có phải Riley đã sắp đặt nó ?" Riley hoặc là ai đó khác - người nào đó quyền lực hơn chúng tôi ? Tôi nhìn chăm chăm ra biển, tự hỏi liệu anh ta có nhận ra rằng tôi đã nhận ra anh ta. Liệu anh ta có cảm thấy thắt lên trong ruột, nổi da gà, cảm giác quen thuộc kỳ lạ - giống như tôi cảm thấy không ? Và nếu như vậy, điều đó có nghĩa là gì ? Có phải chúng tôi thật sự chưa kết thúc nghiệp báo mà lẽ ra chúng phải được giải quyết ?

"Tôi có thể dạy cô..." Anh nói, ánh mắt giống như một lời hứa mà anh muốn lấp đầy. "Không có sự đảm bảo nào nhưng tôi có thể thử."

Tôi thoát khỏi sự nắm nín của anh và đi vào trong, không quan tâm nửa dưới đã ướt nhẹp trong khi phần trên hoàn toàn khô ráo.

"Ai cũng có khả năng. Cũng giống như ai cũng có khả năng tâm linh - hoặc ít nhất là trực quan. Vấn đề chỉ là làm thế nào để mở nó ra, sẵn sàng chấp nhận nó và học hỏi. Nhưng với món quà của cô - năng lực siêu linh của cô, không có lý do gì cô không học được cách nhìn thấy cô bé cả !"

Tôi liếc nhìn anh, nhưng chỉ lướt qua, điều gì đó thu hút sự chú ý của tôi, thứ gì đó...

"Bí quyết là nâng cao sự rung động của cô, nâng nó lên một cấp độ..."

Chúng tôi không nhìn thấy cơn sóng cho đến khi nó đã lên cao và không đủ thời gian để lặn xuống hay ít nhất là bỏ chạy. Điều duy nhất giữ tôi khỏi bị cuốn đi là phản xạ cực nhanh của Jude và cánh tay mạnh mẽ của anh.

"Cô ổn chứ ?", anh hỏi, ánh mắt chán nản nhìn tôi. Nhưng sự chú ý của tôi đã ở nơi nào đó khác, bị cuốn hút dưới sự lôi kéo ấm áp, tuyệt vời đầy yêu thương mà chỉ thuộc về duy nhất một người - chỉ thuộc về Damen.

Nhìn thấy Damen xuyên qua làn nước, ván trượt dưới cánh tay, cơ thể như được điêu khắc, bóng loáng, đến Rembrandt - họa sĩ nổi tiếng người Hà Lan thời xưa - cũng phải ghen tỵ. Nước chảy ào ào đằng sau anh giống như một con dao nóng hơ xuyên qua bơ, sạch sẽ, mềm dẻo như thể anh là một phần của biển. Môi tôi hé mở, tuyệt vọng bật lên, gọi tên anh và mang anh trở lại với tôi. Nhưng khi tôi định làm thế, mắt tôi bắt gặp mắt anh và tôi nhìn rõ những gì anh thấy: Tôi - tóc rối tung và đắm nước - quần áo dán chặt vào người - vui đùa dưới biển trong một ngày nắng đẹp rực rỡ với cánh tay rám nắng mạnh mẽ của Jude vẫn tiếp tục quàng xung quanh người. Tôi giã ra khỏi vòng tay của Jude, nhưng đã quá muộn. Damen đã nhìn thấy. Anh tiếp tục di chuyển. Để lại tôi trống rỗng, nghệt thở khi nhìn thấy anh rút lui. Không có hoa tulip, không có những tin nhắn trong tâm trí. Chỉ còn một nỗi buồn, trống rỗng đằng sau nơi anh vừa

đúng...

Ba mươi tám

JUDE ĐI THEO TÔI RA KHỎI LÀN NƯỚC, GỌI VỚI LÊN, cố gắng để theo kịp, cuối cùng đầu hàng khi tôi băng qua đường và hướng đến cửa hàng nơi Haven làm việc. Tôi cần phải nói chuyện với ai đó, tâm sự với một người bạn. Thổ lộ hết và làm cho bản thân cảm thấy nhẹ lòng, cho dù phải trả giá như thế nào.

Không để tâm tới sức nặng của chiếc quần jean đang ướt nhẹp, áo thun ẩm ướt, dính chặt vào người - thậm chí không cả hóa phép ra một thứ gì đó khô ráo hơn để mặc cho đến khi tôi đẩy cánh cửa và thấy Roman ở đó.

"Xin lỗi, không mang giày, không mặc sơ mi, không phục vụ !" Hắn ta mỉm cười. "Mặc dù tôi phải nói, tôi rất thích cảnh này."

Tôi lướt theo cái nhìn của hắn ta xuống ngực mình, tay tự động đưa che người khi nhìn thấy nhiều chỗ trên thân thể có thể nhìn xuyên thấu.

"Tôi cần nói chuyện với Haven." Tôi đẩy hắn ta qua một bên để không bị chặn lại một lần nữa.

"Ever, làm ơn đi. Đây là một nơi sang trọng. Có lẽ cô nên quay lại khi đã ăn mặc tử tế hơn !" Tôi liếc qua vai hắn ta, thấy một không gian khá lớn, sang trọng, chất đầy đồ đạc. Đèn chùm pha lê treo trên xà nhà, chân nến bằng sắt và những bức tranh sơn dầu đóng khung trên tường, sàn nhà được phủ bằng những tấm thảm, dệt nhiều màu sắc đè lên nhau trong khi đồ nội thất cổ xưa được dựng trên gác sau những giá treo quần áo cũ và tủ kính đầy nữ trang, đầy đồ trang sức.

"Làm ơn cho tôi biết nếu cô ấy có ở đây !" Tôi nhìn Roman, sự kiên nhẫn cứ vơi dần khi hắn ta dán mắt vào tôi và cười đều. Cố gắng cảm nhận xem có trường năng lượng của cô ấy không, nhưng tôi đành thừa nhận hắn đang chặn năng lực siêu linh của tôi lại khiến tôi không thể tiến xa hơn nữa.

"Có lẽ có - có lẽ không. Có ai nói đâu nào ?" Hắn thò tay vào trong túi và cố lấy ra một điều thuốc, chìa cho tôi. Nhưng tôi chỉ trợn mắt, nhăn mặt, nhìn hắn ta nheo mắt đốt điều thuốc và hít lấy một hơi thật sâu.

"Này, Ever, vui vẻ chút đi nào ! Sự bất tử thật là lãng phí đối với cô !"

Tôi cau mày, xua những đám khói ra khỏi mặt: "Ai là chủ nơi này ?", nhận ra mình chưa bao giờ để ý đến nó trước đây và tự hỏi nơi đây liên quan gì đến hắn ta.

Roman cố ý kéo dài thời gian, mắt nheo lại, giống như mắt mèo, khi hắn nhìn tôi từ đầu đến chân.

'Cô nghĩ tôi đang đùa nhưng tôi không hề. Không một người bất tử có tự trọng nào lại trông như thế !" Hắn ve vẩy một ngón tay vào tôi. "Và còn nữa - còn nữa - cứ tự do giữ phần đầu - nhưng hãy đảm bảo thay đổi tất cả phần còn lại !"

Hắn ta liếc mắt đều cáng, cười nhả nhỏ với tôi theo cách bỉ ổi nhất.

"Ai sở hữu nơi này ?" Tôi lặp lại, nhìn vào bên trong lần nữa, một ý tưởng bắt đầu hình thành. Đây không chỉ là cửa hàng rượu lâu năm. Chúng là sở hữu của Roman. Những đồ vật hắt ta đã tích trữ trong suốt sáu trăm năm qua, đem chúng ra đây một cách nhỏ giọt, bán chúng vào đúng thời điểm - một đại lý các cổ vật.

Hắn nheo mắt, thở ra một loạt vòng khói tròn khi nói: "Một người bạn của tôi sở hữu nó. Nó không liên quan đến cô !"

Tôi càng nhú mày, biết rõ hơn. Đây là cửa hàng của hắn ta. Hắn ta là sếp của Haven, là người ký vào những bảng kiểm kê của cô ấy. Nhưng không muốn để lộ ra điều đó, tôi nói: "Vậy ra anh cũng có một người bạn. Thật buồn cho họ !"

"Ồ, tôi có rất nhiều bạn ấy chứ !" Hắn cười toe toét, kéo một hơi thuốc khác trước khi quăng mẩu thuốc lá còn lại và dí bệp dưới giày.

"Không giống cô, tôi không xa lánh mọi người. Tôi không tích trữ những năng lực siêu linh của mình để làm chuyện nhảm nhí. Tôi là một người giàu có, Ever. Tôi cho mọi người những thứ mà họ muốn !"

"Và đó là gì ?" Tôi hỏi, một phần trong tôi tự hỏi tại sao tôi vẫn tiếp tục ở đây, nhò nước lên vĩa hè, run rẩy trong chiếc quần jean ướt và bị nhìn thấy hết qua cái áo thun ướt nhẹp chỉ để tham gia vào điều vô bổ này - một sự giễu cợt không đi đến đâu.

Hắn mỉm cười, đôi mắt xanh biếc thờ ơ nhìn tôi: "Ừm, họ muốn những gì họ muốn, đúng không ?"

Giọng cười của hắn dùng dục, giống một tiếng gầm, làm tôi rùng mình ớn lạnh.

"Nó không quá khó để giải mã. Lẽ nào cô cũng muốn mạo hiểm trở thành một vị khách ?" Tôi nhìn qua vai hắn ta, chắc chắn tôi nhìn thấy thứ gì đó chuyển động. Hi vọng là Haven nhưng chỉ phát hiện ra cô gái mà tôi nhìn thấy ở nhà hắn ta đêm đó - cái đêm tôi đã quá ngu ngốc để ghé qua. Ánh mắt tôi bắt gặp ánh mắt cô khi cô đi vòng quanh quầy thanh toán và hướng ra cửa nơi chúng tôi đang đứng - mái tóc đen nhánh, đôi mắt đen, và làn da đen mịn màng - một vẻ đẹp quá lạ làm tôi không thở nổi.

"Mặc dù rất vui được tán gẫu với cô, Ever, nhưng tôi e rằng đã đến lúc cô phải đi rồi. Đừng phật lòng, em yêu, nhưng em trông có vẻ lờ lững lếch thếch. Không tiện để lãng vãng ở đây. Có thể đuổi hết tất cả các khách hàng đi đấy, em hiểu chứ ? sắp có chuyến xe buýt tiếp theo rồi đó nếu em cần !"

Hắn ta lục lọi trong túi, lôi ra nhúm đồng hai lăm xu đặt trong lòng bàn tay.

"Tôi không biết những thứ này giá trị bao nhiêu - chưa từng đi xe buýt kể từ..."

"Kể từ sáu trăm năm trước !" Tôi nói, thu hẹp lại cái nhìn của mình, trông theo cô gái đang dừng lại và quay đi khi Roman lắc lắc ngón tay, ra dấu cho cô quay trở lại.

Một động tác ai đó có thể bỏ lỡ, nhưng tôi thì không. Nhìn thấy cô ta dừng lại và đi vào phòng sau, tôi quay đi, biết rằng không có việc gì ở đây. Giọng Roman gọi với từ đằng sau tôi khi tôi đang đi xuống đường, hét lên: "Không có chuyến xe buýt nào sáu trăm năm trước ! Cô nên biết nếu cô không học môn lịch sử."

Nhưng tôi chỉ tiếp tục bước, từ chối chơi đùa, hầu như đã đến chân tường khi Roman dùng năng lực siêu linh vươn ra ngoài và tóm lấy tôi bằng tâm trí của hắn: Đây Ever, mọi người

muốn gì nào ? Có lẽ cô muốn cân nhắc về điều đó, có thể trở thành manh mối dẫn cô đến thuốc giải độc.

Tôi vấp ngã, bàn tay lần mò lên tường, cố gắng bình tĩnh lại khi âm thanh giọng nói Roman cứ vang vọng trong đầu. Giọng nói du dương của hắn ta vang lên. Chúng ta không quá khác nhau đâu, tôi và cô. Chúng ta rất giống nhau. Và sẽ không lâu đâu, em yêu ạ, em sẽ có cơ hội để chứng minh điều đó. Sẽ không lâu đâu, em cuối cùng sẽ phải trả giá. Hắn gửi đến cho tôi một nụ cười trước khi giải phóng tôi và để tôi đi tiếp con đường của mình.

Ba mươi chín

NHỮNG NGÀY TIẾP THEO, TÔI VẪN LÀM VIỆC NHƯ thể không có chuyện gì xảy ra, quyết tâm lãng quên cái ô-m khó xử trên bãi biển, không đề cập đến quá khứ mà chúng tôi cùng chia sẻ khi Jude không còn hồi ức nào, tin rằng những điều đó không bao giờ trở thành hiện thực vì một lý do. Một lý do có tên là Damen.

Nhưng mặc dù tôi tảng lờ đi, Miles và Haven tiếp tục đánh bại tôi, khi cả hai dựa vào quầy thanh toán, tán tỉnh Jude.

"Các cậu đang làm gì vậy?" Tôi hỏi, cố gắng giữ sự hoảng sợ ở mức tối thiểu trong khi hứng chịu ánh mắt của cả ba người - ánh mắt hân hoan của Haven, tia sáng yếu ớt của Miles, và cái nhìn có chút thích thú của Jude.

"Đánh đổ bí mật của cậu, phóng đại những khiếm khuyết của cậu và còn mời Jude đây đến dự bữa tiệc chia tay của chúng ta - cậu biết đấy, trong trường hợp cậu quên mất." Miles cười lớn.

Tôi liếc qua Jude, má nóng rực lên, không biết nói gì, vẫn còn nhìn anh khi Haven chen vào: "Và thật may mắn làm sao, anh ấy rảnh ngày hôm đó."

Tôi đi vòng quanh quầy thanh toán như thể đó là cách hoàn hảo nhất, mặc dù tôi không thể bớt quan tâm rằng anh chàng đó và tôi đã bị mắc vào nhau vài thế kỷ qua - cũng là anh chàng có cùng tâm hồn đồng điệu mà tôi chưa hoàn toàn kết thúc mối nhân duyên nghiệp báo - sẽ tới dự bữa tiệc ở phòng khách nhà tôi chỉ vài ngày tới. Haven nhặt lên một tờ bướm quảng cáo về Lớp học Phát triển kỹ năng tâm linh của Jude và ve vẩy trước mặt tôi.

"Và làm thế nào cậu không bao giờ đề cập đến cái này?", cô cau mày, "Đây là lớp học rất phù hợp với mình. Cậu biết tớ thích chuyện này mà." Cô quay sang mỉm cười với Jude.

"Xin lỗi, nhưng tớ thật sự không..." Tôi nhún vai, thả túi xuống quầy thanh toán và nhấc lấy chiếc ghế ngồi bên cạnh Jude, từ chối tiếp tục câu chuyện mà còn xa mới trở thành sự thật, và tự hỏi làm cách nào tôi có thể thuyết phục họ rời đi.

"Ừm, tớ đã ở đây được một lúc rồi!"

Cô nhăn trán, nhìn tôi theo cách đe dọa nếu tôi bác bỏ điều đó, nhưng tôi từ chối.

"May mắn thay, Jude nói rằng anh ấy sẽ thử nhét mình vào." Cô nói cùng với một nụ cười điệu dàng. Tôi ném cho anh ta một cái nhìn, nhanh, nặng nề, thoáng qua, nhìn theo khi vai anh ta hơi lệch đi và nhún vai đi về phía phòng sau. Quay trở lại một lúc sau đó với tấm ván trượt kẹp dưới nách, anh vẫy tay với ba chúng tôi khi đi ra cửa.

"Không thể tin là cậu giữ bí mật về anh ấy." Miles nói ngay lúc Jude vừa đi. "Đó là sự ích kỷ tồi tệ nhất! Đặc biệt khi cậu đã có một anh chàng nóng bỏng của riêng mình."

"Tớ không thể tin cậu giữ bí mật chuyện này." Haven vẫn còn cầm tờ bướm quảng cáo. "Cậu may mắn đấy vì anh đấy đã để tớ tham gia."

"Tớ may mắn ư?" Tôi lắc đầu. Điều cuối cùng tôi cần là Haven phát triển bất cứ khả năng

tâm linh ẩn giấu nào của cô khi cô đã trực cảm quá nhiều - hoặc là ít nhất cô ấy đoán Damen và tôi có liên kết với nhau.

"Bên cạnh đó, lớp học đã bắt đầu, đó là lý do tại sao anh ấy lại nói anh ấy sẽ thử nhét cậu vào." Tôi lẩm bẩm, biết rằng mình sẽ làm bất cứ điều gì để biến việc thử thành không thể. "Vậy còn công việc của cậu thì sao ? Nó sẽ không ảnh hưởng gì chứ ?"

Cô lắc đầu, mắt nhắm lại, quay ngoắt mặt làm tôi thấy cô quyết tâm hơn bao giờ hết. "À, họ hài lòng với thời gian biểu của mình - không có vấn đề gì đâu."

"Họ ?" Tôi liếc nhìn cô rất nhanh, trước khi với lấy quyển sổ đặt lịch hẹn, gõ ngón tay lên trên như thể tôi không một chút quan tâm, trong khi sự thật là, tôi đang ở mức báo động cao.

"Những người có thẩm quyền ấy", cô cười lớn nhìn tôi, "Các sếp của mình."

"Có phải Roman là sếp của cậu ?" Tôi nhìn cô rất nhanh trước khi quay trở lại trang giấy.

"Ừm, anh ấy ở trường mình, nhớ chứ ?" Cô lắc đầu và liếc qua Miles, cả hai trao đổi một cái nhìn tôi không muốn đọc.

"Tớ đã ghé qua ngày hôm qua." Tôi nhìn cô sẫm soi, nhìn vầng hào quang quanh người cô, nhìn năng lượng của cô, thậm chí e dè nhìn vào trong đầu cô. "Roman nói rằng cậu không ở đó."

"Tớ biết, anh ấy có nói với tớ. Tớ đoán rằng chúng ta đã bỏ lỡ mất lần gặp nhau..." Cô nhún vai. "Mặc dù cậu nghĩ chúng ta đã thay đổi chủ đề nhưng không hề. Vậy kể cho mình nghe, chuyện gì xảy ra với cậu và lớp học này ?"

Cô chọc vào tờ giấy quảng cáo bằng những móng tay mới được sơn tím, ánh mắt rọi lên tôi. "Tại sao cậu không muốn mình tham gia ? Có phải vì cậu thích Jude không ?"

"Không." Tôi nhìn hai đứa bạn, biết câu trả lời quá nhanh, quá mạnh mẽ chỉ làm tăng sự nghi ngờ của họ. "Tớ vẫn là bạn gái của Damen." Tôi nói thêm, mặc dù đó không rõ ràng là sự thật. Nhưng làm thế nào tôi có thể thừa nhận với họ khi chính tôi còn chưa thể thừa nhận ?"

"Anh ấy không đến trường không có nghĩa là..." Tôi dừng lại và lắc đầu, biết rằng tốt nhất là nên kết thúc nó ở đây. "Nhưng để cậu biết thêm, Honor cũng đăng ký, và tớ hình dung cậu không muốn ở cùng lớp với cô ta."

Ánh mắt tôi nhìn chằm chằm lên cô, hi vọng điều đó có tác dụng.

"Nghiêm túc chứ ?" Haven và Miles đều há hốc mồm hai cặp mắt nâu nuốt chửng lấy tôi. "Vậy còn Stacia ? Và Craig ?" Haven hỏi, sẵn sàng quên tất cả chuyện này đi nếu cả nhóm này đều ở trong đó. Và mặc dù tôi bị cám dỗ với chuyện nói dối, nhưng tôi lắc đầu: "Không, chỉ có mình cô ta. Kỳ lạ, đúng không ?"

Hào quang quanh người Haven sáng lấp lóe, cân nhắc những ưu và khuyết điểm của việc phát triển kỹ năng tâm linh cùng với một kẻ hay bắt nạt như Honor. Nhìn xung quanh cửa hàng, cô nói: "Vậy chính xác cậu làm gì ở đây ? Có phải cậu bói toán và... mọi thứ ?"

"Tớ á ? Không !"

Tôi mím môi với lấy hộp hóa đơn, gõ nhẹ chúng nhằm tránh ánh mắt của Haven. "Vậy cô gái trẻ Avalon này là ai ? Cô ấy có giỏi không ?"

Tôi đông cứng lại, không nói nên lời.

"Ừm, xin chào ! Trở về mặt đất nào Ever ! Cái mẫu đăng ký, ngay đằng sau cậu, nó nói rằng: Đặt chỗ bói toán với Avalon ngày hôm nay !" Cô lắc đầu, nửa đùa nửa thật khi nói: "Jeez, cậu thật sự được nhận vào chỗ này bởi vẻ ngoài dễ thương của mình, phải không ?"

"Đăng ký cho mình với", Miles nói, "Mình rất muốn một lần coi bói với Avalon. Có lẽ cô ấy có thể bảo cho mình biết những nơi quyến rũ ở Florence." Cậu cười lớn.

"Đăng ký cho tớ nữa." Haven gật đầu. "Tớ luôn muốn coi bói và tớ thật sự có thể tận dụng lần này. Cô ấy ở đây không ?"

Cô nhìn xung quanh. Tôi nuốt khan. Tôi đã biết rằng tình huống này sẽ đến. Damen đã cảnh báo tôi về điều này. "Ừm, xin chào ?" Haven vẫy tay, trao đổi một cái nhìn với Miles. "Bọn tớ muốn đặt một cái hẹn coi bói, làm ơn đi mà. Ý tớ là, cậu làm ở đây, đúng không ?"

Tôi đến dưới quầy thanh toán, nắm lấy quyển sổ đặt lịch hẹn, lướt qua một cách nhanh chóng ngày tháng và tên người hẹn với những ký tự đen trên nền trắng, đóng nó lại và cất nó đi một lần nữa khi nó: "Cô ấy kín lịch rồi."

"Được... được rồi !" Haven nheo mắt, hoàn toàn chú ý lên tôi. "Vậy ngày mai thì sao ?"

Tôi lắc đầu.

"Ngày tiếp theo ?"

"Vẫn kín lịch rồi."

"Tuần tới ?"

"Xin lỗi."

"Năm tới ?"

Tôi nhún vai.

"Cậu có cách khác không ?" Cô nheo mắt. Tôi ngừng lại, nhìn thấy cách cả hai đang nhìn chăm chăm vào mình, van vãn tôi lùi cuộc hẹn nào đó lại, hoặc hoàn toàn bỏ qua nó, hoặc là cả hai. Biết rằng mình phải làm mọi thứ có thể để xoa tan điều này, tôi nói: "Tớ chỉ không nghĩ các cậu nên lãng phí tiền bạc như vậy. Cô ta coi không đúng lắm đâu. Bọn mình đã có vài lời than phiền !"

Miles lắc đầu, nhìn tôi: "Cách tốt để giải quyết vấn đề đấy, Ever !" Nhưng Haven không cử động, ánh mắt chăm chăm lên người tôi, gật đầu khi cô nói: "ừm, mình chắc đây không phải là nơi duy nhất chúng ta có thể coi bói. Và vì một vài lý do, vì một vài lý do kỳ lạ, không giải thích được mà giờ mình càng quyết tâm hơn bao giờ hết."

Đeo túi xách lên vai và nắm lấy tay Miles, Haven kéo cậu ta tiến ra cửa: "Tớ không biết chuyện gì đang xảy ra với cậu, nhưng cậu đang cư xử rất lạ. Lạ lùng hơn bình thường !"

Cô bạn thân liếc qua vai, ném cho tôi một ánh mắt mà tôi không muốn hiểu. "Nghiêm túc đấy, Ever, nếu cậu vì Jude mà nói như vậy. Dù vậy có lẽ cậu nên kể với Damen trước tiên - anh ấy xứng đáng với sự tôn trọng đó, cậu có nghĩ thế không ?"

"Tớ không hề cùng với Jude..." Tôi nhún vai, cố gắng thể hiện sự bình tĩnh, không quá thảm hại. May sao, đó không phải là vấn đề, họ đã hoàn toàn bị thuyết phục. Mọi người đều bị thuyết phục. Mọi người, ngoại trừ tôi.

"Và tin mình đi, không có gì xảy ra cả đâu, lên kế hoạch cho bữa tiệc của Miles và tất cả mọi

thứ bình thường khác nữa."

Giọng tôi kéo dài ra, biết rằng không ai trong hai người để ý đến điều đó.

"Vậy thì Damen đang ở đâu ? Sao không thấy anh ấy ở quanh đây bao giờ ?"

Haven hỏi, trong khi Miles đứng bên cạnh gật đầu. Cô để cho tôi một vài giây suy nghĩ câu trả lời trước khi nói thêm: "Cậu biết đấy, tình bạn được gìn giữ theo cả hai cách. Cho và nhận. Dựa trên lòng tin. Nhưng vì một lý do nào đó cậu nghĩ cậu cần phải thể hiện mình hoàn hảo bất cứ lúc nào... Giống như không có gì sai lầm trong cuộc sống hoàn hảo, tuyệt vời của cậu. Giống như không có gì làm phiền cậu hoặc kéo cậu chán nản, tuyệt vọng vậy. Thì tớ vẫn ở đây để bảo cậu rằng dù tin hay không, Miles và tớ vẫn yêu cậu cho dù cậu chỉ hoàn hảo trong một lúc thôi. Chết tiệt thật, thậm chí nếu cậu chỉ có tí chút hoàn hảo, chúng tớ vẫn sẽ ngồi bên cậu vào giờ ăn trưa và gửi tin nhắn cho cậu trong giờ học. Bởi vì, bọn tớ tin cậu, Ever, không phải bọn tớ chỉ thích cậu lúc hoàn hảo đâu."

Tôi thở sâu và gật đầu. Đó là tất cả những gì tôi có thể làm. Cổ họng tôi quá nóng, quá khô để có thể nói nên lời, biết rằng họ đang chờ đợi, cả hai bọn họ, đứng ở cửa, sẵn sàng lắng nghe nếu tôi nói gì đó, nếu tôi tìm thấy can đảm để mở lòng và tin họ - một việc làm đủ để tôi nhẹ lòng cho một sự thay đổi. Nhưng tôi không thể, ai mà biết được họ phản ứng như thế nào và tôi có đủ việc để giải quyết rồi. Vì thế tôi chỉ mỉm cười, vẫy tay và hứa sẽ liên hệ với họ sau, cố gắng không co rúm lại khi hai người bạn tròn mắt rời đi.

Bốn mươi

TÔI Ở PHÒNG SAU, KHOM NGƯỜI TRÊN QUYỂN sách khi Jude bước vào, ngạc nhiên phát hiện tôi vẫn đang ở đây.

"Tôi thấy xe cô đậu ở đằng sau và muốn chắc rằng cô vẫn ổn." Anh dừng lại trước cửa, mắt neho lại, nhìn tôi trước khi thả mình lên chiếc ghế đối diện bàn và chăm chú nhìn tôi hơn nữa. Tôi ngẩng lên khỏi quyển sách, mắt lơ mờ khi liếc nhìn đồng hồ, ngạc nhiên rằng thời gian đã muộn như vậy, ngạc nhiên nhận ra tôi đã ở đây rất lâu rồi.

"Tôi nghĩ mình cần phải nghiên cứu thêm một chút", tôi nhún vai, "Tôi đã xem qua rất nhiều thứ." Gập quyển sách lại và đẩy nó sang một bên, tôi nói thêm: "Và hầu hết trong số đó vô dụng."

"Cô không phải ngồi đây cả đêm đâu, cô biết đấy. Cô có thể mang nó về nhà nếu cô muốn !" Tôi nghĩ đến nhà mình và tin nhắn cô Sabine để lại cho lúc sớm, thông báo với tôi kế hoạch nấu bữa tối cho thầy Munoz, điều biến căn nhà thành nơi cuối cùng tôi muốn đề cập trong tình huống này.

"Không, cảm ơn !" Tôi lắc đầu. "Tôi xong rồi."

Tôi nhận ra câu mình nói có thể hiểu theo rất nhiều cách. Đối với một cuốn sách chứa nhiều điều hứa hẹn, tất cả những gì tôi đọc cho đến nay là bùa chú xác định vị trí, bùa chú tình yêu, và một phương pháp chữa mụn cóc không đem lại kết quả - không có gì nói về đảo ngược tác dụng của thuốc độc - hoặc làm thế nào để ai đó tiết lộ một điều mà tôi thật sự muốn biết. Không có một chút gì trong đó mang lại sự hứa hẹn cho tôi.

"Tôi có thể giúp gì không ?", anh hỏi, đọc được sự thất bại trong ánh mắt tôi. Tôi lắc đầu, biết rằng anh không thể. Nhưng sau đó tôi nghĩ lại. Có lẽ anh ấy có thể giúp ?

"Con bé có ở đây không ?" Tôi nhìn chăm chăm vào anh, nín thở. "Riley... nó có ở quanh đây không ?"

Anh nhìn sang bên phải tôi sau đó lắc đầu. "Xin lỗi." Anh nhún vai. "Tôi không nhìn thấy cô bé kể từ khi..."

Mặc dù giọng anh nhỏ dần, cả hai chúng tôi đều biết nó kết thúc như thế nào. Anh ta không nhìn thấy nó kể từ hôm qua, chỉ trước khi Damen bắt gặp chúng tôi ôm nhau trên bãi biển - khoảnh khắc mà tôi muốn quên đi.

"Vậy chính xác làm thế nào anh dạy người nào đó - anh biết đấy - nhìn thấy linh hồn ?" Jude nhìn tôi một lúc, xoa cằm trong khi mắt vẫn dán trên người tôi. "Tôi không nhất thiết dạy cho ai đó nhìn thấy họ." Anh tựa lưng vào ghế, ngồi vất chéo chân. Mỗi người đều khác nhau - với những món quà của tạo hóa khác nhau và năng lực siêu linh khác nhau. Một vài người tự nhiên có thể nhìn thấu được, hoặc có khả năng nghe được, hoặc cảm nhận được..."

"Có thể cảm nhận được." Tôi gật đầu, biết được thứ mang lại cho tôi khả năng này - nước trái cây bất tử.

"Vậy anh có những khả năng nào ?"

"Cả ba.Ồ và cả cảm nhận được mùi nữa !" Anh mỉm cười, nụ cười nhẹ nhõm làm sáng cả căn phòng và làm ruột gan tôi đảo lộn một lần nữa. "Cô cũng vậy mà. Tất cả những khả năng tôi vừa đề cập. Mèo nhỏ ở đây là nâng sự rung động của cô lên mức cao vừa đủ, sau đó tôi chắc rằng..." Anh nhìn tôi, biết rằng đã quên nói với tôi về sự rung động và thêm.

"Mọi thứ đều là năng lượng, cô biết điều đó chứ, đúng không ?" Những lời nói này mang tôi trở lại cái đêm trên bờ biển vài tuần trước, khi Damen nói rằng mọi thứ đều giống nhau, về năng lượng, các sóng xung động, tất cả. Tôi nhớ tôi đã cảm thấy thế nào sau đó, quá lo sợ để thổ lộ những gì tôi đã làm, quá ngây thơ để nghĩ rằng đó là vấn đề tệ nhất của tôi, rằng mọi chuyện không thể nào tệ hơn nữa.

Tôi nhìn Jude, miệng anh vẫn tiếp tục mở ra khéps vào khi anh cứ nói mãi, nói mãi, giải thích về năng lượng, về các sóng dao động, và khả năng của linh hồn để tiếp tục tồn tại. Nhưng tất cả những gì tôi có thể nghĩ là ba chúng tôi, Damen, tôi và anh ta - tự hỏi làm thế nào chúng tôi có thể thật sự hòa hợp được.

"Anh nghĩ gì về những cuộc sống trong quá khứ của chúng ta ?", tôi cắt ngang.

"Cô biết đấy, sự đầu thai. Cô có tin vào điều đó không ?

Cô có nghĩ mọi người thật sự còn nghiệp báo mà họ cần phải hoàn thành, hết kiếp này qua kiếp khác cho đến khi họ trả hết được nó không ?"

Tôi nín thở, tự hỏi làm thế nào anh trả lời như vậy, nếu anh không có bất cứ hồi ức nào về chuyện giữa chúng tôi, về những tiền kiếp chúng tôi từng trải qua.

Tôi ngồi lại, quan sát anh ta, ước gì anh biết về quá khứ rối rắm của chúng tôi. Không có lý do khác hơn là công khai nó, đặt nó lên bàn, để tôi có thể báo cáo lại cho Damen và chứng minh là nó đã kết thúc. Hình dung có thể công việc của tôi sẽ như quả bóng lăn đi, tôi hít một hơi thật sâu: "Đã bao giờ anh nghe thấy người nào đó có tên là Bastiaan de Kool chưa ?"

Anh nhìn tôi, nheo mắt.

"Anh ta là... một nghệ sĩ người Hà Lan. Anh ta vẽ tranh và... những thứ khác." Tôi lắc đầu quay đi, cảm thấy thật ngu ngốc khi đưa chuyện này ra. Ý tôi là, chính xác thì tôi muốn cái gì theo sau cơ chứ ? Ừm, chỉ để anh biết, Bastiaan là anh, cách đây vài trăm năm trước - và người anh vẽ chính là tôi.

Nhìn anh ngồi đó trước mặt tôi, môi hé mở, vai nhướn lên, rõ ràng không nhận thức được những gì tôi đang đề cập, tôi tự hỏi mình có thể làm gì ? Đưa anh ta vào Khu Vườn Mùa Hè và tái tạo lại phòng trưng bày, tôi sẽ không làm việc này đâu, không đời nào có thể tiếp tục như thế. Tôi sẽ chỉ phải ngồi đây để chờ chuyện này trôi qua. Chờ đợi cho ba tháng cô đơn của tôi kết thúc.

Tôi lắc đầu, quyết tâm gác lại chuyện này ra đằng sau và quay trở lại với công việc đang làm dở. Nhìn anh, tôi đằng hắng giọng và nói: "Vậy, chính xác là một người làm thế nào để nâng cao sóng dao động của họ ?"

Sau một thời gian chúng tôi tập luyện, tôi không thể nói chuyện với người chết tốt hơn mấy so với trước khi bắt đầu. Ít nhất không có người chết nào làm tôi thật sự cảm thấy quan tâm. Mặc dù có rất nhiều linh hồn tự biểu lộ sự tồn tại của chính mình, nhưng tôi chặn tất cả lại.

"Cứ tiếp tục thực hành." Anh đóng cửa trước và dẫn tôi ra xe. "Tôi ngồi trong một vòng tròn linh hồn hàng tuần trong nhiều năm trước khi sức mạnh của tôi quay trở lại hoàn toàn."

"Tôi tưởng là anh sinh ra là đã có khả năng đó rồi chứ?" Tôi nheo mắt. "Tôi đã nghĩ vậy."

Anh gật đầu. "Nhưng sau khi ngăn cản nó quá lâu, tôi đã thật sự phải rèn luyện để phát triển nó một lần nữa."

Tôi thở dài, không thể nhìn thấy bản thân mình tham gia vào một nhóm giao tiếp với linh hồn và ước gì có một cách khác dễ dàng hơn. "Cô bé ghé thăm cô trong giấc mơ của cô, cô biết mà." Tôi tròn mắt, nhớ đến giấc mơ điên rồ đó và biết rằng không đời nào đó là con bé. Nhưng anh chỉ nhìn tôi, gật đầu: "Dĩ nhiên là cô bé rồi. Họ luôn làm như vậy. Đó là cách dễ nhất để có thể xuyên qua!"

Tôi nhìn anh, dựa vào cánh cửa xe, chìa khóa trong tay khi ánh mắt tôi lang thang trên mặt anh. Biết rằng tôi phải đi, chúc ngủ ngon và đi về nhưng vì lý do nào đó tôi không thể cử động được.

"Tiềm thức luôn dẫn dắt chúng ta vào ban đêm, giải phóng chúng ta khỏi những kiểm chế thông thường mà chúng ta tự đặt cho mình, tất cả mọi thứ chúng ta chặn lại, những thứ mà ta bảo với chính mình là nó không thể xảy ra, rằng những điều thần kỳ thật sự không có thật, trong khi sự thật là, vũ trụ huyền diệu, bí ẩn, vĩ đại hơn chúng ta tưởng, chỉ có một màn năng lượng mỏng ngăn cách chúng ta với họ. Tôi biết rất khó hiểu với cách giao tiếp bằng ký hiệu của họ - và thật lòng, tôi không chắc chúng ta hiểu được bao nhiêu - cách chúng ta sắp xếp thông tin - hoặc họ sắp xếp, và giới hạn mà họ được phép chia sẻ là bao nhiêu..."

Tôi hít một hơi thật sâu, cả người run lên mặc dù tôi không cảm thấy lạnh. Sợ hãi những điều đó. Sợ hãi những lời của anh ta, sự hiện diện của anh ta, cách anh ta làm tôi cảm thấy. Nhưng nó không phải là lạnh. Thực tế, không hề lạnh chút nào. Tôi tự hỏi Riley có thể có ý gì với nhà tù bằng kính trong giấc mơ đó, cách tôi có thể nhìn thấy Damen nhưng anh không thể nhìn thấy tôi. Cố gắng tái hiện lại nó như thể đó là một bài tập tiếng Anh, giống như một hệ ký hiệu trong một cuốn sách. Tự hỏi liệu nó có nghĩa rằng đó là sai lầm của Damen, không thể nhìn thấy những gì trước mắt anh? Và nếu vậy, điều đó nghĩa là gì?

"Cô không thể nhìn thấy thứ gì đó không có nghĩa là nó không tồn tại...", anh nói, giọng vang vọng trong đêm tối yên tĩnh. Tôi gật đầu, cảm thấy giống như tôi phải biết rõ điều này hơn bất cứ ai khi Jude đứng trước tôi, nói mãi, nói mãi về kiếp trước, kiếp sau, và cách thời gian chỉ là một khái niệm được dựng ra chứ nó không thật sự tồn tại, và tôi không thể không tự hỏi rằng anh ta sẽ làm gì nếu tôi cho anh ta một sự thất bại. Chỉ nắm lấy tay anh ta, nhắm mắt lại và dẫn anh ta đến Khu Vườn Mùa Hè để chỉ cho anh ta thấy nó đúng như thế nào.

Nhưng Jude đã đón được ánh mắt tôi. Anh mắt của tôi di chuyển từ làn da mịn màng rám nắng của anh, những lọn tóc vàng, những vết sẹo nổi nhau ở trán cho đến khi bắt gặp đôi mắt màu xanh nước biển sâu lắng. Tôi nhanh chóng quay đi.

"Ever..." Anh rên rỉ, giọng thấp, trầm khi anh tiến tới bên tôi. "Ever, tôi..."

Nhưng tôi chỉ lắc đầu và quay đi, leo lên xe, lùi ra khỏi khoảng trống. Liếc qua gương chiếu hậu nhìn thấy anh ta vẫn còn đứng đó, vẫn còn nhìn theo tôi, sự khao khát ánh lên trong ánh mắt của anh. Lắc đầu và tập trung trên đường, tôi bảo với bản thân rằng đó chỉ là phần trong quá khứ, điều mà tôi đã trải qua, không có liên quan gì đến tương lai của tôi cả.

Bốn mươi mốt

BAN ĐẦU BỮA TIỆC ĐƯỢC ẮN ĐỊNH VÀO THỨ BẢY, nhưng với chuyện Miles sẽ rời đi vào đầu tuần tới - và còn rất nhiều việc để làm từ bây giờ cho tới lúc đó - chúng tôi dời nó sang thứ Năm, ngày cuối cùng ở trường.

Mặc dù tôi biết rất rõ, mặc dù tôi hoàn toàn nhận thức được rằng Damen thuộc mẫu người nói là làm nhưng tôi vẫn thất vọng khi bước vào lớp tiếng Anh và không thấy anh ở đó. Tôi liếc qua Stacia, mắt cô ta nheo lại, môi dẩu lên, ngáng chân ra khi tôi cố vượt qua. Honor ngồi bên cạnh Stacia, mặc cho thực tế cô ta có thể bắt gặp ánh mắt của tôi - không nhắc tới bí mật chúng tôi cùng chia sẻ. Khi tôi vào chỗ ngồi và liếc nhìn xung quanh căn phòng, một điều rõ ràng hiện ra: ai cũng có một đối tác, một người bạn, một ai đó để trò chuyện cùng - tất cả mọi người ngoại trừ tôi.

Trải qua phần lớn thời gian của năm học để bầu bạn với một người và giờ đây người đó từ chối xuất hiện, chỗ ngồi của anh bên cạnh tôi bỗng trở nên trống rỗng ghê gớm. Giống như một khối băng lớn bị mặt trời làm tan rã.

Trong khi thầy Robins ra rả hết lần này đến lần khác về những chuyện mà không ai thật sự quan tâm, bao gồm cả ông, tôi làm mình phân tâm bằng cách hạ tấm lá chắn của mình xuống và chĩa năng lực siêu linh điều khiển lượng tử từ xa vào tất cả bạn cùng lớp, lấp đầy căn phòng với một hỗn tạp âm thanh và màu sắc, nhớ đến cách cuộc sống của tôi đã từng diễn ra như thế nào - cuộc sống trước khi có Damen, cái thời tôi liên tục bị áp đảo.

Quay sang thầy Robins - người đang chờ đợi khoảnh khắc chuông reo để ông có thể tận hưởng một mùa hè dài thú vị được thoát khỏi chúng tôi, sau đó là Craig định chia tay với Honor vào cuối ngày để hẳn ta có thể tận dụng tối đa ba tháng tiếp theo... Và quay sang Stacia, cô ta vẫn không có bất cứ một ký ức nào về khoảng thời gian ngắn ngủi với Damen, mặc dù cô ta chắc chắn vẫn quan tâm đến anh. Gần đây cô ta đã phát hiện ra nơi anh lướt sóng, Stacia định trải qua mùa hè bằng cách quay vòng các bộ bikini, quyết tâm bắt đầu năm học mới trong vòng tay anh.

Và mặc dù điều đó làm cho tôi khó chịu, tôi buộc mình phải rũ nó ra để chuyển sang Honor, ngạc nhiên nhìn thấy lịch của cô ta kín đặc - không có gì làm cùng với Stacia hoặc là Craig - mọi thứ cô làm là sự quan tâm ngày càng cao đối với phép thuật.

Tôi thu hẹp sự chú ý, điều chỉnh tất cả mọi người ra khỏi tầm nhìn để thấy Honor rõ hơn, tò mò muốn biết điều gì đột nhiên làm cô thích thú với phép thuật như vậy, hi vọng đó là những buổi tụ tập vô hại của Jude, và ngạc nhiên khi thấy không giống như thế. Cô ta mệt mỏi trở thành cái bóng của ai đó, như thể B phải đi theo sau A vậy. Mệt mỏi với cuộc sống ở vị trí thứ hai và lên kế hoạch cho một ngày khi lật ngược tình thế.

Cô ngoái lại đằng sau, bắt gặp ánh mắt tôi, mắt nhúu lại như thể cô ta biết những gì tôi nhìn thấy và đe dọa tôi ngừng lại. Tôi vẫn giữ ánh mắt đó khi Stacia thúc vào khuỷu tay Honor, nhìn tôi và miệng phát ra những từ kỳ lạ. Tôi tròn mắt, định quay đi nhưng cô ta vung vẩy tóc quá

vai và nghiêng về phía tôi, nhìn lên tôi khi nói: "Chuyện gì xảy ra với Damen vậy ? Bùa chú của cô đã mất tác dụng rồi sao ? Có phải anh ấy đã phát hiện ra cô là một phù thủy ?"

Tôi lắc đầu, dựa vào ghế, chân bắt chéo nhau, bàn tay đặt trên bàn, thể hiện một vẻ bình tĩnh tuyệt đối khi ném cho cô ta một cái nhìn rất lâu và đầy ẩn ý đến nỗi cô ta không thể không cảm thấy lúng túng. Bị thuyết phục rằng tôi là phù thủy duy nhất ở trong phòng, không biết rằng kẻ bội đờ của cô ta đang lên kế hoạch lật đổ cô ta, Stada hướng ánh mắt trở lại Honor, cảm nhận sự thách thức của cô, một sức mạnh mới được triệu tập mà cô chưa bao giờ sử dụng trước đó, ánh mắt chúng tôi dây dưa với nhau, kéo căng ra cho đến khi cuối cùng tôi quay đi, bảo với mình rằng đó không phải chuyện của tôi - tôi không có quyền can thiệp vào tình bạn của họ - không có quyền xâm phạm.

Đóng tất cả âm thanh và màu sắc tỏa ra từ suy nghĩ của mọi người, tôi cúi nhìn xuống bàn, vẽ nguệch ngoạc một cánh đồng hoa tulip đỏ rực lên tập, có vẻ hơi quá dư thừa cho một ngày.

Khi tôi vào lớp lịch sử, Roman đang ở đó, lảng vảng bên ngoài cửa khi hắn ta nói chuyện với một gã tôi chưa bao giờ nhìn thấy trước đó. Cả hai ngừng lại lúc tôi tiến đến, quay về phía tôi để có một tầm nhìn tốt. Tôi đi tới cửa thì Roman chắn ngang, mỉm cười khi tay tôi vô tình lướt qua hông hắn, và cười không dứt khi tôi co rúm lại đẩy ra.

Đôi mắt màu xanh bắt gặp ánh mắt tôi khi hắn nói: "Cả hai người đã gặp nhau chưa ?" Hắn gật đầu về phía người bạn. Tôi trợn mắt, chỉ muốn đi vào lớp học và để cho nó kết thúc, quảng tất cả những khổ sở của năm học này đằng sau và chuẩn bị đầy đủ sức mạnh để đánh bại hắn ta theo cách mà tôi có.

Lưỡi của hắn khua khoảng trong miệng khi hắn nói "Thật thiếu thân thiện. Nghiêm túc đấy, Ever, cách cư xử của cô ấy. Nhưng giờ chưa phải lúc ép buộc cô. Có lẽ một ngày nào đó khác vậy !"

Hắn ta gật đầu với bạn, thúc giục anh ta rời đi. Tôi cũng định nhanh chóng bước vào lớp nhưng chợt thoáng thấy thứ gì đó ở phía ngoài cùng: không có vầng hào quang như người bình thường, thể chất thì hoàn thiện tới mức tuyệt hảo ! Nếu đủ thời gian, chắc tôi sẽ phát hiện ra một hình xăm con rắn cắn đuôi mình để xác nhận điều đó.

"Anh định làm gì ?" Tôi nói, ánh mắt chuyển sang Roman. Tự hỏi bạn anh ta có phải là một trong những đứa trẻ mồ côi đã mất từ lâu không, hay vài tâm hồn bất hạnh mà hắn ta đã chuyển đến những ngày gần đây.

Một nụ cười làm hai má hắn phồng lên khi hắn nói: "Đó là một phần của sự bí ẩn, Ever. Phần mà cô sẽ được gọi đến để giải quyết sớm thôi. Nhưng bây giờ, tại sao cô không đi vào bên trong và học môn lịch sử của mình. Tin tôi đi !" Hắn cười lớn, mở cửa và vẫy tôi bước vào. "Không cần phải vội. Thời điểm của cô sẽ đến nhanh thôi mà !"

Bốn mươi hai

MẶC DÙ TÔI ĐÃ NHẮN VỚI CÔ SABINE RẰNG CÔ có thể mời thầy Munoz đến bữa tiệc, nhưng cô cũng đủ thông minh để nhận ra một lời đề nghị miễn cưỡng vậy nên thật may mắn cho chúng tôi, họ đã có kế hoạch khác.

Tôi chuẩn bị bữa tiệc với mọi thứ có nguồn gốc từ Ý - những đĩa spaghetti, bánh pizza, bánh thịt chiên - bong bóng nhiều màu, trắng, đỏ, xanh - và những bức tranh đa dạng - thể hiện bản sao của bức Primavera và Thần Venus của Botticelli, Titian's Venus của Urbino, bức Doni Toni của Michealangelo, cũng như một bức tượng như thật của David ở ngoài bể bơi.

Tất cả những điều này làm tôi nhớ đến lần Riley và tôi trang trí căn nhà cho bữa tiệc Halloween định mệnh - đêm tôi hôn Damen - đêm tôi gặp Ava và Drina - đêm đã thay đổi tất cả. Dừng lại để ngắm xung quanh và thu nó vào trong tầm mắt trước khi ngồi xuống đi-văng theo tư thế thiền, nhắm mắt lại tập trung nâng cao sóng dao động giống như những gì Jude dạy, tôi cảm thấy nhớ Riley da diết nên tự hứa sẽ tạo ra vòng tròn chiêu hồn của chính mình quyết tâm thực hành mỗi ngày một chút cho đến khi con bé xuất hiện.

Tâm trí tĩnh lặng trước tất cả những tiếng ồn và tiếng rì rầm thường ngày, giữ nó luôn mở, cảnh giác trước những biến động xung quanh, tôi hi vọng có một chút thay đổi nhỏ nào đó, một cơn ớn lạnh không giải thích được, một tiếng thì thào, một chút dấu hiệu chứng tỏ con bé ở gần đây - nhưng thứ tôi nhận được chỉ là luồng những bóng ma trời lên không có gì giống với cô em gái ngang bướng mười hai tuổi mà tôi đang tìm kiếm.

Cuộc gọi hồn kết thúc khi một hình dáng rung rinh bắt đầu xuất hiện mờ mờ trước mặt tôi - nghiêng về phía trước. Tôi căng mắt để nhìn khi hai giọng cao vút cất lên: "Chị đang làm gì vậy?"

Lúc nghe thấy tiếng bọn chúng, tôi đứng bật lên, biết rằng anh mang hai đứa trẻ đến, hi vọng tôi có thể đuổi kịp anh trước khi anh rời đi. Cuộc rượt đuổi của tôi phải dừng lại khi Romy đặt tay lên cánh tay tôi, lắc đầu: "Bọn em đã bắt xe buýt và đi bộ nốt quãng đường còn lại đến đây. Em rất tiếc. Damen không có ở đây!"

Tôi liếc qua hai đứa trẻ song sinh, nghệt thở, dờ dẫm, cố gắng lấy lại bình tĩnh: "Ô, ra thế. Vậy có chuyện gì không?", và tự hỏi tại sao chúng có mặt ở bữa tiệc, có phải do Haven mời không.

"Chúng ta cần nói chuyện." Hai chị em Rayne, Romy liếc nhìn lẫn nhau trước khi quay sang tôi. "Có điều chị cần phải biết."

Tôi nuốt khan, mong chúng sẽ bảo rằng Damen đã không vui vẻ và khổ sở đến mức nào - hối tiếc về quyết định chia tay của anh ra sao - mong muốn tôi trở lại...

"Đó là về Roman." Rayne nói, ánh mắt nghiêm nghị nhìn tôi, đọc biểu hiện của tôi.

"Bọn em nghĩ rằng hẳn ta đang tạo ra những... những người bất tử khác giống như chị!"

"Cũng không thật sự giống như chị." Romy nói thêm. "Vì chị rất dễ thương và không độc ác"

như hần ta !"

Rayne nhún vai nhìn xung quanh, không muốn thừa nhận điều đó.

"Damen có biết không ?" Tôi liếc qua chúng, muốn lấp đầy căn phòng với tên anh, thốt lên hết lần này đến lần khác. "Có, nhưng anh ấy chẳng làm gì cả !" Cô bé thở dài. "Nói rằng họ có quyền được ở đây miễn là họ không gây ra mối đe dọa nào !"

"Và họ có thật sự vô hại không ?" Mắt tôi đảo qua giữa hai đứa trẻ.

"Gây ra một sự đe dọa ư ?" Bọn chúng nhìn nhau, thầm lặng trao đổi trước khi quay sang tôi. "Bọn em không chắc. Rayne đã bắt đầu lấy lại được một chút cảm giác... Và thỉnh thoảng có vẻ như khả năng của bọn em sẽ hồi phục lại - nhưng cũng diễn ra khá chậm - vì thế bọn em đang tự hỏi bọn em có thể ngó qua cuốn sách được không. Chị biết đấy, Cuốn sách của bóng tối, cuốn sách mà chị giữ ở cửa hàng. Bọn em nghĩ nó có thể giúp."

Tôi nhìn chúng, mắt nheo lại, nghi ngờ, tự hỏi chúng thật tâm lo lắng về những tên nô lệ của Roman hay chỉ cố làm tôi chống lại Damen để chúng có được những gì chúng muốn. Và chưa hết, không nghi ngờ gì nữa, đó là sự thật. Từ lần đếm cuối cùng, đã có ba tên bắt tử mới ở thị trấn, tất cả đều liên quan đến Roman. Tất cả mọi khả năng đều dẫn đến kết quả không tốt. Mặc dù sự thật là những kẻ đó chưa làm gì để chứng tỏ sẽ đi xa như thế. Còn nữa, tôi vẫn không muốn hai đứa sinh đôi nghĩ tôi là một kẻ dễ dụ nên nói: "Damen đồng ý với chuyện này chứ ?"

Cả ba chúng tôi liếc nhìn lẫn nhau, đều biết là anh ấy không đồng ý.

Chúng trao đổi bằng ánh mắt trước khi quay sang tôi. Rayne giành nói: "Chị nghe nè, chúng tôi cần sự giúp đỡ. Cách của anh Damen quá chậm, và với tốc độ này, chúng tôi sẽ đến tuổi ba mươi trước khi sức mạnh của chúng tôi trở lại. Tôi không chắc ai ít muốn điều đó hơn - chúng tôi hay là chị ?"

Cô bé ném cho tôi một cái nhìn và tôi nhún vai, không phản ứng bác bỏ vì cả hai chúng tôi đều biết đó là sự thật. "Chúng tôi cần thứ gì đó mang lại hiệu quả, cho chúng tôi kết quả nhanh hơn, và chúng tôi không có nơi nào để bám víu ngoài chị và quyển sách."

Tôi liếc nhìn hai đứa trẻ, sau đó nhìn lên đồng hồ, tự hỏi liệu là tôi có thể đến cửa hàng, đưa chúng quyển sách và trở về đúng giờ buổi tiệc bắt đầu không. Nếu tính chuyện tôi có thể đi nhanh cỡ nào và bữa tiệc vẫn còn một tiếng nữa mới bắt đầu, rõ ràng là tôi có thể.

"Chạy, đi bộ hay bất cứ phương tiện gì cũng được." Rayne gật đầu, biết rằng đã thành công. "Chúng tôi sẽ đợi chị ở đây."

Tôi hướng ra gara, trước tiên nghĩ đến việc chạy bộ thì sẽ tốt hơn, không có gì khác làm tôi cảm thấy mạnh mẽ, bất bại và hoàn toàn đủ sức chống lại những vấn đề mà tôi phải đối mặt hơn cách này. Nhưng trời vẫn còn sáng, tôi buộc phải lái xe.

Khi tôi đến cửa hàng, Jude đang định đóng cửa sớm, chìa khóa kẹt ở cửa khi anh nói: "Không phải cô có một bữa tiệc sao ?" Anh nheo mắt, ánh mắt chuyển lên người tôi, từ áo thun, quần lửng, đến dép lê.

"Tôi quên đồ !" Tôi gật đầu. "Nó chỉ mất khoảng... vài giây thôi. Đừng lo lắng. Tôi có thể khóa cửa !" Anh nghiêng đầu, nhận thức được có chuyện gì đó đang xảy ra nhưng vẫn mở cửa và vẫy tôi vào. Anh lê chân đằng sau, theo sát gót của tôi, nhìn theo từ cửa ra vào đến khi tôi mở ngăn kéo và nâng cái chốt bí mật lên, cố lấy cuốn sách ra.

Anh nói: "Cô không bao giờ tin được ai đã đến đây ngày hôm nay đâu !"

Tôi thoáng nhìn qua anh sau đó mở túi, đẩy cuốn sách vào sâu bên trong khi anh lăm bắm: "Đó là Ava !"

Tôi cứng người lại, ánh mắt tìm kiếm ánh mắt anh.

"Kể tôi nghe nào."

Anh gật đầu, tôi nuốt khan, ruột quặn lên giống như một quả bóng bàn, nảy lên giận dữ khi tôi nghe thấy tiếng của mình lần nữa: "Cô ta muốn gì ?" "Công việc của cô ấy, tôi đoán thế !" Anh nhún vai. "Giờ cô ấy đang làm tự do - và muốn có thứ gì đó ổn định hơn. Cô ấy có vẻ như rất ngạc nhiên khi tôi bảo rằng tôi đã thuê cô thay vào !"

"Anh nói cho cô ta ? Về tôi á ?"

Jude vặn vẹo không thoải mái, đổi hết chân này sang chân kia. "Ừm, đúng vậy. Tôi tưởng các cô cũng là bạn của nhau và..."

"Và cô ta đã làm gì ? Khi anh kể với cô ta ? Chính xác cô ta đã nói gì ?"

Tim tôi đập liên hồi, mắt nhìn chăm chăm vào anh. "Không gì cả, thật đấy. Mặc dù cô ấy khá là ngạc nhiên !"

"Ngạc nhiên rằng tôi ở đây - hay ngạc nhiên rằng anh đã thuê tôi ? Điều nào làm cô ta ngạc nhiên nhiều hơn ?"

Jude chỉ đứng đó và nheo mắt, khó đưa ra được câu trả lời tôi muốn. "Cô ấy có đề cập bất cứ điều gì liên quan đến Damen - hoặc là tôi - hay là Roman - hay nói bất cứ điều gì khác không ? Bất cứ điều gì ? Anh phải kể cho tôi nghe mọi thứ - không sót một điều gì !"

Anh ta quay trở lại hành lang, tay giơ lên đầu hàng. "Tin tôi đi, chỉ có nhiều đó thôi. Cô ấy đi ngay sau đó, vì thế không có gì để kể cả. Nào đến đây, chúng ta cùng đi. Cô không muốn bị muộn trong chính bữa tiệc của mình chứ, đúng không ?"

Bốn mươi ba

MẶC DÙ JUDE ĐỀ NGHỊ THEO TÔI VỀ NHÀ VÀ GIÚP tôi sắp đặt mọi thứ, nhưng tôi không muốn anh biết tôi đưa quyển sách cho cặp sinh đôi. Vì thế tôi bịa ra một số lý do như cần một ít cốc nhựa và nhờ anh đứng trước cửa hàng để mua lấy một ít, tốt nhất là đỏ, trắng và xanh, sau đó tôi phóng hết tốc lực về nhà để đưa cuốn sách.

"Trước tiên, có một số quy tắc..." Tôi giữ lấy cuốn sách mặc cho hai bàn tay đã chìa ra để đón nó. "Chị không thể giao nó cho các em, vì nó không thuộc về chị. Và các em cũng không thể mang nó về nhà vì Damen sẽ phát hiện ra điều không bình thường. Do đó cách duy nhất để giải quyết chuyện này là các em sẽ nghiên cứu nó ở đây!"

Cả hai liếc nhìn nhau, rõ ràng không đồng ý nhưng cũng không có lựa chọn khác. "Chị đã đọc nó chưa?" Romy nhìn tôi.

Tôi nhún vai: "Chị đã cố cảm nhận nó, nhưng không hiệu quả lắm. Nó giống như một cuốn nhật ký hơn là bất cứ thứ gì khác..."

Rayne tròn mắt, vớ lấy nó lần nữa, trong khi em gái cô bé lớn tiếng: "Chị cần phải nhìn kỹ hơn, đọc giữa các hàng".

Tôi liếc nhìn hai đứa trẻ, không hiểu. "Chị chỉ lướt qua trên mặt thôi. Quyển sách không chỉ được viết bằng mật mã Theban, bản thân mỗi từ cũng là một mật mã!"

"Nó là mật mã trong mật mã." Rayne nói, "Được bảo vệ bởi một thần chú. Jude không nói cho chị biết à?" Tôi cứng người lại, liếc nhìn chúng, nghĩ đến chuyện anh ta không đề cập đến nó.

"Đến đây nào, bọn em sẽ chỉ cho chị...", Romy nói. Chị em song sinh với cô bé cầm lấy cuốn sách khi chúng tôi lên lầu. "Bọn em sẽ cho chị một bài học."

Tôi để cặp sinh đôi lại trong phòng khách. Cả hai vẫn cúi người trên quyển sách, trong khi tôi đi đến tủ quần áo và vớ lấy cái hộp cất giấu ở trên nóc tủ. Lấy ra một nhúm tinh thể, nến, dầu và thảo dược, tất cả những thứ tôi đã để lại từ lần tạo ra nước bất tử trong chu kỳ mặt trăng xanh, và hóa phép ra những thứ còn thiếu trong danh sách, đó là gỗ đàn hương, một con dao găm - một con dao găm hai lưỡi với tay cầm khảm đá quý giống như con dao găm Damen đã dùng.

Tôi lôi tất cả chúng ra ngoài, sắp xếp lại trước khi cởi bỏ quần áo và tháo bùa hộ mệnh ra. Đặt lá bùa hộ mệnh lên kệ sách bên cạnh cái ví kim loại mà cô Sabine đã đưa cho tôi vài tháng trước, tôi biết rằng chiếc váy xẻ cổ sâu hình chữ V đang định mặc không có chỗ để giấu những viên đá này. Ngoài ra, sau nghi lễ mà tôi định làm, tôi sẽ không còn cần nó nữa. Không cần bất cứ thứ gì nữa. Nhờ có Rayne và Romy, tôi đã tìm ra chìa khóa để giải quyết được vấn đề của mình. Tất cả những gì nó đòi hỏi là một mật khẩu. Cả ba chúng tôi xếp thành vòng tròn với cuốn sách ở trung tâm, nắm tay nhau, mắt nhắm lại, mỗi người chúng tôi lặp đi lặp lại một đoạn thơ:

Trong thế giới của phép thuật - thuộc về quyển sách này

Với những gì chúng tôi lựa chọn - hãy quay trở lại nhà của chúng tôi

Trong lĩnh vực thần bí - chúng tôi sẽ thuộc về bây giờ

Hãy để chúng tôi nhìn thoáng qua cuốn sách này - và thấy những gì nằm bên trong

Cả hai đứa trẻ ở bên cạnh tôi khi tôi ấn lòng bàn tay lên trên, đầy sợ hãi và mê hoặc khi thấy cuốn sách lật nhanh qua cho đến khi dừng lại đúng trang cần thiết. Tôi quỳ xuống trước nó, khó có thể tin vào mắt mình. Những mật mã khó đọc, xoắn lại với nhau đã trở thành một công thức đơn giản chỉ rõ những gì tôi cần để hoàn thành công việc. Tôi thả quần áo bắn vào cái giỏ mây và với lấy cái váy lụa trắng mà tôi hiếm khi mặc nhưng sẽ rất hoàn hảo cho nghi lễ này. Mang nó vào nhà tắm nơi tôi đã xả nước đầy bồn tắm cho chuyển ngâm mình rất lâu. Cùng với cuốn sách, bước đầu tiên quan trọng trong bất cứ nghi lễ nào không chỉ là tẩy sạch cơ thể, giải thoát tâm trí khỏi tất cả sự mất tập trung và những ý nghĩ tiêu cực, mà còn cho tôi có thời gian để suy ngẫm về mục đích của câu thần chú, một kết quả mong muốn được nhìn thấy.

Tôi ngâm mình sâu dưới bồn nước, rắc một chút cây xô thơm, cây ngải và thêm một hòn đá tinh thể sạch sẽ để hỗ trợ nhiệm vụ của mình, đặt nó giữa tầm nhìn, nhắm mắt lại khi tôi hát:

Làm sạch và cải tạo cơ thể của tôi

Để phép thuật của tôi có thể ràng buộc lại

Linh hồn tôi đã được tái sinh, giờ sẵn sàng cho chuyến đi

Hay để cho phép thuật của tôi tồn tại đêm nay

Tôi làm tất cả trong khi hình dung Roman đứng trước mặt tôi, cao lớn, rám nắng, mái tóc vàng óng, đôi mắt xanh thắm nhìn vào tôi khi hắn ta xin lỗi vì những sự phiền phức khủng khiếp mà hắn đã gây ra, cầu xin sự tha thứ và đề nghị hỗ trợ, sẵn sàng đưa thuốc để giải độc, khắc phục những lỗi lầm theo cách của hắn.

Tôi lặp đi lặp lại cảnh đó hết lần này đến lần khác cho đến khi da tôi đã bắt đầu phồng lên báo hiệu đã đến lúc tiếp tục bước tiếp theo. Bước ra khỏi bồn tắm và xỏ vào chiếc áo choàng, sạch sẽ, tinh khiết, sẵn sàng, tôi thu gom tất cả những công cụ của mình và đốt một cây nhang, đưa con dao qua làn khói ba lần khi tôi nói:

Tôi kêu gọi không khí hãy đuổi tất cả những năng lượng đen tối ra khỏi con dao này

Chỉ cho phép ánh sáng còn lại

Tôi kêu gọi ngọn lửa hãy đốt cháy những xấu xa từ con dao này

Chỉ để những điều tốt đẹp ở lại

Lặp đi lặp lại đoạn thơ với những yếu tố còn lại, kêu gọi Nước và Đất, đuổi đi tất cả bóng tối chỉ để lại ánh sáng, kết thúc việc hiến dâng bằng cách rắc muối lên con dao và kêu gọi những lực lượng phép thuật cao nhất nhìn thấy nó đã hoàn thành, làm sạch và vái lạy căn phòng, tôi đi vòng quanh nó ba lần, vẩy cây nhang khi nói:

Tôi đi bộ ba lần xung quanh

Để dâng hiến và trao quyền cho mặt đất này

Gọi lên sức mạnh và sự bảo vệ của người

Tiếp sức mạnh của họ cho tôi

Rắc muối tạo thành một vòng tròn ma thuật trên sàn, giống như cái Rayne đã làm với Damen một vài tuần trước. Lấy nơi tôi đang đứng làm trung tâm và hình dung một thể lực hình nón đang nổi lên xung quanh tôi khi tôi sắp đặt những viên tinh thể, đốt những cây nến, bôi dầu vào người, gọi lên những yếu tố như Lửa và Không khí để phục vụ cho câu thần chú của tôi, sau đó nhắm mắt lại cho đến khi một dây lụa trắng và một bản sao của Roman hiển hiện trước mặt.

Dù người có đi đâu, bùa chú của ta vẫn theo người. Dù người có trốn ở đâu, bùa chú vẫn tìm ra người. Dù người nghỉ ngơi ở đâu, bùa chú vẫn sẽ nằm cùng người. Với sợi dây này, hành động của người sẽ chấm dứt. Với máu của ta, sự hiểu biết của người sẽ được giải phóng. Với bùa chú này ta ràng buộc người với ta...

Giơ con dao lên và cứa vào lòng bàn tay, dọc theo đường

sinh mệnh, tôi nghe một luồng gió quét qua vòng tròn và một tiếng sấm vỗ trên đầu. Tóc tôi bắt lại với nhau khi tôi nheo mắt chống lại gió xoáy, máu tôi nhỏ lên sợi dây cho đến khi nó ướt đầm và đỏ sẫm.

Ào đến buộc chặt nó vòng quanh cổ Roman, ánh mắt tôi nhìn chằm chằm lên hắc ta, sẵn sàng hi sinh hắc ta để lấy được những gì tôi tìm kiếm, trước khi xua đuổi hắc ta như thể hắc ta chưa bao giờ xuất hiện. Tôi đứng dậy, cả người run rẩy, ướt đầm mồ hôi, phấn chấn khi biết rằng nó đã kết thúc và hoàn thành.

Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi thuốc giải thuốc về tôi, để Damen và tôi về lại với nhau. Luồng gió bắt đầu chậm dần. Tiếng tanh tách của dòng điện bắt đầu dịu lại. Tôi đang thu thập những hòn đá và gạt tắt những ngọn nến thì Romy và Rayne xộc qua cửa, miệng mở to, mắt trợn lên. Hai đứa trẻ đứng đó, miệng há hốc: "Chị đã làm gì vậy ?"

Rayne hét lên, ánh mắt hốt hoảng nhìn vòng tròn muối ma thuật của tôi, nhìn những dụng cụ tôi vừa thu thập, nhìn máu của tôi vẫn còn đọng trên con dao. Tôi ngẩng hai đứa trẻ, cái nhìn điềm tĩnh và kiên quyết: "Thư giãn đi nào. Nó kết thúc rồi. Chị đã giải quyết được. Và giờ chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi mọi thứ trở lại đúng chỗ của nó lần nữa !"

Thấy tôi định bước ra khỏi vòng tròn, Romy hét lên: "Dừng lại", tay vòng ra phía trước, mắt sáng rực lên khi chị gái của cô bé nói thêm: "Đừng di chuyển. Làm ơn, hãy tin tưởng chúng tôi lần này và làm những gì chúng tôi bảo !"

Tôi ngừng lại, liếc nhìn chúng, tự hỏi có thể xảy ra được chuyện gì nghiêm trọng cơ chứ. Câu thần chú đã hiệu nghiệm. Tôi có thể cảm thấy năng lượng của nó vẫn tiếp tục rung lên bên trong tôi, giờ vấn đề chỉ là thời gian cho đến khi Roman xuất hiện...

"Chị thật sự đã thực hiện nó lần này ?" Rayne lắc đầu. "Chị không biết hôm nay không có trăng sao ? Chị không bao giờ được thực hiện phép thuật vào một ngày không có trăng - không bao giờ. Đó là thời gian để suy ngẫm, thiên định và chị không bao giờ, không bao giờ được thực hiện bùa chú trừ khi chị đang làm nghệ thuật hắc ám !"

Tôi liếc nhìn chúng, tự hỏi tại sao cô bé lại nghiêm trọng như vậy, và nếu như vậy thì nó sẽ tạo ra khác biệt gì ? Nếu câu thần chú có hiệu quả, thì nó đã hoàn thành. Phần còn lại chỉ là những chi tiết. Đúng không nào ?

Cô bé còn lại phụ họa thêm: "Chị đã kêu gọi những lực lượng nào hỗ trợ mình ?"

Tôi nghĩ lại về giai điệu của mình, điều mà tôi khá tự hào vì mình đã làm cho nó bay bổng như vậy, nhớ lại các dòng: Gọi lên sức mạnh và sự bảo vệ của người, lặp lại nó cho cô bé nghe.

"Tuyệt !" Rayne nhắm mắt lại và lắc đầu.

Romy đứng bên cạnh cô bé, cau mày nói thêm: "Suốt thời kỳ trăng đen, Nữ thần ánh sáng vắng mặt trong khi Nữ hoàng của thế giới ngằm ngự trị. Vậy nên với những lời đó, thay gì kêu gọi ánh sáng thực hiện câu thần chú, chị lại kêu gọi sức mạnh của bóng tối hỗ trợ mình !"

Và để ràng buộc Roman với tôi !

Tôi há hốc miệng, mắt mở to, liếc nhanh giữa hai đứa trẻ tự hỏi có cách nào để đảo ngược nó, nhanh chóng, dễ dàng trước khi nó quá muộn ?

"Đã quá muộn rồi !" Chúng đọc được câu hỏi trên mặt tôi. "Tất cả những gì chị có thể làm bây giờ là chờ đợi giai đoạn mặt trăng tiếp theo và cố gắng đảo ngược nó. Nếu nó có thể đảo ngược !"

"Nhưng..." Những từ ngữ tắt lịm trên môi tôi khi tôi nhận thức được tình huống của mình ngày càng tồi tệ hơn, nhớ đến lời cảnh báo của Damen trước đó, thỉnh thoảng khi người nào dính vào ma thuật, họ sẽ mất đi lý trí của mình và bị cuốn theo con đường đen tối. Tôi nhìn cả hai đứa trẻ, không thốt nên lời.

Rayne lắc đầu giận dữ trong khi cô em gái nhìn tôi: "Tất cả những gì chị có thể làm bây giờ là tẩy rửa sạch sẽ bản thân và các dụng cụ của chị, đốt con dao và hi vọng đến điều tốt đẹp nhất. Sau đó, nếu chị may mắn, chúng em sẽ đưa chị ra khỏi vòng tròn để tất cả những năng lượng xấu mà chị đã gọi ra không thể trốn thoát..."

"Nếu may mắn á ?" Tôi nhìn hai đứa trẻ, ruột nôn nao.

Cô bé có nghiêm túc không ? Đó thật sự là một điều tồi tệ ư ?

Tôi liếc nhanh giữa chúng khi Romy nói: "Đừng bước ra. Chị không biết chị đã bắt đầu cái gì đâu..."

Bốn mươi bốn

MILES VÀ HOLT ĐẾN CÙNG VỚI NHAU, KHI HỌ NHÌN thấy cách trang trí, Miles hoàn toàn sững sờ. "Mình thậm chí không phải đến Florence bây giờ vì cậu đã mang Florence đến cho mình !" Cậu ta ôm chầm lấy tôi, rồi nhanh chóng tự buông ra. "Xin lỗi, mình quên mất cậu ghét bị đụng chạm như thế nào." Nhưng tôi chỉ lắc đầu và ôm lại Miles.

Tôi cảm thấy khá tốt mặc dù Romy và Rayne đứng trước tôi giống "tượng đài của sự bi quan": trán nhăn lại, tay khoanh trước ngực, môi méo xệch - trong khi tôi thực hiện nhanh chóng nhưng triệt để sự tĩnh tâm bảo vệ, hình dung một luồng ánh sáng trắng xâm nhập vào hộp sọ của tôi và chảy qua cơ thể tôi, trong một nỗ lực tối thiểu để tránh khỏi những thiệt hại mà hai đứa trẻ đã thuyết phục rằng tôi vừa mới gây nên.

Nhưng sự thật, tôi vẫn không thấy được vấn đề ở đây là gì. Sau khi xảy ra vụ nổ đầu tiên của việc trao quyền, chỉ ngay sau khi câu thần chú ràng buộc được hoàn thành, mọi thứ đều trở lại bình thường một lần nữa. Lý do duy nhất tôi thực hiện cách thiền định theo hướng dẫn của bọn chúng là bởi vì chúng phản ứng quá kinh khủng, đây là cách duy nhất để chúng bình tĩnh lại. Nhưng giờ tôi nghĩ đó chỉ là một sự hiểu nhầm lớn, một sự phản ứng thái quá. Ý tôi là, tôi bất tử, và được ban cho món quà với sức mạnh và quyền lực mà chúng thậm chí không thể hình dung được. Vì vậy thực hiện một nghi lễ phép thuật trong suốt thời kỳ mặt trăng đen có thể gây nguy hiểm cho họ, nhưng tôi cho rằng nó có thể tạo nên chút khác biệt nào đó khi ứng dụng với tôi.

Trong khi tôi đi lấy đồ uống cho Miles và Holt thì chuông reo hết lần này đến lần khác, và trước khi tôi biết đến nó, nhà tôi đã chật ních các thành viên, các diễn viên của vở nhạc kịch Hairpray.

"Hử, mình đoán anh ta không phải là người đang hẹn hò với Haven chứ ?" Miles gật đầu hướng về phía Jude khi

anh bước vào phòng, mỉm cười một cách tự nhiên nhất và tự lấy cho mình một chút nước uống trước khi biến mất cùng với Holt và để chúng tôi ở lại với nhau.

"Lẽ đưa tiễn thật tuyệt..." Jude gật đầu, nhìn xung quanh. "Làm cho tôi cũng muốn đi đâu đó." Tôi nhìn anh, mỉm cười lơ đãng, tự hỏi liệu là anh có để ý thấy thứ gì khác ở tôi hay không, một sự thay đổi năng lượng, một cảm giác mới của việc trao quyền. Nhưng anh chỉ mỉm cười, nâng ly lên: "Paris." Anh nhấp một ngụm và nói: "Tôi luôn muốn đến Paris, Luân Đôn và cả Amsterdam nữa !" Anh nhún vai. "Có nhiều lời tán tụng dành cho những thành phố lớn này ở châu Âu."

Tôi nuốt khan, cố gắng không há hốc miệng, tự hỏi liệu anh ta có thể biết bằng cách nào đó - hay nó được chôn sâu trong tiềm thức, chỉ xuất hiện những điều tình cờ thế thôi ?

Ý tôi là, tại sao anh không liệt kê những nơi khác ngoài những nơi trong quá khứ của chúng tôi ? Anh nhìn tôi, đôi mắt xanh biếc liếc nhìn. Mất một lúc lâu tôi mới đằng hắng giọng: "Tôi có thể vạch ra cho anh những kiểu thám hiểm sinh thái này. Anh biết đấy, Costa Rica, Hawaii,

Galapagos - tìm kiếm những con sóng hoàn hảo !"

Biết rằng nụ cười cuối cùng cũng không thể che giấu sự lo lắng đột ngột của mình, phá vỡ khoảnh khắc im lặng, anh nhìn qua vai tôi và nói: "Tới đây !"

Tôi quay sang, phát hiện ra Haven, trở nên bé nhỏ bởi cô gái cao ráo, mềm mại, xinh đẹp ở cửa hàng nơi cô ta làm việc ở một bên, và Roman ở bên kia, trong khi kẻ bắt tử trong hành lang ở trường đang đi bộ sau lưng họ. Ba người bắt tử đẹp lộng lẫy không có linh hồn, không có vàng hào quang mà Haven vô tình mời tới nhà.

Tôi nuốt khan, nhướn mắt lên người Roman, những ngón tay lần tìm ở ngực, tìm kiếm chiếc bùa mà tôi đã không đeo, nhắc nhở bản thân mình là tôi không còn cần nó nữa. Giờ tôi đã ở thế chủ động. Tôi đã triệu tập hắc ta đến đây.

"Tớ đã tưởng tượng cậu có nhiều phòng và đồ ăn như vậy." Haven mỉm cười, mái tóc vừa được nhuộm màu nâu sậm với một vạt bạch kim uốn xuống phía trước. Tôi liếc nhìn qua cô gái da đen tuyệt đẹp bên cạnh cô, mái tóc bông lên của cô ta kết hợp với chiếc váy ren tinh tế cùng đôi mắt da đen tạo thành hình ảnh hoàn hảo.

"Mình là Misa." Cô gái mỉm cười, giọng nói đã phản bội việc cô ta giả vờ không nhận ra được tôi. Cô ta chìa tay ra phía tôi khi tôi rùng mình ớn lạnh, cảm giác như nước đá xóc lên trong ven xác nhận nghi ngờ của tôi, mặc dù nó không chỉ ra cho tôi liệu cô ta có phải là một trong những đứa trẻ mồ côi hay là người mới được trở thành bắt tử.

"Và dĩ nhiên cậu biết Roman..."

Haven mỉm cười, giơ tay để chỉ cho tôi thấy cô đang khoác tay hắc. Nhưng tôi không phản ứng. Không phản ứng với bất cứ điều gì. Tôi chỉ gật đầu mỉm cười, như thể điều đó chẳng làm phiền gì đến tôi cả. Mà thật ra thì đúng là như vậy. Giờ chỉ còn vấn đề thời gian cho đến khi Roman đưa cho tôi thuốc giải và tuân theo mệnh lệnh của tôi. Đó là lý do duy nhất hắc ta có mặt ở đây.

"Ồ, và đây là Rafe." Cô gật đầu, đưa tay chỉ về kẻ ngay sau lưng.

Và mặc dù tôi không biết chúng đến đây làm gì, có thể thực hiện kế hoạch gì, nhưng nếu chúng đi cùng với Roman, thì hai đứa trẻ sinh đôi lại trở thành chuyện đáng để cho tôi lo lắng. Haven đi đến phòng giải trí, hăm hở giới thiệu Misa và Rafe cho bạn cô, trong khi Roman tụt lại phía sau, cười nhả nhỏ với tôi.

"Tôi hầu như quên mất cô trông xinh xắn như thế nào khi cô chịu khó làm điệu một chút đấy." Hắc mỉm cười, nhìn lướt qua cái váy màu xanh ngọc của tôi, lơ lửng ở cổ áo chữ V, khoảng da trần trước kia được thay thế bằng tấm bùa.

"Tôi đoán chắc phải có lý do nào đó." Hắc ta gật đầu, ra hiệu về phía Jude. "Chúng ta đều biết cô điệu dàng như thế không phải vì tôi, và Damen thì có vẻ không lảng vảng ở đây mấy ngày gần đây, đúng không ? Chuyện gì xảy ra vậy, Ever ? Cô từ bỏ cuộc truy tìm của mình rồi à ?"

Tôi nuốt khan, lấy lại ánh mắt điềm tĩnh, lướt qua mái tóc rối bù, chiếc quần soóc được thiết kế, đôi dép lê bằng da, áo thun tay dài, hắc ta không có chút khác biệt nào so với thường ngày, cả hai chúng tôi đều biết như thế. Tia sáng lóe lên trong mắt hắc ta, ánh mắt dâm dăng, cố gắng làm tôi bối rối - tất cả những điều đó chỉ là một chút làm ra vẻ, cố gắng giữ thể diện trước khi hắc phải đưa thuốc giải cho tôi. "Vậy là, cô pha chế thứ này à ?"

Hắn gật đầu hướng về cái bát đồ đầy thứ nước trái cây không có cồn. "Hay đây là giải pháp tình thế của cô ?" Mắt hắn vẫn dán trên cái bát theo cách dồn tôi vào chân tường.

"Tôi không nghĩ anh thích nó." Tôi nhún vai, nhìn chằm chằm lại hắn ta khi nói: "Không phải là loại đồ uống của anh."

"Rất may tôi có mang theo đồ uống cho mình." Hắn nháy mắt, giơ cái chai và dè dặt đặt lên môi, nghiêng nó về phía Jude khi hắn nói: "Muốn thử không ? Cảm giác như bay lên ấy. Tôi đảm bảo với cậu điều đó."

Jude nheo mắt, bị mê hoặc bởi chất lỏng sáng óng ánh mà Roman đưa đẩy trước mặt anh. Khi tôi định can thiệp thì Romy và Rayne chạy ào xuống từ cầu thang, ngập ngừng khi bắt gặp ánh mắt của Roman, biết rằng tôi phải chịu trách nhiệm cho sự có mặt của hắn ta ở đây.

"Ồ, đó không phải là cặp sinh đôi trường Catholic sao ?" Roman mỉm cười, má căng lên khi nhìn chằm chằm vào chúng. "Anh thích vẻ ngoài mới mẻ của các em ! Đặc biệt là em - hơi giống nữ thần xấu xa." Hắn ta gật đầu với Rayne, khiến cô bé phải quay đi trong khi hắn nhìn lướt qua chiếc váy ngắn, đôi tất rách và đôi giày da màu đen tinh xảo kiểu Mary Jane.

"Đi lên lầu đi !" Tôi bảo chúng, muốn chúng tránh càng xa Roman càng tốt. "Và chị sẽ..." Tôi định nói rằng tôi sẽ lên đó trong vài phút nữa, nhưng Jude bước đến, khoác tay tôi khi anh nói: "Tôi có thể đưa hai em ấy về không ?"

Mặc dù tôi không vui mừng với ý tưởng anh ta sẽ làm thay Damen, cũng chắc rằng Damen không mấy vui vẻ hơn, nhưng tôi cũng không có lựa chọn nào khác. Khi Roman còn ở trong nhà tôi, tôi vẫn mắc kẹt ở đây. Tôi đi theo sau họ ra cửa, Rayne kéo tay áo tôi, kéo tôi xuống ngang bằng với cô khi nói: "Tôi không biết chị đã làm gì, nhưng có thứ gì đó rất tồi tệ đang được trù tính."

Tôi nhìn cô bé, định bác bỏ, bảo cô bé rằng chẳng có chuyện gì cả, rằng mọi việc đều được kiểm soát, nhưng cô bé chỉ lắc đầu và nói thêm: "Một sự thay đổi đang đến. Sự thay đổi rất lớn. Và lần này, chị phải lựa chọn đúng đắn đấy !"

Bốn mươi lăm

LÚC JUDE QUAY TRỞ LẠI TÔI ĐANG Ở BÊN BỂ BƠI, quan sát Roman với mái tóc vàng hoe, làn da rám nắng, tràn ngập sức sống hắt nước tung tóe và mời mọi người nhảy xuống hồ, tham gia cùng hắn ta.

"Cô không phải fan của anh ta à ?", Jude ngồi xuống bên cạnh tôi, ánh mắt nhìn tôi cởi mở. Tôi cau mày, nhìn thấy vầng hào quang quanh người Haven sáng bừng lên như trong ngày độc lập, càng trở nên sáng rực hơn nữa khi cô bám chặt vào lưng của Roman khi hắn hụp xuống nước, không biết liệu hắn ta có thực sự hẹn hò với cô như cô nghĩ không.

Tôi là người duy nhất mang hắn đến đây. Từ giờ hắn ta đã bị ràng buộc với tôi. "Có phải cô đang lo lắng cho bạn mình, hay điều gì khác à ?"

Tôi bồn chồn nghịch chiếc vòng tay có những viên tinh thể hình móng ngựa ở cổ tay, cái mà Damen đã tặng cho tôi lúc ở trường đua ngựa trước kia, xoay nó hết qua bên này rồi lại sang bên kia, trong khi vẫn nheo mắt tự hỏi tại sao lại lâu như vậy. Nếu câu thần chú có hiệu quả (và tôi biết nó đã có tác dụng), thì tại sao đến bây giờ tôi vẫn chưa có được thuốc giải độc ? Tại sao hắn ta vẫn trì hoãn ?

"Hai đứa trẻ sinh đôi, chúng ổn chứ ?" Tôi hỏi, thôi nhìn bể bơi và quay sang Jude. Mắt tôi bắt gặp ánh mắt anh khi anh nói: "Damen có thể đã rất đúng về việc cuốn sách quá mạnh đối với chúng."

Tôi mím môi lại, hi vọng Damen không biết tôi làm việc đó sau lưng anh và can thiệp vào bài học của anh. "Đừng lo !" Jude gật đầu, hiểu được biểu hiện trên mặt tôi. "Bí mật của cô vẫn an toàn. Tôi thậm chí còn không đề cập đến nó !"

Tôi thở dài nhẹ nhõm. "Anh có thấy anh ấy không - Damen ấy ?" Tôi hỏi, cổ họng thít lại, tim như bị bóp chặt lại, chỉ nhắc đến tên của anh cũng làm cho đầu óc tôi trở nên mù mẫm, tưởng tượng anh cảm thấy như thế nào khi phát hiện ra kẻ thù của mình trong những kiếp qua, anh chàng ôm tôi trên bãi biển, đứng dưới mái hiên nhà mình, với Romy và Rayne ở bên cạnh.

"Anh ấy đã ra ngoài khi tôi đến đó, và cặp sinh đôi quá bối rối nên tôi chờ cho đến khi anh ấy quay lại. Chắc là anh ấy đã đi đâu đó !"

Tôi mím môi lại, tự hỏi anh ta nhìn thấy gì, nếu cặp sinh đôi dẫn anh ta đi một vòng quanh nhà, nếu căn phòng đặc biệt của Damen được phục hồi lại. "Tôi nghĩ anh ấy khá ngạc nhiên khi phát hiện ra tôi đang xem tivi trong phòng giải trí, nhưng khi tôi giải thích, mọi việc diễn ra khá suôn sẻ..."

"Khá suôn sẻ ?" Tôi nhướn mày. Anh nhún vai, nhìn tôi, cái nhìn thẳng thắn, cởi mở giống như ánh mắt của những người yêu nhau. Nó khiến tôi quay đi, giọng run rẩy, hụt hơi khi tôi nói: "Vậy anh giải thích ra sao ?"

Hơi thở mát lạnh của anh ta phả lên má tôi khi anh nghiêng qua thì thào: "Tôi bảo anh ta rằng tôi tìm thấy chúng ở bến xe và quyết định cho chúng đi nhờ. Không có thiệt hại nào, đúng không ?"

Tôi thở sâu và tập trung trở lại Roman, quan sát hắn ta nhắc bóng Haven lên vai để cô có thể không chiến với Miles. Bắn nước tung tóe và đùa nghịch, dù sao đi nữa cũng chỉ là bề ngoài, không có gì nghiêm trọng ngoài sự vui vẻ - cho đến khi Roman quay lại, và thời gian dường như ngừng lại. Mắt hắn bắt gặp mắt tôi, sáng lóe lên, cười chế giễu như thể hắn biết những gì tôi đã làm. Và trước khi tôi có thể chớp mắt, hắn đã trở lại chơi đùa lần nữa, làm tôi băn khoăn liệu là mình có thật sự nhìn thấy những điều mới vừa rồi không.

"Đúng vậy, không có ảnh hưởng gì." Tôi nói, một cơn đau khủng khiếp quặn lên trong ruột, tự hỏi đó có phải là những mà tôi đã bắt đầu.

Bốn mươi sáu

SAU LẦN THỨ BA THẤT BẠI TRONG VIỆC BẢO TÔI xuống hồ, Miles cuối cùng ra khỏi đám đông dưới nước, tiến về phía tôi và nói: "Này, làm gì vậy ? Mình biết cậu có mặc bikini mà - mình có thể nhìn thấy sợi dây áo đấy !"

Miles cười lớn khi cậu kéo tôi ra khỏi ghế salon và ôm tôi thật chặt, thì thầm. "Mình đã từng nói mình thích cậu nhiều như thế nào chưa ? Ever ? Mình đã nói chưa ? Ever, Ever ?"

Tôi lắc đầu đẩy ra, liếc nhìn Holt đứng đằng sau cậu ta, trợn mắt nắm lấy tay Miles, cố gắng thuyết phục cậu ta bỏ tôi lại một mình và đừng làm tôi ướt sũng. Nhưng Miles không chịu, cậu vẫn còn điều gì đó muốn nói và sẽ không dừng lại cho đến khi làm xong. Quàng cánh tay hãy còn ướt lên vai tôi, cậu nghiêng người qua tôi nói lắp: "Mình rất ng-ngh-nghiêm túc đấy, Ever. Trước khi cậu đến ngôi trường này - chỉ có mình và Haven. Nhưng sau đó - từ

lúc cậu xuất hiện ở bàn của bọn mình - nó trở thành bộ ba: mình, Haven và cậu !"

Cậu nhìn tôi, đầu nhấp nhô, cố gắng tập trung trong khi siết lấy tôi chặt hơn và cố giữ cho mình đứng vững "Ôi - thật là - ury mị." Tôi liếc qua Holt, cả hai chúng tôi nín cười khi chúng tôi vòng tay quanh Miles và dẫn cậu ta vào bếp để lấy ít cà phê.

Tôi để cậu ta ngồi trên quầy bar trong khi Haven và ba người bạn bắt tử của cô bước vào. "Các cậu định đi à ?" Tôi nheo mắt, nhìn thấy họ đã mặc lại quần áo, tay cầm khăn ướt. Haven gật đầu. "Misa và Rafe phải làm việc ngày mai, còn Roman và mình có một cuộc hẹn."

Tôi liếc nhìn Roman, bắt gặp ánh mắt hắn ta. Làm thế nào hắn ta có thể đi khi mà vẫn chưa đưa cho tôi thứ tôi muốn ? Thậm chí cũng không có quỳ gối, cầu xin sự tha thứ như tôi hình dung ?

Tôi đi theo họ ra cửa, tìm đập thành thịch khi tôi thấy hắn nghiêng cằm, ánh mắt lóe lên, và tôi biết có điều gì đó không ổn. Điều gì đó sai sót. Sai sót khủng khiếp. Mặc dù tôi đã thực hành câu thần chú chính xác giống như những gì cuốn sách bảo, nhưng khi nhìn vào mắt hắn, cái bầu môi của hắn, thì rõ ràng cả nữ thần và nữ hoàng đã chơi tôi một vở.

"Cậu định đi đâu vậy ?" Tôi nheo mắt, cố gắng nhìn vào năng lượng của Roman nhưng không thể nhìn thấy gì. Haven nhìn tôi, mày nhướng lên, mỉm cười khi Roman quàng tay lên vai cô và nói: "Bữa tiệc cá nhân. Nhưng vẫn còn chỗ cho cậu đấy, Ever. Cậu có thể ghé qua chút nữa, cậu biết đấy, khi cậu xong việc ở đây !"

Mắt tôi bắt gặp mắt hắn, giữ cái nhìn của hắn cho đến khi tôi cắt ngang và quay trở lại Haven lần nữa. Mặc dù tôi hứa tôi sẽ không làm thế, nhưng tôi vẫn nhìn thẳng vào vầng hào quang quanh người cô và tâm trí cô, mong muốn nhìn thấy những gì ẩn giấu ở đó, chuyện gì đang thật sự xảy ra, nhưng không thể tiến xa hơn trước khi tôi buộc phải ngừng lại, như chạm vào một bức tường gạch mà ai đó đặt nó trên đường đi của tôi.

"Cô ổn chứ ?" Roman hỏi, nheo mắt nhìn tôi, khi hắn mở cánh cửa. "Cô trông có vẻ hơi xanh xao..." Tôi hít một hơi thật sâu và nheo mắt, định nói thêm gì đó thì Jude chạy đến: "Ai đó vừa nôn mửa lên tấm thảm."

Một chút phân tâm đó đủ để cả nhóm ra ngoài. Roman ngoái lại nhìn tôi khi hắn nói: "Xin lỗi phải ra về, Ever. Mặc dù tôi chắc là chúng ta sẽ gặp lại nhau sau !"

Bốn mươi bảy

TÔI TƯỞNG NGƯỜI NÔN LÀ MILES, NHƯNG HÓA RA cậu ta vẫn ổn. Giúp dọn sạch đồng lộn xộn, cậu bạn mỉm cười, dấm nắm tay trong không khí: "Để mình giúp cho. Nhưng thật sự là cậu ổn chứ?"

Tôi đưa cho Miles một cái khăn sạch, cảm thấy tội tệ vì để cho cậu ấy phải dọn dẹp mọi thứ trong khi nếu tất cả mọi người đã rời đi, tôi chỉ việc làm cho nó biến mất và hóa phép ra một căn nhà sạch sẽ, tinh tươm trở lại.

"Có phải cậu đã uống rượu không?" Tôi hỏi.

"Không hề. Nhưng vấn đề là, cậu nghĩ mình có uống sao?"

Tôi nhún vai. "Nói lắp, lão đảo - tất cả các dấu hiệu đó đã chứng tỏ rồi còn gì!" Miles vo tròn cái khăn, định đưa nó cho tôi thì Jude xuất hiện bên cạnh tôi và đón lấy: "Đem giặt à?" Anh hỏi, trán nhăn lại. Tôi chỉ lắc đầu và chỉ về hướng thùng rác, nhìn Miles: "Vậy ai đã làm điều đó, ai đã mang rượu đến?"

"Ôi không..." Cậu lắc đầu, chấp tay lại. Mình rất tiếc đã mang phiền toái đến cho cậu, Ever, nhưng đây là những gì chúng ta đã tổ chức, còn được biết đến như là một bữa tiệc. Thế nên dù cậu không phục vụ rượu, thì cũng sẽ có cách tìm thấy nó mà thôi. Cậu sẽ không moi được thông tin gì từ mình đâu!"

Cậu ta mím môi lại, làm động tác kéo khóa tưởng tượng trước khi nói thêm. "Cậu khá là bảo thủ đấy!" Cậu ta chỉ vào tấm thảm. "Nghe này, mình sẽ cuộn tấm thảm lại. Tất cả những gì chúng ta phải làm là di chuyển đồ đạc xung quanh và cô Sabine sẽ không để ý là nó đã biến mất!"

Nhưng tôi chỉ lắc đầu, tấm thảm bị nôn giờ không phải là mối quan tâm hàng đầu của tôi nữa, mà chính là cuộc chơi với Roman. Đưa Haven đến một vài cuộc hẹn bí ẩn mà tôi có vẻ không thể bẻ gãy được, và một chút thông tin về việc chúng tôi sẽ gặp nhau sau đó là sao? Đó có phải ám chỉ đến câu thần chú trời buộc - hay đến điều gì khác?

Miles nghiêng người ôm tôi, kéo tôi vào trong vòng tay cậu và ôm thật chặt khi nói: "Cảm ơn về bữa tiệc, Ever. Và mặc dù mình không biết có chuyện gì giữa cậu và Damen, mình chỉ muốn nói một điều và mình hi vọng cậu sẽ lắng nghe và nghiêm túc về những lời mình nói. Được chứ?" Cậu nhăn trán và đẩy ra.

Tôi nhún vai. Tâm trí tôi đang lang thang ở một vài nơi khác.

"Cậu xứng đáng được hạnh phúc." Cậu ta gật đầu, ánh mắt tập trung, kiên định vào tôi. "Và nếu Jude làm cậu hạnh phúc thì cậu đừng cảm thấy tội tệ về điều đó." Miles chờ đợi, chờ đợi tôi phản ứng theo cách nào đó nhưng thấy tôi chỉ lặng yên, cậu nói thêm: "Bữa tiệc sẽ khá hơn nhiều nếu không có ai đó nôn mửa, đúng không? Vì vậy chúng ta phải kết thúc sớm. Nhưng chúng ta sẽ ở bên nhau trước khi mình đi Florence, được chứ?"

Tôi gật đầu, nhìn theo khi cậu ta và người bạn trai tiến ra cửa, gọi với theo: "Này Miles,

Haven hoặc Roman có đề cập đến nơi họ đang tới không ?"

Miles nhìn tôi, nhăn trán: "Đi coi bói."

Tôi nheo mắt, ruột thắt lại một cách lạ lùng. "Có nhớ cái ngày mà cô ấy muốn đặt lịch hẹn coi bói không ?" Tôi gật đầu. "Cô ấy đã nói chuyện đó với Roman và cậu ta sắp xếp một cuộc coi bói riêng tư."

"Muộn thế này á ?" Tôi nhìn cổ tay mình để xác nhận thời gian mặc dù tôi không đeo đồng hồ. Nhưng Miles chỉ nhún vai và tiến ra xe, làm tôi tự hỏi liệu mình có nên đi ra ngoài đó không, cố gắng bắt kịp Roman, Haven để chắc chắn rằng cô ấy ổn.

Nhưng khi tôi cố gắng tập trung vào năng lượng của Miles lần nữa, tôi cũng không thể tiến xa hơn. Thực tế, tôi không có thêm được thông tin nào nữa. Tôi định thử lại thì Jude bước lên và nói: "Cô cần phải xử lý tấm thảm đó. Nó bốc mùi kinh quá !"

Tôi gật đầu, mất tập trung, không biết phải làm gì.

"Cô có biết cái gì có thể tẩy được không ?"

"Bã cà phê." Tôi lăm bầm, nhớ đến cách mẹ tôi thường làm khi Buttercup ăn phải thứ gì đó ôi thiu và nôn mửa trong phòng Riley.

"Ồ, đúng rồi, đúng là thứ đó, nhưng tôi đang nghĩ đến một thứ khác có thể đuổi sự khó chịu này tốt hơn. Nó luôn có hiệu quả đối với tôi !"

Tôi nhìn anh, mặt anh sáng lên với một nụ cười. "Nghiêm túc đấy. Anh vòng tay qua người tôi và dẫn tôi ra bên ngoài."

"Có chuyện gì vậy, trang trí căn nhà và sắp đặt đồ ăn, làm tất cả những gì cô có thể làm cho bữa tiệc chia tay bên bể bơi, trong khi cô trải qua cả buổi tối để đứng một bên, đứng nhìn, quan sát, mà không một lần nào tham gia vào ?"

Tôi quay đi. "Bữa tiệc là dành cho Miles, chứ không phải cho tôi !"

"Còn nữa..." Jude lắc đầu, nhìn tôi theo một cách cố gắng làm cho tôi bình tĩnh lại. "Cô trông khá căng thẳng và cô biết làm thế nào để giải tỏa căng thẳng, đúng không ?"

Tôi liếc anh, thấy anh mỉm cười: "Cô có thấy bọt đang nổi lên không ?"

"Bọt ư ?"

Anh chỉ vào suối khoáng. "Đúng là bọt." Mặt anh nghiêm túc, mắt chăm chăm nhìn tôi. Tôi hít một hơi thật sâu và nhìn vào bể bơi Jacuzzi, ấm áp, gọi mời và đúng rồi, cả bọt nữa. Nhìn theo khi Jude lấy một vài cái khăn đặt lên cạnh bồn, và hình dung tôi không có gì để mất, rằng nó có lẽ sẽ giúp làm sáng tỏ đầu óc tôi cho đến khi nảy ra được một kế hoạch mới, tôi quay lưng lại và kéo váy ra.

Có một chút dè dặt khi chẳng mấy chốc tôi sẽ bán khóa thân, ngoài ra, lại phải đối mặt với anh ta trong tình trạng càng giống như không mặc gì. Rất giống như cô gái trong bức tranh. Anh tiến đến cạnh bể bơi và nhúng một ngón chân vào, mắt mở to theo cách làm tôi không thể ngừng cười.

"Anh chắc về điều này chứ ?" Tôi vòng tay quanh eo như thể đang lạnh, khi thật sự là chỉ cố gắng tránh ánh mắt của anh ta, nhìn thấy hào quang quanh người anh ta bắt lửa và bốc cháy khi anh dặt tôi vào, cách má anh đổ lựng lên và anh nhanh chóng quay đi.

"Chắc chắn." Anh gật đầu, giọng nặng nề, quan sát khi tôi bước vào bể Jacuzzi, trước tiên có rúm người lại trước làn nước nóng sau đó từ từ thư giãn. Đắm mình trong nhiệt sưởi ấm, nghĩ đến việc đây có thể là một cách thông minh. Tôi nhắm mắt lại, tựa người ra sau, thả lỏng các cơ bắp, thư giãn khi Jude nói: "Có thừa chỗ nào nữa không?"

Tôi nheo mắt, nhìn theo khi anh cởi bỏ áo thun, nhìn thấy bộ ngực rộng, cơ bụng rắn chắc, kéo dài cho tới gần hông, ánh mắt tôi lướt qua hai lúm đồng tiền và ánh mắt anh, nhìn theo khi anh đi tới trước rồi lại dợm bước ra vì quên điện thoại trong túi và thả nó vào cái khăn.

"Ai quyết định điều này cơ chứ?" Anh cười lớn, e dè trước làn hơi nước nóng khi ngồi xuống bên cạnh tôi và duỗi hai chân ra, chân anh tình cờ đặt lên chân tôi và để nó nằm ở đó một lúc trước khi lấy ra.

"Vâng, đây mới là sống chứ!" Anh nói, tựa đầu ra phía sau và nhắm mắt lại, sau đó nhìn tôi khi nói thêm: "Làm ơn nói cho tôi biết là cô sử dụng cái bồn này thường xuyên, rằng cô không quên nó ở đây cho đến khi ai đó thuyết phục cô bước vào nhé!"

"Có phải đó là những gì đang xảy ra không? Tôi đang bị thuyết phục ư?"

Anh mỉm cười, một nụ cười thoải mái nhẹ nhõm xuất hiện trên mặt anh và đôi mắt anh sáng lên. "Có vẻ như cô cần một chút dụ dỗ vậy. Tôi không biết liệu là cô có để ý không, nhưng cô có vẻ đang có một chút căng thẳng đấy!"

Tôi nuốt khan, quay đi, nhìn bất cứ đâu ngoài anh ta nhưng không thể nào rời khỏi ánh mắt anh. "Không phải quan trọng hóa điều đó. Bị căng thẳng chỉ là..." Anh mắt anh sâu lắng hơn, quấy rầy tôi, quyến rũ tôi đến gần hơn giống như một con cá bơi, gương mặt anh lơ lơ quá gần đến nỗi tôi nhắm mắt lại để chạm vào nó. Một mối vì phải đấu tranh, một mối với việc lặp đi lặp lại là phải đẩy anh ta ra, tôi tự đảm bảo với chính mình đó chỉ là một nụ hôn. Nụ hôn của Jude. Nụ hôn của Bastiaan. Hi vọng nó sẽ bảo tôi, đó chỉ là một lần cho tất cả, nếu lo ngại của Damen trở thành sự thật.

Con sóng năng lượng của anh thoải mái, mời gọi, trong khi môi anh hé ra và tay anh đặt lên đầu gối tôi, nghiêng về nhau, môi sắp chạm vào thì điện thoại của anh reo lên phá vỡ cảm giác say đắm của chúng tôi.

Anh đẩy tôi ra, sự phiền muộn in trên mặt: "Anh có phải nghe nó không?"

"Đó không phải trách nhiệm của em." Tôi nhún vai.

"Em là nhà bói toán, em nói cho anh biết đi!" Anh đứng dậy, đi đến chỗ cái khăn trong khi tôi nhìn thân hình anh, bờ vai vững chãi, thành hình chữ V ở eo. Định thôi nhìn thì đột nhiên tôi bắt được một cái gì đó rất nhỏ thoáng qua lưng anh. Thứ gì đó hình tròn, màu đen, hầu như không thể nhận ra.

Anh quay lại, đối mặt với tôi lần nữa, mày nhíu lại, đặt điện thoại lên tai: "Xin chào", và sau đó: "Ai vậy?" Anh mỉm cười với tôi và lắc đầu, nhưng đã quá muộn. Tôi đã nhìn thấy nó - cái thứ trên lưng anh! Một hình xăm không thể nhầm lẫn: con rắn cắn chính cái đuôi của mình. Biểu tượng thần thoại mà Roman đóng dấu cho câu lạc bộ những người bất tử của hắn, hình xăm bên phải rất nhỏ trên lưng Jude.

Tôi với lên chỗ tắm bồn, ngón tay dò dẫm tìm kiếm nhưng chỉ thấy làn da mình. Tự hỏi liệu điều này có kết nối với câu bồn chú đã trở nên tồi tệ không, liệu là có phải Roman bằng cách

nào đó đã sắp đặt điều này không.

"Ever ? Có, cô ấy ở đây !" Anh nhìn tôi, khi anh nói thêm: "Được rồi !"

Anh nhìn tôi, cánh tay giơ ra, cố đẩy điện thoại qua. Nhưng tôi chỉ tăng lờ nó, đi nhanh ra khỏi bể jacuzzi vì thế anh lắc đầu và nháy mắt. Nhặt lấy chiếc váy, mặc vào, cảm thấy nó bị thấm ướt và dính sát vào da tôi, tôi đẩy ánh mắt sắc bén về phía anh, tự hỏi anh ta đang làm cái chết tiệt gì vậy.

"Nó dành cho em !" Anh nói, leo ra khỏi bồn tắm và cố gắng đưa nó lên nữa.

"Ai vậy ?" Tôi hỏi, giọng gần như là thì thầm, lăm nhăm trong đầu danh sách bảy luân xa tử huyệt và điểm yếu tương ứng của chúng trong lúc cố xác định trên người anh ta.

"Đó là Ava. Cô ấy nói cần nói chuyện với em ! Em ổn chứ ?" Anh nheo mắt, đầu nghiêng sang một bên, vẻ lo lắng bao phủ gương mặt.

Tôi lùi lại, không chắc về những gì đang xảy ra nhưng biết rằng còn lâu nó mới là chuyện gì hay ho. Nhìn thẳng vào vầng hào quang trên người anh ta và cố gắng đọc tâm trí anh, nhưng tôi không thấy gì nhiều bởi chạm phải sự ngăn cản của tấm chắn mà anh dựng ra.

"Làm thế nào cô ấy có số điện thoại của anh ?" Tôi nhìn Jude chăm chăm.

"Cô ấy đã làm việc cho anh, nhớ chứ ?" Anh nhún vai, tay giơ ra trong không khí.

"Ever, nghiêm túc đấy. Chuyện này là như thế nào vậy ?" Tôi nhìn anh, tim đập nhanh, tay run rẩy, chắc chắn với bản thân mình có thể hạ gục anh ta nếu có chuyện gì xảy ra.

"Đặt điện thoại xuống."

"Gì cơ ?"

"Đặt điện thoại xuống. Ngay đó !" Tôi chỉ vào cái ghế salon, mắt tôi không rời khỏi anh. "Và anh nên bước đi ngay, tránh xa nó ra !"

Anh ném cho tôi một cái nhìn nghi hoặc nhưng vẫn làm theo những gì tôi nói. Anh trở lại bồn tắm trong lúc tôi nhặt điện thoại lên, mắt vẫn tiếp tục trông chừng anh.

"Ever à ?" Giọng nói rõ ràng, khẩn cấp của cô Ava vang lên bên kia. "Ever, cô cần chú ý lắng nghe này, không có thời gian để giải thích đâu !"

Tôi đứng đó, chết lặng, bị sốc, nhưng vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào Jude khi cô nói: "Chuyện gì đó đã xảy ra với Haven - con bé đang gặp rắc rối - hầu như không còn thở nữa - chúng ta - chúng ta sẽ mất con bé nếu cháu không ngăn cản Roman !" Tôi lắc đầu, cố gắng làm rõ điều đó.

"Cô đang nói về chuyện gì vậy ? Chuyện gì đang xảy ra ?"

"Cô chỉ cần cháu đến đây - ngay bây giờ - nhanh lên trước khi quá muộn !" .

"Gọi số cấp cứu 911." Tôi hét lên, nghe thấy một âm thanh bị bóp nghẹt, một cuộc vật lộn, sau đó là giọng nói ngọt xót của Roman chen vào. "Có thể không ai đến đâu, em yêu !", hắt hủi. "Giờ tốt nhất hãy vận động đi và đến đây nhanh nhất. Bạn của em muốn gặp một người bói toán, và thật không may, tương lai của cô ấy không tươi sáng gì lắm. Cô ấy đang bị treo lên bởi một sợi dây,

Ever. Một sợi dây, anh nói cho em biết thế đó. Vì vậy hãy làm điều đúng đắn và đến đây nào.

Có vẻ như đã đến lúc cho em giải quyết câu đố rồi !"

Tôi đánh rơi điện thoại và lao ra cổng, Jude đi theo đằng sau, cầu xin tôi giải thích. Và khi anh sai lầm nắm lấy vai tôi, tôi quay lại đánh anh mạnh đến nỗi anh bay xuyên qua sân, đập vào chiếc ghế salon. Nhìn tôi đầy kinh ngạc trong khi tay chân bị đông đờ đạc đề lên, anh cố gắng đứng dậy trong khi tôi quát lên: "Lấy hết mọi thứ của anh và rút ra khỏi đây ngay. Tôi không muốn nhìn thấy anh khi tôi quay trở lại !"

Lao mình qua cánh cổng, tôi chạy thật nhanh, hi vọng có thể đến với Haven trước khi quá muộn.

Bốn mươi tám

TÔI CHẠY.

Vượt qua những chiếc xe, những ngôi nhà, những con chó và mèo hoang. Đôi chân cử động, cơ bắp căng lên, mang tôi về phía trước hầu như chỉ trong tích tắc. Cơ thể tôi di chuyển giống một chiếc máy được bôi trơn với những bộ phận mới sáng bóng. Và mặc dù chỉ khoảng vài giây, nhưng tôi cảm thấy như nhiều giờ đã trôi qua vậy.

Nhiều giờ kể từ lần cuối tôi nhìn thấy Haven.

Nhiều giờ cho đến khi tôi nhìn thấy cô ấy lần nữa.

Và khoảnh khắc tôi đến đó, tôi nhìn thấy anh. Đến cùng lúc với tôi. Việc nhìn thấy anh làm mọi thứ trước mắt tôi mờ dần - không thể tin giờ anh đang đứng trước mặt tôi.

Tim tôi nghẹn lại, miệng tôi khô khốc, cùng với sự nghẹn ngào khao khát, tôi thậm chí không thể thốt ra lời nào - chỉ có thể nhìn lên Damen ngọt ngào, tuyệt vời của tôi - rục rĩ hơn bao giờ hết dưới ánh đèn đường.

Môi anh mấp máy nặng nhọc tên tôi, rõ ràng anh cũng cảm thấy như tôi. Tôi đi về phía anh, cảm xúc dồn nén tăng lên, sôi trào, tôi có rất nhiều điều để kể với anh, rất nhiều điều để nói với anh. Nhưng từ ngữ mờ dần khi chúng tôi gặp nhau và cơ thể tôi trở nên náo nức đầy nóng bỏng - chỉ muốn tan chảy vào anh, không bao giờ chia rời lần nữa. Bàn tay anh đặt lên lưng tôi, đẩy tôi gần hơn trong lúc Roman mở cửa, liếc qua giữa chúng tôi và nói: "Ever, Damen, rất mừng là hai người đã đến đây !"

Damen đâm bổ vào cửa, ghim chặt Roman vào tường trong khi tôi lướt qua và chạy thẳng vào phòng giải trí tìm kiếm Haven, thấy đứa bạn mình nằm duỗi ra trên chiếc ghế dài, nhợt nhạt, bất động, hầu như không còn thở. Tôi bổ nhào về phía cô, buông người rơi xuống bên cạnh khi nắm lấy cổ tay cô, những ngón tay tìm kiếm mạch đập của Haven như tôi đã từng làm một lần với Damen.

"Cô đã làm gì Haven vậy ?" Tôi nhìn chằm chằm vào cô Ava, người đang cúi xuống ngay bên cạnh Haven, biết rằng cô ta kết hợp cùng với Roman, rằng họ cùng ở chung một phe.

"Cô. Đã. Làm gì ?" Tôi lặp lại, biết rằng một cú đá nhanh vào luân xa tử huyết của cô ta, trung tâm của sự kiêu ngạo và tham lam, sẽ hạ gục cô ta ngay lập tức nếu sự việc phải đi đến mức đó. Tôi tự hỏi liệu Damen có sẵn sàng làm điều tương tự hay không, thọc sâu nắm đấm của mình vào xương cụt của Roman, và không còn bận tâm nếu anh làm thế. Không bận tâm sau những gì họ đã làm với bạn tôi.

Cô Ava nhìn tôi, gương mặt nhợt nhạt đối lập với mái tóc nâu vàng gợn sóng, đôi mắt nâu mở to cầu xin, nhắc tôi về điều gì đó - điều gì đó tôi không có thời gian để hiểu thấu.

Cô cất tiếng: "Cô không làm gì cả. Ever. Cô thề đấy. Cô biết cháu không tin cô, nhưng đó là sự thật !"

"Cô đúng đấy, tôi không tin cô !"

Tôi tập trung trở lại Haven, ấn lòng bàn tay vào trán, vào má bạn mình. Làn da Haven lạnh lẽo, khô khốc trong khi vầng hào quang quanh người cô lơ mờ, tối sầm lại, và năng lượng sống đang trượt đi.

"Không phải như cháu nghĩ đâu. Họ đặt hàng cô đến cho một lần bói toán, nói rằng nó là một bữa tiệc. Và khi cô xuất hiện, đây là những gì cô thấy..."

Cô làm cử chỉ hướng về phía Haven, lắc đầu.

"Dĩ nhiên là cô xuất hiện rồi. Anh bạn thân Roman của cô đứng đằng sau tất cả chuyện này mà !" Tôi nhìn Haven, tìm kiếm dấu hiệu của sự lăm dụng, nhưng tôi không thấy gì. Cô lặng yên, không nhận thức được, không có chút dấu hiệu thực tế nào còn thuộc về thế giới này. Hẳn Haven đang đi sang thế giới khác, sang Khu Vườn Mùa Hè, trừ khi tôi có thể ngăn chuyện đó lại.

"Cô đã cố tìm sự giúp đỡ, cố..."

"Vậy tại sao cô không làm ? Tại sao cô lại gọi cho Jude thay vì gọi số điện thoại khẩn cấp 911 ?"

Tôi nhìn trừng trừng vào cô Ava khi với lấy túi của mình, tìm điện thoại, và nhớ ra đã quá muộn khi đến đây mà không có nó. Vừa hóa phép ra một cái khác thì Roman đã lướt vào phòng. Tôi nhìn qua dáng người của hắn, thử tìm kiếm Damen. Tim tôi chao đảo khi không nhìn thấy anh. Nhưng Roman chỉ cười, lắc đầu: "Damen hả ? Hắn di chuyển chậm hơn tôi một chút. Hẳn già rồi, cô biết đấy..."

Chụp lấy cái điện thoại trong tay tôi, hắn nói thêm: "Tin tôi đi, cô em đáng yêu. Nó đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát rồi. Có vẻ bạn cô đã tự làm cho mình một tách trà với chất độc cực mạnh rồi !"

Hắn tiến tới tách trà sứ ở trên bàn, nó đã được uống cạn vừa mới đây.

"Cái này còn được gọi là cây kỳ nham gây chết người. Giải thích thế để phòng trường hợp cô không biết. Và cô ta đã uống quá nhiều, nằm ngoài sự cứu chữa của y tế rồi. Người duy nhất có thể cứu được cô ta giờ chính là cô !"

Tôi nheo mắt, không chắc ý hắn muốn nói gì, và nhìn thấy Damen lúc này đã đứng đằng sau hắn, ánh mắt cảnh giác, bối rối khi nhìn tôi. Tôi biết anh đang cố nói với tôi điều gì đó, gửi cho tôi một thông điệp trong tâm trí nhưng tôi không thể nắm bắt được. Chỉ có âm thanh mờ mờ vang lên, nhưng không thể xác định là từ gì.

"Nó đấy, Ever !" Roman mỉm cười. "Khoảnh khắc mà cô đang chờ đợi."

Hắn quét cánh tay mình ra, hướng về phía Haven như thể cô ấy là giải thưởng lớn. Tôi liếc nhìn giữa hắn và Damen, tiếp tục cố gắng nhận thông điệp của Damen, nhưng chẳng có gì tới được với tôi cả. Đôi mắt Roman lang thang trên cơ thể tôi, từ từ lướt qua người tôi, đôi chân trần, bộ váy dính sát vào người, rồi liếm môi khi hắn cất giọng mơn trớn: "Rất đơn giản, em yêu, quá đơn giản cho em giải mã. Có nhớ cái ngày em đến nhà anh và chúng ta nói chuyện về cái giá phải trả ?"

Tôi liếc nhìn Damen, bắt gặp cái nhìn báo động, hoài nghi, tổn thương trước khi nhanh chóng quay đi.

"Oái !" Roman so vai, che miệng khi hắn liếc nhìn chúng tôi. "Xin lỗi. Anh quên mất chuyện

thăm không được phép của em là bí mật bản thủ nhỏ giữa chúng ta. Anh đoán rằng em sẽ phải tha thứ cho lời nói hớ hênh của anh thôi, vì tình huống giữa sự sống và cái chết mà chúng ta đang mắc phải. Vậy nên em hãy chuẩn bị đi !"

Hắn gật đầu với cô Ava và Damen: "Ever đang đưa tại nhà tôi để tìm kiếm một thỏa thuận. Có vẻ cô ấy rất mong muốn được lên giường với anh bạn trai tuyệt vời của mình !"

Hắn cười lớn, ánh mắt đặt trên người Damen sau đó tiến đến đằng sau quầy bar, với lấy một chiếc cốc pha lê và đổ đầy nước bất tử trong khi Damen cố gắng giữ bình tĩnh.

Tôi hít một hơi thật sâu nhưng vẫn đứng đó. Biết rằng cũng chẳng thay đổi được gì với việc Roman chết hay còn sống, bởi vì hắn ta vẫn tiếp tục kiểm soát mọi việc. Trò chơi của hắn. Luật lệ của hắn. Và tôi không thể không tự hỏi hắn đã mất bao lâu để chuẩn bị trò chơi này - bao lâu tôi tự đánh lừa mình rằng tôi thật sự có chút tiến bộ trong khi hóa ra tôi chỉ mù quáng làm theo những gì hắn sắp đặt.

Chỉ giống như phiên bản mà hắn chỉ cho tôi thấy ở trường, tất cả chúng tôi đều nằm dưới sự điều khiển của hắn.

"Ever..." Damen nhìn tôi, thần giao cách cảm đã không còn hiệu quả, buộc anh phải nói ra những suy nghĩ của mình cho cả phòng cùng nghe. "Điều đó có thật không ?"

Tôi nuốt khan và quay đi, không nhìn ai trong hai người bọn họ khi cất tiếng: "Hãy nói vào điểm chính đi."

"Luôn luôn vội vã !" Roman lắc đầu trêu chọc. "Nghiêm túc đấy, Ever, đối với những người không có gì cả ngoài thời gian như chúng ta, thì một chút thời gian chẳng có ý nghĩa gì cả. Nhưng tốt thôi, tôi sẽ chơi, vậy hãy nói cho tôi biết, bất cứ manh mối nào, bất cứ ý tưởng nào dẫn đến nơi này ?"

Tôi liếc nhìn Haven, hầu như không còn thở, gần như bị treo lên, không muốn chấp nhận rằng tôi không biết hắn ta muốn gì, không có manh mối gì đối với những việc đang xảy ra.

"Cô có nhớ cái ngày cô đến gặp tôi ở cửa hàng của tôi ?"

Damen vắn vẹo, tôi có thể thấy năng lượng của anh đang thay đổi, nhưng tôi chỉ lắc đầu, nhìn liếc qua vai, nheo mắt khi nói: "Tôi đến để gặp Haven, anh chỉ tình cờ ở đó thôi."

"Rất chi tiết !" Roman vẫy tay. "Đó là câu đố mà tôi đã tạo ra. Cô có nhớ câu đố mà tôi đã bày ra cho cô không ?"

Tôi thở dài, nắm lấy tay Haven - lạnh lẽo, khô quắt lại - không có một dấu hiệu tốt lên nào cả.

"Cho mọi người những gì họ muốn. Có nhớ khi tôi nói điều đó không ?" Hắn dừng, chờ tôi đáp lại, nhưng khi tôi không nói gì hắn tiếp tục: "Câu hỏi là - điều đó có nghĩa gì, Ever ? Chính xác thì mọi người muốn gì ? Có bất cứ manh mối nào không ?"

Hắn nhăn trán chờ đợi, gật đầu khi nói thêm. "Thử thoát khỏi cách nghĩ của bản thân một lúc và suy nghĩ theo cách mọi người nghĩ. Nó không giống với kiểu quan điểm bề trên của cô và Damen đâu, tôi đảm bảo. Tôi không tích trữ những món quà nơi tôi đang có - tôi chia sẻ chúng miễn phí. Hoặc ít nhất với những người tôi cho là xứng đáng."

Tôi quay lại, quay lại cho đến khi tôi đối mặt với hắn, đột nhiên bắt đầu hiểu ra. Giọng khàn

khàn, hầu như không thể xác định khi tôi nói: "Không." Liếc nhìn giữa Haven và Roman, sự thật về những gì hắn muốn, cái giá hắn muốn tôi phải trả, trở nên rõ ràng. Không ! Ánh mắt tôi khóa chặt ánh mắt hắn, trong khi cô Ava và Damen tiếp tục im lặng, không hiểu gì về những việc thật sự xảy ra ở đây.

"Tôi không làm việc đó đâu." Tôi bảo hắn. "Không đời nào anh có thể ép buộc tôi."

"Đó không phải giấc mơ đâu, em yêu à. Có gì vui hơn thế nữa cơ chứ ?" Hắn mỉm cười, uể oải, lười biếng giống một con mèo. "Cũng giống như em không thể buộc anh nghe lời với cố gắng thảm hại dưới sự pha trộn các lực lượng bóng tối mà em gọi ra gần đây..."

Hắn cười lớn, ve vẩy ngón tay trước mặt tôi khi hắn nói thêm: "Em là một cô gái khá nghịch ngợm đấy, Ever. Làm rối tung với những phép thuật mà em không hiểu rõ. Không bao giờ nhận ra anh bán cuốn sách đã vài năm trước và cuối cùng nó rơi vào tay em. Mà có phải anh đã làm thế không ?", hắn lắc đầu, "Ai có thể làm chứng nào ?"

Mắt tôi bắt gặp mắt hắn, sự thật trong lời nói của hắn đập vào tôi với tốc độ cao nhất. Jude. Có phải hắn ta đã bán cuốn sách cho Jude ? Và nếu vậy, có phải họ âm mưu với nhau ?

"Tại sao anh lại làm thế ?" Tôi nheo mắt, không còn quan tâm rằng Damen giờ đã có riêng một danh sách dài về sự phản bội của tôi, hay là cô Ava nghĩ gì, chỉ tập trung vào Roman và tôi - như thể chỉ có hai chúng tôi trong căn phòng hoang vắng, đáng sợ này.

"Ừm, lý do khá là đơn giản...", hắn mỉm cười, "Cô tự lập nên đường đi của mình, quá cô lập mình - vì thế giờ là cơ hội cho cô để thực sự hòa nhập lại, giờ là cơ hội để chứng tỏ cô không có gì giống tôi. Và nếu cô thành công, nếu cô chứng minh được nghi ngờ chúng ta không có gì giống nhau, thì sau đó, tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ cho cô những gì cô muốn. Tôi sẽ đưa cho cô thuốc giải độc, cách chữa trị. Rồi cô và Damen có thể tiếp tục tuần trăng mật và có tất cả mọi thứ. Đó không phải là những cô luôn mơ ước sao, đúng không nào ? Đó là những gì cô đã lên kế hoạch. Và tất cả những gì cô phải làm để có được điều đó là để bạn cô chết. Nếu cô để Haven chết, thì hạnh phúc mãi mãi sẽ là của cô, đảm bảo hài lòng, không thêm bớt gì nữa !"

"Không !", tôi lắc đầu, "Không !"

"Không cần thuốc giải độc hay là không muốn có cuộc sống hạnh phúc mãi mãi sau đó ? Cô chọn điều nào ?"

Hắn liếc qua giữa đồng hồ và Haven, mỉm cười khi nói thêm. "Tích tắc, thời gian để quyết định..."

Tôi tiến tới chỗ Haven, hơi thở của bạn tôi đã trở nên trống rỗng, yếu đuối, trong khi cô Ava ngồi gần đó lắc đầu và Damen - tình yêu vĩnh cửu của tôi - người bạn tâm giao của tôi - người mà tôi đã làm cho thất vọng theo nhiều cách - cầu xin tôi đừng làm điều mà tôi buộc phải làm.

"Nếu cô do dự quá lâu, cô ta sẽ chết. Và nếu cô mang cô ta trở lại, ừm, nó có thể dẫn đến một chút lộn xộn, như cô biết đấy. Còn nếu cô cứu cô ta bây giờ, chỉ cần đổ cho cô ta chút nước bất tử, ừm, cô ta sẽ thức dậy và cảm thấy tốt ngay. Tốt hơn cả tốt ấy chứ. Phần tuyệt nhất là, cô ta sẽ như vậy mãi mãi. Và, sau tất cả mọi chuyện, đó chính xác là những gì mọi người muốn, đúng không ? Tươi trẻ và xinh đẹp mãi mãi. Vĩnh viễn có sức khỏe tốt, đầy sức sống. Không già đi, không bệnh tật, không sợ cái chết đến. Một chân trời vô hạn không có điểm kết thúc trong tầm mắt. Nó có diễn ra như thế không Ever ? Đánh vào thái độ kiêu căng, tâm hồn cao thượng,

bề trên của cô, chứng tỏ cô không có gì giống tôi, tiếp tục làm những điều tốt, nói lời tạm biệt với bạn cô - và thuốc giải là của cô. Hay là..."

Hắn mỉm cười, ánh mắt dán chặt lên người tôi. "Cứu bạn cô. Cho cô ta sức mạnh và vẻ đẹp mà cô ta chỉ có thể mơ trước đó. Điều mà cô ta luôn khát khao, thứ mà mọi người đều khát khao. Cô không phải nói lời tạm biệt. Tất

cả tùy thuộc vào cô. Nhưng như cô nói, ánh sáng ngày mới sắp bùng lên rồi, vậy nên cô phải nhanh lên..."

Tôi ngẩng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, mất sức sống của Haven, biết rằng đó là trách nhiệm của tôi, hoàn toàn là lỗi của tôi. Bằng một cảm giác mơ hồ, tôi nhận ra Damen bên cạnh tôi, thúc giục: "Ever, em yêu, làm ơn nghe này, em không thể làm thế. Em không thể cứu cô ấy !"

Tôi không dám nhìn anh khi anh nói thêm: "Em phải để cô ấy ra đi - không phải là chuyện của chúng ta - không phải là để chúng ta được ở bên nhau - chúng ta sẽ tìm ra một cách nào đó, anh hứa với em điều đó. Em biết rủi ro của việc này mang lại mà - em biết em không thể làm thế - không thể sau những trải nghiệm ở vùng đất !", anh thì thầm, "Em không thể đẩy cô ấy vào đó."

"Ồ, Vực thẳm, vùng đất tăm tối, nghe thật đáng sợ !"

Roman cười lớn và lắc đầu, "Đừng bảo với tôi rằng cậu vẫn còn ngồi thiền nhé, anh bạn. vẫn còn leo núi Himalaya để tìm kiếm ý nghĩa cuộc sống ?"

Tôi nuốt khan và quay đi, mặc kệ cả hai bọn họ, tâm trí đang đua nhau tranh cãi, nghe theo và chống lại. Khi cô Ava nói thêm: "Ever, Damen nói đúng đấy !", tôi nhìn trừng trừng vào cô, người phụ nữ đã phản bội tôi một cách tồi tệ nhất: bỏ rơi Damen lúc anh dễ bị tổn thương nhất và để lộ anh ra sau khi đã hứa sẽ chăm sóc anh, sẵn sàng hợp tác với Roman trong trò chơi của hắn.

"Cô biết cháu không tin cô, nhưng không giống như những gì cháu nghĩ đâu. Nghe này, Ever, làm ơn đi mà, cô không có thời gian để giải thích, nhưng nếu cháu không nghe cô, thì hãy nghe Damen, cậu ấy biết rõ những gì cậu ấy nói, cháu không thể cứu bạn cháu, cháu phải để cô ấy ra đi..."

"Cô nói như một kẻ lừa đảo thật sự đấy !" Tôi nhớ đến cách cô biến mất cùng với nước bất tử, thứ nước mà tôi không nghi ngờ gì cô đã uống chúng.

"Không giống như cháu nghĩ đâu..." cô nói, "Không có gì giống như thế cả !"

Nhưng tôi không còn lắng nghe nữa, sự chú ý của tôi chuyển sang Roman, bây giờ đang ở bên cạnh tôi, đưa đầy cốc nước bất tử, chất lỏng sáng lên, óng ánh khi hắn ta lắc nó hết vòng này tới vòng khác, cảnh báo tôi thời gian đã điểm, đã đến lúc tôi phải lựa chọn.

"Haven muốn được nghe về vận mệnh của mình, và ai có thể nói điều đó tốt hơn cô, Avalon ? Thật tệ khi Jude không có ở đây, chúng ta thực sự có thể có một bữa tiệc của riêng chúng ta - hay là thức dậy - phụ thuộc vào mọi việc diễn ra. Điều gì xảy ra, Ever, cả hai trông khá gần bó vào lần cuối tôi kiểm tra đấy nhỉ !"

Tôi nuốt khan, bạn của tôi giờ đang được treo bằng một sợi dây, một sợi dây tôi có thể cắt đứt - hoặc là không.

"Tôi ghét phải thúc giục cô, nhưng đây là thời điểm của sự thật. Làm ơn đừng làm Haven thất vọng, cô ấy đang chờ đợi sự tiên đoán của cô. Vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra ? Những lá bài sẽ nói gì ? Cô ấy sẽ sống hay là cô ấy sẽ chết ? Tương lai do cô quyết định !"

"Ever." Damen nắm lấy tay tôi, màn năng lượng phủ lên giữa chúng tôi, một lần nữa nhắc nhở tôi những sai lầm của mình. "Em không thể làm thế, làm ơn đi. Em biết điều đó không đúng mà. Anh biết thật khó khăn, nhưng em không có lựa chọn nào khác ngoài việc nói lời tạm biệt..."

"Ô vẫn có một lựa chọn nữa đấy." Roman vung vẩy cái chai lần nữa. "Chỉ là cô có sẵn sàng duy trì ý tưởng của mình và có được thứ cô muốn nhất trên thế giới hay không mà thôi ?"

"Ever, xin cháu đấy !" Cô Ava nghiêng về phía tôi. "Tất cả chuyện này không ổn đâu, nó chống lại quy luật của tự nhiên. Cháu phải để cô bé ra đi !"

Tôi nhắm mắt lại. Không thể hành động - không thể cử động - không thể làm điều này - không thể lựa chọn việc này - hửn không thể buộc tôi làm việc này.

Giọng Roman lơ lửng trên đầu tôi khi hửn nói. "Tôi đoán cô đã lựa chọn..." Hửn thở dài và quay đi: "Chúc mừng cô, Ever. Cô đã chứng minh được quan điểm của cô. Cô chẳng có gì giống tôi cả. Không có gì hết. Cô thật sự là người được giáo dục tốt, một người có lý tưởng cao cả, tinh thần cao thượng và giờ cô cũng có thể ngủ với bạn trai cô được rồi ! Tốt lắm ! Tôi nghĩ cái giá phải trả là cuộc sống của bạn cô. Cô bạn tội nghiệp đã mất của cô, người chỉ muốn thứ mọi người muốn - những thứ cô sẵn có và ở trong một vị thế phù hợp để chia sẻ, chúc mừng cô - tôi nên nói gì nữa nào ?"

Hửn ta tiến về hành lang trong khi tôi quỳ gối trước Haven, mặt giàn dụa nước mắt khi nhìn đứa bạn gái thân thiết của mình. Người bạn buồn đau, mất mát, bị từ chối, người không xứng đáng bị như vậy, người luôn trả giá cho việc kết bạn với tôi.

Giọng của Damen và cô Ava rì rầm bên cạnh tôi, một bài hát ru của những lời hứa, hứa với tôi rằng tôi sẽ vượt qua chuyện đó, rằng tôi đã làm điều đúng, rằng tất cả sẽ ổn thôi. Và sau đó tôi nhìn thấy nó, sợi dây bạc gắn kết cơ thể với linh hồn. Nhìn theo nó dần mỏng ra như có thể nắm lấy được - đưa bạn tôi đi xa khỏi đây và thẳng đến Khu Vườn Mùa Hè - tôi bật dậy, chạy hết tốc lực giật lấy cái chai Roman đang cầm và buộc Haven uống nó.

Mặc kệ những tiếng thét lên xung quanh, mặc kệ ánh mắt nhúc nhối của cô Ava, mặc kệ Damen năn nỉ tôi dừng lại và mặc kệ Roman vỗ tay cùng tiếng cười thô tục của hửn. Tôi không quan tâm về những điều đó nữa. Tôi chỉ quan tâm đến bạn mình. Haven. Tôi không thể để cô ấy ra đi. Không thể để cô ấy chết. Không thể nói lời vĩnh biệt.

Nâng đầu Haven trên tay và cho cô uống - má Haven bắt đầu hồng hào trở lại khi cô mở mắt ra nhìn tôi: "Chuyện gì thế ?"

Cô cố gắng ngồi dậy nhìn xung quanh, nheo mắt nhìn tôi, Ava, Damen, Roman và hỏi: "Tớ đang ở đâu vậy ?"

Tôi nhìn chăm chăm vào bạn, miệng mở ra nhưng không biết nói gì, biết rằng đây chính là cảm giác Damen cảm thấy với tôi, chẳng qua chỉ là điều này tồi tệ hơn. Anh không biết về cái chết của tâm hồn. Nhưng tôi thì biết.

"Damen và Ever đã quyết định tham gia cùng chúng ta, em yêu ạ, và đoán xem chuyện gì

xảy ra nào ? Tương lai trông có vẻ tươi sáng hơn bao giờ hết !"

Roman sà xuống bên cạnh tôi giúp Haven đứng lên, nháy mắt với tôi khi nói thêm. "Em cảm thấy không tốt, vì vậy Ever cho em uống một ít nước trái cây, cô ấy nghĩ rằng một ít đường sẽ giúp em khá hơn - và chết tiệt là nó không hiệu quả lắm. Giờ, cô Ava, đi lấy cho chúng tôi một ít trà nhé, làm ơn đi mà ! Có một ấm mới trên bếp đấy !"

Cô Ava đứng dậy, thúc giục tôi nhìn vào mắt cô khi cô tiến về hành lang. Nhưng tôi không làm. Tôi không thể. Tôi không thể nhìn bất cứ ai. Không thể sau những gì tôi vừa làm.

"Rất vui vì cô đã nhập hội, Ever !"

Roman dừng lại một cách ngập ngừng ở cửa.

"Giống như tôi đã nói - cô và tôi - chúng ta giống nhau. Ràng buộc với nhau cho sự vĩnh hằng. Và không phải bởi vì câu thần chú đâu em yêu à - mà bởi vì đó là định mệnh của chúng ta - số phận của chúng ta. Hãy nghĩ về anh như một tâm hồn đồng điệu khác của em..."

Hắn cười lớn, giọng thì thầm khi nói thêm: "Đó, đó, em yêu, đừng trông có vẻ sững sờ thế. Anh, trước hết không ngạc nhiên chút nào. Em chưa bao giờ đi chệch khỏi kịch bản cả. ít nhất là không đi quá xa..."

Bốn mươi chín

DAMEN NGHIÊNG VỀ PHÍA TÔI, ÁNH MẮT ANH GIỐNG như nắm lấy tay tôi, ấm áp, mời gọi, cuốn hút tôi nhìn vào.

"Ever, làm ơn, nhìn anh này !", anh nói. Nhưng tôi chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm ra biển, làn nước tối đến mức tôi thậm chí không thể nhìn thấy nó. Biển tối đen, trắng lười liềm, và một người bạn của tôi đã tiến vào vùng đất không có linh hồn, nhờ có tôi. Tôi leo ra khỏi xe của anh và chạy ra bãi biển, nhìn chăm chăm xuống những móm đá tối như mực bên dưới. Dùng năng lượng của mình, anh tiến đến đằng sau tôi, đặt tay lên vai tôi, kéo tôi vào ngực khi anh nói: "Chúng ta sẽ vượt qua chuyện này, em sẽ thấy..." Tôi quay lại, cần được nhìn thấy anh, tự hỏi làm thế nào anh có thể nói một điều như thế.

"Bằng cách nào chứ ?" Tôi bắt đầu, giọng yếu ớt như thể nó thuộc về người nào khác vậy. "Chúng ta sẽ vượt qua bằng cách nào ? Anh sẽ làm cho cô ấy một lá bùa và cố nài cô ấy mang nó mỗi ngày ư ?"

Anh lắc đầu, ánh mắt chán nản nhìn tôi: "Làm thế nào anh có thể bắt buộc Haven mang lá bùa khi thậm chí anh không thể thuyết phục em mang nó ?" Những ngón tay anh lướt lên cổ tôi, ngực tôi, lần theo khoảng trống nơi lá bùa được đeo ở đó.

"Chuyện gì đã xảy ra ?" Tôi quay lại, không muốn làm cho ánh mắt anh tệ hơn bằng cách giải thích chuyện tôi bỏ nó ra, quá tin vào những nỗ lực của câu bùa chú và đã xếp nó sang một bên như thế nào.

"Em phải nói gì với cô ấy bây giờ ?", tôi thì thầm, "Làm thế nào em có thể giải thích những gì em đã làm ? Làm thế nào anh có thể nói với ai đó rằng anh đã mang lại cho họ cuộc sống vĩnh cửu, nhưng nếu tình cờ họ chết, thì linh hồn của họ sẽ bị mất đi ?"

Đôi môi của Damen gần sát bên, phà hơi ấm vào tai tôi khi anh nói: "Chúng ta sẽ tìm ra một cách gì đó. Chúng ta sẽ tìm ra..."

Tôi lắc đầu và quay đi, nhìn chăm chăm vào mặt biển tối đen, tránh ánh mắt của anh. "Làm thế nào anh có thể nói thế ? Làm thế nào anh..."

Damen đến bên cạnh tôi, sự hiện diện của anh làm da tôi nóng ran lên. "Làm thế nào anh có thể... làm sao ?"

Tôi nuốt khan, không thể thốt nên lời, không thể nói ra những lời như vậy sau những gì tôi đã làm. Để cho mình bị kéo vào trong vòng tay anh, ôm chặt lấy ngực anh, tôi ước gì tôi có thể trườn vào ngay bên trong anh, cuộn tròn bên cạnh trái tim anh và ở đó mãi mãi - nơi trú ẩn an toàn nhất mà tôi từng biết.

"Làm thế nào anh có thể tha thứ cho một cô gái - người yêu quý cô bạn thân đến nỗi không thể chịu được việc để cho cô ấy ra đi ?" Anh vén tóc tôi ra sau tai và nâng cằm tôi lên, để nó đối diện với anh, "Làm thế nào anh tha thứ cho một cô gái đã hi sinh điều mà cô ấy lúc nào cũng muốn, trong rất nhiều năm rồi ? Tước đi hi vọng ngay trước mắt có thể được ở bên nhau, để bạn cô được sống ? Làm thế nào anh có thể tha thứ cho cô ấy, em muốn hỏi thế chứ gì ?"

Anh nhìn tôi, ánh mắt tìm kiếm ánh mắt tôi. "Dễ thôi mà. Có phải anh cũng lựa chọn như vậy khi lần đầu tiên anh cho em uống nước bất tử không ? Và còn nữa, những gì em làm vì mục đích cao cả hơn, động cơ được thúc đẩy bởi tình yêu, trong khi hành động của anh không được trong trẻo như vậy, anh thật ích kỷ và tham lam, luôn luôn can thiệp, không bao giờ cho em có sự lựa chọn của mình. Anh mang em trở lại để cho chính anh - điều đó giờ đã rất rõ ràng đối với anh !"

Tôi nuốt khan, ước gì tôi có thể tin anh - rằng hành động của tôi là cao quý. Nhưng trường hợp này thì khác. Những gì tôi làm hoàn toàn khác hẳn. Tôi biết về vùng đất không có linh hồn, còn anh thì không.

Tôi nhìn anh: "Mọi chuyện sẽ ổn cho đến khi cô ấy gặp rắc rối lần nữa, sau đó cái chết của linh hồn cô ấy là lỗi của em !"

Anh mắt anh lướt qua tôi, ra xa đại dương vô hình đang gửi những con sóng liên tiếp đánh vào bờ. Cả hai chúng tôi đều biết rằng không còn gì để nói nữa. Không từ nào có thể cứu chữa được việc này.

"Đó không phải...", tôi ngừng lại, cảm thấy thật ngu ngốc vì nói ra lúc này, nhưng vẫn muốn anh biết. "... Không phải như những gì anh nghĩ đâu - về chuyện em và Jude - ngày đó ở trên bờ biển !"

Tôi lắc đầu, "Nó không phải như những gì anh thấy đâu."

Quai hàm anh siết chặt lại, vòng tay nói lỏng ra, nhưng tôi kéo anh trở lại với tôi, còn rất nhiều điều muốn nói. "Em nghĩ hẳn ta cũng là một người bất tử. Một kẻ lừa đảo, giống Roman !"

Damen nhìn chăm chăm vào tôi, nheo mắt lại khi tôi nói thêm: "Em nhìn thấy hình xăm của hẳn ta, cái dấu nhỏ xíu ngay trên lưng..." Sau đó, tự hiểu ra những điều mình vừa nói có nghĩa như thế nào, rằng tôi thật sự phải ở một vị trí thật gần gũi mới nhìn thấy hình xăm trên lưng anh ta, tôi nói thêm, "Anh ta tắm rửa và bọn em ngồi ở bồn tắm spa..."

Tôi lắc đầu, không có tác dụng gì. "Đó là những gì diễn ra ở bữa tiệc chia tay của Miles và dù sao đi nữa, khi cô Ava gọi em, anh ta quay đi, với lấy cái điện thoại và em nhìn thấy nó. Hình xăm con rắn cắn cái đuôi của chính mình. Giống như hình xăm của Drina, giống như hình xăm của Roman trên cổ hẳn. Cùng một dấu hiệu..."

"Có phải nó giống như hình xăm của Roman ?"

Tôi nheo mắt, không biết anh có ý gì.

"Nó có lóe lên ? Chuyển động ? Sau đó mờ dần và biến khỏi tầm nhìn ?"

Tôi nuốt khan, lắc đầu, tự hỏi nó có khác biệt gì cơ chứ. Ý tôi là, chắc chắn tôi chỉ nhìn thấy nó một vài giây, thoáng qua, nhưng vẫn nhận ra nó. Anh thở dài và quay đi, ngồi xuống mui chiếc xe của mình.

"Ever, hình xăm con rắn cắn đuôi mình bản thân nó không phải là cái gì xấu xa. Còn lâu nó mới mang ý nghĩa đó. Chẳng qua chỉ là Roman và đồng bọn xuyên tạc ý nghĩa của nó. Nó thật sự là một dấu hiệu của thuật giả kim cổ xưa, nghĩa là thoát ra khỏi sự hủy diệt, có cuộc sống vĩnh cửu - nghĩa của nó như vậy đó. Nhiều người xăm nó và điều duy nhất nó chứng minh được là Jude có một dấu hiệu nghệ thuật trên cơ thể. Một dấu hiệu nghệ thuật trên cơ thể, và em !"

Tôi đến gần anh, muốn anh biết những tình cảm của anh ta hoàn toàn không được đáp lại. Làm thế nào tôi có thể đối xử với Damen như vậy ?

Tôi nhận ra anh đọc được ý nghĩ của mình khi anh kéo tôi lại gần và lướt môi lên tai tôi. "Em chắc chứ ? Không phải do chiếc xe hào nhoáng và những thủ đoạn ma thuật mà anh có được em chứ ?"

Tôi lắc đầu, rúc vào gần hơn, nhận thức được tấm màn chắn giữa chúng tôi, thần giao cách cảm của chúng tôi đang hoạt động lần nữa. Tôi sợ rằng bằng cách nào đó tôi đã phá vỡ nó khi chúng tôi trở lại căn phòng đó. Dĩ nhiên nó sẽ hoạt động trở lại, anh nghĩ. Nỗi sợ hãi tách ra - làm chúng tôi cảm thấy đơn độc - mất sự kết nối - trong khi tình yêu - tình yêu không chỉ là đối diện với nhau mà còn kết hợp với nhau.

"Em yêu anh vì chính anh..." Tôi nói, cảm thấy cần phải nói lớn ra những lời đó ở nơi cả hai chúng tôi đều có thể nghe thấy.

"Chỉ là vì chính anh. Không ai khác ngoài anh..." Tôi nhìn vào mắt anh, hi vọng sự chờ đợi sẽ kết thúc, rằng chúng tôi có thể quên đi ba tháng thỏa thuận. Anh nâng mặt tôi trong tay anh và đặt môi mình lên môi tôi lần nữa. Tình yêu ấm áp của anh chính là câu trả lời duy nhất tôi cần. Câu trả lời duy nhất tôi cần. Biết rằng vẫn còn rất nhiều điều cần trao đổi, về Roman, Haven, cặp sinh đôi, Jude, cuốn sách, sự trở lại của cô Ava - nhưng tôi cũng biết rằng những chuyện đó đều có thể chờ đợi. Ngay bây giờ, tôi chỉ muốn trải qua những giây phút ngọt ngào bên anh. Vòng cánh tay quanh cổ anh khi anh kéo tôi vào lòng, cả hai chúng tôi cùng nhìn ra thứ gì đó rất tối tăm, rộng lớn, vô hạn, vĩnh cửu ở ngoài kia, thứ cả hai chúng tôi đều biết đang tồn tại, dù thậm chí chúng tôi không thể nhìn thấy nó...

MỜI BẠN XEM TẬP TIẾP THEO

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>